

Giới thiệu Thiên Hồn Đại Lục

Thể loại: tiên hiệp, kiếm hiệp, huyền huyền, dị giới, sắc 18+

Trong đại lục được tạo ra từ năm vị thần, hẳn sẽ là một trong những vị thần được xưng danh là Vị Thần Của Sức Mạnh, nhưng vì muốn nghịch lại ý chí của Thiên Địa, mà đã đi ngược lại quy tắc đã được đặt ra hơn vạn năm, cuối cùng bị bốn vị thần còn lại liên kết mà đối phó, sau đó phong ấn.

Trước khi hẳn bị phong ấn, hẳn đem một phần linh hồn của mình, phong ấn lại cuốn bí kỹ mà người người đều muốn, không ngoại trừ các vị thần, ném xuống địa giới, nơi mà 6 chủng tộc sinh sống.

Bây giờ, Thiên Hồn đại lục không còn là một đại lục hoàn chỉnh nữa, chia năm xẻ bảy, một cậu nhóc tên là Hàn Phong bị bỏ rơi, vô tình đáp ứng được điều kiện và mở phong ấn của cuốn bí kỹ đó ra, từ đó bắt đầu một câu chuyện phiêu lưu kỳ bí, về thân phận thực sự của hẳn. Hẳn là ai, vai trò của hẳn trong thời loạn thế là gì....

Hẳn đã thề rằng, sẽ điều tra được sự thật đằng sau chân tướng của hẳn, hẳn đã từng nói:” Nợ máu thì trả bằng máu, nếu nợ ta thì ta diệt toàn tộc của ngươi, không chừa một người..”

Hơn tám ngàn năm trôi qua kể từ khi thế lực bóng tối bị đẩy lùi, bây giờ bọn chúng đã bắt đầu rục rịch, liệu Hàn Phong có thể một lần nữa, tiếp bước của tổ tiên đánh bại thế lực bóng tối này, tiêu diệt chúng mãi mãi hay chỉ là phong ấn bọn chúng.....

Một lần nữa, thời hỗn loạn đã bắt đầu, hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn thế lực bắt đầu trỗi dậy để dành lấy một tia sinh cơ, người nào nắm giữ được nó, chính là một phần của Thiên Địa. Vậy người nào đứng trên tất cả, người nào đứng dưới tất cả, mới theo dõi tác phẩm nho nhỏ của mình....

Thiên Hồn Đại Lục

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thiên hồn đại lục

Trời sinh đất, đất sinh trời, người sinh người và người giết người, đó chính là một câu mà ai ai cũng phải nhớ rằng, thế giới kẻ mạnh và kẻ có quyền thì chính là kẻ sống sót, kẻ sống sót chính là kẻ có thực lực.

Kẻ mạnh làm vua, kẻ thua làm giặc, kẻ thắng được tất cả, kẻ thua phải nằm dưới chân mà thuần phục với kẻ mạnh. Thiên Hồn Đại Lục, chính là một nơi mà kẻ mạnh chính là kẻ chiến thắng, kẻ yếu là một sự thất bại của tạo hóa.

Những điều đó đã cho nhiều người cơ hội phấn đấu để trở thành một cường giả, cho con cháu đời sau không phải bị người khác chà đạp. Và cái mà được sử dụng như một thứ công cụ chiến đấu có tên là “Thiên Hồn”, và tại sao nó được gọi là “Thiên Hồn”. Khá là đơn giản, bởi vì ai ai cũng tin rằng đây là một món quà trời cao ban tặng, đó là vì sao nó có tên như thế.

“Thiên Hồn” được biết tới với nhiều hình dạng khác nhau, to nhỏ dài thấp và nhiều màu sắc, công dụng khác nhau. Khi một người mới sinh và cho tới khi 5 tuổi thì sẽ là một quá trình hình thành Thiên Hồn, và vào ngày sinh thứ 5 của mình, bọn họ sẽ được kiểm tra Thiên Hồn, để xem nghề nghiệp trong tương lai của mình.

Thiên Hồn được chia thành 2 nhóm, nhóm đầu được gọi là Tự Nhiên Thiên Hồn, bao gồm thực vật, động vật hay bất kỳ sinh vật nào có sự sống, ngoài ra nó còn đại diện cho những nguyên tố trong tự nhiên, như Hỏa, Thủy, Thổ, Phong, Lôi, Băng...v.v.....Nhóm thuộc tính này thiên về chiến đấu tâm xa, mỗi người sẽ sở hữu sức công phá cực mạnh, nhưng bù lại là một cơ thể yếu đuối. Bọn họ sẽ là những người phụ trợ đứng đằng sau để mà ra đòn, hoặc có thể là những Thiên Hồn giả bá chủ một phương. Ngoài ra những người sở hữu Tự Nhiên Thiên Hồn sẽ có một tinh thần lực cực kì mạnh mẽ từ lúc mới sinh, khiến bọn họ học gì hiểu nấy, ngộ tính cực kì cao.

Loại thứ hai được gọi là Vật Thể Thiên Hồn, bao gồm những Thiên Hồn nằm ở dưới một hình dạng cụ thể, nhất định, và không hề có sinh mệnh, hay nói cách khác chiến là vũ khí, công cụ, đại diện như kiếm, thương, đao, cung, khiên...v.v.....và điểm trọng tâm cho những người này là họ có một thể lực cực kì tốt, hơn nữa sức chịu đựng cao hơn người bình thường khá nhiều. Nhưng điểm yếu của bọn họ chính là Tinh Thần, quá mềm yếu và nếu bị người khác tấn công tinh thần, thì lập tức mất thăng bằng....có thể xỉu ngay lập tức.

Hai nhóm Thiên Hồn này đã cho nhiều Thiên Hồn giả hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn cách chiến đấu khác nhau. Bọn họ luôn sáng tạo, học hỏi, đúc kết kinh nghiệm và chia sẻ lẫn nhau để tạo ra một chế độ tu luyện truyền tới thời bây giờ, giúp Thiên Hồn giả có thể phân chia và hiểu đơn giản hơn khi tu luyện. Nhưng đa số trăm người sinh ra thì mới có một người là Tự Nhiên Thiên Hồn, bởi vì sức tu luyện của những người này quả là quái vật, đó là tại sao nhiều người khi sinh con đều muốn đó mang Tự Nhiên Thiên Hồn.

Tiếp theo chính là cấp độ phân chia của từng Thiên Hồn giả, bắt đầu từ hình thành sơ khai, cho đến tạo ra hình dạng rồi mở rộng, phát triển, và nâng cao. Bao gồm: “Hạ Kỳ, Đúc Hồn, Thành Giai, Phát Cơ”, bốn cấp bậc này chính là khởi nguồn của một Thiên Hồn giả, cho dù là ai thì cũng phải hoàn thành

bốn bước này để tiếp tục tiến tới.

Khi một Thiên Hồn giả đột phá Phát Cơ, tấn lên Thiên Giả, thì sẽ hình thành trong cơ thể tổng cộng năm ngăn trong Thiên Hồn của mình, và Thiên Hồn giả có thể hấp thu Thiên Hồn từ Ma Thú để tạo ra một kỹ năng mới trong Thiên Hồn của chính mình, hoặc là hấp thụ các loại thực vật đặc biệt có linh tính, và những cái đó được gọi là Hồn Kỹ. Và khi đã hấp thụ vào 1 trong 5 ngăn thì kỹ năng đó sẽ vĩnh viễn tồn tại, không thể đổi nên Thiên Hồn giả luôn luôn cẩn thận trong việc chọn Hồn Kỹ của mình

Sau khi đột phá Phát Cơ, thì Thiên Hồn giả sẽ có thêm 7 cấp bậc khác nhau, từ thấp đến cao: Thiên Giả, Thiên Sư, Thiên Quân, Thiên Hoàng, Thiên Tôn, Thiên Thánh, Thiên Đế. Mỗi cấp bậc chia thành chín Tinh: từ Nhất Tinh cho tới Cửu Tinh. Và khi đột phá lên Thiên Thánh thì mỗi người sẽ có một danh hiệu riêng biệt cho mình, Thánh Hào.

Đối với một Thiên Hồn giả, ngoài Hồn Kỹ mà bạn sẽ hấp thu khi đột phá từ Phát Cơ đến Thiên Giả, thì sẽ có cách bí kỹ khác nhau cho từng nhóm, được gọi “Bí Kỹ”. Chia làm 6 bậc khác nhau, mỗi cấp bậc có sức mạnh công phá cách nhau rất là xa, nhưng cũng rất là gần, bao gồm Hạ Giai, Trung Giai, Thượng Giai, Thánh Giai và cuối cùng là Đế Giai bí kỹ. Hạ, Trung, bí kỹ là những cuốn phổ biến nhất ở Thiên Hồn Đại Lục, Thượng giai bí kỹ là những bí kỹ lưu truyền của từng gia tộc, thế gia. Thánh Giai bí kỹ là những bí kỹ có thể thay đổi cục diện của 1 trận đấu, Đế Giai bí kỹ có thể thay đổi định mệnh của bản thân, một chiêu có thể xoay chuyển Trời Đất. Đó là tại sao Thánh Giai và Đế Giai bí kỹ là những cái mà gia tộc mà cũng thêm muốn, sẵn sàng trả giá cực đắt cho một chiêu thức thôi...

Tiếp theo chính là Ma Thú, Thiên Hồn đại lục này cũng có những sinh vật bình thường như trâu, bò, gà, vịt, thỏ.....nhưng đó là những Ma Thú cấp bậc thấp nhất mà Nhân Loại có thể thuần hóa, tương đương với cấp bậc 0. Nhưng những Ma Thú bắt đầu từ cấp độ 1 có sức sát thương cao dần, và Ma Thú cấp độ 10 là những con Ma Thú truyền thuyết, một tiếng rống có thể thổi bay cả một thành thị to lớn. Nhưng Ma Thú cấp độ 9 và 10 rất là hiếm chỉ xuất hiện, nằm rải rác ở khắp mọi nơi, và bọn chúng cũng ít tấn công trừ có người chọc, nên cũng ít ai lo lúc họ đang ngủ mà bị thổi bay đi. Nhưng còn 6, 7, 8 thì vẫn là những ác mộng đối với người người, bởi vì những Ma thú khi đột phá từ cấp 5 lên cấp 6, thì nó cũng sẽ mở trí tuệ, trở thành một sinh vật có suy nghĩ như con người. Đã có thực lực mạnh mẽ, lại có thể tư duy...nó là tại sao ma thú từ cấp 6 trở lên đều bị liệt vào danh sách cực kỳ nguy hiểm

Vậy Thiên Hồn đại lục có lịch sử bao lâu rồi? Đó là một điều mà có ít ai biết, từ những bí tịch được lưu truyền trong các thế gia, những chủng tộc sống từ thời cổ xa xưa. Truyền thuyết đồn rằng mười ngàn năm trước, thế giới là một mảnh hỗn loạn, khắp nơi là sa mạc, hoang địa, có 5 vị thần xuất hiện và bắt đầu dùng sức mạnh của mình để mà hình thành một mảnh đất xanh tươi, bắt đầu tái tạo ra sự sống, bắt đầu dùng sức mạnh tạo ra dòng suối, rừng cây, thảm cỏ.

Năm vị thần này được tất cả sự sống gọi là 5 vị Thần Tối Cao, bao gồm: Vị Thần của Sự Sống, Vị Thần của Thiên Nhiên, Vị Thần của Sức Mạnh, Vị Thần của Tình Yêu và Vị Thần của Thời Gian. Năm vị thần này bắt đầu sáng tạo ra một thế giới mà chúng ta biết bây giờ, Thiên Hồn đại lục, gồm sáu chủng tộc khác nhau: Nhân tộc, Ma tộc, Long tộc, Tinh Linh tộc, Ái tộc (người lùn) và Thú tộc, và 5 chủng tộc này sống hòa bình với nhau.

Một ngàn năm sau, từ bên ngoài xuất hiện một đạo quân huyền bí, bởi vì không ai biết bọn họ xuất hiện từ đâu, ngay cả 5 vị thần tối cao cũng không biết. Người dẫn đầu đạo quân này là một tên tàn nhẫn, khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ không bao giờ có thể tháo xuống, đầu có hai sừng, hán tự xưng là: “Kẻ Được Chọn”. Trên tay hắn là một thanh kiếm màu đỏ như máu, giữa thân là một cái đầu lâu. Hắn giết bất kỳ người nào mà hắn thấy, đã có nhiều vị vua của các tộc khác nhau đứng lên mà chống lại nhưng đều bị hắn giết một cách dễ dàng.

Theo sau hắn là một tên Huyết Hoàng, đã từng là Hoàng tử của Nhân tộc nhưng biến mất kỳ lạ vào 500 năm trước, và khi hắn xuất hiện thì là một thống lĩnh của đạo quân huyền bí này. Tên thứ hai là một bán thú, nửa người trên là Thú tộc, nửa người còn lại là một thân Ma Thú, to lớn, đầu trâu, tay cầm một chiếc búa khổng lồ. Tên còn lại một là một nhà quân sư cho “Kẻ Được Chọn”, hắn trên tay cầm một chiếc quạt, tay còn lại cầm một cái đầu lâu, khuôn mặt có ba mắt, được biết đến như “Quân Sư Ba Mắt”. Chiến thuật tài ba của hắn khiến sáu tộc còn lại tổn thất cực kỳ to lớn, hàng vạn người chết chỉ trong tay của vài chục người....

Đạo quân của hắn là những chiến binh chỉ biết chiến đấu, họ có một sức lực cực kỳ khỏe mạnh, một đầu mười đầu có thể. Toàn thân họ mặc một bộ giáp đen, đầu đội kín, không hề thấy vẻ mặt của bất kỳ người nào. Một tay cầm khiên, một tay cầm một thanh đao cực nặng, họ trở thành những con ác mộng của bất kỳ chủng tộc nào. Những nơi mà đạo quân này đi qua đều là một mảnh hoang địa, xác người chất chồng lên như một ngọn núi, mùi máu tanh nồng nặc, mùi hôi thối của xác chết, những cái đầu được cắm lên từ cái cọc...tất cả diễn ra trong mắt cũng những người khác, người người gọi đạo quân này là Đạo Quân của Sự Hỗn Loạn, hay có tên khác là những kẻ Huyết Tủy.

5 vị thần tối cao bắt đầu tìm đối sách, cuối cùng Vị Thần của Sức Mạnh đề nghị tăng thực lực cho các chủng tộc, để bọn họ có khả năng chống lại. Cuối cùng, 5 vị thần tối cao tạo ra một hệ thống tu luyện cho các chủng tộc, và cũng là những gì chúng ta biết bây giờ, Thiên Hồn giả. Cứ như thế cuộc chiến diễn ra giữa các Thiên Hồn giả và Kẻ Được Chọn hơn trăm năm, cuối cùng một vị vua của Nhân tộc, tên là Xích Ma, đã đánh bại “Kẻ Được Chọn” với sự giúp đỡ của 5 vị vua khác. Khi “Kẻ Được Chọn” bị thương và đánh bại, thì những kẻ tàn dư cũng bị giải quyết nhanh chóng, khép lại trận đánh diễn ra gần hai trăm năm giữ 6 chủng tộc với “Kẻ Được Chọn”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Sự khởi đầu (1)

Sau khi đánh bại “Kẻ Được Chọn” thì 6 chủng tộc bắt tay để hồi phục lại Thiên Hồn đại lục, qua cả hàng trăm năm thì thế giới mới trở lại bình thường

như trước, có thể thấy được sự tàn phá của “Kẻ Được Chọn” và đạo quân của hắn ác độc như thế nào. Số thương vong lên cả hàng tỷ người, chỉ đổi lại 20 vạn đại quân, “Kẻ Được Chọn” và ba vị tướng của hắn, nhưng bọn họ chỉ bị thương, chờ đợi cơ hội để quay lại xâm lấn một lần nữa.

Cứ như thế đã hai ngàn năm trôi qua kể từ cuộc chiến của 6 chủng tộc với “Kẻ Được Chọn”, nhưng một lần nữa chiến tranh lại bùng phát, và lần này là nội chiến giữa các vị thần. Khi 5 vị thần tối cao bắt đầu xung đột, và bắt nguồn từ Vị Thần của Sức Mạnh. Vì sao...bởi vì hắn đã phá tan luật lệ được đặt ra hơn 3 ngàn năm nay.

Từ xa xưa khi 5 vị thần đặt ra hệ thống tu luyện cho các chủng tộc, Thiên Địa đã đưa ý chí của họ để kiểm soát các chủng tộc là mỗi một cá thể chỉ có thể sở hữu một Thiên Hồn, tuy nhiên vẫn có nhiều cá thể được Ý Chí Của Thiên Địa thưởng thức, ban cho Song Sinh Thiên Hồn, ngoài ra không hề có một cách nào để đạt được Thiên Hồn. Những người dám làm trái lại luật lệ sẽ vĩnh viễn gánh chịu tội phản Thiên Địa, và xóa bỏ tồn tại tức khắc. Nhưng đã có một người căm ghét điều này, hắn nghĩ rằng các chủng tộc cá thể cũng như chúng ta, bọn họ có quyền được định đoạt tương lai của họ, chứ không phải bị sắp đặt. Người đó chính là Vị Thần của Sức Mạnh, hắn đã phá tan luật lệ của Thiên Địa, tạo ra một môn để giai bí kỹ, có thể giúp người tu luyện sở hữu Ngũ Thiên Hồn, tức là có tới năm Thiên Hồn tồn tại trong cơ thể.

Bốn vị thần còn lại bắt đầu tìm hiểu, sau cùng cũng biết là do Vị Thần của Sức Mạnh, bọn họ chạy đến chất vấn. Sau cùng hai bên đánh nhau, lúc đầu bốn vị thần còn lại tưởng có thể áp đảo Vị Thần của Sức Mạnh, nhưng không, ngược lại là bọn họ bị áp đảo, và bọn họ cực kỳ ngạc nhiên khi nhìn thấy Vị Thần của Sức Mạnh sở hữu tới năm Thiên Hồn, tương đương với từng loại. Bọn họ liền hỏi tại sao hắn lại làm thế, Vị Thần Sức Mạnh trả lời rằng: “Ta muốn cho các sinh vật có khả năng sinh tồn, có khả năng đánh tan vận mệnh con rối của mình, ta muốn Thiên Địa này không còn là người phán xét, ta muốn Thế Giới và Vận Mệnh nằm chính trong tay mình, quyết định mình sẽ làm gì và đi đâu....”

Điều này là làm trái thiên địa, đi ngược với luật lệ mà 5 người đặt ra, cuối cùng bốn người dùng hết sức mạnh của mình phong ấn Vị Thần Sức Mạnh lại, nhưng trước khi hắn bị phong ấn, hắn dùng một nửa ý thức của mình và trong cuốn bí kỹ, rồi phong ấn nó dưới một điều kiện, ném xuống dưới Địa giới, hi vọng một ngày nào đó một người Thiên Hữu Cơ Duyên mở được phong ấn mà tu luyện, đánh bại Thiên Địa mà nắm giữ vận mệnh cho các chủng tộc, thoát khỏi số phận con rối.

Sau đó hắn cũng bắt đầu rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bốn vị thần còn lại dựa theo chỉ thị của Thiên Địa, truy tìm cuốn bí kỹ để tiêu hủy nhưng bọn họ tốn gần 1 ngàn năm nhưng vẫn không thấy tung tích của nó ở đâu, và sau gần hai ngàn năm, thì bọn họ cũng từ bỏ việc tìm kiếm, mà trở lại cuộc sống bình thường. Thiên Địa thì rơi vào trạng thái ngủ say, do cuộc chiến với Vị Thần Sức Mạnh, Thiên Hồn đại lục thì do ảnh hưởng của thiên tai, đã bị tàn phá, những vùng đất bắt đầu tách ra, tạo thành những lục địa khác nhau, các chủng tộc bắt đầu mất liên lạc, rồi từ từ rơi vào lãng quên, mỗi chủng tộc thống trị một nơi riêng biệt của mình. Nhân tộc thống trị vùng đất của nơi lớn nhất Bắc Bình đại lục bằng phẳng cùng với Người Lùn sinh sống ở những ngọn núi lửa phía Đông, Ma tộc đứng ở nơi lạnh giá Nam Kha lục địa, Tinh Linh quan sát các nơi ở vùng đất bất tử Hoàng La đại lục, Long tộc ngủ say ở những khu rừng bí ẩn Ích Tiêu, Thú tộc thì nằm ở những hoang mạc Sa Phù, nằm ở phía Nam, sâu nhất ở Bắc Bình.

Một lần nữa Thiên Hồn đại lục cuối cùng cũng đón nhận một hòa bình lâu dài, năm ngàn năm trôi qua nhanh chóng như một cái chớp mắt, Thiên Hồn già cũng bắt đầu phát triển nhanh chóng, đặc biệt là ở Nhân tộc. Hàng trăm thành thị bắt đầu được xây dựng, hàng chục ngàn, triệu Thiên Hồn già bắt đầu hô phong hoán vũ, thành lập nhiều môn phái, tông môn, thế gia khác nhau. Triều đình cũng bắt đầu được thành lập, người đứng đầu một nước, do 1 ngàn năm trước, nội bộ nhân tộc bắt đầu đấu đá lẫn nhau vì tài nguyên, kéo bầy kéo phái, rồi diễn ra hơn cả ngàn năm rồi cũng thành lập một quốc gia cho chính mình, phân chia lãnh địa, và một ngàn năm sau cũng ổn định đi phần nào. Nhiều quốc gia nhỏ cũng được thành lập, nhưng ba quốc gia lớn nhất, có số lượng Thiên Hồn già nhiều nhất bao gồm Đế Kim đế quốc, quốc gia của những chiến binh hùng mạnh, quân sự và kinh tế mạnh mẽ nhất. Quốc gia thứ hai là Lạc Nhật đế quốc, bao gồm những kỹ thuật tiên tiến, và tài nguyên nhiều nhất. Và đế quốc yếu nhất trong tam đại đế quốc là Khả Hãn đế quốc, bao gồm nhiều bộ lạc khác hợp lại với nhau để chống lại 2 đế quốc còn lại.

Ba đế quốc này ngoài mặt là giao hữu, nhưng bên trong vẫn đấu đá, các tông môn, thế gia cũng có phần trong cuộc chiến này, hy vọng đều trở nên lớn mạnh. Nhưng do có quá nhiều môn phái, vấn đề vẫn tăng đều đều, ba đại đế quốc bắt đầu hợp mặt và đặt ra điều luật để kiểm soát một phần nào đó, nhưng những Môn Phái lớn từ chối hợp tác. Sau này các đế quốc mới nghĩ ra một cách là mở cho chính mình Môn Phái, gọi là Học Viện, đào tạo ra chính thế lực Thiên Hồn già để đấu đá với các Tông Phái. Cứ như thế một ngàn năm trôi qua nhanh chóng, đã mười ngàn năm kể từ khi Thiên Hồn đại lục được thành lập, cho tới nay đã trải qua biết bao nhiêu chiến tranh, nhà tan cửa nát nhưng các chủng tộc vẫn đứng sừng sững...chứng tỏ ý chí của một người rất là mạnh mẽ....nhưng ai ai cũng thắc mắc một điều đó là bí kỹ để giai Thiên Ma Ngũ Hồn Công có thật hay không và điều kiện tu luyện là gì.....

Mà Chúng Ta Bắt Đầu Chuyện Thôi Nào.....

.....

.....

Một khu rừng hẻo lánh....

“Đứng lại...chạy mau lên mấy tên vô dụng, bắt bọn họ lại....”

“Nhưng chúng ta đã chạy hết sức rồi thống lĩnh....” người được gọi là thống lĩnh nghe thấy thế thì tức giận, gõ đầu tên kia một cái rồi trừng mắt nói...

“Chạy hết sức rồi thì bây giờ chạy quá sức....không được hả...bọn họ mà chạy thoát thì các ngươi chuẩn bị ngủ trong quan tài đi...ta thì không muốn đâu, giường với người đẹp, hay quan tài với xác chết, ngươi thích ngủ với cái nào thì lo mà làm việc...”

“Vâng...vâng” “Mấy tên còn lại bị dọa thế thì gật đầu lia lịa, sau đó bắt đầu chia nhau ra mà đuổi theo.

Một nơi khác thì có hai thân ảnh đang chạy, người phụ nữ đang bế một đứa trẻ chỉ vừa mới sinh, hai người vừa chạy mà vừa nhìn phía sau. Lúc này

người nam nhân dừng lại, quan sát xung quanh 1 chút rồi nhìn xuống từ mình mà nói...

“Nàng hãy dẫn con chạy đi, ta sẽ ở lại mà cản đám người kia”

“Không, có chết thì chúng ta cùng chết...đó chính là lời hứa hẹn năm xưa mà...” Người nữ nhân kia kiên định mà lắc đầu, mắt nàng đã ướt rồi.

“Nhưng còn con của chúng ta thì sao...nàng phải sống, nàng phải nhìn nó lớn lên, nếu ta có chết thì vẫn an lòng, vì có nàng bên con của chúng ta...” Người nam tử mắt đỏ, buồn bã, cầm tay người nữ nhân mà nói.

“Không...nếu một trong hai người chúng ta còn sống thì bọn họ vẫn không bỏ qua đâu, chỉ có khi cả hai người chúng ta đều biến mất...còn Phong nhi, chúng ta có thể để ở một nơi nào đó, hi vọng trời cao thương tình, có người tìm thấy nó...” nghe được người phụ nữ đó nói, trung niên đau khổ, nắm chặt hai lòng bàn tay. Sau đó hắn lấy ra từ trong ngực một quyển sách, giấu dưới nôi của đứa bé, rồi bế cái nôi lên, hai mắt trĩu nặng nhìn con của hắn đang nhắm mắt mà ngủ...

“Phong nhi, thứ lỗi cho phụ mẫu nhé...chúng ta không thể ở bên cạnh con mà chăm sóc cho con, nhìn con lớn lên từng ngày, học những cái mới...Chúng ta rất bất đắc dĩ nên phải bỏ con lại đây, chỉ vì bọn ta muốn tốt cho con thôi. Hi vọng sau này con biết được sự thật thì đừng trách chúng ta, hai người chúng ta sẽ luôn ở trên trời cao mà quan sát con từng ngày...”

Hắn nói xong thì liền nhảy qua bên kia bờ sông, đặt cái nôi ở dưới một gốc cây, rồi nhảy qua lại, nắm tay xuống từ hắn mà rơi lệ. Người phụ nữ lúc này đã khóc, tay nắm chặt ngực trái của nàng, đau khổ mà tựa vào ngực phụ quân nàng mà khóc.

“Phong nhi, một ngày nào đó...con phải trở nên mạnh mẽ bởi vì kẻ thù của con rất là mạnh mẽ, cuốn bí kỹ đó sẽ giúp cho con trở thành một cường giả, để con có thể hiểu được tại sao chúng ta phải bỏ con lại...” Hắn nói xong thì liền xoay người, dắt tay xuống từ hắn chạy qua một hướng khác, tỏa ra khí của hắn để hấp dẫn đám người đang đuổi theo. Quả nhiên tên thống lĩnh lúc này đang đuổi phía sau, cảm nhận được khí thì liền mặt hớn hở, chỉ về hướng kia mà la lên...

“Đuổi theo hướng đó mau lên...”

Một lúc sau thì cả khu rừng cũng bắt đầu im lặng, chỉ có tiếng khóc của trẻ con bắt đầu vang lên, tiếng khóc buồn bã giống như nó biết phụ mẫu nó đã rời đi mình. Lúc này một thân ảnh khá là già nua, đi theo tiếng khóc mà tới chỗ cái nôi, hắn ngồi xuống mà nhìn về cậu bé đang khóc mà mặt trĩu nặng, xoay đầu nhìn xung quanh nhưng không thấy gì, hắn mở miệng mà hỏi...

“Xem ra bị phụ mẫu bỏ rơi rồi...không biết họ có để tên lại không...à thấy rồi...”

“Chỉ có một chữ Phong thôi sao...không họ...vậy thì theo họ của ta đi, từ này nhóc sẽ là con của ta, tên là Hàn Phong...”

“Hừ...hehe...hehehe...” đứa bé cảm nhận được cái gì liền cười cười hehe, mặt mày vui vẻ mà nhìn hắn.

“Đi thôi...chúng ta về nhà nào...”

.....

.....

Năm năm trôi qua, Một ngôi làng xa xôi hẻo lánh....

“tiểu Phong, lại đi săn bắn nữa à” một giọng nói trong trẻo nhưng chứa phần trưởng thành, lời nói là từ một phụ nữ trung niên và nàng đang nhìn một cậu bé nhỏ tuổi, cao chưa tới một mét, nhưng thân hình khá là cân đối, mặc một bộ đồ đơn giản, mái tóc và cặp mắt đen huyền.

“Vâng, cháu tính đi tìm vài con thỏ để tể phụ mẫu” đây chính là nhân vật chính của chúng ta, họ hắn là Hàn theo họ cha, tên chỉ có 1 chữ Phong là do phụ mẫu năm xưa đặt cho hắn.

“À...cũng được hai năm rồi nhỉ” người phụ nữ trung niên mặt buồn bã mà nói, sau đó mỉm cười mà nhìn hắn nói...

“Đi cẩn thận nghe chưa?”

“Vâng cháu biết rồi” Hàn Phong cười một cái thật tươi, rồi chạy thật nhanh ra ngoài làng, tay cầm một cái cung. Hắn theo một thói quen hằng ngày trong suốt hai năm qua, nhanh chóng đi tới một bụi cây quen thuộc, một mũi tên đã lên cung, hai mắt quan sát, cặp tai lắng nghe xung quanh mà tìm con mồi.

Hơi thở cách quãng rất dài, nửa phút một lần hít ra thở vào, nhẹ nhàng không gây tiếng động, nhiệt độ cơ thể Hàn Phong đều thu liễm lại, xóa bỏ hiện thân của hắn. Đây là hắn dùng hai năm để tập luyện, nửa tiếng trôi qua một con thỏ nhảy ra từ một bụi cây khác, Hàn Phong hai mắt khép lại, chừa lại một khe nhắm chặt con thỏ. Hai tay từ từ kéo dây, và “Bụp”, mũi tên bay thẳng xuyên qua lùm cây, cắm thẳng vào đầu con thỏ.

“Hahaha, bắt được một con thỏ rồi...phụ mẫu tối nay có thể ăn ngon rồi” mặt hắn cười hồn nhiên mà nói. Bỗng nhiên lúc này Hàn Phong cảm nhận được 1 khí tức nguy hiểm, bản năng của hắn tập luyện trong 2 năm nói hắn nên chạy thật nhanh, Hàn Phong lập tức leo lên một cái cây, núp mà quan sát. Từ trong một bụi cây bên kia, một thân hình to lớn đang bước ra, Hàn Phong bắt đầu quan sát...

“Một con sói. ...nhưng nó...nó khác chỗ nào ta...”

Con sói này to hơn những con khác, thân hình dài gần bốn mét, cao hơn 2 mét, cặp răng có hai chiếc răng nanh dài, nhọn lộ ra bên ngoài, một bộ lông đen như mực. Hàn Phong nhìn nó mà cảm giác run lên, nhưng cũng có chút hưng phấn, bởi vì hắn muốn thử sức xem mình có thể bắt được nó không. Hàn Phong lấy từ sau lưng của mình một cái lọ nhỏ, sau đó đổ vào những mũi tên của hắn, nhẹ nhàng lắc lên.

Đây là một loại nọc độc mà Hàn Phong trong một lần bắt được một con rắn, loại độc này không hề độc, chỉ làm tê liệt bất cứ người nào bị dính trúng. Sau đó hắn cẩn thận bỏ vào trong túi, hai tay bắt đầu lấy tên mà ngắm.

Một mũi tên bay ra nhắm thẳng vào đầu của con sói đen này.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sự khởi đầu (2)

Mũi tên chứa chất tê liệt bay thẳng vào đầu của con sói, bị tập kích bất ngờ con sói đen đó liền hú lên, tiếp đó là thêm một mũi tên cắm vào người nó. Trên cây, Hàn Phong nhanh chóng lấy ra thêm một mũi tên mà bắn, nhưng lần này con sói né được. Sau đó nó ngẩng lên nhìn về hướng Hàn Phong mà hú, sau đó liền nhảy một cái thật cao lên, một bọp vào hướng đó.

Hàn Phong nhanh chóng né ra, nhưng thân cây bị lũng một lỗ thật to, hắn hai mắt tròn lên mà nhìn lực công phá đó. Hàn Phong tiếp tục lấy tên mà bắn về con sói, ba mũi tên bay ra thì trúng ít nhất là một mũi, từ từ thời gian trôi qua, Hàn Phong tiếp tục tránh né công kích từ con sói, có thể do chất tê liệt bắt đầu phát tác, động tác của con sói bắt đầu chậm lại, khiến cho Hàn Phong càng dễ né hơn.

Hàn Phong kéo dài thời gian thì sau vài mũi tên cuối cùng thì con sói đó cũng ngã xuống, hắn cười mà mừng rỡ nhìn về chiến lợi phẩm của mình đang ngủ say. Hàn Phong đi lại, tay lấy một con dao mà nhanh chóng rạch cổ con sói, sau đó đâm vào tim mà cho chắc chắn nó không thể tỉnh dậy bất ngờ.

“Haha, ta..ta làm được rồi..bắt được một con Ma Thú đầu tiên...không biết nó có ma hạch không nhỉ...”

Ma Hạch, hay còn được biết đến như là Hạch Tâm của một con Ma Thú, nó hiểu nôm na như là một nguồn năng lượng. Ma Hạch được hình thành từ việc tích tụ năng lượng cho Ma Thú tấn cấp, và Ma Hạch cũng được chia theo cấp độ của Ma Thú. Những viên Ma Hạch có tác dụng trong việc tu luyện, buôn bán, chữa bệnh.....đó là vì sao giá tiền của Ma Hạch cực kỳ đắt hàng, thu hút nhiều người trong việc săn bắn hơn....

“aaaaaa.....tìm thấy rồi.....có thể bán được thật nhiều tiền rồi....có tiền thì ta có thể mua quà cho mọi người trong làng...” Hàn Phong ngây thơ mà cười nói, sau đó hắn bỏ vào trong túi viên Ma Hạch đó.

“Để coi....ta sẽ lấy thịt, răng và lông của ngươi cất trữ.....có thể sẽ cần dùng vài thứ.....” Hàn Phong lẩm nhẩm rồi bắt đầu lấy dao ra mà làm việc. Tay hắn nhanh chóng xẻo bộ lông, cắt răng, lấy thịt của con sói một cái thuần thục. Sau hơn mười phút thì hắn cũng làm được một phần ba con sói, một mồi mà ngồi xuống nghỉ một chút. Hắn lấy ra bình nước mà uống, bỗng nhiên cảm nhận được sát khí, hắn liền cúi người xuống, một bàn tay bự, có móng vuốt vụt qua đầu hắn. Bỗng nhiên cả cơ thể bay vụt lên, cái lưng cảm thấy cực kỳ đau đớn, đụng vào cái cây trước mặt một cái thật là mạnh.

Hàn Phong đau, hắn cảm nhận được rất là đau, nén đau, hai tay chống mà cố gắng gượng dậy thì thấy lần này là một con sói giống như hồi nãy, nhưng thân hình nó to và cao hơn con kia ít nhất một mét, hơn nữa trước trán có một cái sừng nhọn, dài. Khuôn mặt hung tợn mà nhìn chằm chằm Hàn Phong. Hắn cảm nhận được một luồng hàn khí lạnh thấu xương, Hàn Phong nhận ra rằng con sói này đến đây để trả thù cho con kia.

“Chết tiệt...thật là bất cần.....đau quá.....” Hàn Phong lúc này lẩm bẩm, sau đó hắn hít ra thở vào, hít ra thở vào, sau đó đứng lên và chạy về hướng ngược lại ngôi làng. Hắn biết không thể chạy về làng nếu không thì con sói này sẽ giết tất cả mọi người. Con sói khi thấy kẻ thù của mình chạy liền đuổi theo, nhưng do Hàn Phong chọn những chỗ hẹp mà chạy, con sói tốc độ liền giảm đáng kể, chật vật mà vượt chướng ngại đuổi theo.

Hàn Phong trong đầu lúc này chỉ có chạy và chạy, bởi hắn biết được kẻ thù đang đuổi theo mình, hắn không đánh lại, hơn nữa lúc này đang bị thương. Chạy một hồi thì hắn cũng không biết mình chạy đã bao lâu, căn bản chỉ nghĩ tới làm thế nào để sống sót. Cứ như thế trời cũng bắt đầu chuyển sang vàng tối, Hàn Phong nhìn lên đã biết sắp tối, tức là hắn đã chạy hơn cả 2 tiếng.

Hàn Phong xoay người mà quan sát xung quanh, thấy con sói kia đã ngừng đuổi thì thở dài, sau đó hắn quan sát xung quanh thì thấy một hang động liền đi vào. Sau đó lượm những cành gỗ gãy xung quanh gom lại, những chiếc lá rồi bắt lửa lên. Tiếp theo, hắn lấy từ trong túi của mình một cái lọ khác, mở ra và rắc bột lên những vết bầm đang sưng tím lên, cắn chặt hàm răng mà chịu đau, rồi một hồi sau cũng đỡ dần dần.

“Thật là xui xẻo....bị một con Ma Thú dí, giờ còn không biết mình đang ở đây!”

“Thôi, ăn cái gì trước rồi tính tiếp...bụng đói thì không bao giờ suy nghĩ được gì, phụ thân đã dặn luôn luôn phải tỉnh táo trước khi suy nghĩ cái gì...” Hàn Phong gật đầu, rồi lấy từ trong túi thịt sói mà hắn lấy được lúc nãy, thêm vài gia vị hắn đem theo rồi bắt đầu nướng thịt mà ăn.

Trôi qua nhanh chóng, hắn cuối cùng cũng ăn no, vẫn còn một miếng đang nướng, Hàn Phong tính ăn cho hết thì nghe được vài tiếng lạch cạch, hắn liền

cầm dao lên, cẩn thận mà nhìn về trước cửa động. Lúc này một thân hình nhỏ nhắn, một bộ lông màu trắng, Hàn Phong nhìn thấy giống như là Ma Thú Hồ Sím, nhưng bộ lông lại khác màu, trắng thay vì vàng huyền. Con hồ trắng này nhìn thấy Hàn Phong thì hai mắt ngạc nhiên mà nhìn, sau đó chạy lại mà liền chân hấn, rồi hai mắt uơu uốt nhìn hấn.

Hàn Phong hiểu ý liền cười cười, tay cầm miếng thịt cho nó, con hồ thấy thế thì mừng rỡ, liền nhảy tới mà bắt đầu thưởng thức miếng thịt. Nửa tiếng sau thì nó cũng ăn xong, sau khi chùi miệng thì liền nhìn lên Hàn Phong. Thấy Hàn Phong đang nhìn mình thì nó kêu lên vài tiếng “ Gào...gừ...”, rồi nhảy lên đầu Hàn Phong, mà cuộn mình nhắm mắt ngủ. Hàn Phong thấy thế thì cười khỏ, nhưng cũng không phản đối, sau đó hấn bế nó lên, nằm xuống rồi đặt lên bụng của mình, nhắm mắt lại mà ngủ, bởi vì hôm nay hấn rất là mệt.

Sáng hôm sau, khi Hàn Phong mở mắt dậy thì mặt trời đã chuẩn bị lên cao, ngáp một cái rồi ngồi dậy thì không thấy con hồ ngày hôm qua ở đâu, hấn nghĩ rằng chắc nó đã bỏ đi. Nhưng lúc này từ bên ngoài hấn nghe thấy có tiếng loạt xoạt, nhìn ra thì thấy con hồ đang ngậm một chiếc lá mà cố gắng kéo vào. Khi nó kéo vào kế Hàn Phong, thì hấn mới thấy có rất nhiều trái cây, hấn xoa xoa đầu con hồ mà cười nói...

“ Cảm ơn mày nha.....”

“ Gào...gào.....” Nó vui vẻ vì được xoa đầu nên kêu lên vài tiếng.

Sau đó cả hai người bắt đầu cầm lên mà ăn, khi Hàn Phong ăn vào thì cảm thấy có một cái gì đó đang chạy bên trong cơ thể, nhưng hấn nghĩ chắc là đói bụng nên không quan tâm lắm. Một hồi sau, hấn liền thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy, nhìn qua con hồ mà nói..

“ Mày muốn đi theo tao không?”

“ Gào...gừ.....” Nó gật đầu mà kêu lên

“ Được.....nhưng ta cần cho ngươi một cái tên.....tiểu Bạch thì thế nào...bởi vì lông của ngươi trắng như là tuyết... “ con hồ mặt vui vẻ mà kêu, chứng tỏ nó không có ý kiến với tên Tiểu Bạch, thế là một người một thú bắt đầu hành trình. Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh, Hàn Phong thì bắt đầu kể lại câu chuyện của hấn cho tiểu Bạch, cho dù biết nó không hiểu như hấn muốn chia sẻ cái gì đó, bởi vì tiểu Bạch chính là bạn đồng hành của hấn.

Sáng tới chiều thì Hàn Phong đi dò đường, hy vọng có thể tìm thấy đường ra, buổi tối thì ăn thịt hai người bắt được. Buổi sáng thì tiểu Bạch lại kéo về những trái cây, cứ như thế 1 tháng trôi qua, thật ra thì Hàn Phong không biết đã bao lâu, nhưng hấn ném cứ mặt trời lên rồi xuống là một ngày, cứ như thế 30 ngày trôi qua, hấn hầu như đã về được cả cái bản đồ của khu rừng này, nhưng vẫn không tìm thấy đường ra.

Trong 30 ngày này, hấn cũng đã từng chạm trán nhiều Ma Thú khác nhau, nhưng chủ yếu là Ma Thú cấp 1, Hàn Phong thấy trước mặt có thể tập luyện để sau này hấn có thể giết được con sói đen kia, một mặt cũng là thức ăn.

Ngày thứ 31, cũng như mọi ngày, hai người bắt đầu đi tìm đường, tiểu Bạch thì nằm trên đầu Hàn Phong mà nhắm mắt ngủ. Lúc này Hàn Phong đang nhìn xung quanh mà tìm phương hướng, bỗng nhiên hấn nhìn thấy lùm cây bên kia khá là kỳ lạ, nhìn giống như là cục đường nhưng thật ra là không, chỉ là bị che lại. Bước vào trong rồi Hàn Phong tiếp tục bước về phía trước, đi một hồi thì hấn cũng thấy được ánh sáng, khi bước ra thì trước mặt hấn là một cánh cửa cực kỳ to lớn, cao hơn sáu mét, rộng hơn ba mét. Hàn Phong giật mình mà từ từ đi lại, quan sát và ngẩn ra mà nhìn

Hàn Phong từ từ đi lại cánh cửa, tay chạm vào nhưng khi vừa chạm thì cánh cửa bỗng phát sáng lên, sau đó từ từ mở ra. Hấn giật mình, đang suy nghĩ có nên vào không, nhưng hấn nghĩ nhìn một chút chắc không sao nên tính tò mò đã kéo hấn vào trong. Khi bước vào trong thì xung quanh là một màu mực đen, tính lấy lửa làm đèn thì xung quanh hàng trăm cây đuốc bắt đầu bốc cháy lên, thấp rọi xung quanh.

“ À...à.....hay là đi ra ngoài ta....” Hàn Phong cười cười, rồi tính xoay người chạy ra thì thấy cánh cửa đã đóng từ lúc nào. Hấn thờ dài, xoay người mà tiếp tục đi về phía trước, đi một hồi, một chút, một lâu.....Hàn Phong cũng chả biết mình đi bao lâu rồi, hấn tính ngược lên mà nhìn tiểu Bạch thì thấy nó đã biến mất từ lúc nào. Hàn Phong nhìn xung quanh mà tìm kiếm, nhưng không thấy gì.

Khi Hàn Phong tính xoay người đi tìm thì cánh cổng sau lưng hấn bắt đầu mở ra, nuốt nước vào trong, Hàn Phong từ từ bước tới, và khi đã vào bên trong thì cánh cổng sau lưng nhanh chóng đóng lại, có lẽ đã quen rồi nên Hàn Phong chẳng thèm nhìn lại, mà quan sát xung quanh căn phòng. Thấy rằng xung quanh có rất nhiều vũ khí, áo giáp,....hơn nữa châu báu lại rất là nhiều...

Và nằm chính giữa hai cái là một cái bệ, có một cuốn sách đang nằm trên nó. Hàn Phong không quan tâm gì tới kho báu mà tiến tới, nhìn về cuốn sách, mỗi bước hấn bắt đầu tiến tới, và cứ như thế sau vài chục bước thì Hàn Phong đã đứng trước mặt quyển sách. Hấn nhìn tên của quyển sách mà đọc lên...

“ Thiên.....Ma.....Hồn.....Ngũ.....Công.....”

“ Bùm.....Ầm.....” Khi Hàn Phong vừa dứt lời đọc tên cuốn sách, thì bỗng nhiên cuốn sách phát sáng lên, rồi một luồng gió cực mạnh thổi bay hết xung quanh. Lúc này một thân ảnh xuất hiện, hấn cao to, mái tóc màu bạc, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, vẻ mặt lạnh lùng nhưng rất dễ mến, nhưng khi Hàn Phong thấy thì lập nhảy ra đằng sau rồi la lên....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ta là thần chứ không phải là ma

“Aaaaaa.....ma....ma kia.....có ma.....” Hấn lập tức chạy một mạch về phía sau, còn thân ảnh kia thấy Hàn Phong gọi mình là ma, trên đầu nổi một cục tức, tức giận là lên...

“Tiểu tử, cảm ơn cho ta, bản Thần sao có thể là ma được.....”

“Chứ....chứ ông đang lơ lửng, hơn nữa là trắng xóa...không phải ma chứ là gì...?”

“Là....cái này là một loại bí kỹ...đúng, là một loại bí kỹ khiến ta đem một linh hồn của ta nhập vào cuốn sách này...”

“Vậy không phải là ma chứ là cái gì.....” Hàn Phong vẫn nhìn tên đó mà nói, còn tên kia thì bó tay, xoa xoa cái trán mà bó tay với thằng nhóc này. Sau đó hấn nhìn xung quanh một chút rồi tự nhiên chợt nhớ ra cái gì, hấn liền quay qua mà nhìn về Hàn Phong...

“tiểu tử, ngươi là người mở phong ấn ra à.....”

“Phong ấn là cái gì?” tên kia nghe Hàn Phong hỏi xong thì mặt xạm lại, quên là người trước mặt hấn chỉ là một thằng nhóc, hấn đành phải nói đơn giản hơn.

“Ngươi mở cuốn sách này ra đúng không?”

“Đúng.....hình như thế.....”

Hấn nghe Hàn Phong xác nhận thì khuôn mặt liền nở ra một nụ cười, sau đó hấn tiến tới mà quan sát Hàn Phong, một hồi sau thì gật đầu, khuôn mặt hài lòng...

“tiểu tử, ta thấy cơ thể của ngươi, tố chất rất là tốt...hơn nữa là còn ăn nhiều quả Bạch Thánh Liên như thế, hơn nữa lại hấp thụ toàn bộ, ngươi chắc là người của gia tộc hay thế gia nào đúng không?”

Hàn Phong lắc đầu, sau đó hấn bắt đầu kể lại từ lúc mình bị lạc bởi vì con sói đen, cho tới khi gặp tiểu Bạch, rồi ăn những trái cây nó đem về. Tên kia nghe xong thì hai mắt trũng lên, nhìn Hàn Phong mà thấy được kho báu quý giá trước mặt, nói về vận may thì thằng nhóc này coi như là quá tiêu chuẩn rồi...

“tiểu tử, ta hỏi tiếp ngươi một câu... Thiên Hồn của ngươi là gì.....”

“Ta....ta không biết....”

“Cái gì...vậy để ta coi xem...cái này...cái này là Tự Nhiên Thiên Hồn...” tên áo trắng đó đưa tay kiểm tra cho Hàn Phong xong thì đột nhiên giật mình, sau đó la lên mà vui mừng.

“Tự Nhiên Thiên Hồn!”

“hahahaha.....quả nhiên Thiên Địa không phụ ta.....cho ta gặp được người có thể kế thừa y bát của ta.....” tên kia nghe xong thì giật mình rồi lập tức cười to, tiếng cười của hấn chứa Hồn Khí bên trong, khiến nó vang vọng ra toàn bộ hang động. Đã bao lâu rồi, gần bảy ngàn năm...bảy ngàn năm, hấn luôn một lần muốn tìm thấy một người có thể kế thừa ý chí của hấn, đánh bại cái Thiên Địa này, lấy lại quyền tự do cho những đứa con của hấn, lấy là quyền quyết định số phận của mình từ bốn vị thần còn lại, và Ý Chí Của Vũ Trụ.

Sau đó hấn tiếp tục nhìn chăm chăm Hàn Phong, càng nhìn thì càng thuận mắt, hấn liền mở miệng ra hỏi...

“tiểu tử, muốn báỉ ta là sư phụ không nào?”

“Không muốn...” Nhưng Hàn Phong lập tức trả lời lại không hề suy nghĩ...

“Vì cái gì.....”

“Bởi vì ta không muốn báỉ hồn ma làm sư phụ...”

Tên kia nghe xong thì xạm mặt, cười khổ vì thằng nhóc này lấy lý do quá là ngây thơ, sau đó hấn mới bắt đầu kể lại câu chuyện hùng tráng năm xưa, hấn anh dũng như thế nào khi còn làm một vị thần tối cao, người tạo ra Nhân tộc. Hàn Phong nghe xong thì nửa hiểu nửa không, bởi vì hấn cũng không biết nhiều về lịch sử của Thiên Hồn Đại Lục, cuối cùng tên kia cũng nói rằng hấn rất là lợi hại, có thể biến Hàn Phong trở thành một kẻ cực kỳ lợi hại, có thể đánh bại mọi kẻ thù thì Hàn Phong lúc này mới gật đầu. Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ 5 tuổi, nhưng chuyện đời thì hấn không hiểu sâu lắm.

“Đồ Nhi Tham Kiến Sư Phụ “

“Tốt...tốt...Bạch Kính ta cuối cùng đã có người kế thừa y bát của ta “ Bạch Kính chính là tên của Vị Thần Của Sức Mạnh, hấn cười thật to bởi vì hôm nay hấn rất là vui vẻ.

“Được rồi, trước đó ta sẽ rửa sạch cơ thể và tư chất của con, tẩy sạch cho toàn bộ để con có thể tu luyện nhanh hơn...đứng yên đó “ Bạch Kính nhanh chóng lấy ra năm mũi kim, nằm lên năm vị trí riêng biệt, một trán, một giữa ngực, một bụng, và hai cây còn lại chia cho mỗi bên hai chân. Sau đó Hàn Phong thấy từ năm cây kim chảy ra một dòng chất nhảm màu đen, chảy xuống mặt đất, khoảng 10 phút sau thì nó cũng ngừng lại, năm cây kim cũng biến mất.

“Được rồi, con vô dòng suối bên kia mà ngâm đi...chùng nào ta kêu đứng lên thì đứng lên...”

“Vâng sư phụ!”

Hàn Phong nhanh chóng đi vào trong cái hồ nhỏ đó, bỗng nhiên hắn cảm thấy cực kì khó chịu, cơ thể rất là ngứa ngáy, xương cốt thì đau nhức. Bạch Kính thấy thế thì ném vào trong hồ ba viên đan dược, rồi ngồi mà nhìn xem Hàn Phong chịu được bao lâu. Hai mươi phút trôi qua thì Hàn Phong rốt cuộc chịu không nổi liền nhảy ra ngoài. Bạch Kính nhìn thấy thế không những không vui mà còn mừng rỡ, lần đầu ngồi vô cái hồ này có thể chịu được hai mươi phút, với thân thể của một đứa bé 5 tuổi đã rất rất là khá rồi.

“Được rồi...rất tốt...mỗi ngày con phải ngâm cái hồ này hai lần, sáng sau khi ngủ dậy và tối trước khi đi ngủ. Trong thời gian đó, buổi sáng con phải ngồi đọc sách, một thanh niên là phải có kiến thức, bên kia chính là thư phòng, ở nơi đó có tất cả sách mà thiên hạ đều có, không những thế còn có bí tịch của những chủng tộc khác nhau, tiếng ngôn ngữ của họ...nó chúng là cái gì họ có thì ta có, cái gì ta có thì chưa chắc bọn họ sẽ có...”

“Bên kia chính là phòng luyện tập, buổi trưa sau khi nghỉ ngơi xong, chút ta sẽ tiếp tục luyện tập nâng cao Hồn Khí và cơ thể của con...” Bạch Kính biết nếu Hàn Phong muốn luyện thành Thiên Ma Hồn Ngủ Công thì cái hắn cần chính là một sức chịu đựng cực kì tốt, một Hồn Khí cực kì to lớn và một Tinh Thần lực cực kì mạnh mẽ, nếu không khi luyện sẽ tẩu hỏa mà chết.

“Vâng sư phụ!”

“Gào...gừ...” Hàn Phong lúc này nghe thấy tiếng kêu thì thấy một thân ảnh long tong chạy vào.

“tiểu Bạch.....ngươi chạy đi đâu thế hả...” Hàn Phong mừng rỡ mà ôm chặt nó, cười cười xoa đầu.

“Ý con hồ này...” Bạch Kính nhìn một cái liền nhận ra thân phận của tiểu Bạch, Hàn Phong thấy sư phụ hắn biết gì liền hỏi...

“Sư phụ...ngài biết thân phận của tiểu Bạch...”

“Nếu ta nhìn không nhầm thì con hồ này thuộc về loại Bách Băng Nguyệt Hồ!”

“Đó là con gì...?” Hàn Phong lại càng thắc mắc.

“Nói sau ta...nếu tính theo cấp độ của Nhân tộc, thì nó là một Ma Thú cấp 10, khi trải qua tẩy rửa, trưởng thành thì nó sẽ là một trong tam đại Thú Vương, vua của muôn thú đấy...., một hơi thở của nó có thể đóng băng một ngọn núi.....” Hàn Phong nghe tuy rằng không rõ, nhưng khi nghe là vua của muôn thú, hắn hai mắt sáng rỡ lên, bệ tiểu Bạch lên cao mà cười nói...

“tiểu Bạch, người thật là lợi hại...sau này ngươi phải bảo vệ ta rồi “

“Gào....gào....gừ....” tiểu Bạch cười cười mà kêu lên.

“Được rồi, bắt đầu tập luyện thôi....thời gian là vàng bạc...không thể mất một chút nào...”

“Vâng sư phụ!”

Cứ như thế Hàn Phong bắt đầu một quá trình tập luyện vất vả, vừa nâng cao tư chất, thực lực và vừa trao dồi kiến thức. Trong một năm đầu tiên, Hàn Phong dành toàn bộ thời gian nâng cao thể lực, sức chịu đựng, tốc độ, phản xạ, tinh thần lực và kiến thức của mình. Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ thì năm thứ hai của hắn là bắt đầu quá trình luyện Hồn Khí, hấp thu rồi nhả ra, rồi lại hấp thu nhiều hơn lúc trước rồi lại nhả ra, và cứ như thế thì Hồn Khí trong người của Hàn Phong bắt đầu mở rộng, lớn và nhiều hơn lúc trước gấp mấy lần. Đương nhiên, Bạch Kính phải giải thích về cấp độ tu luyện khá nhiều, bởi vì hắn muốn Hàn Phong hiểu rõ hơn...

Đương nhiên việc ăn của Hàn Phong tăng lên rất nhiều, hắn có thể ăn hết một con heo rừng một mình, nhưng cũng may là tiểu Bạch có thể kiếm những trái cây đặc biệt, ăn một quả là no cả ngày cho nên việc ăn uống cũng tạm thời. Còn về học hành, thì trong hai năm này, Hàn Phong hầu như là đọc một nửa số lượng sách rồi, bởi vì tư chất mà Tự Nhiên Thiên Hồn cung cấp quả nhiên kinh khủng, đọc vài lần là nhớ, thuộc mãi không quên, học vài lần là hiểu và biết áp dụng.

Năm thứ ba là năm mà Bạch Kính đồng ý truyền cho Hàn Phong Thiên Ma Hồn Ngủ Công, quả nhiên với sự chuẩn bị trong hai năm này, áp lực từ bí kỹ này đè lên người Hàn Phong vẫn chịu đựng được, lúc mới luyện thì hắn cảm thấy được chính bản thân của mình đang đeo một ngọn núi ở phía sau lưng, khiến cho vài tuần đầu tiên thì không quen, từ từ cũng quen dần và dần dần.

Sau một năm thì Hàn Phong đã nắm căn bản, việc vận dụng Thiên Ma Hồn Ngủ Công, Tự Nhiên Thiên Hồn của mình thế nào. Vậy Thiên Ma Hồn Ngủ Công thật ra là môn bí kỹ như thế nào....đây có thể gọi là một môn tà công nhưng cũng có thể là một môn bí kỹ tuyệt vời...

Nó vận dụng Hồn Khí trong cơ thể mình, khi phát động thì sẽ tạo thành một luồng chuyển động Hồn Khí giữa người sử dụng và vật tiếp xúc, dùng Hồn Khí bên này đẩy Hồn Khí bên kia qua, tạo thành một vòng tròn. Nhưng người sử dụng công pháp này mỗi lần một vòng chạy xong thì mất 1 nhưng

người bị sử dụng lên thì mất 3, và mỗi loại Hồn Khí sẽ mang thuộc tính của Thiên Hồn mà người sử dụng hoặc là nó tồn tại bên trong.

Cứ như thế hấp thụ Hồn Khí liên tục từ nhiều người mang theo một loại nhất định của Tự Nhiên Thiên Hồn thì từ từ trong cơ thể sẽ hình thành Thiên Hồn thứ hai dựa trên Hồn Khí thu được từ người bị hấp thụ, kết hợp với việc Thiên Ma Hồn Ngũ Công mở rộng nơi chứa đựng Thiên Hồn nên người sử dụng có thể có nhiều Thiên Hồn. Cứ như thế Hàn Phong hằng ngày đi giết Ma Thú, đi tìm những sinh vật có sự sống, đi giết những sơn tặc mà hấp thụ Hồn Khí của bọn họ, hàng ngày, hàng tháng...hàng năm....chả biết Hàn Phong đã giết chết bao nhiêu con ma thú, bao nhiêu sơn tặc....

Rồi cứ như thế trong cơ thể của Hàn Phong hình thành nhiều chỗ trống khác nhau, chứa đựng nhiều Thiên Hồn khác nhau. Cuối cùng một năm trước, Hàn Phong đại thành Thiên Ma Hồn Ngũ Công, cơ thể phân lại Thiên Địa Ý Chí, mang trong mình 5 Thiên Hồn khác nhau, gồm có 3 Tự Nhiên Thiên Hồn, có Phong, Băng và một loại ma thú mà sư phụ hắn đã có chuẩn bị sẵn trước khi hắn bị phong ấn, Thiên Hồn đó, Bạch Kính khi chuẩn bị đầy đủ liền giúp đỡ Hàn Phong hấp thụ, Hắc Toàn Long, một chủng loại biến dị của Long tộc, mang trong mình sức mạnh hơn cả một cá thể Long tộc. Và 2 Vật Thể Thiên Hồn, gồm có kiếm và cung.

Điểm đặc biệt của Thiên Ma Ngũ Hồn Công không nhưng cho người tu luyện sở hữu 5 Thiên Hồn, nó còn có tác dụng sửa chữa Thiên Hồn đó, hay nói cách khác nếu người tu luyện công pháp này có Thiên Hồn là kiếm, khi tìm được một thanh kiếm có 2 đặc điểm: đó là nó có linh tính và điểm thứ 2 là một thanh phẩm chất Bạch Ngân trở lên, người tu luyện có thể luyện hóa thánh khí đó, thay thế Thiên Hồn tương tự đang có, và thành một Thiên Hồn khác. Đó chính là điểm đáng sợ của môn bí kỹ này.....

Một năm lại trôi qua thêm một cách nhanh chóng, lúc này Hàn Phong thân hình đã cao 1 mét 8, mái tóc chuyển sang một màu trắng, cặp mắt chuyển sang một màu đỏ..... đây là hậu quả của việc luyện tập Thiên Ma Hồn Ngũ Công. Trong một năm này hắn chỉ ổn định lại căn cơ, nâng cao cơ thể và xương cốt, sau đó tập luyện thêm vài bí kỹ mới.

Trong mười năm qua Hàn Phong từ một tiểu tử không hiểu bất cứ thứ gì, không hiểu thế giới ra sao, thực lực cực kỳ yếu nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn khác xưa. Cấp bậc của hắn bây giờ là Thiên Sư Bát Tinh, ở tuổi 15 thì tin của hắn là một Thiên Sư Bát Tinh sẽ gây chấn động ở khắp nơi, hơn nữa chỉ dùng thời gian 10 năm. Hàn Phong đã có thể vận dụng nhuần nhuyễn Ngũ Thiên Hồn, bất kỳ là các nguyên tố Phong hoặc Băng, hoặc là Kiếm hay Cung, hay là Hắc Toàn Long Thiên Hồn, Hàn Phong bây giờ có thể nói là thiên tài trong thiên tài.

Tiểu Bạch bây giờ đã trở thành một Ma Thú Cấp 5, thân hình dài ít nhất 3 mét, cao gần 2 mét, trên đầu bây giờ đã xuất hiện một cái mũ giáp, Bạch Kính nói đây là bước đầu tiên cho việc tiến hoá. Tuy nhiên tiểu Bạch vẫn thích biến nhỏ lại và nằm trong người Hàn Phong mà lười biếng.

“Được rồi tiểu Phong, hôm nay ta đã dạy hết những gì ta biết cho con, những bí kỹ mà ta có con đều học hết được. Bây giờ chính là ngày con phải xông pha, tích lũy kinh nghiệm bởi vì nó là thứ mà ta không thể dạy cho con. Ta tin tưởng lần tiếp theo ta tỉnh dậy, con đã đứng ở đỉnh phong, người người nghe thấy con đều sợ hãi....”

“Lần tiếp theo tỉnh.....ý ngài là sao sư phụ” “Hàn Phong giật mình mà hỏi

“Mười năm này ta đã dùng hết Hồn Khí dự trữ mà dạy dỗ con, bây giờ ta cần phải nằm ở đây tích lũy lại để có thể duy trì cho tới con tìm được những dược liệu và một thân thể thích hợp để cho ta sống lại...chứ thân thể cũ của ta đã hư rồi, có trở về cũng không dùng được...”

“Sư phụ đừng lo, con nhất định sẽ tìm được những gì ngài cần, giúp người lấy lại một cuộc sống mới...” Hàn Phong quỳ xuống dập đầu ba cái, hai mắt đã ướt mà nói

“Một Đời Là Thầy, Cả Đời Là Cha...con sẽ không bao giờ quên ân dưỡng dục này....”

“Tốt....tốt quả nhiên ta không nhìn nhầm con, cả chục ngàn năm ta cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể gặp được người kế thừa ý chí của mình nhưng con đã thay đổi cái định mệnh đó...ta tin tưởng con!” Bạch Kính sau đó lấy hai chiếc nhẫn đưa cho Hàn Phong.

“Đây là hai cái Không Gian Giới Chỉ, mỗi chiếc kích thước đều có thể chứa một trăm triệu người, trong đó ta để là những đan dược, kho báu, tiền bạc, các trang bị...nói chung đây là những gì ta có...Con cầm đi!”

“Cảm ơn ngài sư phụ!”

“Ngốc qua, thầy trò với nhau cảm ơn gì...hay đi đi....đi mà lập ra một huyền thoại mới, một huyền thoại có thể sánh ngang với ta nào.....”

“Đúng rồi, một cái nhắc nhở trước khi con rời đi, cuốn bí kỹ mà con tìm được ở nhà của con, và sự thật về thân thể của con, tuyệt đối không được nói với ai, hơn nữa bí kỹ đó tuyệt đối không được dùng trước mặt người khác. Ngoài ra, về việc con sở hữu Ngũ Thiên Hồn, cũng tuyệt đối không được nói với bất kỳ một người nào, tuyệt đối...nếu không sẽ rất rắc rối, trừ khi ta lấy lại thân thể mới thì lúc đó con không cần lo bất cứ thứ gì. Bây giờ có thì con chỉ nên sử dụng Kiếm Hồn thôi, dù sao sư phụ cũng chỉ đạo cho con nhiều nhất là Kiếm kỹ....”

“Vâng ạ....sư phụ, ngài phải bảo trọng!” Hàn Phong cúi người dập đầu ba cái rồi lau mắt, sau đó xoay người rời đi. Bạch Kính nhìn bóng lưng của Hàn Phong mà hai mắt rơi 2 giọt lệ, hắn nhìn mà nói thầm...

“Xích Ma ơi, thế hệ của ngươi quả nhiên là thừa kế nghị lực và tư chất như ngươi ha....lúc đó ta chỉ nhận ngươi làm đệ tử ký danh, không ngờ ta lại nhận đệ tử chính thức và là một người có dòng máu của ngươi...hahaha...hi vọng thằng nhóc đó có thể hiểu được bí kỹ mà ngươi truyền lại cho đời con cháu ngươi sau này....tên ác ma cùng với thuộc hạ của hắn đã bắt đầu rục rịch rồi....không ngờ Thiên Địa lại một lần nữa bắt con cháu của ngươi gánh trách nhiệm này một lần nữa....” Hàn Phong không thấy lúc này mặt của Bạch Kính giãn nở, hung tợn, khiến chỉ nhìn đã cảm thấy run rẩy....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Lần đầu tiếp xúc (1)

Hàn Phong sau khi đi ra khỏi hang động, quay qua mà nhìn nơi mà hắn đã sống mười năm một lần cúi, sau đó cúi người mà chào 3 cái rồi mới xoay người rời đi. Lúc này tiểu Bạch truyền âm cho Hàn Phong mà hỏi...

“Thiếu Gia, ngài tính để bộ dạng đó đi à...”

‘À...xém nữa quên...hahaha..’ Hàn Phong cười mà gãi đầu, sau đó nhắm mắt lại mà vận dụng Thiên Ma Hồn Ngũ Công, một lúc sau mái tóc và cặp mắt bắt đầu chuyển về một màu đen huyền...

“Như vậy chắc là được rồi nhỉ...”

“Vậy thiếu gia, chúng ta tiếp tục đi tới hướng nào đây?” tiểu Bạch ngồi trong lòng của Hàn Phong mà nhìn ra bên ngoài. Hai người lúc này đang đứng trên một ngọn cây cao gần 10 mét, Hàn Phong nghe tiểu Bạch hỏi thì suy nghĩ, sau đó dùng Tinh Thần lực của mình mà quan sát bán kính xung quanh một cây số. Vẫn không thấy gì, Hàn Phong liền mở rộng Tinh Thần lực ra, bán kính bây giờ là 5 cây số, khi hắn cảm nhận được khí tức của Nhân loại thì mừng rỡ..

“Phát hiện được gì thiếu gia?”

“Uh...vài hơi thở của khoảng hơn chục người, tầm cỡ 20 người đi.....hướng Bắc 4 cây số...”

“Vậy đi thôi!”

Hàn Phong nhanh chóng phóng đi theo hướng đó, khoảng 1 phút sau thì hắn đã dừng lại ở gần đó, đứng ở trên cây mà Hàn Phong quan sát bên dưới. Khoảng 14 nam tử tay cầm kiếm, mặt mày hung tợn, đang bao vây một cái xây ngựa, bốn tên thủ vệ, 1 già 3 trẻ. Đám người vây quanh thì vẻ mặt đang sợ hãi, những người kia thì đang cười hí hửng, nhìn chằm chằm vào xe ngựa, sợ nó chạy mất...

“Các người là ai...có biết trong xe là ai không mà dám đánh cướp...”

“Hahaha người tính hù dọa ai vậy, giết hết đám người các người rồi bắt hai vị tiểu thư xinh đẹp bên trong thì ai hay ai biết, chỉ trời chỉ đất mới biết thôi, đúng không hả anh em...”

“Lão Đại Nói Rất Đúng!!! HaHaHaHaHaHa “ một đám thuộc hạ cười to khoái lên, bọn họ cũng lâu rồi chưa thưởng thức hàng đẹp như thế. Hàn Phong ở bên trên nghe thấy hai bên đối thoại thì nhủ thầm, tiểu Bạch nằm trong ngực thấy thế thì hỏi...

“Thiếu gia, có chuyện gì à!”

“Bọn cướp này có nội ứng...hoặc là có người thuê bọn họ!”

“Sao ngài lại nói thế...” tiểu Bạch nghe Hàn Phong nói mà thắc mắc, khó hiểu nhìn xuống dưới.

“Rất đơn giản, khi chúng ta mới tới nơi thì bọn họ cũng chỉ vừa mới bao vây đoàn xe ngựa này, tức là khoảng thời gian không dài lắm. Hai người chúng ta phải dùng Tinh Thần lực thì mới thấy người trong xe là hai cô nàng, mà mấy tên cướp kia đã biết trước. Hơn nữa khi lão già kia nói rằng biết xe này là của ai không, thông thường khi muốn cướp xe một người thì phải hỏi danh tính để tiện đường đối phó nếu quá khó, nhưng bọn họ lại không hề sợ hãi, lại nói toẹt ra là hai vị tiểu thư, hơn nữa lại không sợ hãi...chúng tôi bọn họ có người thuê để cướp xe này, hơn nữa là một người quen thì mới biết rõ lộ trình...”

“Thì ra là thế...”

“Ngoài ra đám người này nhìn tap nham như thế thì không thể nào chuyên nghiệp, có thể biết được đường đi của người khác...”

“Thiếu gia có định ra tay cứu không?”

“Quan sát cái đã...”

Hàn Phong nhìn xuống mà xem diễn biến, đối với hắn bây giờ không còn lại một đứa trẻ ngây thơ nữa mà là một người biết suy nghĩ biết tính toán. Hắn nhìn thấy bỗng nhiên tấm màn xe được vén ra, một thân ảnh một người nữ nhỏ nhắn, mái tóc cột thành hai hàng, xinh xắn nhưng không đến nỗi gọi là đẹp.

“Tiểu thư kêu ta hỏi các người là người nào đã thuê các người, chỉ cần nói giá thì chúng ta sẵn sàng bỏ gắp đôi...”

“Haha thiệt không...” tên đầu lĩnh giống như là đạt được mục đích liền cười nói

“Tiểu thư của ta nói một là một!”

“Vậy giá tiền của người theo chúng ta là mười vạn và chơi tiểu thư của các người một ngày một đêm...hahahaha”

“Các người.....” nhìn thấy tên thủ lĩnh vừa nói, thì mấy tên đàn em cũng cười lên...

“Nè cô em...trả gấp đôi vậy cô có phải là cũng để tụi này chơi luôn không...hahaha”

Lúc này đám người bên kia thì vẫn đang phóng thủ, không hề lơ là. Trong xe lại một thân ảnh bước ra những người con gái này khiến Hàn Phong phải si mê nhìn vài lần, thân hình mảnh mai, hơi cao, cân đối, mái tóc dài đen huyền tới lưng, cặp mắt nâu kết hợp với khuôn mặt trái xoan. Điểm đặc biệt là cặp mắt trong veo với vẻ đẹp dịu dàng...

Lúc này ai ai ở đây cũng bị vẻ đẹp nàng hấp hồn một cái, tên đầu lĩnh thì nhìn cho thật kỹ rồi cười to lên một cái.” Hahaha quả nhiên là có món lời...cô em, cô đi theo ta chắc rồi...”

“Các vị sơn tặc, chắc các vị biết ta là con gái của thành chủ thành Kim Tinh đi nhi...”

“Haha đại tiểu thư thiên kim với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hơn nữa lại cực kì thông minh, đừng nói là Kim Tinh thành, những thành lân cận, ngay cả thủ đô người hay là những người bên cái quốc gia còn lại đều biết đến....”

“Vậy người biết nếu chạm đến ta sẽ có hậu quả gì mà...”

“Haha tiểu cô nương đừng lo, chỉ cần giặt sạch và bắt cô về làm con tin, ta tin rằng thành chủ đại nhân sẽ đáp ứng mọi điều kiện để cứu con gái mình....”

“Vậy người nhìn thấy tấm phù này không.....có biết đây là cái gì không...” lúc này mọi người đều tập trung nhìn về một tờ giấy mà cô nàng đó lấy ra, Hàn Phong nhìn thì liền nhận ra đây chỉ là một tờ giấy bình thường, hấn cười mà ngồi xuống tiếp tục quan sát cô gái thú vị này.

“Chỉ là một tờ giấy bình thường thôi....tiểu cô nương đừng có hù dọa bọn ta...” tên đầu lĩnh nhìn thấy thì cười thật to lên.

“Vậy nếu tấm phù này gọi được một Thiên Hồn Giả với thực lực Thiên Sư tới nơi này thì chắc là đủ rồi chứ nhi...tới lúc đó thì các người đừng 1 người sống sót mà chạy, nhị thức của ta cho ta phòng thân, chắc các người cũng nhị thức của ta mà phải không...”

Bọn sơn tặc nghe cô nàng này nhắc tới nhị thức thì mặt liền trầm lại, bởi vì bọn họ biết cả Kim Tinh thành này, thì ngoài thành chủ ra, thì vị nhị thức của cô nương này là tuyệt đối không nên đắc tội nếu yêu quý mạng sống...

“Người...người đừng có mà dọa bọn ta.....”

“Đúng...giỏi thì dùng đi....”

“Được....vậy thì các người chuẩn bị chết đi là vừa, lúc đó ngay cả tiền cũng không có mà để chôn...” Nàng nói xong thì chuẩn bị xé tờ giấy, thì tên thủ lĩnh lúc này liền la lên...

“Khoan đã.....”

“Sau, người muốn gì....”

“Được.....nể mặt Nhị đương gia...chúng ta bỏ qua lần này.....”

“Đại ca...nhưng còn bên kia.....”

“Không cần lo,..rút thôi...”

Tên thủ lĩnh nói xong thì xoay người rời đi, cô nàng thấy thế thì ngoài mặt trấn tĩnh...

nhưng trong lòng liền thở ra một hơi dài, mừng là nó thành công. Một hồi sau khi đám sơn tặc rút lui hết thì nàng liền ngồi bệt xuống thở dài ra một cái, thì nữ bên cạnh nàng liền cười nói...

“Tiểu thư thật là thông minh và can đảm...”

“Ha..haa.....đỡ ta nào tiểu Hồng”

“Vâng!” tiểu Hồng cười mà dùng tay nâng nàng đứng dậy

“Phúc bá, chúng ta đi về nào....trễ sợ phụ thân sẽ lo lắng!”

“Vâng tiểu thư! Còn đứng đó làm gì... mau khởi hành!” lão già lập tức hiểu ý, nhanh chóng ra lệnh cho hai tên hộ vệ mau chóng khởi hành.

“Quả nhiên là một đám vô dụng...thật không biết tại sao lại nhờ chúng được!!!” lúc này một giọng nói vang lên từ xa, trầm nhưng lạnh lẽo. Tiếp đó là một bóng đen xuất hiện trước mặt đoàn xe.

“Nếu biết bọn chúng chỉ sợ một tấm phù giả mạo, không biết phân biệt thì ta đã ra tay từ đầu! Hừ...tiểu nha đầu, nguoi cũng gan dạ và nhanh trí lắm...” vừa nói xong hần lập tức tỏa Hồn Khí ra bên ngoài, đè áp lên đoàn xe.

“Thiên Sư Thất Tinh!” Cô nàng tiểu thư giật mình mà cảm thán, lúc này nàng đang suy nghĩ làm sao thoát khỏi lần này, còn đám nguoi hộ vệ một lần nữa rút vũ khí của mình ra mà chuẩn bị chiến đấu. Tên áo đen cười lạnh một tiếng, từ trong phải hiện ra một Thiên Hồn, là hình một cây đao...

“Đao Thiên Hồn - Hiện!!!”

“Tiểu cô nương không cần phải giờ trò...đưa cho ta cái hộp đó thì cô có thể rời đi dễ dàng!” tên áo đen cầm cây đao chỉ về hướng về cô tiểu thư mà nói.

“Nguoi...nguoi làm sao biết...” nàng giật mình nhìn tên áo đen

“Hahaha....không cần nói nhiều.....một đưa, hai chết....”

“Không được.....ta...ta không thể giao cho nguoi!” nàng kiên quyết lắc đầu mà nói, bởi nàng biết cái hộp này rất quan trọng.

“Vậy thì chết đi!” tên áo đen lập tức cầm đao mà nhào vô, thì lúc này từ dưới đất lập tức hiện ra những cột đất nhọn, hướng về tên áo đen. Tên áo đen nhìn về nàng tiểu thư mà giật mình, nhưng sau đó nhanh chóng giữ vững tinh thần mà tìm cách đối phó.

“Là một tự nhiên Thiên Hồn à, theo thuộc tính thì chắc là thuộc tính Thổ....vậy xem ra đó là Thổ bí kỹ rồi!” Hàn Phong ngồi bên trên mà hứng thú nhìn xuống dưới.

“Thiếu gia, vậy là cùng thuộc tính Phong của ngài giống nhau à...”

“Khác một chút, Nguyên Tố Phong của ta thiên về tốc độ, còn Nguyên Thổ Thổ thì thiên về phòng thủ. Cô nàng này có thể dùng cái này chỉ cầm cự thôi, hơn nữa thực lực và kinh nghiệm của hai bên chênh lệch quá....cho nên khoảng năm phút thôi là tên áo đen sẽ phá giải được!”

Quả nhiên chỉ sau năm phút, tên áo đen đã phá giải được đòn đánh của nàng, sau đó hần lập tức giết chết hai tên hộ vệ kia một cách nhanh chóng, chỉ bằng một nhát đao qua cổ, rồi quay qua mà nhìn nói...

“Ta khuyên cô nếu không muốn chết thì giao nó ra....”

“Tiểu thư, cô chạy đi...để lão già ở đây cản...được bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

“Hahaha nếu cô có nghĩ có thể chạy thì thoải mái....ta đây cũng thích trò mèo vờn chuột...”

“Nguoi là ai...tại sao lại đánh chủ ý vào nó..” cô nàng tiểu thư lúc này lên tiếng hỏi, lúc này ngoài mặt nàng vẫn trấn tĩnh, nhưng trong lòng thì hi vọng xảy ra kỳ tích.

“Thôi...các nguoi là người sắp chết rồi, nói cho nghe cũng không sao...chúng ta là người của Huyết Đường Lang, nhận được nhiệm vụ tới đây để lấy lại cái hộp. Còn người ra nhiệm vụ, thì chỉ có cấp trên biết thôi...” Tên áo đen khinh thường cười mà nói, sau đó tay phải cầm chặt đao, hai mắt lạnh lùng nhìn về đoàn người....

“Cái gì...là Huyết Đường Lang...” Phúc bá bên cạnh giật mình mà la lên, danh tiếng của Huyết Đường Lang, sợ rằng Đế Kim đế quốc không ai không biết, không ai không sợ. Tổ chức này năm năm trước xuất hiện, trong vòng một năm đã thành lập và có nhân lực, sau đó dùng bốn năm thời gian tạo ra một cái danh tiếng chỉ nhớ không thể quên.

“Nếu các nguoi đã hiểu thì chết hết đi!!!”

“Hạ Giai Bí Kỹ - Đao Bách Trảm!”

“Ầm....” đòn đánh hướng về xe ngựa mà đánh, khi trúng thì tạo thành một tiếng nổ thật to, tên áo đen thì mừng rỡ là nhiệm vụ thành công tốt đẹp, không có biến cố. Nhưng khi khói bụi bay đi, thì lúc này ngoài đám người trên xe ngựa, thì có thêm một thân ảnh đứng ở giữa, mái tóc màu trắng, đeo một cái mặt nạ quý màu trắng, đường viền đỏ chạy từ phải sang trái, lại thêm một cặp răng nanh. Người này chính là Hàn Phong dùng Thiên Ma Hồn Ngũ Công để thay hóa trang, thêm một cái mặt nạ cho chắc.

Tên áo đen giật mình, lập tức cầm đao lên mà cẩn thận quan sát nhưng khi hần nhìn thấy cặp mắt đỏ như máu đang nhìn hần sau cái mặt nạ thì sợ hãi, cảm giác nguy hiểm chết chóc trước mặt....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Lần đầu tiếp xúc(2)

“Ngươi...Ngươi là ai.....”

“Chỉ là một người qua đường thôi “ Giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến cho bốn người khác có mặt ở đây đều lạnh buốt lên.

“Ta tò mò trong cái hộp đó có cái gì nhỉ?” Hàn Phong nhìn hai bên mà hỏi..

“Ngươi muốn biết làm gì hả...dám tranh giành với Huyết Đường Lang, ngươi chán sống rồi đúng không hả....”

“Hahahahahahaha.....chán sống.....ta còn ngại không có người giết ta kia...” Giọng nói vẫn lạnh lẽo, cắt quãng khiến cho tên áo đen không giữ mình mà lùi lại vài bước. Sau đó Hàn Phong nhìn qua đoàn người đang giữ cái hộp, nhìn về cô nàng tiểu thư mà đợi câu trả lời. Nàng biết hôm nay dù sao có thể khó thoát, người đeo mặt nạ trước mặt còn mạnh hơn tên áo đen kia....

“Bẩm tiên bối, trong cái hộp này là một cây hạ phẩm Bích Liên Nhân Sâm!”

Dược liệu là một vật thông thường dùng để chữa bệnh nhưng nó cũng có công dụng khác là làm tăng sức mạnh trong chiến đấu, tốc độ tu luyện...tất cả mọi thứ đều có thể thông qua đan dược mà đề cao sức mạnh bản thân. Dược phẩm chia thành năm phẩm, từ Hạ - Trung - Cao - Thiên - Đê phẩm, đương nhiên Hạ Trung Cao thì là có thường, số lượng không ít, nhưng Thiên và Đê phẩm không như rau củ, mà là có cơ duyên thì đoạt được. Hai loại dược phẩm phẩm chất này có thể chữa bách bệnh, luyện ra những viên đan dược chỉ có truyền thuyết lưu truyền, hơn nữa nó còn có Hồn Khí tồn tại. Hấp thu nó sẽ bổ sung vào 5 chỗ trống mà khi đột phá Phá Cơ mở ra, tạo thành một Hồn Kỹ kỹ năng.

Còn đan dược thì chia thành chín phẩm, từ nhất cho đến cửu phẩm, và cấp độ của một luyện dược sư cũng tương tự như thế. Ngoài ra người sở hữu Thiên Hồn như là búa rèn là thợ rèn. Và một trong hai ngành quan trọng ở Thiên Hồn Đại Lục, là Khí Tượng Sư, tương tự Luyện Dược Sư, cũng chia làm chín phẩm.

Hàn Phong khi nghe cô nàng tiểu thư lên tiếng thì việc đầu tiên là hần thờ dài ra một cái, sau đó nhìn về tên áo đen thất vọng nói...

“Ngươi bỏ ra cả ngày chỉ cướp một cái hạ phẩm Bích Liên Nhân Sâm thôi à...” Hàn Phong lời nói mang theo tiếng châm chọc, bởi vì mấy cây nhân sâm này, sư phụ hắn có cả triệu cây, hắn ăn coi như là ăn cơm.

Những người khác nghe Hàn Phong nói xong thì giật mình, lão già thì về mặt khinh thường, tức giận vì lời nói của Hàn Phong. Cái gì mà chỉ là một cây hạ phẩm Bích Liên Nhân Sâm thôi, cây nhân sâm này số lượng chỉ có vài trăm cây, nhưng chỉ có vài chục cây là xài được, giá thành đầu giá là trên cả chục vạn lượng. Tên áo đen nghe lời Hàn Phong nói xong thì lúc đầu là mặt xám lại, nhưng chợt nhớ ra cái gì thì liền bỏ đao xuống, sau đó nhìn Hàn Phong một cái thật lâu rồi giật mình mà hỏi....

“Không biết ngài có phải là Bạch Huyết Nhân không?”

“Đó là danh hiệu...mà đã lâu rồi, ta chưa có dùng...” Đây là danh hiệu mà người người đặt cho hắn lúc năm năm trước. Lúc đó đệ tu luyện Sát Khẩu Quyết trong Thiên Ma Hồn Ngũ Công, năm năm trước sư phụ bắt hắn ra ngoài đi giết người, giết ma thú, đương nhiên ma thú cấp 3 trở xuống, có khi từ chiến với cấp 4, son tặc, khẩu tặc, quan lại tham ô, ác bá.....không dưới ngàn người chết trong tay Hàn Phong chỉ trong vòng năm năm. Nhưng nhờ thế ngoài Sát Khẩu Quyết ra, thì hắn còn tự luyện thành cho riêng mình Sát Hồn Khí, dùng hồn khí kết hợp với sát khí, tạo áp lực lên đối thủ, nếu đối thủ yếu hơn thì có thể sẽ chết tức khắc.

“Thuộc hạ tham kiến Đại Đường Gia!” tên áo đen nghe thấy Hàn Phong xác nhận, lập tức sợ hãi mà quỳ xuống, hai tay chắp lại mà tham kiến. Những người khác thì bị biến cố này mà giật mình, nhất là cô nàng tiểu thư.

“Cái gì mà Đại Đường Gia.....khoan đã.....chủ của các ngươi là tên tiểu mập mập đúng không?” Hàn Phong thắc mắc mà hỏi, nhưng chợt nhớ ra một câu chuyện mà năm năm trước hắn gặp, một tên mập mập tới tranh đồ ăn, cả hai bên đánh nhau, cuối cùng tên mập đó bị Hàn Phong ngược từ sáng tới tối, sau đó cả hai trở thành anh em. Tên mập nói là có chí hướng muốn cùng Hàn Phong đi ngao du, nhưng do còn đang học tập nên từ chối. Cuối cùng tên mập nói hắn sẽ lập ra một tổ chức sát thủ, và Hàn Phong chính là đại đường gia, còn hắn là nhị đường gia.

Tên áo đen nghe Hàn Phong nói thì cười khò, dám gọi nhị đường gia là tên tiểu mập mập thì đúng là chỉ có đại đường gia.

“Vâng ạ....”

“Haha không ngờ tên mập lời nói lúc đó, không ngờ hắn lại làm được....được rồi, ngươi về đi, nói với tên mập đó là ta đã tu luyện xong, giờ là lúc thực hiện lời nói lúc xưa. Còn nhiệm vụ này thì đây, cầm lấy đi...coi như là hoàn thành nhiệm vụ...” Hàn Phong phát tay mà nói, sau đó từ trong giới chỉ lấy ra một cái hộp kích thước tương tự, ném cho tên áo đen. Khi hắn nhận lấy và mở ra, thì bản thân hắn và ba người đoàn xe cũng ngạc nhiên, bởi nó là một cây hạ phẩm Bích Liên Nhân Sâm.

“Cái...cái này...quý hiếm quá....thuộc hạ không dám lấy...” tên áo đen run rẩy mà nói, dám lấy đồ của đại đường gia, nhị đường gia chính hắn chết.

“Cầm lấy đi...mấy cái này ta dùng chán rồi. ...với vẫn còn nhiều nên người đừng có lo..” lời nói của Hàn Phong khiến mọi người ở đây giật mình, cái gì mà dùng chán, cái gì mà có nhiều. Một cây hạ phẩm Bích Liên Nhân Sâm này khiến cho sứt mẻ trán đầu để tranh giành...

“Vậy...vậy thuộc hạ cáo lui, việc hôm nay nhị đương gia nếu biết thì sẽ rất vui!” tên áo đen gật đầu, sau đó cúi chào rồi biến mất cùng với cái hộp. Hàn Phong quay qua mà nhìn về đoàn người xe, rồi cười hỏi...

“Đường đã thông...còn không đi à...” Hàn Phong chỉ chỉ mà nói, sau đó xoay người tính rồi đi thì cô nàng tiểu thư bên kia liền la lên...

“Tiểu nữ tên là Kim Ngân, là con gái của thành chủ thành Kim Tinh, không biết tôn danh quý tánh của tiền bối...”

“Không nghe tên áo đen nói hồi nãy à...nhắc lại làm gì nào...” Hàn Phong quay đầu nhìn Kim Ngân mà cười nói, cô nàng này muốn thăm dò hán nhưng làm gì dễ dàng mọi tin từ mình.

“Cái đó chỉ là một danh hiệu, quý danh mới là cái cần thiết” “Kim Ngân không nóng không vội, cười mà hỏi tiếp

“Ta họ Bạch, như thế chắc là đủ rồi nhĩ...” Hàn Phong cười mà nói, trong lòng thì xin lỗi sư phụ vì dùng họ hán.

“Bạch tiền bối, không biết ngài có thể dành chút thời gian đến phủ chúng ta làm khách không, ơn cứu mạng này không thể không báo đáp...”

“Hahaha, cô không nghe tên áo đen hồi nãy nói gì à...ta là đại đương gia của Huyết Đường Lang đó...” Hàn Phong càng nghe thì phát hiện cô nàng Kim Ngân này quả nhiên thú vị.

“Nhưng rồi tiền bối đã cứu chúng ta nên chúng tôi ngài không phải là địch, mà không phải là địch thì kết bạn càng thêm tốt...”

“Haha, thứ lỗi rồi, từ chối một tiểu thư với sắc đẹp tuyệt trần như thế là sai nhưng ta còn có việc, hẹn gặp lại Kim tiểu thư!” Hàn Phong lắc đầu từ chối, sau đó xoay người rồi biến mất lập tức, bởi vì hán cảm nhận được có vài chục luồng khí tức đang đi tới.

Sau khi chắc chắn không có ai ở đằng sau mình, Hàn Phong tháo cái mặt nạ xuống, rồi chuyển mái tóc và cặp mắt về màu đen, trở lại dáng vẻ bình thường.

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta đi tới đâu?”

“Kim Tinh thành...ở nơi đó, chúng ta sẽ tìm được không ít hữu dụng thông tin” “Hàn Phong cười nói, rồi phóng về hướng Kim Tinh thành một cách nhanh chóng. Tìm kiếm một hồi, Hàn Phong cuối cùng tới nơi, sau đó thành công nhập thành. Hán hai mắt sáng lên mà nhìn đoàn người xung quanh tập nập mà đi, mà nói, mà cười, mà rao lên. Đã bao lâu rồi hán chưa thấy nhiều người như thế này...”

Tìm kiếm một tuần lâu cách cửa thành vài chục bước đi, Hàn Phong bước vào mà tìm bàn ngồi xuống...

“Khách quan, ngài dùng gì?” Tên tiểu nhị nhanh lẹ chạy tới mà cười hỏi

“Cho ta vài cái bánh bao, một bình trà...”

“Có liền, có liền...” tên tiểu nhị nhanh chóng xoay người chạy đi.

Hàn Phong ngồi mà quan sát xung quanh, thấy mọi người cười cười nói nói rất là vui vẻ, bỗng nhiên ở bàn phía sau có ba tên đang ngồi nói chuyện...

“Ê ê các người nghe tin gì chưa, Thanh Nhã tiểu thư trở về rồi đó...”

“Ý người là Thanh Nhã tiểu thư của Thành Dương hội đấu giá ư?”

“Còn người nào nữa... nghe nói lần này trở về từ đế đô để chiêu sinh cho học viện Lam Hoàng của Đế Quốc...ngoài ra lần này còn thay mặt học bán đấu giá vài món mà họ tìm được khi thám hiểm một hang động 1 tháng trước đó...”

“Thì ra là thế...nhưng mà lần này Thanh Nhã tiểu thư trở về, nghe nói là Kim Ngân tiểu thư cũng trở về. Hai đóa hoa với sắc đẹp tuyệt trần lần này đều tập trung ở Kim Tinh thành, đó đúng là điều tuyệt vời nhất với chúng ta....nếu có thể cười với nàng một cái ta chết cũng mãn nguyện”

“Hừ...người mơ mộng hòa...Thanh Nhã tiểu thư lần này trở về đều có mấy tên trong học viện theo đuổi. Bọn họ đều là những học sinh thiên tài, chúng ta làm gì có cửa chứ...”

“Thôi...đừng nói nữa...ăn đi, rồi chúng ta qua Di Hồng Viện để chơi nào..haha...”

“Đúng...đúng...”

Hàn Phong nghe đám người đó thảo luận xong thì trầm tư suy nghĩ, lúc này thức ăn hán kêu cũng đã được bưng ra. Tiểu Bạch thò đầu ra từ trong ngực của hán, sau đó nhận lấy một cái bánh bao mà bắt đầu ngậm ăn, Hàn Phong thì bắt đầu thưởng thức trà, rồi suy nghĩ bước tiếp theo mình nên làm cái gì.

Đúng lúc này từ bên dưới truyền ra những tiếng ồn ào, cãi nhau, sau đó là những tiếng bước chân lên trên lầu. Khi những thân ảnh lộ ra ngoài, đó là hai nam hai nữ, với một lão giả. Và điều đặc biệt là họ đều mặc chung một màu áo, là màu xanh lam nhạt, viền hai bên áo. Khi những người ngồi ở nơi này

nhìn thấy cô gái thì đều ngạc nhiên, Hàn Phong nhìn thấy là một thiếu nữ với cặp mắt xanh lam, màu tóc hồng đỏ với khuôn mặt trắng như tuyết. Thân hình hơi gầy, nhưng lại rất cân đối. Còn cô gái kia thì vẻ đẹp tuy không sánh bằng, nhưng không thua là mấy, vẻ đẹp của một cái gái mới lớn, dễ thương, khiến người ta muốn nựng hơn là yêu.

“ Là Thanh Nhã tiểu thư kia...”

“ Đúng rồi...là Thanh Nhã tiểu thư...đẹp quá...”

“ Như tiên giáng trần...”

Hai tên thanh niên đi theo từng mắt đám người kia vài cái rồi cũng quay qua. Năm người bắt đầu ngồi xuống bàn rồi kêu đồ ăn, Hàn Phong quan sát họ mấy cái thì thờ ra, hần lắc đầu và nói thầm...

“ Quá yếu...” nhìn đám người này cũng xấp xỉ tuổi mình, bốn người trẻ tuổi cũng chỉ tới Đức Hồn thất giai, cao nhất là vị thiếu nữ xinh đẹp như tiên kia, là Đức Hồn Cửu Giai, chuẩn bị đột phá Thành Giai. Còn lão già kia chắc là người bảo hộ của họ, thực lực ngang với mình, là Thiên Sư Bát Tinh. Quan sát một hồi chả tìm được cái gì thú vị, hần bắt đầu lấy từ trong ngực ra một cuốn sách, rồi vừa ăn, vừa uống vừa đọc sách, suy nghĩ coi mình nên làm bước gì tiếp theo. Tiểu Bạch thì vẫn tiếp tục công việc ngâm bánh bao, bốn cái đã ăn hết 2 cái, và tiếp tục cái thứ ba trong miệng của mình.

Hai cô gái lúc này đang cười nói với nhau, cô gái nhỏ lúc này nhìn thấy tiểu Bạch bên cạnh Hàn Phong thì hai mắt sáng lên, sau đó mở miệng...

“ Nhã tỷ tỷ, tỷ nhìn xem con mèo bên kia đẹp quá kìa...”

Thanh Nhã nhìn qua theo hướng cô gái đó chỉ, khi nhìn vào con mèo thì nàng gật đầu đồng ý, nhưng khi nhìn thấy Hàn Phong thì nàng hai mắt liền run lên. Trong lòng nàng lúc này bị vẻ lạnh lùng của Hàn Phong mà thu hút, hơn nữa nàng cũng nhận ra là lúc mình vô đây, chỉ có hần là không hề có vẻ hân hoan, mà chỉ nhìn mấy cái là thôi. Điều này lại khiến cho nàng tò mò, và khi một người con gái tò mò về ai đó, thì sớm muộn gì cũng yêu nhau thôi...(Đùa thôi)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Quá khứ

“ Nhã tỷ tỷ...Nhã tỷ tỷ....”

“ Hờ.....muội nói gì à...” Thanh Nhã lúc này mới hoàn hồn trở về mà hỏi, nàng trong lòng thờ ra, xem chút nữa là mắt mặt quá rồi.

“ Ta nói con mèo bên kia đẹp quá...”

“ Ừ.....nó đúng là đẹp quá...bộ lông trắng như thế chắc là mượt lắm...” Thanh Nhã cũng phải gật đầu nhìn về bên đó, nhưng cũng không tránh ngược nhìn Hàn Phong mấy cái. Hai tên thanh niên đi theo, tên kia gì có vẻ già dặn hơn, ngồi yên không nói gì, chỉ có tên còn lại là đang nghĩ cái gì đó liên lên tiếng....

“ Thanh Nhã, muội thích à....ta đi lấy cho muội!” Có cơ hội lấy lòng mỹ nữ thì cho dù thăng mù cũng phải mà đi.

“ Không cần đâu, ở đây là Kim Tinh thành, chúng ta tốt nhất là đừng nên gây sự...” Thanh Nhã lắc đầu mà nói, bởi vì một là nàng không muốn gây nhiều chuyện, thứ hai là nàng nhìn không thấy Hàn Phong. Thanh Nhã nghĩ gì một hồi, quay qua nhìn lão già mà hỏi...

“ Lão sư, ngài nhìn thấy tu vi của hần không?”

“ Nhìn chỉ là Đức Hồn Tứ Giai thôi!”

“ Haha chỉ là một tên yếu đuối thôi, ta qua lấy chỉ muội. Hơn nữa dù có gây chuyện, đánh hần trọng thương thì Kim Tinh thành chủ cũng phải nể mặt học viện Lam Hoàng thôi...” tên thanh niên đang muốn lấy lòng người đẹp thì làm sao bỏ qua, người ta có nói rằng con trai khi mà muốn lòng người đẹp thì cho dù có là núi lửa thì hần cũng nhảy vào.

Nói xong thì hần liền đứng dậy, tên thanh niên đi cùng thì không nói gì, chỉ nhìn Hàn Phong vài cái, ánh mắt tỏ ra vẻ hứng thú, rồi cũng uống trà xem kịch. Tên thanh niên kia bước tới trước mặt Hàn Phong, rồi lập tức la lên...

“ Tiểu tử kia...bồn đại gia tâm trạng hôm nay rất vui, ta muốn lấy con mèo này của ngươi...”

Nhưng đáp lại là sự thờ ơ của Hàn Phong, hần vẫn tiếp tục uống trà mà đọc sách, tiểu Bạch thì vẫn tiếp tục ăn bánh bao, không hề biết có người đang kêu mình. Tên thanh niên lập tức mặt xám lại, bị quê trước người đẹp là điều tối kỵ của nam nhân.

“ Tiểu tử, ta nói ngươi có nghe không hả....”

Hàn Phong vẫn tiếp tục thờ ơ, những người khác xung quanh thì bắt đầu cười rộn lên nhìn về trò hài hước bên đây. Tên thanh niên tức giận, liền muốn lật cái bàn lên mà lấy lại uy nghiêm của mình, Thanh Nhã và lão già tính kêu dừng lại nhưng việc tiếp theo để bọn hắn giật mình, không tin được...

Tên thanh niên cố gắng cỡ nào cũng không thể nhấc cái bàn lên, dùng hết sức nhưng cái bàn vẫn yên lặng, không hề động đậy. Ngay cả Hàn Phong và tiểu Bạch cũng không hề biết, và quan tâm cho dù có biết.

“Chết tiệt...đừng có uống mà nghe ta nói...” tên thanh niên cực kì tức giận, cầm lấy bình trà đập xuống, sau đó cầm cuốn sách mà quăng xuống chỗ bình trà bị bể. Hàn Phong lúc này cũng đang rất là tức giận, cố ý làm ngơ tên hề này rồi, nhưng năm lần bảy lượt gây chuyện, tiểu Bạch cũng biết thiếu gia của mình bây giờ đang rất là tức giận, nuốt hết cái bánh bao, liền móng vài cái rồi nhìn tên thanh niên, miệng cười một cái, giống như là nhìn một cái xác chết.

“Lượm cuốn sách đó lên cho ta...” Hàn Phong mặt lạnh mà nhìn hắn nói

“Haha người nói gì ta không nghe rõ lắm...” tên thanh niên chuẩn bị dùng tay đánh một phát nhưng làm sao biết được mình chọc Hàn Phong cỡ nào, hắn lập tức cảm thấy bụng mình đau đốn, khi ngước lên thì đã thấy mặt phải của mình áp xuống mặt đất, mặt trái thì bị Hàn Phong dẫm lên. Những người ở đây nhìn thấy tên thanh niên kia bị Hàn Phong đập cho mấy cái liền đo ván, thì bắt đầu cười to lên mà châm chọc, dù sao cũng bởi tên này muốn lấy lòng nữ thần của bọn họ...

“Hahaha tên tiểu tử này chọc phải thiết bản rồi...”

“Haha một tên ngu thế này mà muốn lấy lòng nữ thần, tính ra tay đánh người ta thì bị người ta cho quên mặt...”

“Ta cá hắn là một cái xử nam, thấy gái như chó đực ngửi thấy mùi chó cái...hahaha”, còn về nhóm người đi chung với tên thanh niên thì giật mình, bọn họ không ngờ Hàn Phong ra tay thẳng thắn như thế. Lúc này lão già đứng dậy tính mở miệng nói gì thì Hàn Phong liền nói trước...

“Lão già, ta khuyên ông đừng có mà tốn hơi giảng đạo, đừng có nói tại sao ta ra tay mạnh quá hay này nọ, hoặc là dùng danh nghĩa học viện dọa ta. Hắn ra tay trước thì phải biết sẽ bị người khác đánh, ta khuyên lão đứng một bên, đừng có kêu ta không kính lão đi....”

Lão già giật mình mà nhìn Hàn Phong, trong lời nói đó chứa cả uy hiếp lẫn bá khí, lão già nhìn Hàn Phong vài cái thật sâu, rồi thở dài. Hắn biết người thanh niên trước mặt này quả nhiên là một thiết bản, chụp miệng đối thủ một cách độc như thế thì không ai dám mà xông lên...

“Đưa cho ta cái bình trà...” Hàn Phong chỉ về một tên khách mà nói, sau đó hắn liền nhận cái bình trà, rồi cúi người xuống, rót bình trà vào trong lỗ tai của tên thanh niên, rót hết rồi liền đặt lên bàn, sau đó cười lạnh mà hỏi...

“Lượm cuốn sách lên cho ta...”

“Lượm...ta lượm....làm ơn đừng đánh ta...” lỗ tai của hắn bây giờ coi như là sắp bồng, bình trà tuy không nóng như cũng là ấm. Hắn nhìn thấy mình dễ dàng bị áp chế như thế, ngay cả lão sư đi theo cũng không dám ra tay, liền biết mình đụng vào một tấm thiết bản. Hàn Phong bỗng nhiên nhìn thấy Thanh Nhã đứng đây, mà đi tới lượm cuốn sách rồi đi tới trước mặt Hàn Phong mà đưa cho hắn. Nàng cũng nhìn lên cuốn sách này nhưng thấy nó rất cũ, có nhiều chỗ đã rách nát, tuy nhiên không hề bụi bặm, bên trong sạch sẽ.

Nàng nhìn thấy tên của cuốn sách, liền cầm nắm một cái tính hỏi gì thì Hàn Phong nhanh chóng giật lấy cuốn sách khiến cho nàng giật mình, rồi lại nghe hắn nói...

“Đọc lên thư tịch của người khác...quả nhiên là đại gia tộc dạy dỗ nhi....”

“Xin lỗi...ta...ta không cố ý...” Thanh Nhã biết mình làm sai, bị người khác nói thẳng vẫn có chút hơi khó chịu.

“Ta không dám nhận đâu, những con cháu thế gia các người chỉ là một đám vô dụng, tạp nham, chỉ biết lớn hiếp yếu, nếu như không phải ta mà là một người dân bình thường, chỉ sợ các người đánh chết người ta rồi cướp đồ. Cái gì mà son tặc, khẩu tặc chứ....các người cũng chả khác là mấy, đánh không lại thì lớn ra mặt, lớn đánh không lại thì dùng danh nghĩa của chỗ dựa...một đám vô dụng, chả bao giờ biết tự xử lý....” Hàn Phong hừ lạnh một cái, nói một hơi ra hết. Bây giờ hắn khá là tức giận, những người khác ngồi ở đây, đa số là dân bình thường, cũng có vài gia tộc nhỏ, nghe Hàn Phong nói thì đều cúi đầu suy nghĩ, ngay cả lão già bên học viện Hoàng Lam cũng xấu hổ gãi đầu, cười cười như không hề giận, biết Hàn Phong nói chẳng sai chút nào.

Hàn Phong nhìn cuốn sách đã bị ướt thế này, nhưng vẫn làm khô được, dù sao đây là sách của Thần, làm sao lại bị ướt chứ. Sau đó bỏ vào trong giới chỉ của mình, quăng lên bàn một cục bạc rồi xoay người rời đi.

<< À nói sơ về vấn đề tiền bạc ở đây, tiền tệ chủ yếu ở đây là lượng, bạc và vàng. 100 lượng thì bằng 1 bạc, 100 bạc thì bằng 1 vàng. Nhưng Vàng và Bạc chỉ là chủ yếu là dùng trong Hoàng Gia ban thưởng hoặc là đấu giá, chứ tiền chủ yếu vẫn là Lượng >>

Hàn Phong xoay người biến mất trong đám đông, để lại một tửu lâu ử rú, tên thanh niên lúc này cũng đứng dậy được, nhưng Hàn Phong ra tay rất nặng, khiến hắn còn đau ử rú mà ôm bụng. Còn Thanh Nhã thì vẫn đang nhìn về hướng mà Hàn Phong biến mất, giống như là đang suy nghĩ cái gì.

Tiểu Bạch lúc này nhìn Hàn Phong, bởi vì đây là lần đầu tiên nó thấy thiếu gia của mình giận dữ như thế, đi theo Hàn Phong đã mười năm.

“Có phải người thối mắc tại sao ta lại tức giận như thế phải không?”

“Đúng là có chút tò mò...” Hàn Phong thở dài, sau đó kiếm một quán nước ven đường mà ngồi xuống, vừa thở dài vừa nói.

“Chắc người biết đi, ta là một đứa trẻ mồ côi khi lên 5, cái họ Hàn của ta là theo phụ mẫu đã đặt, nhưng bọn họ không phải là phụ mẫu thân sinh của ta. Đó là khoảng thời gian 3 năm trước, khi đó ta quay về nhà của mình, trong một lần vô tình tìm thấy một cái hộp, trong đó có ba bức thư và một cuốn bí tịch, chính là quyển này. Trong ba bức thư đó, có 1 bức là của phụ mẫu đã nuôi ta lớn không, 2 bức còn lại là của thân sinh ta...”

“Sau khi ta đọc xong ba bức thư đó xong thì ta mới hiểu rõ rằng, họ không phải là phụ mẫu thân sinh mà chỉ là nhặt ta ở ven một bờ sông, lúc đó ta đã rất yếu ớt, và trên người là nhiễm máu. Dưới cái nôi của ta, có 1 quyển bí tịch và hai bức thư. Họ đem ta về, nuôi ta lớn không mà không hỏi bất cứ thứ gì, ta ở đâu, ta là ai... và tại sao ta bị bỏ rơi.”

“Khi đọc xong hết hai lá thư còn lại thì ta mới hiểu rằng phụ thân ta là thái tử thừa kế ngôi vị tiếp theo, mẫu thân ta là vương phi. Người kế vị bây giờ, vào 15 năm trước, hấn liên hợp với nhiều gia tộc khác nhau, cùng với một nửa quan lại giết vua soán ngôi. Tuy nhiên danh tiếng của phụ thân quá lớn, cho nên hấn đành đem tội trạng dấn lên người phụ thân ta, sau đó lấy danh nghĩa mà truy sát, cũng là lúc đó ta được sinh ra trên đời này, tên thật của ta là Xích Phong, nhưng phụ mẫu ta sợ sẽ có người truy sát ta nữa cho nên đã giấu họ ta đi, chỉ để lại một chữ Phong...”

“Nhưng bọn họ đã đạt được mục đích rồi phải không, là soán ngôi đoạt vị...tại sao vẫn tiếp tục truy sát chứ...” tiểu Bạch ngờ ngác mà hỏi.

“Lúc đầu ta cũng không có hiểu, nhưng sau này ta mới biết rằng, cuốn bí tịch của phụ mẫu ta để lại chính là chỉ bảo trấn tộc của Hoàng Gia Xích tộc. Sự phụ của ta kể cho ta nghe về lịch sử của vị vua Xích Ma, người đã đánh bại Đạo Quân Của Sự Hỗn Loạn. Lúc đó để đánh bại được thủ lĩnh của bọn họ, là “Kẻ Được Chọn“, Xích Ma đã tự sáng tác thành hai quyển bí kỹ, thuộc về Thánh Giai Bí Kỹ theo cấp bậc hiện giờ, một thiên về kiếm thuật, gọi là Phá Thiên Kiếm Pháp. Đây là một loại bí kỹ có thể khiến cho người dùng luyện kiếm thuật cho dù Thiên Hồn là bất cứ thứ gì, hơn nữa 5 Hồn Kỳ, bất cứ Hồn Kỳ nào liên quan tới Kiếm Thuật, thì sẽ sát thương sẽ tăng lên rất là nhiều. Hơn nữa bản thân bí kỹ này đã mạnh mẽ với những chiêu thức biến hóa vô song...”

“Còn lại thứ hai, Nghịch Mệnh Tứ Châm, và đúng như tên gọi của nó, người học loại châm thuật này có thể nghịch lại số mệnh. Nhất châm Chữa Bách Bệnh, Nhị châm Giết Bất Vạn Người, tam châm Trường Sinh Bất Tử và tứ châm Nghịch Thiên Cải Mệnh, đây là bốn câu châm ngôn của Nghịch Mệnh Tứ Châm. Đây là một bí kỹ mà Xích Ma dùng để đánh trọng thương “Kẻ Được Chọn“, một loại thuật cứu người nhưng nó cũng có thể giết người, và không hạn chế. Sinh vật, động vật, thực vật...nói chung bất cứ thứ gì có được Hồn Khí, thì môn bí kỹ này đều có thể dùng để giết chết.”

“So sánh với Phá Thiên Kiếm Pháp, Nghịch Mệnh Tứ Châm chính là trân bảo chấn tộc của Xích gia, của Hoàng gia. Nên lẽ đó, bọn họ luôn tìm kiếm cuốn bí kỹ này bằng mọi cách, bởi nếu có thể tìm lại đó thì một lần nữa Đế Kim đế quốc...à không, Xích tộc hoàng gia có thể thống nhất Nhân tộc...”

“Thống Nhất Nhân Tộc à...xem ra mộng tưởng thật là vĩ đại” tiểu Bạch ngáp mà than nói.

“Vậy chúng ta bây giờ làm gì hả?”

“Trước tiên, ta muốn báo thù...những gia tộc năm xưa truy đuổi, hại chết phụ mẫu của ta, ta cũng nên trả lại rồi.” Hàn Phong mặt lập tức lạnh lại mà nói

“Có tổng cộng bao nhiêu?”

“Có tổng cộng 9 tên quan lại chính, tới hiện giờ chỉ còn 6 người vẫn đang lên triều mỗi ngày, 3 tên kia đã ngum củ tỏi rồi. Còn về gia tộc, thì tứ đại gia tộc của Đế Kim đế quốc, ngoại trừ Thanh tộc vô tội, bọn họ đa số là làm ăn, tam tộc Lý Bắc Cung đều có phần lớn và nhiều nhất. Chúng ta sẽ bắt đầu từ Cung gia, bởi bọn họ yếu nhất trong tứ đại gia tộc...và bọn họ cũng là đáng chết nhất...”

“Vậy chúng ta bắt đầu từ đâu...”

“Từ trên giường...ta buồn ngủ rồi...tôi tính tiếp...” Hàn Phong cười ngáp một cái, rồi hấn đi tìm quán trọ thuê và nằm ngủ thẳng giấc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đấu giá hội (1)

Một ngày trôi qua nhanh chóng, Hàn Phong vẫn còn đang nằm trên giường, miệng vẫn còn chảy nước, có lúc có cười khi khi. Tiểu Bạch một bên thì thở và lắc đầu, nó biết thiếu gia của nó đang nằm mộng là mình được chơi gái rồi...

Sau đó nó cười khi khi, tay phải thò ra, móng vuốt lập tức nhô ra từ bàn tay, sau đó một vuốt nhẹ nhàng. Nửa tiếng sau, cả hai người đang ngồi ăn sáng, mặt Hàn Phong lúc này bị bà đường rạch, tuy là mờ những vẫn thấy được, còn tiểu Bạch thì một bên gào gào mấy tiếng rồi tiếp tục ăn sáng.

“Thiếu gia, ăn xong chúng ta đi đâu?”

“Không biết nữa, chúng cần thông tin...” Hàn Phong lắc đầu, nói thật hắn vẫn còn thiếu kinh nghiệm phương diện này nhiều.

“Ê người nghe không, ba ngày sau Thanh gia mở một cuộc đấu giá cực lớn ở tại Kim Tinh thành này đó. Nghe nói còn mời cả hoàng tộc và ba vị gia chủ của ba đại gia tộc còn lại nữa kia...”

Hàn Phong một bên nghe thấy thì lỗ tai nhích lên, sau đó tiếp tục lắng nghe câu chuyện, hy vọng có thể tìm được chút thông tin.

“Có...ta có nghe nói nhiều lắm, hơn nữa Thanh hội đấu giá còn mở biển chiêu cáo, rằng phạm bất cứ ai có những bảo vật quý giá, quý hiếm đều có thể đem tới bán lần này. Hơn nữa nghe nói bọn họ chỉ lấy 2 phần thôi, thay vì 3 phần giá trị của vật phẩm....”

“haha tưởng gì chứ cái đó ai chả biết...ta còn biết lần này chủ trì buổi đấu giá là Thanh Nhã tiểu thư đó...”

“Thế à...ta cũng muốn đi...” một tên bên cạnh hai mắt sáng lên, tỏa vẻ hâm mộ.

“Người nằm mơ à...lần này chỉ có những người có thư mời mới được vô, hoặc là những người có thể đem những báu vật quý hiếm mới có thể. Người làm gì có bảo vật nào, sao mà vô...”

“Tên chết tiệt...ta muốn nằm mơ cũng không được à...”

Sau đó ba tên tiếp tục ngồi nói vui vẻ, Hàn Phong thì sờ cằm suy nghĩ, bởi đây là một cơ hội trời cho quý giá ngàn năm. Không những tên cầm đầu có thể xuất hiện tại nơi này, mà ba con chó chết tiệt trung thành có lẽ sẽ xuất hiện ở đây. Việc vô cửa đối với hắn, Hàn Phong tin là chuyện dễ dàng, bởi vì bảo vật của sư phụ hắn, làm gì có cái nào dưới Ngân phẩm chứ, có vài cái nhưng thấp nhất cũng là Vàng phẩm.

Nói sơ về chất lượng của những món trang bị, lấy về vật liệu chế tạo, tính chất, thuộc tính, độ bền để mà định đoạt giá tiền. Phẩm chất chia từ thấp tới cao: Đồng, Bạc, Vàng, và Bạch Ngân là đồ trong truyền thuyết. Đồng và Bạc là phổ biến, Vàng là quý hiếm, cao cấp.

“tiểu Bạch, chúng ta đi!” Hàn Phong đứng dậy mà nói, tiểu Bạch gật đầu rồi lập tức nhảy vào trong ngực của Hàn Phong mà nằm. Hắn bước ra ngoài cửa trọ, rồi hỏi người xung quanh hội đấu giá của Thanh gia nằm ở chỗ nào. Sau một hồi tìm kiếm thì Hàn Phong cũng tìm được tới nơi, hắn đứng ở trong một hẻm mà quan sát, sau đó từ trong giới chỉ lấy ra một cái mặt đeo lên, vận dụng Thiên Ma Hồn Ngũ Công để đổi màu tóc và mắt, sau đó dận dò tiểu Bạch...

“Chui vào trong giới chỉ đi,...ta không muốn có chuyện bất trắc...”

Tiểu Bạch hiểu ý, liền biến mất vào trong giới chỉ mà trốn, còn Hàn Phong thì bắt đầu bước tới trước cửa của hội đấu giá, đương nhiên hắn bị hai tên hộ vệ chặn lại. Tên bên trái liền lên tiếng...

“Người là ai...tôi đây có chuyện gì...”

“Bán đồ!”

“Bán Đồ??” Hai tên hộ vệ nhìn nhau, sau đó tên bên phải chạy vào bên trong, một lúc sau thì đi ra và bên cạnh hắn có một trung niên mặt hơi già nhăn, thân hình cao ráo, bước đi trầm ổn, hai mắt tinh. Hắn lúc này cũng đã nghe sơ sơ từ tên hộ vệ, khi ra thì quan sát Hàn Phong, hắn cũng giật mình vì người trước mắt mình không nhận ra cấp độ. Hắn cũng đường đường là một Thiên Sư tam giai, hơn nữa 2 Hồn Kỹ hắn có bây giờ, một trong hai Hồn Kỹ đó là “Thị Thuật”, có thể nhìn thấy bất kỳ người nào tu vi.

“Tiền bối, ta là quản gia của hội đấu giá này, tên Thanh Tam, không biết cao danh quý tánh của tiền bối.” hai tên hộ vệ giật mình, vị quản gia địa vị cực cao trong Thanh gia, vậy mà gọi người trước mặt là tiền bối, lập tức hiểu là người trước mặt này là cao nhân.

“Họ Bạch...tên thì không đáng nhắc...”

“Không biết Bạch tiền bối muốn bán cái gì?”

“Người tính ngồi đây nói chuyện?” Hàn Phong giọng lạnh lẽo mà hỏi, Thanh Tam lập tức hiểu là mình hồ đồ, liền mời Hàn Phong vào bên trong mà ngồi. Hàn Phong đi theo lão quản gia vào một căn phòng bố trí rất tốt, sạch sẽ, sau đó cả hai người ngồi xuống. Lần này Thanh Tam lại một lần nữa hỏi...

“Không biết tiền bối muốn bán gì?”

Hàn Phong đã suy nghĩ nên bán vật gì trong lúc tới nơi này, hắn hất từ trong nhẫn ra ba vật, xuất hiện trước mặt của Thanh Tam.

“Không Gian Giới Chỉ!!!” Thanh Tam nhìn thấy động tác của Hàn Phong liền giật mình, rồi nhìn lên ba vật phẩm vừa xuất hiện trên bàn. Đó là một cái lọ, một cái hộp và một thanh bảo kiếm. Hàn Phong bắt đầu giải thích cận kề từng cái...

“Trong cái lọ này là nhị giai Thăng Tinh Đan, viên đan dược này có thể cho bất cứ người từ Phá Cơ trở xuống, uống vào đều thăng lên một tinh, từ nhất lên nhị, từ tứ lên ngũ. Không hề có tác dụng phụ...”

“Cái hộp này là một cây hạ phẩm Bích Liên Nhân Sâm, còn công dụng thì chắc ta không cần phải giải thích rồi nhỉ...”

“Cây kiếm này có tên là Nhiệt Tiên Kiếm, là một thanh kiếm được dùng Ma thạch của năm con ma thú cấp 5, thêm nhiều loại khoáng vật khác mà luyện

thành. Sau đó để dưới nhiệt độ của núi lửa gần 10 năm, nên tạo ra một thanh kiếm cực kì nóng và bén, hơn nữa nếu người dùng là Nguyên Tố Thiên Hồn Hỏa thì đòn tấn công sẽ càng mạnh hơn. Ngoài ra nó còn tăng khả năng chống nhiệt cho người cầm nó, cầm cây kiếm này khi bị Hỏa Diễm công hay là nhiệt độ xung quanh rất cao nhưng bảo đảm bản thân người sử dụng không hề thấy nóng...đây là Vàng phẩm bảo khí...”

Thanh Tam lúc này đã cực kì ngạc nhiên, à không phải nói là sợ hãi trước ba món này, từng món này đều khiến cho trăm, ngàn, chục ngàn người săn, nhưng tất cả đều nằm ở nơi này. Đừng nói nhị giai đan dược không hiệu quả phụ, hay là một cây Bích Liên Nhân Sâm, mà cái quan trọng chính là Vàng phẩm bảo khí, là Vàng phẩm chất, toàn bộ đế quốc chưa tới hai mươi cái.

“Thế nào...không đủ điều kiện à...”

“Không...không, tiền bối...quá đủ...quá đủ rồi...”

“Như vậy chắc là ta sẽ được mời tới buổi đấu giá đó đúng không?”

“Tất...tất nhiên rồi, ngài chờ ta chút....” Thanh Tam lấy từ trong ngực ra một tấm thiệp và một cái thẻ bạch kim, sau đó đưa cho Hàn Phong.

“Tiền bối, đây là thiệp mời đặc biệt, chỉ dành cho những người có danh tiếng và địa vị cao, ta còn trống một phòng số 10, và đây chính là một giấy mời đặc biệt. Còn tấm thẻ này sau này ngài đi tới bất cứ phòng đấu giá nào của Thanh gia đều giảm giá cho vật phẩm ngài mua là 4 phần. Còn tấm thiệp này, ngày hôm đó ngài tới đưa tấm thiệp ra, ta sẽ cho người đứng đó chờ sẵn ngài tới mà phục vụ chu đáo...”

“Được....vậy ta để vật phẩm ở nơi này, giá cả thì ngài cứ định ra đi...”

“Vậy tiền bối đi thông thả, xin hẹn gặp ngài 3 ngày sau!!”

Hàn Phong sau đó liền biến mất trong đám đông sau khi ra ngoài, cõi mặt nạ, thay đổi màu tóc và mắt, hần lập tức trở lại về một người bình thường. Sau đó Hàn Phong bắt đầu đi dạo, thường thức đồ ăn xung quanh, tiểu Bạch nghĩ thấy mùi thơm là lập tức nhào ra mà muốn chia sẻ. Khi hần đi ngang qua một tủ lâu thì nghe một tiếng la hét lên....

“Đồ ăn mày...cút ra khỏi quán của ta...không có tiền mà cứ đòi ăn thịt.....”

“Đại gia...làm ơn cho ta ăn vài cái bánh bao thôi được không...ta đã cả tuần không ăn gì rồi...”

“Cút...” tên tiểu nhị không hề nương tay mà dùng chân đá tên ăn mày đó ra, khi ngã xuống, tên ăn mày để lộ ra một khuôn mặt nữ tử. Hàn Phong đứng một bên mà nhìn cô nàng ăn mày, khuôn mặt lúc này hần có thấy, là một khuôn mặt của một thiếu nữ sau 18, hơn nữa lại viên có đường có nét, đẹp đẽ, hơn nữa nhìn thân hình tuy gầy do thiếu ăn, nhưng lại rất mê người. Và điều đặc biệt là khi hần nhìn vô nàng, hần cảm nhận được một chút khí tức của Thiên Hồn cường giả, cấp bậc Thiên Quân.

“Cút....còn không mau cút...”

“Nhiều đây chắc là đủ một bữa tiệc ngon lành rồi đúng không...” tên tiểu nhị và cảm đám đứng xem nhìn qua thấy Hàn Phong đi tới, ném một cục vàng tới cho tên tiểu nhị. Khi hần thấy lập tức mắt sáng lên, quên hết mọi việc cũ mà cười cười xoa xoa tay...

“Đủ...đủ khách quan, ngài cứ vào..hừ...ngươi may mắn có vị đại gia này đó...”

“Đi vào thôi...ăn no một bữa rồi kể chuyện nghe xem nào...” Hàn Phong cười mà đưa tay ra đỡ nàng dậy, sau đó đi vào trong. Cô nàng ăn mày cũng lập tức chạy vào, theo sau Hàn Phong. Vào bên trong thì sau vài phút đã có một bàn đồ ăn được bày ra, cô nàng ăn mày nhìn đồ ăn phía trước mà thèm thuồng, dù sao đã hơn một tuần nàng chưa có gì ăn. Hàn Phong nhìn thấy thế thì cười khò mà nói...

“Ăn đi...ăn thật no vào...”

Nghe được Hàn Phong đã xác nhận, nàng lập tức mà ăn, không ngừng mà xử lý hết đồ ăn ở trên bàn. Hàn Phong một bên thì chỉ uống vài ly trà, nhìn nàng ăn mà suy nghĩ. Bởi vì hần thấy dáng vẻ của nàng khi ăn tuy là hấp tấp, nhanh nhẩu nhưng lại có phần sang trọng, không hề ngổn ngến.

Nửa tiếng sau thì cô nàng cũng ăn xong, Hàn Phong một bên thì vẫn ngồi uống trà, nhìn nàng đã ăn xong thì hần cười nói...

“Đã ăn uống no rồi chưa?”

“Đã no....”

“Vậy tốt, chúng ta bắt đầu trò chuyện nào...ta cảm thấy trong người cô có một luồng khí của Thiên Hồn giả cấp bậc Thiên Quân, hơn nữa lúc này ta đã dò xét, thấy trong người cô có khá nhiều vết thương, hơn nữa bên trong hầu như là bị thương khá nặng, thực lực lại bị phong ấn...chắc cô muốn kể ta nghe không...”

“Ngươi sẽ tin ta sao?”

“Tùy thôi...cô có thể bắt đầu kể rồi....”

“Ngươi có biết tứ đại môn phái hiện giờ của Nhân tộc không?”

“Biết tứ đại môn phái, chương quảng cả chục ngàn đệ tử ở bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc của Nhân tộc. Gồm có Nguyệt Thần Tông, Lục Mạch Tông, Kiếm Thiên Tông, và môn phái được lưu truyền lâu nhất và có thực lực mạnh nhất, là Nhất Cổ Tông.”

“Nghe nói Nguyệt Thần Tông chỉ thu nữ đệ tử, Lục Mạch Tông là một đám cạo trọc đầu, giống như thầy tu, Kiếm Thiên Tông là một đám suốt ngày chỉ biết kiếm và kiếm, còn về Nhất Cổ tông, là một môn phái chú trọng về thực lực và tư chất. Không phải người có tư chất tốt, đừng nói là vô, đứng ngay cửa cũng không được....”

“Nhưng 3 năm trước, môn phái Nhất Cổ Tông tự nhiên đóng cửa, không nhận đệ tử, sau đó hầu như tin tức về nó đều biến mất, không một ai biết ai hay. Hai năm sau thì nó mới mở cửa trở lại, trở về nhanh chóng chiếm lĩnh lại vị trí đầu tiên của nó...”

“Đúng thế, vào ba năm trước đúng là Nhất Cổ tông phải sơn bế, nhưng không phải vì những lý do là tông chủ bị bệnh hay sơn mạch bị phá hủy, mà là có một cuộc bạo động, tông chủ của Nhất Cổ Tông bị chính nhị sư đệ của mình, liên kết với Nguyệt Thần Tông lật đổ, và bị giết vào ba năm trước. Sau đó một kẻ thay thế giả mạo hình dạng của tông chủ để tiếp tục làm công việc hằng ngày, nhưng hẳn chỉ là một con rối, mọi quyền lực đều rơi vào tay của tên phản đồ đó....”

“Cái gì...” Hàn Phong một bên nghe xong thì giật mình, bởi vì đây là một tin tức tuyệt đối gây chấn động cho toàn thể Nhân tộc.

“Vậy cô là...”

“Tôi là con gái của vị tông chủ quá cố của Nhất Cổ Tông, Nhất Yên Nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đấu giá hội (2)

“Tôi là con gái của tông chủ quá cố của Nhất Cổ Tông, Nhất Yên Nhi...”

Hàn Phong một bên nghe xong thì càng thêm giật mình, hẳn nhìn Nhất Yên Nhi vài cái thật sâu rồi uống hết ly trà sau đó tiếp tục hỏi...

“Vậy tại sao cô lại có thể chạy thoát?” nghe được Hàn Phong hỏi xong thì nàng tự nhiên run lên một cái, mắt đã bắt đầu ươn ướt, bởi vì nàng biết hẳn tin tưởng những gì nàng nói. Đã ba năm rồi, không một ai tin tưởng những lời nói của nàng.

“Vào một đêm ba năm trước, lúc đó ta vẫn còn đang ngồi trong phòng mà đọc sách, đối với tứ đại môn phái, một người con gái trẻ tuổi chỉ mới 20 đã là một Thiên Hồn Giả cấp bậc Thiên Quân Tứ Tinh, ta chính là một thiên tài trong mắt mọi người. Hơn nữa ta nghĩ rằng mình là một Thiên Quân, nên khi ở trong chính môn phái của mình chả đề phòng một người nào, hôm đó chính người mà ta tin tưởng nhất phản bội ta, là một tỷ nữ đã theo ta từ lúc nhỏ...”

“Uống một chén nước nó vô, lập tức cả thân thể bị mất lực, cảm giác cũng không còn một chút nào. Lúc đó ta liền nhận ra là có vấn đề, khi chuẩn bị lấy thuốc giải thì có bốn người mặc áo đen nhảy vào mà không chừa ta. Sau đó bọn họ giải ta tới trước mặt nhị thúc, khi tới nơi thì ta thấy phụ thân mình đã nằm dưới mặt đất, còn nhị thúc của mình thì đang ôm người phụ nữ của phụ thân ta, lúc đó ta liền biết số phận của mình. Lúc này một bóng đen nhảy vào cứu ta, nhưng một chương của nhị thúc đã đánh nát Hồn Khí của ta, năm Hồn Kỳ đều bị không chế.”

“Sau khi được giải cứu thì ta mới biết người đó là tam thúc, nhưng vì không thể để cho nhị thúc ta biết được nên ngài ấy gửi ta vào tạm nhà một người quen, làm một người hầu. Nhưng hai năm trước ta không hề nghe tin tức gì nữa từ tam thúc ta, rồi liền biết ngài ấy bị giết một khoảng thời gian trước. Lúc đó ta suy sụp lắm, chả biết làm gì, lang thang hôm nay mai đó, cuối cùng cũng ở nơi này....”

“Cô đưa tay ra cho xem nào...”

Hàn Phong nắm lấy tay của Nhất Yên Nhi mà bắt đầu xem xét, nàng cảm nhận được một luồng khí chạy vào cơ thể mình, ra vào khiến nàng cũng nhột mà đỏ mặt. Sau một hồi Hàn Phong mở mắt ra, nhìn nàng mà nói....

“Độc cô trùng có tên là Hợp Phong Ấn Nguyệt Đơn, là một loại đan dược bí truyền của Nguyệt Thần Tông. Đan dược này là một trong 2 chỉ bảo đan dược của họ, có công dụng phóng bế toàn bộ Hồn Khí của người uống vào, hơn nữa còn có thể khiến người sử dụng cảm giác khó chịu cứ mỗi tháng phải có thuốc để cầm cự, họ dùng cái này để kiểm soát đệ tử. Cô có thể chịu đựng suốt ba năm này, cô thật là kiên cường...”

“Kiên cường thì có ích gì....ta cũng đâu có thể làm gì được ngoài việc đó....” nàng từ giỡn mà nói, nhưng câu tiếp theo của Hàn Phong để nàng giật mình..

“Ta có thể chữa hết loại độc này..”

“Thật?”

“Ta chả hỏi đâu mà lừa cô...nhưng ta xưa nay chưa làm việc buôn bán lỗ, ta chữa cho cô thì ta được gì...” Nhất Yến Nhi nghe Hàn Phong nói xong thì cúi đầu, đứng mình có thể cho hán cái gì bây giờ, trên người nàng không một xu dính túi, không có gì là quý giá.

“Chỉ cần cậu có thể chữa khỏi cho ta, giúp ta báo thù thì cả thân thể này, linh hồn và tất cả mọi thứ ta có đều là của cậu!” Hàn Phong ngược lên mà nhìn Nhất Yến Nhi, khuôn mặt kiên định của nàng khiến hán tính nói gì thì liền im lặng lại.

“Cô không hối hận?”

“Không!”

“Được...ta chấp nhận!” Hàn Phong nhìn sự kiên định của nàng cũng khiến hán cười khò, lắc đầu sau đó đứng dậy mà nói...

“Bắt đầu từ hôm nay, cô là của ta...cho nên việc đầu tiên làm là đi tẩy rửa cho cô, dù sao người hầu của ta cũng không nên bẩn thế...” Hàn Phong cười nói rồi dắt nàng lên, sau đó dọn đồ trên tiểu nhị chuẩn bị một căn phòng với một thùng nước nóng.

Một hồi sau thì tất cả đã sẵn sàng, Hàn Phong quay qua mà nhìn nàng nói...

“Cởi đồ rồi đi vào trong đi...”

“Phải cởi ở đây à...” Nhất Yến Nhi tuy đã giao toàn bộ nàng cho Hàn Phong nhưng vẫn còn đỏ mặt.

“Còn đỏ mặt cái gì...sau này cái gì của cô chẳng phải của ta...” Hàn Phong cười mà nói, Nhất Yến Nhi chần chừ vài cái rồi cũng từ từ mà cởi xuống hết. Hàn Phong một bên cũng phải giật mình, tuy là nàng hơi gầy nhưng ngực và mông đều đầy đặn. Nhất Yến Nhi đỏ mặt rồi từ từ bước vào trong thùng nước, Hàn Phong một bên lấy ra ba lọ thuốc để lên cái bàn kê bên.

Hán lấy lọ đầu tiên rồi mở ra, sau đó đổ vào trong thùng nước...

Đây là Túy Hương Dược, nó sẽ giúp cô giảm đi sự đau đớn, và loại bỏ những vết bầm từ trong ra ngoài.

Hàn Phong đổ hết cái lọ đầu tiên, rồi lấy ra lọ thứ hai, lấy ra vài viên đan dược rồi đưa cho Nhất Yến Nhi

“Uống mấy viên này vào sẽ trị hết những vết thương tích tụ trong cơ thể cô...”

Nàng gật đầu cảm lấy và nuốt nhanh chóng vào, lập tức cảm thấy thân thể như bị ai đó đánh vào một cái thật mạnh, cực kỳ đau đớn. Nàng cắn răng mà chịu đựng, hai bàn tay đã nắm chặt thành bốn nắm, Hàn Phong thấy thế lập tức lấy một lọ khác từ trong giới chỉ, cùng loại với bình đầu tiên mà đổ vào trong thùng.

Lập tức Nhất Yến Nhi cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn một chút, Hàn Phong ngồi một bên mà dùng tay truyền Hồn Khí vào trong người nàng. Bàn tay của hán để lên trên lưng nàng, một cảm giác mềm mại khiến hán không tự chủ được mà sờ vài cái, rồi từ từ sờ khắp hết cơ thể nàng, nhưng vẫn không quên truyền hồn khí vào trong.

Nhất Yến Nhi đương nhiên là cảm nhận được, nàng chỉ khẽ kêu vài tiếng, nhưng vẫn để mặc cho Hàn Phong làm việc. Mười phút sau, Hàn Phong cầm lên bình thứ ba mà rắc lên tay, sau đó chà sát lên người nàng...

“Đứng thẳng lên...”

Nhất Yến Nhi lúc này rụt rè đứng dậy, sau đó xoay người hướng về hán, cả cơ thể nàng đều nằm trong mắt Hàn Phong. Hán hai mắt sáng lên, cơ thể cảm thấy nóng nực, nhưng vẫn tập trung mà bôi thuốc lên cho nàng. Một hồi sau cơ thể của Nhất Yến Nhi đã bị Hàn Phong sờ không còn một chỗ nào, cảm giác ngực và mông mềm mại, hán cảm thấy rất là thích thú.

“Khụ khụ...bây giờ là xong rồi, cô nằm xuống nghỉ nửa tiếng, rồi tẩy rửa thân thể. Sau đó tôi sẽ giải phong ấn cho cô...” Hàn Phong liền ho vài cái, nói rồi chạy thẳng ra ngoài phòng chờ. Nhất Yến Nhi lúc này mặt đỏ như ớt, từ tai cho tới cổ, huyệt đầu xuống mà ngấm cho thùng nước.

Nửa tiếng trôi qua nhanh chóng, Hàn Phong đang ngồi luyện dược, trước mặt hán là một cái lò luyện thuốc màu đỏ như máu, và một ngọn lửa màu xanh lam đang đun đốt vài loại dược liệu, sau đó từ từ tan chảy, rồi hòa nhập lại với nhau tạo thành một viên đan dược màu xanh lam, có năm viên bao bọc, chứng tỏ đây là một loại ngũ phẩm đan dược.

Khi nhìn thấy một thân ảnh từ trong bước ra, Hàn Phong theo ý thức mà quay qua nhìn, lúc này trước mặt hán là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, thân hình hơi gầy nhưng lại cân đối, đôi chân thon dài, khuôn mặt tròn với mái tóc ngang vai, cặp mắt nâu cùng với làn da như tuyết.

“Tắm rửa xong quả nhiên là xinh đẹp tuyệt trần...”

“Thiếu gia quá khen...”

“Thiếu gia...” Hàn Phong giật mình mà nhìn Nhất Yến Nhi.

“Đúng, dù sao tất cả của ta đều là thuộc về ngài, từ hôm nay Hàn Phong chính là chủ nhân của ta...” Nhất Yến Nhi nhìn hán mà cười nói, vẻ mặt rất là tự nhiên không hề chán ghét, hán chỉ ngạc nhiên nhìn nàng vài cái rồi cười. Sau đó ra hiệu cho nàng ngồi xuống...

“Đây là ngũ phẩm đan dược Phá Ấn Đan, công dụng như tên, có thể giải phong ấn...”

“Ngũ phẩm...là thiếu gia luyện à...”

“Ừm...sao, bộ có chuyện gì à...” Hàn Phong mặt ngờ ngạc mà nhìn Nhất Yển Nhi mà nói, còn nàng thì bị Hàn Phong lời nói thì giật mình, mặt nhìn hẩn như đang nhìn một tên quái thai. Ngũ phẩm luyện dược sư ở Nhân tộc đều được coi là lão nhân, tôn thờ như thần bởi vì bọn họ có thể luyện ra những đan dược có thể thay đổi số mệnh.

“Thiếu gia không biết thiết à...Ngũ phẩm đan dược được coi là thánh dược ở Nhân tộc đó, ngài...ngài...có thể luyện chế ư?”

“Đương nhiên...rồi đừng có nói nhiều mà mau uống đi...” Nhất Yển Nhi gật đầu, sau đó lập tức mà nuốt viên đan dược vào, rồi bỗng nhiên cơ thể nàng lập tức bị co lại, Hàn Phong thấy thế thì lập tức dùng Hồn Lực của mình truyền vào người nàng, không chế nguồn Hồn Lực đang bị bộc phát sau một thời gian dài bị phong ấn.

Hơn nửa tiếng sau thì luồng khí từ người của Nhất Yển Nhi cũng bị kiềm chế lại, rồi từ từ mà chui vào cơ thể của nàng, một lúc sau nàng mở mắt ra, nhìn vào bàn tay của mình rồi cười một tiếng...

“Thiếu gia, thực lực của tôi đã về Thiên Quân rồi, hơn nữa còn đột phá, lên Thiên Quân Lục Tinh...”

“Chúc mừng cô...” Hàn Phong dùng tay xoa đầu nàng một cái rồi cười nói. Bỗng nhiên lúc này Nhất Yển Nhi nhảy vào người Hàn Phong, sau đó dùng hai tay choàng qua cổ hắn, khuôn mặt trở nên dịu dàng, cặp mắt chứa tình nhìn vào Hàn Phong...

“Thiếu gia, chúng ta đi ngủ sớm đi...”

“Cô là một tiểu yêu tinh nhĩ...” Hàn Phong vuốt mặt nàng một cái rồi cười, sau đó trong phòng bỗng nhiên tối hẩn đi, quần áo của hai bên dần dần biến mất, sau đó là những hoạt động lên cao xuống thấp, những tiếng rên cao trào, nhưng lạ là chỉ có bên trong bên ngoài không hề nghe bất cứ âm thanh gì.

Một buổi tối trôi qua, Hàn Phong lúc này từ từ mở mắt dậy, trên tay và cả thân thể vẫn còn hương vị tuyệt vời của ngày hôm qua. Nhìn qua thân ảnh mềm mại, trắng nõn nằm bên cạnh, Hàn Phong cũng không nhịn mà đè lên người nàng, sau đó một trận thoải mái buổi sáng, và cứ như thế ba ngày ba đêm trôi qua, ngày hôm nay hắn phải thức dậy để mà chuẩn bị cho buổi đấu giá, Nhất Yển Nhi bị Hàn Phong dẫn vật 3 ngày 3 đêm, lúc này đã trở thành một người phụ nữ càng thêm thành thục, đẹp đẽ.

“Thiếu gia, tại ngày đó...bây giờ người ta ở phía dưới còn rất đau...”

“Nhưng không phải đã đi được rồi sao...” Hắn cười mà nhìn nàng nói

“Người ta là một Thiên Quân, đương nhiên là hồi phục khá nhanh...” Nhất Yển Nhi nhìn hắn mà lắc đầu, cười khổ nói.

“Mà hôm nay chúng ta đi đâu thế?”

“Đi mua đồ...nhưng trước khi đi mua, thì chúng ta cần làm chút việc...” Hàn Phong nhìn Nhất Thiên Yển mà suy nghĩ một chút. Một lúc sau, hai người bước ra ngoài nhà trọ, Hàn Phong vẫn là Hàn Phong, nhưng mái tóc bạc, cặp mắt đỏ cùng với một cái mặt nạ. Còn về Nhất Yển Nhi thì về mặt, mái tóc đều thành một người hoàn toàn khác. Không còn vẻ đẹp lộng lẫy mà chỉ có một chút nhan sắc, không còn dáng vẻ mê người mà chỉ là một thân người hầu. Hàn Phong hóa trang cho nàng để phòng có nhiều chuyện xảy ra.

“Thiếu gia, không ngờ thuật dị dung mà ngài cũng biết...không biết ngài còn biết bao nhiêu thứ nữa...”

“Haha, ta biết nhiều thứ lắm...”

Sau đó cả hai người đồng hành mà đi tới phòng đấu giá của Thanh gia, lúc này người người đã xếp hàng tấp nập.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đấu giá hội (3)

Hàn Phong nhìn thấy một đoàn người đứng dài hơn cả cây số, đều là đại gia, quý tộc, ngoài ra còn có vài người là binh dân đang đứng chờ để mua vé, tham gia trò vui. Hắn đi tới một đám người soát vé, sau đó đưa ra tấm thiệp mời mà Thanh Tam đưa cho hắn ba ngày trước. Giống như là đã được căn dặn kỹ càng, khi đám thuộc vệ nhìn thấy tấm thiệp màu bạch kim đỏ liền giật mình, sau đó lập tức tôn kính chào hỏi, sau đó dẫn đường cho Hàn Phong vào.

Vào một căn phòng khá là lớn, với đầy đủ tiện nghi và một hàng ghế dài nệm, ngoài ra còn có một tấm màn che lại, và một cái đồ để thông báo đấu giá.

Như thế có thể giữ danh tính cho người mua và uy tín cho người bán.

Giống như nhận được thông báo từ đám người hầu, Thanh Tam lập tức chạy tới phòng của Hàn Phong và cung kính mà chào....

“Bạch tiền bối, ngài đã tới...”

“Chùng nào bắt đầu?”

“Vâng, khoảng ba mươi phút nữa chúng ta sẽ bắt đầu...”

“Được rồi...ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi...”

“Vậy tiền bối ngồi chơi chờ đợi, ta sẽ cho người đem thức ăn nước uống lên...”

Khi Thanh Tam đi ra khỏi phòng, Hàn Phong lập tức dùng Hồn Lực bao quanh căn phòng để phòng ngừa có người nghe lén. Sau đó hẩn tháo mặt nạ xuống, một bên Nhất Yên Nhi ôm chặt tay hẩn rồi cười hỏi...

“Thiếu gia, tại sao ngài lại dùng họ Bạch thế?”

“Đương nhiên là để làm việc rồi...” Hàn Phong búng mũi nàng một cái rồi cười nói

“Làm việc?”

“Đúng....trà thù....”

“Người nào?”

“Đế Kim hoàng gia và tứ đại gia tộc!!!” Hàn Phong vừa nói dứt thì Nhất Yên Nhi giật mình và ngạc nhiên, nếu nói thế thì cả nước Đại Kim chính là mục tiêu của ngài ấy.

“Sao ngươi sợ rồi à...”

“Thiếu gia cứ đùa....mạng của ta là ngài ban cho, cho dù chết ta cũng tình nguyện...” Nhất Yên Nhi cầm đầu hẩn mà nhìn thẳng vào mắt nói, Hàn Phong ngờ ra rồi cười, sau đó ôm nàng mà hôn một nụ thật sâu.

Lúc này ở dưới lầu bỗng nhiên trở nên thật ồn ào, Hàn Phong liền ngược nhìn xuống dưới thì thấy người vào là một người quen, cô nàng mà hẩn cứu lúc trước, Kim Ngân, con của thành chủ Kim Tinh thành. Bên cạnh nàng còn có một tên thanh niên, nhìn mặt và quần áo mặc thì biết là con nhà quý tộc, hơn nữa lại có 2 hộ vệ đi đằng nhau. Mặt mày sáng sủa, nhưng nhìn là muốn đánh, đương nhiên độ nổi tiếng của 2 trong nhị đại mỹ nhân ở Kim Tinh thành lập tức khiến cho cả sảnh ồn lên.

Hai người đều được một nô tỳ dẫn đến một căn phòng số 5, tiếp theo họ là một đám người mặc đồ khá là bình thường, nhưng khí chất còn hơn nhóm người của Kim Ngân. Bọn họ là một trai một gái, theo sau là bốn tên thị vệ với một lão già. Hàn Phong nhìn lão là lập tức nhận ra là một Thiên Quân Nhị Tam Tinh. Còn hai người kia thì người thanh niên toát lên vẻ sang trọng, giống như là vương giả, còn cô gái thì vẻ quý phái của Hoàng gia. Hàn Phong liền đoán thân phận của họ chắc chắn là Hoàng tộc.

Hẩn nắm chặt tay lại, nhưng liền bình tĩnh vì biết chưa phải là lúc dễ gây xung đột. Sau đó là một đám người tới, lần này là 3 thanh niên, cùng với 2 tên hộ vệ cho mỗi người. Bọn họ khi nhìn thấy hai người của Hoàng Gia thì liền đi tới cung kính chào, Hàn Phong nhìn là biết ba người này là đại diện cho tam đại gia tộc Lý, Bác và Cung gia.

Hàn Phong cười lạnh một cái, biết là tất cả kẻ thù của hẩn đều tập chung đủ tại nơi này, nhưng lập tức liền nén xuống, hẩn liền biết nơi này không phải là nơi động thủ, nhưng hẩn thề sẽ giết từng tên, từng người để trả mối thù giết phụ mẫu.

Bọn họ lần lượt đi vào phòng 2, 3, 4 theo sau phòng số 1 của Hoàng gia, còn lại 6, 7, 8, 9 là những người mà Hàn Phong không hề biết cũng chả hề quan, bởi vì mục tiêu chỉ là bốn phòng đầu tiên thôi.

Sau khi mọi người ổn định hết thì lúc này một thân ảnh bước lên trên sàn, Hàn Phong nhìn một cái là nhận ra là Thanh Nhã. Cô nàng hôm nay mặc một chiếc áo dài màu đỏ, trang điểm đậm và cực kỳ thu hút, người ở dưới đã bắt đầu hò hét....

“Thiếu gia....đúng là một mỹ nhân nhi...”

“Cảm ơn các vị hôm nay đã tới dự lễ đấu giá, buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ có tổng cộng 2 đợt. Đợt đầu là bao gồm 3 món, và đợt thứ hai là gồm 5 món, mỗi món đợt 2 sẽ đảm bảo các vị ngồi ở đây phải giật mình...”

“Thanh tiểu thư, lúc trước trong thiệp không phải đợt 2 chỉ có 2 món thôi à, sao bây giờ thành 5 món rồi...” lúc này một tên ngồi ở dưới giơ tay lên mà hỏi.

“Thật ra đúng là chỉ có 2 món, nhưng ba ngày trước chỗ chúng tôi lại nhận được thêm ba món đồ, sau khi đánh giá và xem xét thì ba món ấy đủ điều kiện và chúng tôi đã xếp vào đợt 2...”

Tất cả ở dưới bắt đầu im lặng, ngay cả những người ở trên phòng kín cũng giật mình, bởi vì những món có thể cùng lúc vào đợt 2, là một đợt đặc biệt chỉ có những thứ quý giá mới có thể đấu giá thôi.

“Vậy chúng ta sẽ bắt đầu với vật phẩm thứ nhất nào...”

Một cái khay màu nâu được bung lên, và trên đó được phân ra thành ba món khác nhau, một sợi dây chuyền, một cuốn bí kỹ và một cái bình. Hàn Phong nhìn liền nhận ra đó là đan dược của mình, như vậy hai món còn lại là đợt 2, nhưng còn một món đến sau cùng là từ người nào.

“Vật phẩm đầu tiên được đấu giá là một sợi dây chuyền được rèn từ một loại tinh khoáng, mà chắc các vị đều từng được nghe, Tinh Sương Khoáng Thạch, và được đích thân Tư đại sư ở thủ đô đích thân làm....!!”

“Cái gì là Tinh Sương Khoáng Thạch...hơn nữa còn do Tư đại sư chế tạo?”

“Là một kiệt tác nữa rồi...”

“Ta muốn có...”

“Thiếu gia, Tinh Sương Khoáng Thạch là gì thế?”

“Đó là một loại khoáng thạch thường chỉ tìm thấy ở những dòng suối cực trong, cực mát và cực lạnh. Phải đáp ứng ba điều kiện này thì mới có thể tìm thấy loại khoáng thạch này, và công dụng của nó là tạo ra một vòng bảo vệ cho người đeo, không bị bụi bặm bám vào hoặc những chất độc hại, hơn nữa còn loại bỏ những thứ độc hại trong cơ thể người đeo từng ngày....”

“Ngươi thích không?”

“Thích....nữ nhân ai mà không thích sạch sẽ và cái đẹp chứ...” Nhất Yến Nhi gật đầu mà đồng ý, hơn nữa tạo hình của sợi dây chuyền rất là đẹp, nàng rất là thích.

“Giá khởi điểm là bảy ngàn lượng, mỗi lần nâng không thấp hơn một trăm lượng!”

“8000....”

“9000....”

“9500.....”

“3 vạn lượng!!” Hàn Phong muốn đẩy nhanh tốc độ, lập tức nâng giá lên 3 lần, lập tức giá vừa ra thì toàn trường liền im lặng, quay qua mà nhìn về phòng số 10.

“3 vạn lượng Lần 1!!”

“3 vạn lượng Lần 2!!”

“Bán...cho vị khách ngồi ở phòng số 10 với giá 3 vạn lượng!!”

“Các vị, tiếp theo vật phẩm số 2...là một cuốn bí kỹ, được chính học viện Lam Hoàng đích thân biên soạn. Là một cuốn Trung Giai Bí Kỹ dành cho bất kỳ người nào, vì đây là một bộ pháp. Nó có tên là Thiên Vân Hành Bộ, khả năng tăng tốc độ cho người sử dụng lên những năm phần, hơn nữa còn đề cao tốc độ phản xạ nữa. Giá khởi điểm là 1 vạn lượng, mỗi lần tăng không dưới 1 ngàn....”

“1 vạn 5 “

“1 vạn 7 “

“Vân nhi, muội muốn không...kết hợp với Nguyên Tố Thiên Hồn thì muội không lo bị tiếp cận...”

Trên phòng số 1, vị thanh niên nhìn qua người con gái bên cạnh mà hỏi, người được gọi là Vân nhi không chính là ai khác, là vị công chúa của Đại Kim đế quốc, được vị hoàng đế yêu thương nhất, Xuất Vân công chúa. Người bên cạnh chính là ca ca của nàng, vị hoàng tử được mệnh danh là Thập Niên Thiên Tài (Thiên Tài Mười Năm) của Nhân tộc, Xuất Tán.

“Đại ca, cũng được....ta yếu nhất chính là tốc độ....”

“Được.....5 vạn!!!”

Khi giá vừa đẩy lên 5 vạn thì mọi người lập tức im lặng, có người nhận ra là người ở phòng số 1 ra giá, ngay cả phòng 2, 3, 4 cũng phải nhường nên bọn họ liền biết là nên nhường, không nên đắc tội.

“10 vạn!!” Một giọng già nua từ phòng số 10 vang lên, đương nhiên là Hàn Phong, nhưng hắn dùng Hồn Khí để bẻ cong giọng mình, tránh cho người

nhận ra sau này.

Một lần nữa giá được đẩy lên gấp đôi khiến cho toàn trường hít sâu vào, vừa rồi người ở phòng số 10 vừa bỏ ra 3 vạn mua sợi dây chuyền kia, bây giờ lại thêm 10 vạn, những người tham dự ngày hôm nay lại càng tò mò, nhất là phòng 2, 3, 4, và 5, đều thối mặt và cười thầm.

“13 vạn!” Xuất Tán không hề giận, mà tiếp tục ra giá.

“20 vạn!” Hàn Phong không thiếu nhất chính là tiền, bởi vì số tiền mà sư phụ hắn để lại cho hắn rất rất rất là nhiều, còn thêm nhiều châu báu, bảo vật khác.

“25 vạn!!” Xuất Tán lúc này cũng đã gần mất đi kiên nhẫn, mặt cũng bắt đầu đen lại

“28 vạn!!”

“30 vạn!!!!” Xuất Tán lập tức tức giận, đứng dậy mà la lên.

“Haha..... Chúc Mừng Công Tử Mua Được Bí Kỹ!!!” Giọng già nua liền lên tiếng, nhưng không phải trả giá, mà mang theo châm chọc.

“Ngươi.....” Xuất Tán lập tức chột nhận ra là lão già này chơi mình, những người khác cũng không ngó ngàng, liền cười một trận thoải mái.

“Bán.....Thiên Vân Hành Bộ bán cho vị phòng số 1 với giá 30 vạn!!!”

“Hừ.....âm....” Xuất Tán tức giận mà lập tức vỗ cái ghế, sau đó hắn nhìn qua tên hộ vệ bên cạnh mà ra lệnh...

“Điều tra cho ta phòng số 10 là người nào?” Tên hộ vệ nhận mệnh, xoay người đi ra ngoài mà thăm dò.

“Các vị...tiếp theo chính là vật phẩm cuối cùng của đợt 1 chúng ta.....Lần này là một kinh ngạc, bởi vì vật phẩm thứ ba là một viên đan dược, nhị phẩm đan dược...”

“Cái gì.....là nhị phẩm đan dược ư....”

“Tác dụng và tên là gì.....mau nói.....”

“Viên đan dược này là nhị giai Thăng Tinh Đan, viên đan dược này có thể cho bất cứ người từ Phá Cơ trở xuống, uống vào đều thăng lên một tinh, từ nhất lên nhị, từ tứ lên ngũ. Không hề có tác dụng phụ. Đã qua kiểm chứng của quân gia chúng tôi, hoàn toàn xác nhận là nhị giai đan dược, hơn nữa là còn Hoàn Mỹ đan dược.....nói tóm tắt, một người Phá Cơ Cửu Tinh uống vào, sẽ đột phá Thiên Giả Nhất Tinh lập tức....”

“Cái gì.....”

“Thiếu Gia.....chúng ta phải mua cho bằng được!!” Lần này là bên phòng số 2, 3, 4, mà vị lão già đi theo bọn họ nói nhỏ, ba nhà Lý, Bác, Cung mất đều trở nên sáng rỡ, ngay cả bên Hoàng Gia đều động tâm.

“Thái tử.....chúng ta phải đoạt viên đan dược này bằng mọi giá.....chỉ cần một năm nữa ngài sẽ đột phá thành Thiên Giả nhờ vào viên đan dược này....”

“Ta biết....”

“Giả khởi điểm là 5 vạn, mỗi lần tăng không thấp hơn 5 ngàn!!”

“5 vạn 5!” là giọng bên phòng số 2, là của Lý gia.

“6 vạn!” Là người của Cung gia

“6 vạn 5 “Là người của Bác gia

“10 vạn!!” Xuất Tán cuối cùng cũng lên giá....

“11 vạn!! Xuất thiếu gia, mong ngài thông cảm, viên đan dược này Lý gia chúng tôi phải lấy....” Người lên tiếng chính là nhị công tử của Lý gia, hắn tên là Lý Cổ.

“12 vạn!! Lý Cổ, Lý gia các ngươi muốn đương nhiên Cung gia chúng ta cũng cần!!”

“Cung Thôi, các ngươi muốn đổi đầu với Lý gia chúng ta.....” Cung Thôi là đại công tử của Cung gia.

“13 vạn!! Lý công tử, chúng ta Bác gia cùng với Cung gia, làm sau đổi đầu với Lý gia được chứ...”

“Bác Nhân.....ngươi.....các ngươi muốn chết.....” Lần này là Bác Nhân, cũng là đại công tử của Bác gia. Người này hiểu rõ nhìn thiên văn địa lý, nên rất có tiếng hơn so với hai người Lý Cổ và Cung Thôi.

“15 vạn!! Ta chơi với các ngươi....”

“Thái tử....chúng ta có cần ra giá không....” lão già bên cạnh Xuất Tán mà hỏi

“Chớ cần nhau thì cứ để nó cần, chết hết rồi lúc đó giành cũng chưa muộn...” Xuất Tán lắc đầu mà cười lạnh nói.

Một lúc sau thì giá cũng được nâng lên 35 vạn, người đang trả giá cao nhất là Lý gia. Cung gia và Bác gia chỉ muốn chơi Lý gia một vỏ nên liền bỏ cuộc.

“35 vạn lần 1...”

“35 vạn lần 2...”

“Bán cho phòng số 2 với giá 35 vạn!”

“Các vị...chúng ta sẽ nghỉ 30 phút, mời các vị thưởng thức đồ ăn và nước uống của chúng tôi trong khoảng thời gian chờ đợi...” Thanh Nhã mỉm cười nói một cái sau đó xoay người đi vào bên trong.

“Tiền bối...là ta....ta có thể vào không....”

Hàn Phong đang ngồi thì có giọng nói bên ngoài kêu lên, hần mở miệng nói...

“Vào đi....”

Từ bên ngoài bước vào một thân ảnh của Thanh Tam, nhưng bên cạnh còn có một người khác, không ai khác chính là Thanh Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đấu giá hội (4)

“Tiền bối...vật phẩm đầu tiên bán được với giá 35 vạn...không biết ngài có hài lòng không?”

“Được...ngươi là rất tốt....”

“Cảm ơn ngài quá khen!!” Thanh Tam cười mà cung kính nói, Thanh Nhã bên cạnh ngạc nhiên khi nhìn thấy nhị thúc của nàng đang tôn kính với một người trước mặt.

“Được rồi, cầm lấy số tiền hồi nãy, đi mua những thứ ta ghi trên tờ giấy này....nếu mà thiếu thì cầm thêm một cái nữa mà bán....” Hàn Phong nói sau đó lấy ra từ trên bàn một tờ giấy và một cái lọ. Thanh Tam nhìn cái lọ mà ngạc nhiên, hần mở ra thì đó là một viên Thăng Tinh Đan, sau đó liền đặt lại, rồi mở tờ giấy mà đọc. Gật đầu vài cái rồi cung kính nói....

“Tiền bối cứ an tâm....ta sẽ làm hết sức mình để kiếm cho ngài “

“À tiền bối....ta...ta có việc muốn nhờ ngài...không biết....”

“Nói thử xem....”

“Cháu gái của ta....nó bị một chứng bệnh rất là kì quái....cứ mỗi tháng, vào đêm ngày cuối cùng thì cơ thể tự nhiên phát lạnh lên, hơn nữa có thể đóng băng một thùng nước sôi chỉ với cái chạm nhẹ....”

“Thiên Hồn của cháu gái ngươi là gì?”

“Là Vật Thể Thiên Hồn - Kiếm, lúc đầu ta nghĩ là Song Sinh Thiên Hồn nhưng không phải, nên ta bắt đầu mời danh y nhưng đều không thể chữa khỏi...”

“Vậy ngươi muốn ta kiểm tra cho cô ta....”

“Vâng ạ!!”

“Được....nhưng từ trước tới giờ ta làm ăn không bao giờ muốn lỗ vốn, ngươi phải đem một vật tương xứng mới được....nhưng nói trước, tiền, kho báu hay mấy cái trang bị vật phẩm quý giá ta không hề hứng, mà ta muốn có những cái mà quý hơn nữa....”

Thanh Tam lập tức nuốt lại những lời mình tính nói, hần thờ dài rồi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cắn răng mà xoay qua nhìn Thanh Nhã, rồi lại nhìn Hàn

Phong nói. ...

“Không biết có thể nói chuyện riêng với tiền bối được không?”

Hàn Phong quay qua mà nhìn Nhất Yên Nhi, nàng gật đầu hiểu ý liền đứng dậy mà đi ra ngoài, Thanh Tam quay qua mà nhìn Thanh Nhã, ra hiệu cho nàng ra ngoài chờ. Một lát sau chỉ còn lại Hàn Phong và Thanh Tam. ...

“Tiền bối, không biết ngài biết về “Kẻ Được Chọn” không?”

“Biết...có chuyện gì liên quan tới hần à...”

“Vậy tiền bối có hiểu rõ về Tứ Đại Ma Vật của hần không...truyền thuyết rằng Tứ Đại Ma Vật của hần được chôn cất ở khắp mọi nơi trên Thiên Hồn Đại Lục này, gồm có một kiếm, một giáp, một cái vương miện và một con mắt.”

“Ngươi nên đi thẳng vào vấn đề đừng có vòng vo nữa....”

“Ta biết được tung tích của thanh kiếm, thanh kiếm được mệnh danh là luyện từ hàng tỷ máu người, ma thú và sinh vật, thanh kiếm Trảm Hoàng.”

“Ngươi nói cái gì....đó là sự thật?”

“Chính xác là trăm phần trăm, ta đã cho người đi tới nó mà thăm dò, truyền thuyết kể rằng thanh kiếm mỗi đêm trăng tròn sẽ phát động ra một kết giới, hề những người nào tâm dễ động thì liền biến thành huyết vụ khi bước vào....ngoài ra mỗi đêm sẽ có hàng trăm hàng ngàn tiếng kêu oan.....”

“Hơn nữa trước cổng có 2 tên canh cửa, theo điều tra về hình dạng, thì bọn họ là binh lính năm xưa dưới trướng của “Kẻ Được Chọn”, thân mặc một bộ giáp, không hề lộ ra một điểm người sống. Mùi máu tanh bao trùm họ và cho tới chết vẫn chiến đấu.....đó là lời miêu tả năm xưa, không thể sai được....”

“Ngoài ta và ngươi, còn có người thứ ba biết?”

“Chỉ có ta và tiền bối thôi!!”

“Được...đồng giá....đem cháu gái ngươi vào đây....”

“Cảm tạ tiền bối.....”

“Nhã nhi, đây là Bạch tiền bối....ngài ấy là một ngũ phẩm luyện dược sư, có thể trị bệnh cho cháu đây....”

“Ngũ Phẩm!!!!” Thanh Nhã giật mình mà nhìn về phía Hàn Phong, sau đó nàng ngồi xuống đối diện, bỗng nhiên từ người Hàn Phong xuất hiện ra ba cây kim, phóng về ba chỗ trên người Thanh Nhã, sau đó nàng cảm thấy một luồng Hồn Lực đang chạy quanh người nàng.

“Có phải cô luôn cảm thấy lạnh vào lúc sáng sớm, giữa trưa và đêm khuya đúng không...” Hàn Phong rút kim châm về rồi nhìn Thanh Nhã mà hỏi, Hàn Phong cố chỉnh giọng để khỏi bị nhận ra.

“Đúng....3 thời điểm đó là lúc cơ thể của tiền bối lạnh nhất...hơn nữa cực kỳ khó chịu....”

“Bạch tiền bối....ngài biết gì à...”

“Cô nàng này không phải bị bệnh mà là cơ thể của cô ta đã có nó từ lúc mới sinh ra....các ngươi bao giờ nghe tới Hàn Băng Cửu Mạch chưa?”

“Hàn Băng Cửu Mạch?” “Thanh Nhã và Thanh Tam đồng thời thắc mắc, chỉ bên cạnh Nhất Yên Nhi nghe xong thì giật mình, quay qua mà nhìn Thanh Nhã vài cái thật sâu.

“Hàn Băng Cửu Mạch là một loại hiện tượng chỉ xảy ra vào những trẻ vừa mới sinh ra, khi sinh ra thì cả thân thể sẽ lạnh ngắt, và cứ mỗi năm phải chịu hàn khí dày dò ít nhất một lần, và mỗi một năm sẽ số lần đó sẽ tăng lên thêm 1 hoặc là 2, tùy theo người bị có chịu cảm cố nó không.”

“Tuy là bị Hàn khí dày vò, nhưng đối lại người sở hữu mạch tượng này sẽ tu luyện nhanh hơn người bình thường gấp hai lần, ngoài ra những bí kỹ khi dùng sẽ kèm theo Hàn Băng, có thể đóng băng kẻ thù. Ngoài ra, nếu có thể chữa trị và điều khiển, thêm một số phương án khác thì người sở hữu có thể tụt toàn bộ Hàn Băng Cửu Mạch hàn khí lại, và tạo ra một Thiên Hồn trong cơ thể mình, trở thành người Song Sinh Thiên Hồn....”

“Vậy làm sao có thể chữa khỏi....còn có thể đúc hồn nữa....”

“Ta biết phương án để có thể chữa và cho cô ta đúc hồn....nhưng người cần tìm đủ ba loại vật liệu. Thứ nhất là Hàn Băng Quả, trái này có thể tìm tại phía Bắc của Nhân tộc, nằm ở Hàn Mộ Thảo Nguyên, nơi mà các bộ tộc nhỏ sống. Thứ hai là Cực Buốt Hoa, bông hoa này nằm ở trên đỉnh núi Bách Băng, hai loại này đều là cao phẩm, nhưng vật liệu thứ ba thì hơi khó.....”

Thanh Tam nghe tới hai vật liệu đầu đã là mặt nhăn lại, hai cái này thì hần biết, nhưng độ khó và độ hiếm, đều thuộc dạng trên cao, khó có thể tìm...mà cho dù tìm được, cũng không lấy được, vật liệu thứ ba lại càng khó hơn....

“Vật phẩm thứ ba mà người cần tìm là một bình máu.máu của một lục giai ma thú.Băng Nguyệt Hạc.”

“Ý tiền bối là Băng Nguyệt Hạc, lục giai ma thú trấn giữ của Nguyệt Thần tông.”

“Đúng...chính là máu của nó.chỉ cần một lọ nhỏ, cùng với 2 món trên thì ta có thể chữa trị cho Thanh tiểu thư, còn giúp cô ấy đức Thiên Hồn. “

“Được rồi...cách thì ta đã nói, bây giờ ta cần món đồ giao dịch.”

“Tiền bối chờ một chút, ta sẽ cho người đi lấy.” Thanh Tam liền đi ra ngoài, dặn dò người hầu một vài cái gì đó, sau đó lại đi vào trong, suy nghĩ một lát rồi hỏi...

“Không biết tiền bối có những vật liệu bên trên không. ...”

“Có...nhưng ta không muốn dùng...dù sao 1 đổi 1, không ai nợ ai, hơn nữa cô ta là gì của ta mà ta phải dùng những vật liệu quý đó...” Hàn Phong thẳng thắn từ chối, nói thật hẳn có rất là nhiều những thứ đó nhưng tại sao lại cho không. Sư phụ dạy rằng nếu có đi giao dịch thì phải “Trao Đổi Đồng Giá!!”.

“Không biết tiền bối muốn gì mới có thể trao đổi những vật liệu đó.”

Hàn Phong thì im lặng, suy nghĩ mình nên lấy cái gì thì một bên Nhất Yến Nhi liền đứng lên mà nói...

“Đề lắm...thiếu...chủ nhân nhà ta đang thiếu một người hầu, nếu Thanh tiểu thư chịu thiệt làm người hầu cho chủ nhân thì ngài có thể suy nghĩ giúp đỡ.”

“Hơn nữa...còn có thể giúp đỡ nàng đột phá lên Thiên giả.” Câu đầu khiến Thanh Tam hơi khó chịu, nhưng nghe câu sau của Nhất Yến Nhi thì lập tức khiến hai người sững sờ, nhìn về phía Hàn Phong.

“Đúng là ta có thể giúp đỡ nàng đột phá Thiên Giả, nhưng người nên nhớ “Trao Đổi Đồng Giá!!””

“Chuyện này...ta không làm chủ được.” Thanh Tam nhìn qua Thanh Nhã mà lắc đầu nói..

“Không sao...cứ suy nghĩ đi.ta không hối đầu. ...”

“Vậy tiền bối, ta cáo lui...còn về bán đồ, ta để ngay trên bàn. ...” Thanh Tam cung kính cúi chào, sau đó dẫn Thanh Nhã rời đi.

“Người làm quá rồi.ta làm gì mà có thời gian với nữ nhân chứ.” Hàn Phong mặt hừ nhìn Nhất Yến Nhi tức giận, nàng thấy thế thì lè lưỡi ra, rồi ở dưới có tiếng ồm. Hàn Phong nhìn thấy Thanh Nhã đã lên bên trên sân lại, hẳn biết đợt thứ 2 bắt đầu.

“Các vị, cảm ơn các vị đã chờ đợi...đợt thứ hai đấu giá bắt đầu!!”

“Lần này bao gồm 5 món, bảo đảm các vị hài lòng với vật phẩm lần này.” Thanh Nhã vừa dứt lời thì một cái xe được đẩy lên, gồm có 1 cây kiếm và một cái hộp dài, Hàn Phong biết đó là của mình. Nhưng bên cạnh còn có 1 cuốn bí kỹ, một cục đá và món cuối cùng khiến Hàn Phong lại càng tò mò hơn nhưng là một chìa khóa.

“Lần đấu giá đầu tiên của đợt 2 xin được phát bắt đầu.vật phẩm của chúng ta lần này là một Hạ Phẩm Dược Liệu.là một cây Bích Liên Nhân Sâm, còn về đợt tuổi là 200 năm...đã được kiểm nghiệm...về công dụng thì chắc các vị ai ai cũng biết rồi.”

“Cái gì lại là một cây Bích Liên Nhân Sâm à...hơn nữa còn là 200 năm. ...”

“Ta nghe Bích Liên Nhân Sâm này cực kì tốt và quý hiếm, số tuổi càng lớn thì độ hiếm càng to, hơn nữa còn chữa bách bệnh, và mỗi 50 năm của cây sâm này, tăng thêm 5 năm tuổi thọ....vậy cây 200 tuổi này, tăng tới 20 năm tuổi thọ đấy.”

“Còn nữa...ta nghe nói chưa từng có cây nào 200 tuổi.quý nhất chỉ là 150 tuổi của Xuất hoàng tộc thôi.”

“Giá Khởi Điểm Là 30 Vạn Lượng!!! Mỗi Lần Nâng Không Dưới 5 Ngàn. ...”

“40 Vạn!!” Lên tiếng là từ phòng số 2, là người của Lý gia, do Lý Cổ ra giá

“45 Vạn!!” là một người từ phòng số 6...

“Ngân nhi.không phải cây này giống cây nàng mang về từ Tông Môn cho Kim thúc phải không?”

“Đúng.nhưng cây của ta đem về chỉ có 70 năm, hơn nữa Hồ công tử, mong ngài tự trọng, xin đừng gọi ta là Ngân nhi. Chúng ta không hề thân thiết như thế.”

“À...à...xin lỗi Kim tiểu thư.” tên Hồ công tử này là con của Hồ gia, một gia tộc nổi tiếng ở Kim Tinh thành, cha hắn là một thương gia nổi tiếng, sau này nhờ tiền mà mua quan rồi thăng quan, cuối cùng thành Hồ gia nhưng không bằng tứ đại gia tộc khác vì nội tình và lịch sử làm sao mà so. Tên này là Hồ Báo, con trai độc nhất của Hồ Kinh.hắn nghe Kim Ngân nói xong thì mặt hơi lúng túng, nhưng không hề giận chút nào, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới cái gì hắn liền hô giá.

“65 Vạn!!...Kim tiểu thư, ta sẽ mua cây này về biếu cho Kim thành chủ để dưỡng thương, còn như là một chút quà từ Hồ gia...” Như tên Hồ Báo còn chưa thể hiện trước mặt mỹ nhân xong thì nghe một tiếng quát từ phòng số 2...

“Tên khốn nào dám tranh với lão tử hả...” Lý Cổ lúc này vừa nâng lên 60 vạn, đủ được một số con ruồi, cuối cùng cũng không ai tranh nữa thì đâu ra một giọng vang lên trả giá, chả khác nào tạt thùng nước vào mặt hắn, khiến cho Lý Cổ bây giờ cực kỳ tức giận, muốn giết chết tên vừa ra giá.

Hồ Báo này giờ không hề nghe bất cứ thứ gì, một bên chỉ ngồi thưởng thức dáng vẻ của Kim Ngân, nói chuyện với nàng cho nên hắn không biết phòng số 1, 2, 3, 4 là ai, và với tính bá vương ở đây, nên khi hắn vừa nghe phòng số 2 chửi mình thì tức chửi lại...

“Là lão tử...ngươi không có tiền thì rút qua một bên...tiểu tử ngươi thức thời thì đừng có mà gây chuyện với ta ở Kim Tinh thành, không thì ta đánh ngươi má nhận không ra luôn.”

“Ngươi nói vừa muốn đánh ta...được, tiểu tử, ngươi tên gì...” Lý Cổ cười lạnh, nhưng là người của một trong tứ đại gia tộc, hắn học rất nhiều và cái đầu tiên học là nhịn và kiềm chế.

“Lão tử là người của Hồ gia...thế nào, ngươi thích thì cứ tới...” Hồ Báo cười lạnh mà dùng cảm hô lên.

“Được...Hồ gia đúng không...cho ngươi cây sâm đó...” Lý Thời nén giận mà cười lạnh, sau đó quay qua nhìn tên hộ vệ. Hắn hiểu ý liền xoa người rồi đi, còn Lý Thời thì vừa bóp võ lý trà nên giờ đang lau tay. Ở dưới lúc này đã nhiều người đang cầu nguyện cho Hồ gia, lại có người giật mình vì Hồ gia từ lúc nào dám đấu với một trong tứ đại gia tộc Lý Gia.

“65 Vạn Lần 1...”

“65 Vạn Lần 2...”

“Bán Cho Phòng Số 5...”

“Chúng ta sẽ tới vật phẩm thứ hai, vật phẩm này có thể sẽ dọa các vị một chút...nhưng trước đó ta muốn làm một cuộc thử nghiệm...người đâu, đem lên đi...” Thanh Nhã vừa dứt lời thì lập tức có hai tên hộ vệ đẩy một cái xe lên, nó có một cục đá rất to và bụi, ít nhất cao hơn 2 mét, hơn nữa bề rộng cũng gần 3 mét.

Sau đó tên hộ vệ cầm một thanh kiếm đã có sẵn chém mạnh vào tảng đá, nhưng không có việc gì hết, mà thanh kiếm còn có vài vết nứt...

“Tiếp theo chúng tôi sẽ dùng thanh kiếm, vật phẩm đầu giá đợt 2 để chém vào tảng đá...” Tên hộ vệ được lệnh của Thanh Nhã liền cầm thanh kiếm đó lên, khi nó vừa rút ra thì một luồng Hồn Lực liền tỏa ra khắp phòng đấu giá, hơn nữa còn một tiếng kêu chói tai, bay thẳng lên trên và một tia chói lóa, rọi sáng hết cả căn phòng....

Tên hộ vệ chém một cái thật mạnh vào tảng đá, lần này mọi người giật mình và ngạc nhiên khi thấy thanh kiếm chém xuyên qua tảng đá một cách dễ dàng, mềm mại....sau đó tảng đá bị vỡ làm hai, nửa trên liền rơi xuống....

“Àm.....đùng.....”

“Cái này.....”

“Thật là bén...tảng đá ấy rất dày, phải dùng bí kỹ may ra có thể....”

“Cây kiếm này là bảo vật.....”

“Đúng...đây chính là vật phẩm đầu giá lần thứ hai....Một Bảo Khí Phẩm Chất Vàng!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đấu giá hội (5)

“Đúng...đây chính là vật phẩm đầu giá lần thứ hai....Một Bảo Khí Phẩm Chất Vàng!!!!”

“Cái gì...là phẩm chất vàng ư....”

“Thanh kiếm này tuyệt đối là một bảo vật....”

Lúc này ở trên các phòng thi ngoại trừ Hàn Phong đang bắt ngờ và buồn cười trước cách thử nghiệm của đám người Thanh Tam, thì các phòng còn lại

đều có một ý nghĩ chung “Phải Có Bằng Được Thanh Bảo Khí Đây!!!”

“Nhã tiểu thư....thanh kiếm này tên là gì?” Có một người dưới sàn thốc mác mà đứng lên hỏi...

“Cây kiếm này có tên là Nhiệt Tiên Kiếm, là một thanh kiếm được dùng Ma thạch của năm con ma thú cấp 5, thêm nhiều loại khoáng vật khác mà luyện thành. Sau đó để dưới nhiệt độ của núi lửa gần 10 năm, nên tạo ra một thanh kiếm cực kì nóng và bén, tăng sức sát thương lên nhiều lần, và nếu dùng ở những môi trường với nhiệt độ cao thì lại càng mạnh hơn. Ngoài ra nó còn tăng khả năng chống nhiệt cho người cầm nó, cầm cây kiếm này khi bị Hỏa Diễm công hay là nhiệt độ xung quanh rất cao nhưng bảo đảm bản thân người sử dụng không hề thấy nóng”

“Là ma thạch của ma thú cấp 5 luyện thành ư....”

“Đây chính là kỹ thuật mà Nhân tộc chưa có được....”

“Đại ca, tại sao bọn họ lại nói là kỹ thuật mà Nhân tộc chúng ta chưa có được....” Lúc này ở phòng số 1, Xuất Vân quay qua nhìn đại ca Xuất Tấn của mình mà thốc mác.

“Chắc muội biết Ma thú cấp 5 ở Nhân tộc được coi như là một hung thú chứ gì....”

“Đúng...”

“Nói thẳng ma thú cấp 5 và cấp 6 không hề khác gì là nhau, điểm khác biệt là Ma thú cấp 6 đã mở ra trí tuệ nhưng cấp 5 thì chưa, nhưng sức mạnh, tốc độ....nói chung sức chiến đấu không hề khác mấy. Ma thạch của một ma thú cấp 5 trở lên đã bắt đầu phát triển, nó tích tụ rất là nhiều Hồn Khí ở bên trong ma thạch đó, dẫn đến sự không ổn định Hồn Lực bên trong Ma Thạch. Chỉ cần đụng nhẹ hay chạm vào, thì lập tức sẽ nổ ngay, và một viên ma thạch của ma thú cấp 5, khi nó nổ thì cả cái Kim Thành này đều bị hủy không còn một vết tích và sức phá hủy tăng thêm cấp độ của ma thạch.....”

“Đó là vì sao không ai dám dùng Ma thạch của những con ma thú từ cấp 5 trở lên, bởi vì sự nguy hiểm chết người này....” Một bên, Hàn Phong cũng đang giải thích cho Nhất Yến Nhi nghe về việc này, sau đó cả hai người đều gật đầu hiểu rõ, và nhìn xuống dưới.

“Nếu các vị không còn ai thốc mác thì chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá....”

“Giá Khởi Điểm Là 100 Vạn....Mỗi Lần Tăng Không Dưới 1 Vạn!!”

Nhiều người khi nghe giá này xong thì liền hít sâu vào, 100 vạn đủ cho cả một gia tộc trăm người sống hơn một năm....

“110 Vạn!!”

“130 Vạn!!”

“200 Vạn!!” Xuất Tấn liền giơ tay ra giá

“300 Vạn...” nhưng lần này một giọng từ phòng số 7 vang lên, Hàn Phong ngạc nhiên mà nhìn qua bên đó, cảm thấy tò mò kha khá.

“350 Vạn!!!” Lý Thôi cũng thèm muốn thanh kiếm này, lập tức ra tay....

“400 Vạn!!” Phòng số 7 lập tức ra tay...

“450 vạn” Lần này là Xuất Tấn

“500 Vạn!!” Phòng số 7 lại nâng giá

“600 Vạn!!”

“1 ngàn vạn!!!” Phòng số 7 nghe Xuất Tấn ra giá thì trầm mặc một cái rồi nâng một phát lên 400 vạn....

“1 ngàn vạn....còn ai ra giá nữa không....” Thanh Nhã nghe thấy cái giá đó cũng ngỡ ra, nhưng liền bình tĩnh lại và cười, cực kỳ hài lòng.

“1 ngàn vạn lần 1....”

“1 ngàn vạn lần 2....”

“Bán cho phòng số 7....”

“Chết tiệt.....đi điều tra cho ta phòng số 7 là người nào...” Xuất Tấn tức giận mà vỗ cái ghế, sau đó quay qua mà nhìn một tên hộ vệ mà ra lệnh.

“Vật phẩm tiếp theo của chúng ta là một cuốn bí kỹ....nhưng nó là một cuốn Thượng Giai Bí Kỹ....”

“Lại là một cuốn thượng giai bí kỹ....”

“Lần này đúng là mở mang tầm mắt...toàn là vật phẩm độc đáo....”

Hàng trăm tiếng trao đổi bắt đầu vang lên, Hàn Phong một bên chỉ có hứng thú, đối với hán bí kỹ Thượng Giai cũng chẳng gì đặc biệt, nhưng cái hứng thú chính là công dụng như thế nào, có tốt thì mua không thì bỏ.

“Cuốn bí kỹ lần này là được Hoàng Lam học viện tìm thấy ở một Động Phủ, nhưng học viện lại không có người luyện được, nên đã để bán đấu giá, hi vọng sẽ có một Thiên Hồn giả nào đó học được.”

“Nó có tên là Bạo Vũ Phong Châm, là một môn bí kỹ dùng ngân châm để giết chết đối thủ. Điểm đặc biệt của bộ bí kỹ này là người nào đều có thể sử dụng, tuy nhiên độ khó thì cực kỳ cao, nhưng một khi luyện thành có thể dùng kim châm giết người trong chớp mắt, và điểm tốt nhất là bí kỹ này còn cho người sở hữu học cách chữa bệnh mà kim châm...”

“Lợi hại như thế à....”

“Cái này rất hợp với ta...ta phải mua cho bằng được....”

“Người đi à...còn mấy phòng trên kia kia....làm sao tranh với họ....”

“Chết tiệt...ta phải mua cuốn này cho bằng được....đi cả buổi, chẳng được món gì...” Lý Thôi một bên tức giận mà la lên, tay cầm quạt mà phe phẩy quạt. Hai nhà Bác và Cung gia đều có một chung ý nghĩ, và các phòng còn lại cũng như thế, trừ Hàn Phong.

“Thiếu gia, hai món này chúng ta có cần giành lấy không?”

“Không cần...Bảo Vũ Phong Châm gì gì đó....làm sao mà bằng được cái ta đã luyện, hơn nữa ta cũng chẳng có hứng mà giành...để bọn họ mua vài cái đi...” Hàn Phong cười mà lắc đầu, sau đó bất ngờ chờ tới vật thứ tư và thứ năm, bởi vì hòn đá và cái chìa khóa đó, khiến hắn tò mò hơn nhiều.

Cuối cùng cuốn bí kỹ được bên phòng số 1 mua với giá 700 vạn, và người mua chính là Xuất Tán. Cái giá này nhiều người vẫn thấy là hợp lý bởi thượng giai bí kỹ không hề có nhiều, và hơn nữa cũng khá quý hiếm. Sau khi tổng kết đợt vật phẩm thứ ba thì Thanh Nhã liền đưa vật phẩm thứ tư lên mà bán. Lần này là một cục đá khá là bần, hình dáng thô ra, có một màu xanh nhạt mà cũng có phần đồi chút đậm. Sau đó nàng ngước đầu lên mà nhìn những người đang ngồi đây mà cười giới thiệu...

“Các vị lần thứ tư đấu giá chính là đây....”

“Cái đó là cái gì thế....”

“Nhìn xấu quá....”

“Cái này là....” Hàn Phong khi nhìn thấy cục đá đó thì lập tức đứng dậy, hắn ngỡ ngàng vài phút vì tưởng mình đang nằm mơ sau đó cười một tiếng. Nhất Yên Nhi bên cạnh nhìn thấy hắn như thế thì giật mình, sau đó tò mò hỏi....

“Thiếu gia, ngài biết cục đá đó lai lịch à....”

“Đúng...hơn nữa lai lịch của nó rất là kinh hoàng....sợ rằng không mấy ai hiểu hết được lịch sử của nó như ta đâu...chắc em cũng từng nghe về cội nguồn và sự hình thành đại lục là do 5 vị thần tối cao hình thành ra đúng không...”

“Biết...”

“Hòn đá này chính là một trong tứ đại báu vật của Thần Giới, nó còn là báu vật mà Vị Thần Của Sự Sống thích nhất, Hòn Đá Sinh Mệnh. Hòn Đá Sinh Mệnh này được gọi là báu vật chí tôn, bởi vì công dụng của nó là có thể cung cấp sinh mệnh dù cho người đó đã chết trong vòng bán kính 5 cây số, hoặc là kéo dài hơi thở mãi mãi cho một người sắp chết....thí dụ một người đáng lẽ chỉ sống tới 90, nhưng nếu sống ở trọng phạm vi của Hòn Đá Sinh Mệnh này, thì ngàn năm, vạn năm đều được...nhưng khi rời khỏi phạm vi thì lập tức chết..trừ khi có cách chữa trị và kéo dài trong trước khi ra ngoài.”

“Ngoài ra nó còn có thể chữa trị những vết thương hay bệnh tật gọi là Không Thể Chữa, hay là những nội thương, còn có thể khiến người khác mọc lại tay chân hay những bộ phận bị thiếu hụt một cách dễ dàng và nhanh chóng....Năm xưa khi 5 vị thần xảy ra nội chiến, Vị Thần Của Sức Mạnh cướp đi viên đá để giữ lấy mạng sống của mình....”

“Kì diệu đến thế cơ à...vậy chẳng phải chúng ta nếu lấy được thì không bao giờ lo bị thương...” Nhất Yên Nhi giật mình khi nghe Hàn Phong giải thích, nhưng lập tức bị hắn cốc đầu một cái thật nặng...

“Báu vật như thế này, em tưởng dễ kích hoạt hay sử dụng lắm à...”

“Thế à....”

“Trên thế giới này không có cái gì gọi là miễn phí, để kích hoạt được Hòn Đá Sinh Mệnh này, thì phải đặt nó trên một sinh vật có sự sống khác, dùng sinh mệnh của nó để đổi lấy đó, nghe thì rất dễ, nhưng cái giá để trả là gấp một trăm lần, tức là dùng sinh mệnh của 100 người, liên tục rút ra sinh mệnh của họ để cung cấp cho người cần dùng..em muốn không....hơn nữa chữa gì phải dùng nấy, chữa cho nhân tộc thì phải lấy nhân tộc hiến tế....và tương tự cho những tộc khác...”

“Cái này...nghe thật là ác độc...”

“Không phải là ác độc.....mà là gọi trao đổi không có lời...nhưng cũng có một cách khác để kích hoạt được Hòn Đá Sinh Mệnh này mà không cần dùng sinh vật sống...đó là phải tìm được Dòng Suối Vĩnh Hằng.”

“Đó là cái gì...”

“Dòng Suối Vĩnh Hằng là một ngọn suối trong truyền thuyết, là bảo vật chí tôn khác của Thần Giới, nhưng bọn họ lại đặt ở dưới này. Ngọn suối này có thể khiến người tắm đó sở hữu một thân thể bất tử, trẻ mãi không già, không bao giờ bệnh tật...và hơn nữa sinh mệnh của dòng suối này mãi mãi không hết cho nên nếu có thể lấy được một bình nước của nó thì có thể kích hoạt Hòn Đá Sinh Mệnh này mãi mãi mà không cần dùng vật thể sống...”

“Vậy Dòng Suối Vĩnh Hằng nằm ở đâu?”

“Không ai biết hết...nhưng cho dù có biết cũng không thể lấy được, bởi vì để kích hoạt dòng suối này thì cần phải có Hòn Đá Sinh Mệnh, cho nên từ sau khi viên đá bị lấy đi, thì dòng suối này bị Vị Thần Của Sự Sống phong ấn lại, hơn nữa lại cho vài con ma thú cấp 10 canh giữ....muốn lấy, đánh bại mấy con đó trước rồi tính...”

“Mấy con ma thú cấp 10...” Nhất Yến Nhi nghe xong thì nuốt ực vào, vì điều này quá kinh khủng với nàng, ma thú cấp 10 mà chỉ dùng để canh cửa, đúng là Thần có khác.

“Nhưng đây cũng là một bảo vật....không thể không lấy...” Hàn Phong cười mà nói

“Thật ra chúng tôi không biết lai lịch của viên đá này, dù đã tra hàng ngàn cuốn sách khác nhau. tuy nhiên, chúng tôi biết chắc được một viên, viên đá này cực kỳ cứng, ngay cả cây Nhiệt Tiên Kiếm mà vừa đầu giá cũng không thể chém bẻ đó, và ngoài ra nó có khả năng chữa trị vết thương...chúng tôi sẽ làm thí nghiệm bây giờ...”

Thanh Nhã vừa dứt lời thì hai tên hộ vệ lúc này lại đi lên, hai tay đều hai thanh kiếm chéo ngang tay, máu lập tức chảy ra. Sau đó từng người cầm viên đá đó lên và để vào ngay miệng vết thương, lập tức vết thương lập tức lành lại, dưới sự chứng kiến của hàng trăm người.

“Thật là thần kì....”

“Quả nhiên cũng là một báu vật...”

“Giá Khởi Điểm Của Vật Phẩm Đây Là 70 Vạn, mỗi lần tăng không dưới 1 Vạn!!!”

“80 Vạn!!!” Hàn Phong ngồi một hồi lâu không thấy người nào mở miệng, hắn biết cả đám còn đắn đo công dụng của viên đá này, hắn nhún vai nghĩ thầm “Nếu các người không muốn thì tiện nghi cho ta vậy...”

“80 vạn...còn ai ra giá nữa không...”

“80 vạn lần 1...”

“80 vạn lần 2....”

“85 Vạn...” Thanh Nhã vừa dứt lời thì một tiếng kêu lên phát ra từ phòng số 7, Hàn Phong lúc này cũng ngạc nhiên nhìn về hướng đó. Hắn mỉm cười một cái rồi lập tức báo giá....

“300 vạn!!!” từ 85 vạn nhảy lên 300 vạn lập tức khiến toàn bộ người ở đây giật mình, lúc này người trong phòng số 7 lập tức đứng hình, người này suy nghĩ mình có nên theo tiếp không. Suy nghĩ một hồi rồi cũng lên tiếng...

“350 vạn...” nhưng lời hắn chưa dứt thì Hàn Phong liền đập vào mặt hắn cái...

“600 vạn”

“Cái này...thật điên rồi nhì...60 vạn cho một viên đá....”

“Người ta có nhiều tiền thì người ta phí, người ta mắc làm gì...”

“600 vạn lần 1...” lúc này tên trong phòng số 7 nghe xong thì suy nghĩ cái, nhưng cuối cùng cũng bỏ cuộc. Hắn tính mua về để từ từ nghiên cứu, nhưng 600 vạn cho một hòn đá không biết công dụng, hắn còn suy nghĩ được.

“600 vạn lần 2”

“Bán cho phòng số 10”

Khi Thanh Nhã vừa dứt lời thì Hòn Đá Sinh Mệnh được bỏ vào một cái hộp rồi được đem lên chỗ Hàn Phong, hắn nhận lấy và lấy ra thì quả nhiên Hàn Phong cảm nhận được một tia pháp tắc, đây chính là Thần Giới Linh Vực, như sự phụ hắn đã từng cho hắn cảm nhận.

“Xin lỗi các vị...lần đầu giá cuối cùng sẽ do một tên thuộc hạ làm, ta có hơi mệt...mong các vị thông cảm...” Thanh Nhã cười nói rồi cúi chào, sau đó xoay người đi vào trong. Những người khác tuy có chút tiếc nuối, bởi bọn họ muốn ngắm một chút nữa, nhưng cô nàng mệt thì ai dám kêu ở lại nữa.

“Các vị thông cảm, ta sẽ là người dẫn đầu đấu giá lần cuối này....”

“Có phải các vị hôm nay rất là tức vì không mua được cái gì đúng không...vậy đừng lo, vật phẩm cuối cùng này là một đôi, bảo đảm sẽ có người được 1 trong 2. Với cả ngày hôm nay toàn là kiếm, võ kỹ, thảo dược...chắc là các vị chán rồi....”

“Nói mau vật phẩm cuối cùng là gì đi...đừng có vòng vo....”

“Hehe vật phẩm cuối cùng là một cặp chị em.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đấu giá hội (6)

“Hehe vật phẩm cuối cùng là một cặp chị em.....”

Mọi người ở đây liền ngẩn ra, một cặp chị em...vậy chẳng phải là đấu giá nô lệ sao, lúc này lập tức đưa ra nhiều người bắt mắt, nhất là Xuất Vân công chúa, cùng là nữ nhân với nhau nên nàng hiểu rõ cái khổ của một nữ nhân, nên nàng liền tức giận đứng dậy mà la lên...

“Các ngươi thật to gan...dám buôn bán nô lệ...có biết là trái luật không hả....”

“Chuyện này....”

“Xuất công chúa, ngài nói vậy là sai rồi...đúng là buôn bán nô lệ là sai trái, nhưng nếu được sự đồng ý của bản thân mình, cảm ra đấu giá như thế thì không trái với luật lắm...” Thanh Tam lúc này từ một bên đi ra, theo sau hắn là một cái lồng, có tấm màn che lại.

“Vân nhi, ngồi xuống đi...” Xuất Tẩn nhìn Xuất Vân mà kêu, sau đó đứng dậy mà hai tay chấp lại nói...

“Thanh quân gia, muội muội có nhiều chỗ chưa hiểu, đặc tội nên mong ngài thông cảm...”

“Không sao....”

“Như các vị đã nghe, đúng lần này là đấu giá một cặp chị em, nhưng người bán chính là cặp chị em này, bọn họ đem mình ra mà đấu giá, không thì bọn ta không hề muốn phạm luật, đó là trái vương pháp.”

“Vậy mở màn ra đi...”

“Đúng...bọn ta muốn chiêm ngưỡng sắc đẹp của hai chị em này...”

“Đúng...đúng....”

Thanh Tam thấy mọi người đã thuận ý theo thì cười, sau đó nhìn qua tên dẫn chương trình phát đầu, hắn hiểu ý liền cho người mở ra. Trong lồng quả nhiên hiện ra thân ảnh của hai người con gái, một lớn một nhỏ là hai chị em. Người chị có một mái tóc vàng, thân hình cao ráo, mảnh mai, làn da cực kì trắng mịn, dưới ánh đèn như một mặt trăng sáng bóng. Người em không hề thua kém, không khác người chị bao nhiêu, nhưng mái tóc của nàng là một màu trắng bạc, cặp mắt đen huyền, thân hình lại hơi lùn và nhỏ, nhưng hai chị em đều phát triển diện nước đầy đủ...và đặc biệt là lỗ tai hai người dài và nhọn....

“Cái này.....hai người này là Tinh Linh...” Hàn Phong khi nhìn thấy hai người này liền cực kỳ ngạc nhiên đứng dậy, còn Nhất Yên Nhi bị vẻ đẹp của hai cô chị em này khiến cho bất ngờ, không ngờ còn có người đẹp như thế.

“Cái này...nhìn quen quen...”

“Đúng thế...cặp tai đó....”

“Các vị không cần đoán mò...đúng hai chị em này là chủng tộc Tinh Linh, hơn nữa còn là chủng tộc Tinh Linh cao cấp....”

“CÁI GÌ...LÀ TINH TINH...”

“LÀ TINH LINH KÌA....LẦN ĐẦU TIÊN TA THẤY....”

“THẬT LÀ ĐẸP.....”

Những tiếng hét chói tai vang vọng khắp cả phòng đấu giá, lúc này tam đại gia tộc, Hoàng Gia và hay ngay cả những phòng đấu giá khác cũng cực kỳ thèm muốn. Riêng chỉ có Xuất Vân và Kim Ngân, hay Thanh Nhã đang đứng bên trong thì thấy rất tội nghiệp cho hai người.

“Được...nếu các vị đã xem xong thì chúng ta bắt đầu đấu giá...” Thanh Tam lên tiếng ra hiệu. .

“Giá khởi điểm...”

“Không Cần Báo Giá...” Lúc này Hàn Phong giọng giả nua vang cả toàn phòng đấu giá, hơn nữa câu nói của hắn cũng khiến nhiều người ngạc nhiên. Lúc này Thanh Tam đứng một bên cũng tò mò, vị tiền bối này cũng có hứng với hai chị em này.

“Cái này...”

“Ta sẽ ra giá...một cái giá không ai theo nổi...như vậy là được chứ gì...” câu nói lần này một lần nữa khiến cho toàn trường im lặng, quay về nhìn phòng số 10 với cặp mắt giật mình, có nhiều người cho rằng Hàn Phong chỉ nói khoác, ở đây có tam đại gia tộc với Hoàng Gia, một cái giá mà không ai trả nổi, ý nói là ngay cả Hoàng tộc hay tam đại gia tộc đều không theo nổi. .

“Hừ...thật là khoác lác.....ngươi nghĩ rằng bọn ta không theo được sau...” Lý Thôi đương nhiên là động tâm, hắn rất muốn một trong hai người là hắn đã thỏa mãn.

“Vậy ý ngươi là ngươi sẽ theo dù ta đưa ra cái giá nào đúng không...”

“Đúng....không có cái giá nào mà Lý gia không theo nổi...”

“Còn đám người khác thì sao....”

“Bác gia, không theo....”

“Cung gia, không theo....” Hai người này ngu cũng nhận ra, ai mà dám làm loạn ở đấu giá của Thanh gia thì lập tức liền bị đuổi ra, cho dù là ai, ngay cả hoàng tộc. Nhưng Thanh Tam, quân gia có quyền lực nhất không những không tức giận mà còn cho tên đó nói, tức là thân phận của người này còn có tiếng hơn cả Hoàng tộc, chỉ có tên Lý Thôi ngu ngốc là không nhìn ra.

“Không biết có thể đem vật phẩm ra mà báo giá luôn không...”

“Được...tiền...ngài thích dùng gì cũng được...” tên dẫn đầu tính mở miệng thì một bên Thanh Tam liền gạt đầu.

“Vậy ta trả cho hai người chị em này với giá: 3 ngàn vạn lượng, 2 Viên Tứ Phẩm Đan Dược và 4 Viên Tam Phẩm Đan Dược và tám viên Nhị Phẩm Đan Dược.....”

“Àm.....trời ơi.....”

Mọi người ở đây lập tức sững sờ ra, bởi vì cái giá vừa báo quả nhiên là không thể có người có thể so được, đừng nói là báo giá mới, trả một nửa của cái đó thôi đã không nổi rồi, 4 viên tam phẩm đan dược đã đủ khiến người khác điên cuồng, lại còn thêm 2 viên tứ phẩm đan dược, thì khiến mọi người ở đây đều sợ hãi mà nhìn về phòng số 10.

Ngay cả Thanh Tam lúc này cũng sững sờ, hắn không phải nhị phẩm luyện dược sư, mà là tứ phẩm còn có thể là ngũ phẩm.

“Thế nào...Lý gia có muốn theo không...”

Lý Thôi nghe xong thì giật mình, cảm thấy giống như bị người khác tát cho một cái thật mạnh, hắn vừa cảm thấy mất mặt vừa tức giận, lập tức la lên....

“Ngươi đừng có mà khoác lác, giỏi thì đem những món cho bọn ta thấy....”

“Lý công tử, đây là Thanh Gia, việc kiểm cũng chưa tới phiên ngài và những người khác, bây giờ chỉ hỏi ngài có muốn theo hay không thôi...”

“Ta...ta.....Ta Không Theo....” Lý Thôi nói xong thì lập tức tức giận ngồi xuống, sau đó hắn nhìn lạnh, ánh mắt giết người về phòng số 10.

“Hahaha kêu người ta nói khoác...hóa ra là nói chính mình....”Bác Nhân ngồi một bên cười mà lên tiếng châm chọc

“Bác huynh nói quá rồi...Lý công tử đâu có nói khoác, chỉ là làm không được thôi...Lý gia cũng đâu có nhiều tiền thế....” Cung Thôi cũng không chờ đợi cơ hội mà tiếp tục làm nhục Lý Thôi khiến bây giờ hắn cực kỳ tức giận, nhưng vẫn nhẫn nhịn.

Bên phòng Hoàng Gia, lúc này lão già đứng đằng sau Xuất Tấn và Xuất Vân cũng mặt trầm lại, hắn đang nghĩ rằng người kia chẳng lẽ là một tứ phẩm luyện dược sư, không có thể là một ngũ phẩm.

“Thái tử...chúng ta cần....”

“Ngài không cần nói, ta biết...hắn có thể là một ngũ phẩm luyện được sư...chúng ta nhất định phải lôi kéo hắn về...” Xuất Tán hiểu rõ là mình phải luôn tìm kiếm lợi ích cho gia tộc của bọn hắn.

“Nếu không còn ai trả giá thì vật phẩm sẽ bán cho phòng số 10...”

“Như vậy buổi đầu giá lần này kết thúc, mời các vị ngồi tại chỗ để người chúng ta đến để thanh toán, hi vọng không một ai rời khỏi phòng hay chỗ ngồi của mình...” Thanh Tam nói xong lập tức xoay người rời đi, hắn dẫn cháu gái của mình nhanh chóng tới chỗ của Hàn Phong. Theo sau hắn là hai cô nàng tinh linh.

“Tỷ tỷ...tỷ nói xem người mua chúng ta là như thế nào...”

“Ta không biết...nghe giọng như là một ông lão...”

“Aaa...ta không muốn đâu...phải phục vụ cho một ông già...”

“Được rồi đừng nói nữa....người ta ra giá rất rất là cao, khiến cho không ai dám theo, sợ rằng là một đại gia đó...”

“Hai người các cô chút nữa tốt nhất là đừng nên chọc giận chủ nhân của các cô...” Thanh Tam một bên nhìn hai người mà cảnh cáo, sau đó nhanh chóng dẫn đường. Khi tới nơi thì thấy Hàn Phong đang ngồi uống trà, thấy Thanh Tam tới thì đặt ly trà xuống...

“Tiền bối...người đã đưa tới...”

“Tiền và vật phẩm ở trên bàn...tự mà kiểm...”

“Tiền bối nói quá rồi...ta làm sao không dám tin chứ...”

Hàn Phong sau đó xoay người qua mà nhìn hai cô nàng tinh linh, hắn lập tức tỏa ra một luồng Hồn Khí lạnh buốt mà chụp lên người của hai nàng, những người bên cạnh lập tức cảm thấy cực lạnh, bắt đầu xoa xoa tay...

“Hai người các cô có hiểu rõ ngôn ngữ Tinh Linh không...”

“Hiểu!”

“Còn Cổ ngữ.....”

“Ta hiểu...” Hàn Phong nhìn cô chị trả lời, sau đó nhìn cô em mà nói...

“Vậy cô có tác dụng gì cho ta...”

“Ta...ta...ta có thể chiến đấu, ta biết dùng Ma Chú Ngữ của Tinh Linh tộc để chiến đấu...”

“Ma Chú Ngữ...ý người là ma pháp của Tinh Linh tộc đúng không...” Hàn Phong suy nghĩ liền nhớ ra mà nói

“Đúng...”

“Haha, thật không ngờ Tinh Linh tộc vẫn còn người biết sử dụng Ma Chú Ngữ...”

“Tiền bối...Ma Chú Ngữ là gì...” Thanh Tam một bên mà thắc mắc, Thanh Nhã thì cũng như thế...

“Ma Chú Ngữ, hay còn được gọi là Ma Pháp, là một loại kỹ năng cổ xưa của Tinh Linh tộc, từ thời mới khai sơ của các tộc. Tinh Linh tộc có một khả năng là có thể nói chuyện với Thiên Nhiên, từ nói lợi dụng năng lượng và sức mạnh của bọn họ tạo ra những đòn đánh mang tính chất của những nguyên tố như thủy hỏa thổ phong lôi băng...v.vv...”

“Vậy cái này cùng các nguyên tố Tự Nhiên Thiên Hồn khác nhau ở chỗ nào...”

“Khác nhau ở nhiều chỗ lắm, thí dụ đơn giản đi...một người sở hữu một nguyên tố trong Tự Nhiên Thiên Hồn thì cả đời chỉ có thể tu luyện nguyên tố đó, nhưng Ma Chú Ngữ của Tinh Linh có thể cho một người đồng thời sử dụng nhiều nguyên tố khác nhau, hơn nữa còn có thể kết hợp với Thiên Hồn của mình để đề cao thực lực...”

“Nhưng do điều kiện tu luyện Ma Chú Ngữ cần một tư duy và ngộ tính cực cao, hơn nữa lại phải lanh lẹ, đọc 1 hiểu 10...nếu ta đoán không lầm thì cô là một Tự Nhiên Thiên Hồn, đúng không...”

“Đúng...” Cô em gái giật mình khi nhìn thấy Hàn Phong đoán đúng.

“Còn một cách giải thích khác đó là người luyện Ma Chú Ngữ, những đòn đánh của họ so với một nguyên tố của Tự Nhiên Thiên Hồn, so sánh cùng một nguyên tố thì Ma Chú Ngữ sẽ yếu hơn, nhưng họ có thể khắc chế, giống như Thủy Khắc Hỏa, Thổ Khắc Lôi, Hỏa Khắc Băng.....”

“Ngài biết thật là nhiều...” Thanh Tam một bên cảm thán mà nhìn Hàn Phong...

“Được rồi...người đã tới, tiền đã trao...ta cũng nên đi thôi...” Hàn Phong gật đầu mà nói, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

“Tiền bối...còn về việc chữa trị...”

“Cái đó thì cứ từ từ mà suy nghĩ...ta không muốn một cái xác không hồn phục vụ, mà muốn cả thể xác lẫn tinh hồn...” Hàn Phong đưa tay ra mà nói, sau đó xoay người mà biến mất. Hai cô nàng tinh linh lập tức đuổi theo, sau đó bốn người liền đi mất tăm.

“Nhã nhi, lần này phải bàn thật kỹ với phụ thân con rồi...” Thanh Tam thở dài mà lắc đầu, sau đó xoay người cũng rời đi, chỉ có nàng đang cúi đầu mà bần, khuôn mặt đau thương, cười một nụ cười ngượng ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bắt đầu tính toán

Hàn Phong sau khi bước ra khỏi Thanh hội đấu giá, hần lập tức tháo cái mặt nạ xuống, và khi bước ra thì đã thành một người khác. Hai cô nàng tinh linh hần đưa vào trong giới chỉ để tránh sự chú ý, rồi một mạch đi thẳng tới một toàn trang viên mà Hàn Phong mua 2 ngày trước.

Nhưng do chưa ở được, vẫn còn phải sửa vài chỗ nên hôm nay mới xong. Bước vào trong, Nhất Yến Nhi lập tức đóng cửa, rồi Hàn Phong triệu hồi 2 cô nàng từ trong giới chỉ ra....

“Đi theo ta...”

Bước vào trong mà ngồi xuống, sau đó hần nhìn hai cô nàng mà nói...

“Hai người các ngươi tên gì...”

Hai người kia vẫn còn ngỡ ngàng, cứ tưởng chủ nhân mình là một lão già thích chơi trẻ, nhưng không ngờ là một nam nhân trẻ trung và đẹp trai đến thế kia.

“Mặt ta dính gì à...”

“À...không chủ nhân, mặt ngài rất đẹp trai...không có dính gì hết...” Cô em trả lời xong thì lập tức khiến cho hần cười khở, câu sau làm cho hần dở khóc dở cười.

“Chủ nhân, ngài là một ông lão tu luyện trú nhan công gì gì đúng không...”

“Phụt....” Nhất Yến Nhi một bên cười phì ra...

“Ta không có tu luyện trú nhan gì hết, ta chỉ mới 15 tuổi...”

“Thế à....”

“Được rồi, các ngươi tên gì....”

“Tôi tên là Thái Ti Lâm, đây là muội muội của ta, tên là Thái Ti Hân...”

“Các cô họ Thái Ti...chẳng lẽ các cô là người của Hoàng tộc của Tinh Linh tộc ư...” Hàn Phong nhớ tới cái gì liền giật mình, mà nhìn hai người hỏi. Hai người nghe Hàn Phong hỏi xong thì giật mình, nhìn nhau mà đắn đo, cuối cùng người chị gật đầu lên tiếng...

“Đúng thừa chủ nhân...chúng ta là người của hoàng tộc Tinh Linh...”

“Thái Ti Long là gì của các ngươi?”

“Thái Ti Long là phụ thân của chúng tôi...” Hàn Phong nghe xong thì liền giật mình, thủ lĩnh của Tinh Linh tộc bấy giờ là phụ thân của hai người này, vậy chẳng phải hai người là công chúa của Tinh Linh tộc sao.

“Hah thật không ngờ..... vậy các ngươi tới Bắc Bình đại lục là có ý gì...hơn nữa còn tự lấy thân mình mà đấu giá. Kể đi, ta muốn nghe từ đầu...như thế sẽ dễ hơn cho ta sau này làm việc...” Hàn Phong lời nói để hai chị em một lần nữa nhìn nhau, sau cùng người chị bắt đầu lên tiếng mà kể...

“Khoảng một năm về trước, lúc đó chúng tôi đang ngồi ở trong phòng mà đọc sách thì lúc đó có một tiếng nổ thật to vang lên ở cách khá xa, sau đó có hàng trăm hộ vệ bắt đầu chạy qua chạy lại. Tôi cảm thấy lo lắng nên liền kêu Hân nhi ngồi ở phòng chờ mà còn tôi thì đem xem xét, nhưng lúc này không

khí xung quanh bắt đầu trở nên ngột ngạt, đi được một hồi thì tôi gặp một tên kì lạ, hắn mặc một cái áo giáp đen, lại có một cái áo choàng dài ra sau. Trên đầu đội một cái mũ sắt, mặt là một khuôn mặt dữ tợn, có hai sừng. “

“Hắn hai tay, một cầm một thanh kiếm, tay còn lại là một cây trượng, khi hắn nhìn thấy tôi thì lập tức nhào lại mà chuẩn bị chém thì lúc này cha của tôi lúc này tự nhiên hiện ra mà chặn lấy đòn tấn công. Sau đó hắn liền đẩy tôi ra một bên mà bắt đầu chạm chán với tên mặt nạ quý kia, bỗng nhiên nhị thúc của tôi hiện ra đằng sau, ôm lấy tôi, và sau đó biến về phòng...”

“Hắn quay qua nhìn hai chị em tôi, thờ dài rồi ôm cả hai người biến mất khỏi căn phòng, tôi cũng hỏi nhị thúc rằng Tinh Linh tộc có chuyện gì. Hắn chỉ lắc đầu và nói rằng, Tinh Linh tộc đã thất thủ, hai người chúng tôi phải trốn với hắn, đi tới Nhân tộc lục địa mà sinh sống dù sao Nhân tộc bản tính cũng hiền lành. Cho nên tôi cùng với em và nhị thúc đi tới Bắc Bình đại lục. Sau này chú tôi cũng nói rằng Ma tộc ở Nam Kha dần dần qua đánh Hoàng La đảo Tinh Linh tộc.....”

“Sau khi đặt chân lên được Bắc Bình đại lục, đó cũng là chuyện của 2 tháng trước, lúc này tôi mới nhận ra rằng nhị thúc của tôi hoàn toàn bị trọng thương. Cuối cùng đành hết cách, khi nghe nơi hội đấu giá này tập trung toàn bộ tinh anh của Nhân tộc, chúng tôi liền đến đây hy vọng tìm được một người có thể cứu nhị thúc của tôi...”

“Một tên mặc bộ giáp, trên mặt là một mặt nạ quý có hai sừng.....” Hàn Phong sờ cằm suy nghĩ, hắn man máng nhớ ở đâu đó...

“Có phải từ trên xuống dưới là một màu tím, đen và vàng tối kết hợp đúng không...”

“Đúng...đúng...”

“Có phải là tên này không...” Hàn Phong chợt nhận ra người trong miệng của Thái Ti Lâm nói là ai, liền trong giây lát lấy ra một quyển sách, lật ra tới cái trang nào đó, và đưa hình của một tên ác ma cho nàng coi...

“Đúng...là hắn...là hắn, chính là người của đêm đó....có chết tôi vẫn nhận ra...” Thái Ti Lâm kích động mà la lên, bên cạnh nàng, Thái Ti Hân ôm chặt nàng mà giữ vững tinh thần.

“Nếu là hắn thì Tinh Linh các ngươi thất thủ là đúng rồi...” Hàn Phong lắc đầu mà nói, hắn cũng không ngờ tên ác bá này lại thức tỉnh sớm như thế. Bỗng nhiên nhớ ra cái gì liền lên tiếng hỏi...

“Còn nhị thúc các ngươi đang ở nơi nào...”

“Đúng...nhị thúc...hắn ở một khu rừng nằm ở phía Đông từ nơi này.....” Thái Ti Lâm chợt nhớ ra, liền trả lời...

“phía Đông nơi này...là rừng Mạn Đà u...” Hàn Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu, sau đó đứng lên dặn dò...

“Yến Nhi, cho hai cô nàng này tắm rửa, sau đó chuẩn bị đủ đồ, ngày mai chúng ta xuất phát tới rừng Mạn Đà...hai người các nàng nên nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai bắt đầu xuất phát...”

“Vâng thiếu gia...”

“Cảm ơn chủ nhân!!”

“Đừng có gọi chủ nhân, thiếu gia là tốt rồi...”

“Vâng thiếu gia!!” Hai nàng gật đầu đa tạ, rồi đi theo Nhất Yến Nhi.

“Còn không đi ra...đề ta mời sao...” Hàn Phong cảm nhận được một khí tức vừa mới hạ xuống, hắn liền cười lạnh nói. Lập tức một thân ảnh mập mạp hiện ra trước mặt Hàn Phong, tuy là mập mạp vừa vừa nhưng không hề chậm chạp, lập tức phòng thẳng tới Hàn Phong, hai tay giang ra....

“Đại caaaaaaaaaaaaaa.....”

“Bụp...” Hàn Phong liền đưa chân ra mà đập mặt tên mập đó, hai tên thủ hạ phía sau giật mình, sợ đại gia của mình nổi giận như lập tức giật mình...

“Haaahaa....cú đá này....lâu quá....đúng là đại ca của ta rồi...”

“Mập mạp chết tiệt...năm năm rồi ngươi vẫn như xưa....”

“hehehe...đại ca, chỉ có ngài là khác thôi, chứ tiểu đệ thì vẫn mập như xưa....hahaha” Tên mập mạp đứng dậy mà cười nói, sau đó liền ngồi xuống. Hàn Phong nhìn tên mập này mà lắc đầu, sau đó hắn cũng cười mà nói...

“Thế nào...làm một đương gia của Huyết Đường Lang thế nào...”

“Haha đại ca, rất tuyệt...” tên mập này chính là nhị đương gia trong lời của tên thủ hạ Huyết Đường Lang lúc trước, hắn tên là Đại Minh, nhưng Hàn Phong luôn gọi hắn là tiểu mập mạp, bởi vì bảy năm trước gặp tên mập này, hắn cực kỳ yếu đuối và sợ hãi, nhưng trong hai năm đi theo Hàn Phong thì hắn cũng trở nên gan dạ, hơn nữa thực lực cực kỳ tốt. Sau 2 năm Hàn Phong phải quay về nhận lệnh của sư phụ nên mới chia tay hắn, rồi tên mập này theo lời hứa mà lập ra cái tổ chức Huyết Đường Lang này. Bây giờ hắn đường đường là một cao thủ Thiên Quân Ngũ Tinh, Hàn Phong rất là hài lòng...

“Hihi đại ca, huynh thấy tổ chức này thế nào...” Hàn Phong nghe Đại Minh hỏi thì quay qua mà nhìn hai tên thủ hạ phía sau, bỗng nhiên hai người bọn hắn cảm nhận được một áp lực đè lên trên người mình, sau đó là một con dao đang kề ngay cổ nhưng bọn họ lại không cử động được, sau đó là một luồng sát khí đang bao vây bọn hắn.....

“Tốt...chịu đựng tốt...quả nhiên tên mập nguoi rất có khiếu...” Hàn Phong cười mà nói, sau đó những cái áp lực đó lập tức biến mất, hai tên thủ hạ lập tức thở dài, bọn họ sợ rằng thêm vài phút thì sẽ lập tức ngã xuống mà bất tỉnh, ánh mắt nhìn về Hàn Phong mà càng bội phục.

Tên mập đương nhiên là biết Hàn Phong vừa thử tài, thấy hắn đồng ý thì vui mừng cực độ, cảm thấy hãnh diện...

“Đại ca, chúng ta năm năm mới gặp lại, ăn uống cho thật say nào...”

“Ăn uống no say để sau...ngay mai người cùng ta đi tới rừng Mạn Đà, có việc gấp...”

“Cần người thêm không...” Đại Minh thấy Hàn Phong nhờ vả liền biết có chuyện lớn, mặt lập tức trầm lại mà hỏi.

“Không, càng ít càng tốt...chỉ cần chuẩn bị vài vật phẩm cần thiết là được...”

“Được...vậy đệ về chuẩn bị...”

“Uhm...còn hai người các nguoi, cầm lấy.....” Hàn Phong ném một cái bình về hai tên hộ vệ...

“Đây là tam phẩm Phá Tinh Đan, uống vào mà đột phá Thiên Sư Bát Tinh, tên mập đi rồi nên có các nguoi trấn thủ thì cũng đỡ một phần...”

“Đa tạ đại đương gia.....”

“Còn của ta đâu đại ca.....” Đại Minh hai mắt mong chờ mà nhìn Hàn Phong, tay đã xòe ra sẵn mà đón lấy...

“Cửa nguoi từ từ...ta sẽ luyện một loại khác...loại này không có tác dụng với nguoi nữa...”

“Haha...cảm ơn đại ca...vậy tiểu đệ đi về chuẩn bị trước.....” Hai tên áo đen mừng rỡ mà nhận lấy, sau đó cung kính cúi chào rồi xoay người rồi đi theo Đại Minh. Còn Hàn Phong mà ngồi đó, bỗng nhiên hắn thở dài, rồi nói thầm...

“Xem ra đại lục một lần nữa sẽ không tránh được đại chiến rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Xuất phát rừng mạn đà

Sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, Hàn Phong mở mắt dậy mà nhìn, sau đó hắn hít vào rồi thở ra, ngừng hấp thu Hồn Khí vào trong cơ thể. Hắn đã tu luyện cả đêm, bởi vì hắn biết yên bình đã không còn bao lâu, càng mạnh thì càng tốt.

Rửa mặt cho thật sạch sẽ rồi bước ra ngoài phòng khách, lúc này tên mập Đại Minh đang ngồi chờ Hàn Phong, nhìn thấy hắn bước ra Đại Minh mừng mà đứng dậy...

“Đại ca...tất cả mọi thứ đã sẵn sàng rồi...”

“Tốt...ba người các nguoi đã chuẩn bị hết chưa...”

“Đã sẵn sàng thiếu gia...” Nhất Yến Nhi lên tiếng...

“Đã chuẩn bị thiếu gia...” Thái Ti Lan và Thái Ti Hân gật đầu mà nói, lúc này trên mặt nàng đeo một cái mặt nạ để che đi danh tính, Hàn Phong chỉ muốn tránh rắc rối để nhanh chóng hoàn thành việc cần làm, đẩy nhanh tốc độ.

“À đại ca...ngày hôm qua đệ cho người tới đây bảo vệ các vị tỷ tỷ phu nhân, sáng nay bắt được vài con chuột tính bắt cóc hai vị chủ mẫu...nên xử lý sao đây...” Hàn Phong nghe xong thì mặt lạnh lại, không để ý cách xưng hô của tên mập lắm...”

“Chặt đứt tứ chi và đầu của bọn chúng, sau đó treo lên tường thành...còn người nhà của bọn họ, giết hết.....”

“Đù ác...quá ác đại ca...nhưng đệ rất thích...” Đại Minh hít vào mà hưng phấn nói, sau đó xoay người ra lệnh cho thuộc hạ tra khảo bọn họ trước khi hành quyết.

“Thiếu gia...người nhà của bọn họ vô tội mà....” lúc này hai người chị em nghe xong thì mặt xanh lại, vốn bản tính lương thiện nên cô em liền lên tiếng, nhưng Hàn Phong ánh mắt lạnh ngắt mà quay qua nhìn nàng, khiến nàng không tự chủ mà lùi lại vài bước, run rẩy.

“Giết một người, cảnh cáo chục người.....ta cho bọn họ biết đắc tội với ta thì kết quả là như thế. Đã là kẻ thù thì khi giết, phải diệt tận gốc, nếu không bọn chúng sẽ mọc lại và quay qua giết chúng ta.....” Hàn Phong hừ lạnh rồi xoay người rời đi, Đại Minh một bên thì chỉ dám đứng im, bởi vì hần nhớ năm xưa khi mình bị kẻ thù truy sát, Hàn Phong liền ra tay cứu, sau đó một mình giết hơn năm chục mạng người của gia tộc đó...già trẻ, lớn nhỏ, nữ hay nam...đều sạch sẽ.

“Đại tẩu, ta không biết có nên nói hay không.....nhưng các vị đại tẩu vẫn chưa hiểu tính cách của đại ca đâu, hần lạnh ngắt nhưng bên trong cực kỳ cô đơn. Giả sử hôm nay hần không ra tay một cách ác độc thế này, thì sau này lại có người tới, một, chục hay trăm...lúc đó các vị đại tẩu an nguy rất là nguy hiểm, nên hần thà trở thành đồ tể nhưng luôn muốn người mà hần yêu thương an toàn....”

“Đại ca từng nói...Nhân Từ Với Kẻ Thù Chính Là Tàn Nhẫn Với Bản Thân...nên mong các vị đại tẩu hiểu rõ hơn, thông cảm và chia sẻ với đại ca....” Đại Minh nói xong rồi xoay người rời đi, để lại ba người nhìn nhau, Nhất Yển Phi cười, sau đó ôm chặt Thái Ti Hân mà an ủi, sau đó dẫn hai người đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy Hàn Phong đang đứng mà nhìn lên cao, Ti Lâm nhìn muội muội của nàng mà cười, sau đó nhìn Hàn Phong mà ra hiệu. Ti Hân hiểu, từ từ mà đi lên nhìn Hàn Phong, sau đó cúi đầu mà nói...

“Thiếu gia, nô tỳ xin lỗi...nô tỳ không...không biết ngài đều làm vì chúng ta....”

“Được rồi...bản tính người lương thiện, ta biết...nhưng phải nhớ, lương thiện sẽ có lúc hại người thân của mình đau đớn trước sự chứng kiến của mình...” Hàn Phong cười mà xoa đầu nàng, nói thẳng hần vẫn rất thích cô nàng Ti Hân này, dịu dàng và lương thiện, hần cực kỳ thích thú và quý nàng.

“Vâng...ạ...” Ti Hân bị xoa đầu mà mặt đỏ, sau đó vẫn cúi đầu nói, không dám ngược nhìn, Nhất Yển Nhi và Ti Lâm thấy thế thì cười, rồi cả hai người đi tới mà chọc cô em gái nhỏ.

“Đại ca....chúng ta có thể xuất phát...”

“Được....xuất phát thôi...” Hàn Phong lên xe mà ngồi, sau đó 5 người bắt đầu cuộc hành trình, đương nhiên là tên mập đánh xe, còn bốn người kia thì ngồi bên trong. Hôm nay Hàn Phong không hề giả trang, mà dùng diện mạo thật, bởi vì hần giả trang thấy mệt quá.

Cả đoàn xe ra khỏi thành rồi hướng thẳng về phía Đông mà đi, cả Kim Tinh thành không một ai hay bởi vì đoàn người rời đi rất sớm, mọi người vẫn còn ngủ, nhưng chỉ có Thanh Tam cực kỳ chú ý đến bất kỳ động tác nào của Hàn Phong nên khi hần vừa ra khỏi thành liền nhận được tin tức....

“Người nói Bạch đại sư rời khỏi thành rồi à....”

“Vâng ạ!!”

“Còn hai người theo dõi, cứu được không...”

“Quản gia, bọn họ có thể cứu...nhưng không ít nhất dưới 1 năm, lúc đầu thuộc hạ nghĩ lúc bị bắt chết là cái chắc, nhưng không ngờ bọn họ chỉ đánh trọng thương hai người rồi thả bọn thuộc hạ đi...nhưng...”

“Nhưng cái gì...” Thanh Tam nhăn mặt mà hỏi

“Ngoài thuộc hạ ra thì còn có vài người khác theo dõi trang viên của Bạch đại sư, bọn họ cũng bị bắt cùng với nhóm thuộc hạ nhưng chỉ có nhóm thuộc hạ được thả ra, còn những người khác thì bị tra tấn xong giết tức khắc....”

“Thế à...được rồi, chuyện hôm nay giữ kín, cho dù gia chủ có hỏi cũng không được nói...”

“Vâng ạ....”

“Bạch đại sư...ngài rốt cuộc là ai đây...” Thanh Tam lắc đầu rồi xoay người rời đi, sau đó khoảng buổi sáng khi người người đã tập nập, hần nhận được một tin cực kỳ giật mình, chạy ra ngoài cổng thành mà xem, thì thấy có tổng cộng 4 cái xác, đầu cùng tứ chi đều bị chia lìa, treo lủng lẳng trên cổng thành. Ai nhìn thấy cảnh tượng này đều ớn ọc ra, ngay cả Thanh Tam cũng phải rùng mình vì nó, còn thuộc hạ của hần thì thờ dài, thấy mình tốt số nếu không thì cũng không khác gì mấy.

Thanh Tam hiểu đây là lời cảnh cáo của Bạch đại sư đến những người có ý đồ thăm dò hần, nếu có tới thì hãy nhớ đây chính là kết quả. Hần lập tức hủy hết mọi hành động tìm kiếm liên quan tới Hàn Phong, rồi chuẩn bị chờ hần về mà đi qua tạ lỗi. Những người khác nhận được tin thì đều cảm thấy không nên đắc tội với Hàn Phong, còn về việc treo xác trước cổng thành như thế thì chỉ có thành chủ tức giận, muốn qua hỏi tội Hàn Phong...nhưng đều bị thuộc hạ của mình ngăn lại.

Còn Hàn Phong lúc này đang thưởng thức mỹ nữ phục vụ, gối đầu lên Nhất Yển Nhi, ôm chặt Ti Hân, hưởng thụ Ti Lâm đánh bóp. Lúc này ngoài cửa Đại Minh mở miệng mà hỏi....

“Đại ca, theo lời kể của hai vị đại tẩu thì cái tên mà tập kích đó đúng là lợi hại....nhưng mà đại ca có biết hần là ai không...”

“Biết...” Hàn Phong im lặng một hồi rồi trả lời, hai người Thái Ti Lân và Thái Ti Hân thì run rẩy, bọn họ rất muốn biết người đã tấn công Tinh Linh tộc là người nào, còn Nhất Yên Phi thì vẫn biết rõ nếu thiếu gia muốn nói thì hẳn sẽ nói tức khắc, nên nàng không hề ngáp.

“Các người tốt nhất vẫn không nên biết....hắn...không phải là người mà ai cũng nên biết, bởi vì như thế sẽ tốt hơn...”

“Thiếu gia...coi như tỷ muội chúng tôi còn xin ngài, xin ngài làm ơn cho chúng tôi biết đi...” Thái Ti Lân một bên mang vẻ mặt cầu xin nhìn hắn, Thái Ti Hân thì hai mắt ươn ướt gì Hàn Phong, nàng rất muốn biết người đã ra tay làm nhà tan cửa nát...

“Haizzz, thật ra cái tên đó, nếu nói về bối phận thì hai người bọn em phải gọi hắn là tổ tiên, bởi vì hắn chính cháu của vị vua đầu tiên của Tinh Linh tộc. Khoảng năm ngàn năm trước khi Tinh Linh tộc di dời từ trung tâm của đại lục ra một vùng đất nằm ở phía Nam của Thiên Hồn đại lục, sau này vùng đất được biết đến là Hoàng La đại lục.”

“Tổn khoảng hai ngàn năm thì Tinh Linh tộc đã bắt đầu ổn định thì lúc này vị vua của Tinh Linh tộc bắt đầu nghĩ tới truyền thừa, và cũng vào lúc này vị hoàng hậu của hắn hạ sinh một đứa con trai, mà sau này được biết đến là Thiên Tài Vạn Năm có một của Tinh Linh tộc. Hắn tiêu tốn chỉ một trăm năm, đem hết toàn bộ những Ma Chú Ngữ, thuật ngữ cổ đại của Tinh Linh, hơn nữa thực lực của hắn đã là một Thiên Tôn Đình Phong.”

“Nhưng bản tính của hắn cực kỳ tàn bạo, nhiều lần vị vua đã nhắc nhở nhưng hắn vẫn không nghe. Một lần nọ, bởi vì ham muốn sức mạnh hắn đã lên trộm, bước vào bảo vật chí tôn của Tinh Linh tộc, Ngọn Lửa Vĩnh Cửu. Theo truyền thuyết chỉ những người được ngọn lửa này công nhận mới có thể tiếp nhận sức mạnh của nó và trở thành vua của Tinh Linh tộc, hắn nghĩ rằng mình sẽ được nhưng không, ngọn lửa ấy không những không đồng ý mà còn đốt cháy hắn, linh hồn và Hồn lực của hắn, khiến hắn mất đi thực lực vốn có. Sau này hắn bị đẩy đi tới một vùng băng lãnh của Ma tộc, nằm ở lục địa băng giá Nam Kha. Cả đời hắn phải đeo trên mình một bộ giáp bởi vì Ngọn Lửa Vĩnh Cửu đã đốt cháy khuôn mặt....”

“Hắn có tên là Thái Ti Ma, được gọi mệnh danh là Vua Của Chú Ngữ, Thái Ti Ma. Nếu bây giờ hắn có thể đánh ngang ngửa với phụ thân của hai nàng thực lực của hắn không hề yếu hơn Thiên Tôn Lục Giai đâu....bằng cách nào đó, hắn trở thành thủ lĩnh của Ma tộc, với lòng thù hận đối với Tinh Linh tộc trong suốt ba ngàn năm, có lẽ hắn bây giờ đã làm được rồi...”

Những người ở đây nghe Hàn Phong kể xong thì giật mình, thật không ngờ tên mặt nạ quý đó lại có một lịch sử sâu xa như thế, lúc này Thái Ti Lân hiểu rõ về lịch sử của Tinh Linh tộc liền thốt mách...

“Tại sao trong lịch sử không hề nhắc gì về hắn...?”

“Bởi vì đó là một đoạn ô nhục với Tinh Linh tộc, về thể diện cũng như lịch sử, chả lẽ bọn họ lại ghi chép rằng con của vị vua đầu tiên của Tinh Linh tộc, người thừa kế chính đáng, vị thiên tài vạn năm có một.....là một kẻ máu lạnh, giết người như là một thú vui, hơn nữa còn là ông tổ của Hắc Ám Chú Ngữ.....”

“Cũng đúng....”

“Mà đại ca, sao huynh lại biết....ngay cả tẩu tử là người của Tinh Linh tộc, là công chúa mà cũng không biết?”

“Rất đơn giản...những gì các người biết, ta đều biết...những gì các người không biết nhưng ta biết...” Hàn Phong cười cười không trả lời, nằm mà nhắm mắt lại thưởng thức mỹ nhân đánh bốp.

Một ngày trôi qua nhanh chóng, Hàn Phong ngoài việc kiểm tra cơ thể và tư chất của hai cô nàng Tinh Linh, và hắn ngạc nhiên hai người đều là thiên tài trong việc tu luyện, thế là hắn giao cho Nhất Yên Nhi để huấn luyện và dạy bảo cho họ, còn Hàn Phong thì chỉ cung cấp được liệu.

“Đại ca...trời cũng gần tối rồi....chúng ta nên qua đêm ở nơi nào bây giờ...”

“Đi qua bên phải bên kia đi, chỗ đó có một cái hang động khá lớn, đủ cho xe ngựa đi vào trong...” Hàn Phong chỉ về bên phải, hắn lúc này có dùng Tinh Thần lực để kiểm tra xung quanh khu vực, thì phát hiện cái hang động này...

Sau đó năm người bước xuống, bắt đầu bắt lều, bắt lửa và chuẩn bị bữa tối, đương nhiên thì đó là việc của bốn người kia. Hắn thì lo bố trí trận pháp để ngăn chặn thú dữ và ma thú ban đêm...

“tiểu Bạch...ra nào...” Hàn Phong nhìn vào trong ngực mình mà hô, tiểu Bạch lúc này từ từ thò đầu ra, miệng ngáp một cái rồi nhảy xuống, leo lên một tảng đá mà nằm ngủ tiếp. Hắn cười cười, chả biết sao dạo này con hồ này lại thích ngủ thế....

“Đại ca, thịt sắp chín rồi...mau qua ăn thôi...”

Hàn Phong xoay người bước tới mà ngồi xuống, lúc này đang chờ thịt chín thì Đại Minh quay qua mà nhìn Hàn Phong hỏi...

“Đại ca, về việc sáng nay....đệ có một điều không hiểu....Hắc Ám Chú Ngữ là gì....”

“Hắc Ám Chú Ngữ là một loại hiến tế, dùng người sống để hiến tế, tạo thành những ma pháp hiệu quả cực kì mạnh mẽ và to lớn...”

“Dùng người sống ư.....” Đại Minh giật mình mà nhìn Hàn Phong...

“Chính xác hơn là nô lệ hay nói rõ ràng, đó là bất cứ cá thể của tộc nhân nào.... Giống như Tinh Linh tộc thường dùng Chú Ngữ để cầu mưa gió thuận, khí hậu thiên hòa, địa lợi, nhưng lại khó thành công và phải tùy thuộc công phẩm, điều kiện.... Còn Thái Ti Ma, hắn là một thiên tài ai ai đều công nhận,

Hắc Ám Chú Ngừ cũng dựa vào chú ngừ, nhưng dùng Hồn Lực của người sống để tạo ra một hiện tượng nhất định, phụ thuộc vào số lượng của người hiến tế thì hiện tượng nhất định sẽ được tạo ra....”

“Năm xưa, những tù binh mà hắc bắt được khi chính chiến, đa số đều được hắc dùng mạng sống của họ để thử nghiệm hàng chục lần, trăm lần mới có thể kết luận...., nói thẳng là 5 tộc còn lại, đều bị hắc dùng qua để tế diễn hết rồi....”

“Dùng sinh mạng để thử nghiệm....”

“Nói chúng tên này là một bạo chúa....không việc gì không làm, chỉ vì đạt được mục đích thôi....nếu không phải vì điều ước thúc năm xưa, hắc đã dẫn quân mà đánh Nhân tộc chúng ta từ lâu rồi....”

“Cho nên tên mập, lần này trở về, bắt đầu chiêu mộ thêm thành viên, ta sẽ giúp người thu phục toàn bộ những tổ chức khác, chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng....hơn nữa lần này tới rừng Mạn Đà, ta còn có một việc khác....”

“Việc gì....”

“Biết chi cho nhiều...muốn ăn đòn à....”

“Được rồi...thịt chín rồi, ăn thôi thiếu gia...” Nhất Yến Nhi cười nói...rồi một bữa tối ngon lành trôi qua, sau đó mọi người bắt đầu nghỉ ngơi. Tiểu Bạch lúc này đi qua bên cạnh hắc, nằm xuống mà bắt đầu nói chuyện...

“Thiếu gia, ngài tính đi tìm thanh kiếm đó thiệt à....”

“Đương nhiên....bất cứ thứ gì có thể cho ta trả thù....ta đều nhất định thu phục đó...”

“Vậy coi như ta chưa nói gì...nhưng ta sẽ luôn luôn bên cạnh ngài mà giúp đỡ ngài...”

“Cảm ơn người....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngôi mộ của những vị vua (1)

Sáng hôm sau, cả nhóm tiếp tục khởi hành, đi khoảng tới buổi trưa thì cả nhóm đã thấy được khu rừng Mạn Đà nằm ở phía trước. Sở dĩ khu rừng này được gọi là rừng Mạn Đà, bởi vì ở đây có rất nhiều cây sinh trưởng quả Mạn Đà, một loại trái cây vừa ngọt vừa chua, ăn giải khát là đã nhất.

Sau đó cả nhóm theo sự chỉ dẫn của Thái Ti Lân đi sâu vào trong khu rừng, và sau đó hiện ra một ngôi nhà nhỏ. Hàn Phong cảm nhận được một luồng Hồn Khí tuy rằng suy yếu, nhưng Thiên Hoàng cường giả thì cũng chẳng phải lo gì. Một nam trung niên, nhưng khuôn mặt khá trẻ, làn da hơi ngăm nhưng khuôn mặt sáng sủa khiến trở thành một mỹ nam trung niên, và người này cũng là một Tinh Linh cao cấp.

“Nhị thúc....”

“Nhị thúc....”

Hai người Thái Ti Lân và Thái Ti Hân nhanh chân chạy thẳng tới người trung niên rồi nhào vào lòng của hắc, hai người nước mắt đều rơi xuống mà ôm chặt, ngược lại người thanh niên nhìn thấy hai cô nàng khuôn mặt liền dịu dàng, ánh mắt thương yêu, hai tay xoa đầu nàng. Hàn Phong lúc này bước lại mà nhận ra được người trung niên trước mặt, mà mở miệng cảm thán....

“Không ngờ người kế thừa danh hiệu Vua của Chú Ngừ lại bị thương nặng như thế này...”

“Người biết ta....” trung niên trước mặt ngạc nhiên nhìn Hàn Phong mà nói...

“Thái Ti Liệt, em trai của Thái Ti Long vua của Tinh Linh tộc, người được mệnh danh chính là thiên tài về Chú Ngừ của Tinh Linh tộc, người sáng tạo ra Quang Minh Chú Ngừ, cái cách chú ngừ cho Tinh Linh tộc, người có thể thừa kế danh hiệu, sau Thái Ti Ma...” Khi nghe được cái tên Thái Ti Ma, Thái Ti Liệt lập tức sắc mặt lạnh lùng, một luồng áp lực đè lên người Hàn Phong lập tức, nhưng Hàn Phong không hề bị ảnh hưởng, mà còn cười bình thường khiến cho Thái Ti Liệt cực kỳ ngạc nhiên....

“Hôm nay ta đến đây để giao dịch....hai cô cháu gái của ông đã làm tỳ nữ của ta, nhưng bọn họ là người phụ nữ của ta. Cho nên ta đến đây theo yêu cầu để chữa thương cho ông, nhưng cũng chưa đáng giá cho ta phải đắc tội với Thái Ti Ma...”

“Người muốn gì....”

“Ta có thể chữa trị vết thương cho ông, nhưng chỉ có thể cho ông hồi phục lại tới Thiên Hoàng thôi...nhưng đổi lại, ông phải làm việc cho ta 8 năm, sau đó ông có thể tự do....”

“Không được...ta đường đường là một vương gia của Tinh Linh tộc, không thể làm người hầu cho người khác....”

“Các người Tinh Linh có hiểu lễ phép không, chưa nghe người ta nói hết đã quyết định...bộ ông không học cái lễ đó à...”

“Người nói tiếp đi....”

“Đổi lại, ngoài chữa trị cho ông, ta còn có thể giúp ông đánh bại Thái Ti Ma, giải phóng bộ tộc Tinh Linh....thế nào....”

“Người nắm chắc bao nhiêu phần...” Thái Ti Liệt nghe xong Hàn Phong nói thì cúi đầu suy nghĩ, hần lúc này cũng rất động tâm, không biết vì sao hần chọn tin tưởng người thanh niên này trước mặt.

“Nếu theo kế hoạch của ta, 5 năm thời gian...ta có thể nắm chắc 6,7 phần đánh bại Thái Ti Ma để giải cứu Tinh Linh tộc, hơn nữa còn có thể giúp ông phục hồi thực lực về ban đầu...”

“Dựa vào đâu...”

“Dựa vào sự phụ của ta là Bạch Kính....” Hàn Phong phải dùng tới thẻ bài này mà đánh cược, bởi vì hần cần một người có thể đối phó với mấy lão già bất tử của các gia tộc, nếu không thì việc báo thù của hần sẽ rất khó khăn. Nếu Thái Ti Liệt là người đọc nhiều, hơn nữa là người của Tinh Linh tộc, danh tự Bạch Kính bảo đảm hần sẽ biết.

“Bạch Kính....không thể nào.....chuyện đó là không thể nào....” Thái Ti Liệt vừa nghe cái tên Bạch Kính thì lập tức kích động, hần nhìn chăm chăm về Hàn Phong mà không chấp nhận, bỗng nhiên hần nhìn Hàn Phong bóng dáng, rất giống bóng dáng năm xưa mà truyền thuyết lưu truyền.....

“Người...người có thật là....”

“Ta đang phục mệnh và ý chí, để đánh bại người mà ngài không thể làm được, đó là tại sao ta cần đồng minh, Tinh Linh tộc là một đồng minh vững chắc....”

“Được...ta chấp nhận là hộ vệ của người trong tám năm.... Tuy nhiên, miễn là không sát hại tộc nhân của ta, việc gì ta đều làm....” Thái Ti Liệt suy nghĩ một hồi lâu rồi gật đầu đồng ý.

“Vậy người nên thẻ cái nào....”

“Ta tên là Thái Ti Liệt, vương gia của Tinh Linh tộc, lấy danh nghĩa của Ngọn Lửa Vĩnh Cửu hôm nay xin thẻ, Hàn Phong chính là chủ nhân của ta và ta sẽ là người hầu của ngài ấy trong tám năm, lên núi xuống biển sâu, không hề trái lệnh.....nếu có làm sai với lời thẻ này sẽ không siêu sinh, mãi mãi bị đốt và dầy vò.....”

“Hợp tác vui vẻ....”

“Hợp tác vui vẻ....”

Hàn Phong và Thái Ti Liệt bắt tay nhau, và cứ như thế Hàn Phong đã có được một đồng minh đầu tiên giúp đỡ hần trong việc báo thù và hồi sinh sự phụ của mình.

“Việc làm đầu tiên là chữa thương cho người, ba ngày sau chúng ta cần tới một nơi ở trong khu rừng này....”

“Nơi nào....” Thái Ti Liệt thắc mắc nhìn Hàn Phong mà hỏi...

“Phải gọi là thiếu gia....” Hàn Phong hừ một tiếng, Thái Ti Liệt khó chịu nhưng cũng chịu gọi hần là một tiếng thiếu gia. Hai người Thái Ti Lâm và Thái Ti Hân lần đầu tiên thấy nhị thúc của họ chịu thiệt liền cười khúc khích khiến hần tức giận, muốn đánh hai nàng.

“Cầm lấy đi....cái bình này có thể chữa trị toàn bộ nội thương, ngoại thương và những ăn mòn trong cơ thể người...”

“Thiếu gia....đây là cái gì....”

“Nước của Dòng Suối Vĩnh Hằng....”

“Cái gì.... Dòng Suối Vĩnh Hằng....là hàng thật à thiếu gia....” Thái Ti Liệt đương nhiên biết Dòng Suối Vĩnh Hằng có ý nghĩa như thế nào, một bên Nhất Yên Nhi đang ngồi bổ sung kiến thức cho ba người kia. mình

“Đừng có mà hỏi nhiều...., ngâm mình mau chóng đi....pha trộn cái bình đó với một thùng nước, rồi cho những dược liệu này vào. Ngâm ba ngày ba đêm thì các vết thương sẽ biến mất, một lần nữa khiến người trở về Thiên Hoàng Đình Phong. Ba cái bình này là ngũ phẩm Hoàn Thương Kết Đan, còn bình còn lại là lục phẩm Xóa Chứ Đan, chuyên dùng để chữa trị vết thương từ Chứ Ngự gây ra....”

“Cảm tạ thiếu gia....”

“Còn những người khác, ba ngày này ta sẽ chỉ đạo các người tu luyện....nhất là hai nàng, phải cố gắng biết chưa....”

“Vâng thiếu gia....”

“Vâng đại ca....”

Rồi cứ như thế ba ngày trôi qua mau lẹ, Hàn Phong chỉ dẫn và tẩy rửa cơ thể và tư chất cho từng người, để bọn họ có thể tu luyện mau chóng. Thời gian là vàng bạc, không thể lãng phí từng giây. Còn về Thái Ti Liệt, ba ngày ngâm mình trong thùng nước, toàn bộ vết thương của hắn đã hoàn toàn biến mất, tuy rằng thực lực chỉ hồi phục đến Thiên Hoàng Đỉnh Phong, nhưng hắn rất hài lòng với kết quả đó. Hơn nữa, phương diện Chú Ngữ của hắn cũng có tiến bộ nhờ tư chất bản thân được nâng cao lên.

Sáng hôm nay, bọn họ bắt đầu thu dọn đồ đạc mà chuẩn bị xuất phát, Thái Ti Liệt bây giờ đã bị Hàn Phong hóa trang, trở thành một trung niên mặt hơi già, da ngăm, hai lỗ tai đặc trưng cũng bị che lại. Hắn đứng một bên mà quan sát Hàn Phong, càng nhìn càng thuận mắt, trong lòng thì không ngừng cảm ơn Thiên Địa cho Tinh Linh tộc một tia hi vọng....

“Thiếu gia, chúng ta sẽ đi tiếp nơi nào....”

“Chả lẽ người không biết trong khu rừng có nơi nào để ta vừa ý đi sao....”

“Nơi ngài vừa ý để đi.....chẳng lẽ....”

“Là cái chẳng lẽ đó đây.....trong đó có một thứ mà ta cần, mà Quang Minh Chú Ngữ của người có thể bảo vệ bọn ta bên trong Huyết Vụ...”

“Thì ra là thế...ngài tính toán thật là chu đáo....”

“Được rồi...bắt đầu khởi hành thôi....” sau đó một nhóm 5 người giờ thành 6 người, bắt đầu đi bộ theo hướng chỉ dẫn của Thái Ti Liệt. Trên đường không hề lo khát đói, bởi xung quanh là hàng chục, hàng trăm cây quả Mạn Đà.

Đi hết cả một buổi trưa thì nhóm người mới dừng trước một ngôi mộ cổ, xung quanh là những bia mộ mọc lên chồng chất, không dưới một trăm, hơn nữa còn rất nhiều giá cột, xương sống rải rác xung quanh. Thái Ti Lâm và Thái Ti Hân không tự chủ núp sát hai bên Hàn Phong, cuối cùng cô em lên tiếng hỏi....

“Thiếu gia....sao nơi này bia mộ nhiều thế....giống như một cái nghĩa trang....”

“Gần đúng....nhưng nơi này chỉ chôn cất những vị hoàng đế....nơi này được gọi là Ngôi Mộ Của Những Vị Vua....”

“Vua....vậy tức là....”

“Chính xác...những người được chôn hay chết ở đây, toàn là vua hay sắp trở thành vua....”

Nhóm người hít sâu vào, bọn họ biết làm vua thì ngoài trí tuệ phải có thực lực, nhưng tất cả đều chết và bị chôn ở một nơi như thế này, là người nào có đủ thực lực làm điều đó. Hàn Phong quan sát xung quanh một hồi cảm nhận không có gì nguy hiểm, nhưng hắn đều cẩn tắc vô ưu, đưa cho mỗi người một viên đan dược và nói....

“Đây là lục phẩm Bách Độc Bất Xâm Đan....uống vào, phòng ngừa bị trúng độc....”

Mỗi người nuốt vào một viên liền cảm thấy không khí cực kỳ dễ chịu, đây là tác dụng của viên đan dược này, nó lọc toàn bộ chất độc từ những gì chúng ta hít vào, ăn vào, mà cho dù độc mạnh cỡ nào đều bị nó lọc.

“Được rồi....chúng ta đi thôi...tiểu Bạch, chút nữa người hãy bảo vệ nhóm người này....”

“Vâng thiếu gia...” tiểu Bạch nghe Hàn Phong truyền âm thì gật đầu, Hàn Phong yên tâm một chút, sau đó hắn chuẩn bị bước vào bên trong thì phía sau một giọng nói vang lên....

“Khoan đã....không cho các người vào....”

Hàn Phong lập tức xanh mặt, xoay nhìn xem người nào dám ra lệnh thế cho hắn, lúc này nhìn thấy một đoàn người mặc một bộ áo tím, dẫn đầu là một nữ, một nam. Người nam chỉ vào đoàn người Hàn Phong mà la lên....nữ mái tóc tử sắc dài cực kỳ đẹp đẽ, hơn nữa lại cao, cân đối, mặt tròn, nhưng lại rất xứng.

“Các người không được vào....đây là di tích của Từ Kiếm tông chúng ta....”

“Mập mập.... Từ Kiếm tông là gì?”

“À ờ có nghe nói qua bọn họ, là một môn phái nằm sát bên Lam Hoàng học viện, học viện của Nhà tiểu thư ấy thiếu gia. Nhưng bọn họ chỉ là một tam phẩm tông môn thôi, bởi vì học viện Lam Hoàng quá nổi tiếng và sự ủng hộ cực kỳ mạnh mẽ, nên Từ Kiếm tông hầu như là bị chèn ép....”

“À...kiểu chó cùng đường đang tìm đường chạy thoát ấy à...”

“Phụt...haha...”

“Haha...đại ca so sánh quả nhiên chuẩn...” cả đám người nghe Hàn Phong so sánh so thì lập tức cười, ngay cả Thái Ti Liệt cũng không nhịn mà cười, vị thiếu gia cực phẩm này của hắc quả nhiên là khác người.

“Người...người nói gì.....” tên thanh niên mặt đỏ mà nhìn về Hàn Phong, hắc hết tức giận...

“Kệ con khi đang hú đó đi...chúng ta có việc gấp cần phải làm...” Hàn Phong cũng chẳng quan tâm mấy tên hề đang nhảy nhót, xoay người mà bước vào trong kết giới, và đi thẳng tới cửa của Huyết Mộ.

“Đứng lại đó cho ta tên khốn khai....”

“Vù.....bùm...” Đại Minh đương nhiên tức giận vì tên kia dám chửi đại ca hắc, lập tức một chương đánh về, đẩy lùi hắc về sau cả chục bước. Tên thanh niên dính chương liền trọng thương, phun ra một ngụm máu....

“Cường giả cấp bậc Thiên Quân...”

“Tiểu tử, người tốt nhất là rút xa ra.....đại ca ta mà nóng lên, thì bao nhiêu người ở đây toàn bộ sẽ chết hết đó...hahaha...” Đại Minh nói xong cũng xoay người đi vào, để lại thanh niên tức giận và cô nàng lo lắng.

“A Châu, cho người đi nhờ Lam Hoàng học viện đi...”

“Nhưng...nếu để bọn họ tới thì chúng ta làm gì có cơ hội quật khởi...”

“Không cần lo quật khởi gì hết, ta muốn bọn hắc chết....”

“Nhưng.....”

“ĐI MAU LÊN.....” sau khi thấy cô nàng hắc gọi là A Châu rồi đi, cặp mắt lạnh lùng mà nhìn về hướng nhóm người Hàn Phong rồi đi mà cười nhàm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ngôi mộ của những vị vua (2)

“Thiếu gia, có cần xử bọn hắc không...” Thái Ti Liệt một bên mà ánh mắt sắc bén nhìn ra bên ngoài...

“Không cần, hề nhảy nhót thì cứ để hắc nhảy, lúc nào té thì chúng ta xử sao....”

Hàn Phong nhanh chân bước vào bên trong, đi một hồi thì cả nhóm dừng trước một cái cổng cực kỳ to lớn, cao ít nhất 5 mét, hai bên có hai bức tượng hình một chiến sĩ mặc giáp nặng, tay cầm một thanh đao, to nặng và bén. Hàn Phong nhìn xung quanh tìm cách để vào, Đại Minh lên tiếng mà hỏi...

“Thiếu gia...chúng ta làm sao mà vào đây....”

Nhưng hắc vừa dứt lời thì hai bức tượng bắt đầu động đậy, những vết nứt xuất hiện trên những bức tượng, rồi một tiếng nổ thật to. Từ bên trong hai bức tượng bước ra hai thân ảnh to lớn, dũng mãnh, sát khí nặng nề. Hơn nữa toàn thân bọn họ mặc một bộ giáp đen vàng, tay cầm thanh trường đao to lớn, sắc bén, hai mắt đỏ bốc lên nhìn chằm chằm đám người Hàn Phong....

“Người còn muốn hỏi sao để vào nữa không...” Hàn Phong trừng mắt Đại Minh mà hỏi

“À....không...” hắc cười cười gãi đầu, rồi lui về phía sau.

Lúc này một giọng nói phát ra từ hai bức tượng, giọng bọn họ vang lên một cách ớn lạnh xương sống...

“Chỉ.....Có.....Kẻ.....Được.....Chọn.....Mới.....Có.....Thể.....Đi.....Vào.....”

“Chỉ.....Có.....Kẻ.....Được.....Chọn.....Mới.....Có.....Thể.....Đi.....Vào.....”

“Ý bọn họ là sao....” Đại Minh ngu dốt mà hỏi...

“Ý bọn chúng tức là chỉ có một người mới có thể đi vào...nếu không thì hai bức tượng này sẽ tấn công chúng ta....” Hàn Phong mặt trầm lại mà nói, điều hấn sợ nhất vẫn xảy ra, việc hấn thu phục Thái Ti Liệt mục đích là bảo vệ mình trong cuộc thăm dò Cổ Mộ này...

“Chết tiệt...được đã chơi thì chơi tới cùng....”

Hàn Phong bước lên trên, hai ánh mắt lạnh lùng nhìn hai bức tượng mà nói...

“Ta Là Kẻ Được Chọn!!!!”

Quả nhiên khi Hàn Phong bước lên và nói, hai bức tượng lùi ra một bên, chừa đường cho Hàn Phong đi vào, trước khi đi hấn quay qua mà nói...

“Các ngươi chờ ở đây đi...ta nhất định sẽ thành công và quay lại...”

“Nếu ta có chuyện gì...thì từ nay các ngươi tự do....” Hấn cười một cái rồi biến mất vào trong cánh cửa. Hai bức tượng lập tức đi tới trước cánh cổng, thân ảnh hùng vĩ mà canh cửa, không cho bất kỳ kẻ nào phá đám.

“Nhị thúc....chúng ta làm gì bây giờ....”

“Chỉ có thể ngồi chờ thôi.....hi vọng thiếu gia sẽ thành công....”

“Ngài Ấy Sẽ Thành Công..Con Chắc Chắn...” Thái Ti Hấn một bên mặt kiên định la lên, những người khác nghe xong thì cười, bọn họ cũng tin tưởng rằng Hàn Phong nhất định sẽ thành công.

Còn Hàn Phong khi bước vào căn phòng thì lập tức cảm nhận được một cơn lạnh buốt thấu xương, nhưng cái lạnh này lạnh từ bên trong ra ngoài. Hấn lập tức vận dụng Hồn Khí để bảo vệ những bộ phận trọng yếu trong cơ thể, phòng ngừa rủi ro....

Rồi bỗng nhiên một tia sáng bắt đầu sáng lên, chiếu rọi khắp cả căn phòng, Hàn Phong che mắt lại, và khi hấn mở mắt ra thì thấy mình đang ngồi trong một căn phòng mà xung quanh hấn là vàng bạc, châu báu chất đầy cả căn phòng. Từ bên ngoài thân ảnh của tên mập chạy vô, hấn háo hức mà nhìn Hàn Phong nói...

“Đại ca....chúng ta lần này lại kiếm được hơn cả triệu vạn lượng rồi.....còn có rất nhiều châu báu...”

“Thế à...”

“Sao đại ca lại không vui thế....” Đại Minh nhìn Hàn Phong không hề hưng phấn thì ngạc nhiên, thắc mắc hỏi.

“À không có gì...ta chỉ thấy tiền bạc thật vô nghĩa quá thôi....” Hàn Phong lập tức lắc đầu mà nói, sau đó trên tay xuất hiện một thanh kiếm chém thẳng về tên mập, sau đó phá nát cả tòa nhà chứa đầy tiền tài và bảo vật.....cảnh tượng xung quanh bắt đầu bị bẻ gãy, lần này cảnh tượng biến thành một hang động đen tối, chính là nơi hiện tại mà hấn đứng....”

“Hừ...một ảo cảnh nho nhỏ mà dám lừa ta....”

Hàn Phong cười lạnh, sau đó tiếp tục bước vào trong, lần này chuyện tương tự lại diễn ra nhưng khi hấn mở mắt ra thì thấy trước mặt mình là căn nhà của mình từng sống. Hấn ngỡ ngàng mà nhìn bởi vì trước mặt hấn là phụ mẫu của mình, người mà nuôi lớn hấn...

“Phong nhi, ra đây ăn cơm nào.....giờ này mà còn ngủ à...”

“Mẫu thân...phụ thân...là hai người à.....” Hàn Phong hai mắt ươn ướt, run rẩy mà đi tới, nhưng hấn liền ngừng lại, nắm chặt tay của mình. Một kiếm chém nát thân ảnh của phụ mẫu hấn, một kiếm lần nữa đánh tan đi khung cảnh này....

“Keng...bùm.....”

Một giọt nước mắt rớt ra từ mắt của hấn, sau đó Hàn Phong liền gầm lên một tiếng thật to, to đến nỗi vang vọng hết khắp cả ngôi mộ này.....sau đó hấn lau đi nước mắt của mình rồi tiếp tục tiếng lên. Bởi vì Tinh Thần lực của Hàn Phong quá mạnh mẽ, nên nhưng ảo cảnh này không cầm chân hấn được bao lâu, cho nên lần này coi như là một việc có lợi cho hấn vì những thử thách này không hề khó khăn....

Khi hấn bước vô căn phòng tiếp theo, thì lần này là một đấu trường to lớn, hấn nhìn xung quanh rồi giật mình quay qua nhìn trước mặt mình. Cái bóng của hấn từ từ biến lớn, sau đó hình thành một cơ thể, rồi từ từ biến thành chính mình. Hàn Phong nhìn bản thân của mình mà cực kỳ giật mình....lúc này cái bóng đó liền lên tiếng...

“Ngươi là ai...”

“Vậy ngươi là ai...”

“Ta à....ta chính là nội tâm của ngươi....” bỗng nhiên mặt hấn liền thay đổi, không còn bộ dạng ngờ ngác, mà thay vào đó là một nụ cười gian ác, hấn nhìn Hàn Phong mà cười thật to lên.....

“Ta là ngươi, chính là bản thân ngươi, chính là sự vô dụng của ngươi....ngươi thấy không, ngươi rất là vô dụng, thấy mình yếu đuối cỡ nào không. Phụ

mẫu mình bị kẻ khác giết hại, nhưng lại chỉ trở mắt mà nhìn, nhìn thấy người khác bắt nạt. ...cũng chỉ im lặng. Ngươi là một tên nhát gan, yếu đuối. ...hehehe.ngươi còn là một tên ma đầu giết người không ngớt tay.”

“Nghe thấy không, nhưng tiếng oan đang kêu ngươi đấy...bọn họ đang chờ ngươi xuống địa ngục, bọn họ oán hận ngươi, muốn giết chết ngươi, muốn moi xương róc thịt ngươi.thấy không, ngươi là một tên ác ma nhưng cái đó chỉ che đậy đi sự yếu đuối và vô dụng của bản thân thôi. ...”

“Ta là ngươi...và ngươi là ta.nên ta cái gì cũng đều hiểu hết,...hãy chấp nhận cái số phận đó đi, một kẻ vô dụng như ngươi không bao giờ sẽ có sức mạnh đó đâu.”

“Hehehe.”

“Ngươi nói xong chưa.” cái bóng đó vừa cười thì Hàn Phong lên tiếng chặn ngang, nó liền nhìn về Hàn Phong thì bất gặp cặp mắt lạnh lùng đang nhìn mình, giật mình một cái rồi không tự chủ mà lui về phía sau. Hàn Phong từ từ đi tới, tay nắm chặt Thiên Hồn hình kiếm của mình, hẩn nhìn về cái bóng của mình mà nói.

“Ngươi nói đúng.ta là một tên ác ma mang hình dạng con người, chỉ để che đậy cái sự yếu đuối đó. Không sai, ta là một nhân tộc, quả thật ta yếu đuối.nhưng năm năm sau thì sao, mười năm sau thì sao...liệu ta có trở thành một kẻ yếu đuối đó nữa không.”

“Ta có thể tự tin nói cho ngươi, năm năm sau, mười năm sau.ta sẽ trở thành một kẻ người người chỉ nghe tên là sợ, ta trở thành một người không có sự yếu đuối, mà thay vào đó là một ác ma hoàn toàn.nhưng ta sẽ không bị ác ma kiểm soát, mà chính ta sẽ kiểm soát ác ma của chính mình.cho nên người cứ mà an tâm, an tâm làm cái bóng của ta để chứng kiến sự thay đổi từ một kẻ yếu đuối trở thành một ma đầu người người sợ hãi.”

“Xoẹt.” Hàn Phong đưa kiếm lên mà chém thẳng xuống cái bóng, lập tức cái bóng tan biến và trở về cơ thể của Hàn Phong

“Ta sẽ trở thành một ác ma để có thể bảo vệ những người ta yêu thương không bị tổn thương. ..” Hàn Phong nắm chặt tay mà nói, sau đó hẩn lại tiếp tục tiến thẳng về phía trước, lúc này nếu có người nhìn thấy thì sẽ nói rằng “Thân ảnh của hẩn tại sao lại cô đơn như thế...”.

Hàn Phong đi một hồi cũng tới được một căn phòng, hẩn đẩy cửa đi vào thì lúc này hai bên tường hàng chục cây lửa bắt đầu bốc sáng lên, chiếu rọi khắp cả căn phòng. Hàn Phong nhìn thấy ở giữa phòng là một thanh kiếm đang cắm thẳng xuống mặt đất.

Thanh kiếm này rất dài, ít nhất khoảng 2 mét, chuôi kiếm hình một đôi cánh vàng, một hình ngôi sao và một đầu rồng đang nhả thân kiếm ra. Thân kiếm sắc, bén, có những gai nhọn nhô ra từ thân kiếm, đầu kiếm nhọn, bề mặt kiếm thì có hình một khuôn mặt quỷ đang mở miệng, giống như nó muốn nuốt hết những giọt máu của kẻ thù mà thanh kiếm giết chết.

Hàn Phong cảm nhận được một luồng Hồn Lực mạnh mẽ từ thanh kiếm, sát khí nồng nặc bao quanh căn phòng, và càng gần thanh kiếm, thì độ nồng nặc càng cao, ngạt thở không phải là chuyện nói chơi. Hàn Phong mỗi bước tiến lên thì càng nặng nề, giống như mỗi bước là có một tảng đá rất to đặt lên người hẩn.

“Ta nói rồi.ta sẽ không rời khỏi nơi này khi chưa có được ngươi.” Hàn Phong vừa dứt lời thì lập tức từ thanh kiếm áp lực lại tỏa ra tăng lên..

“Làm sao.ngươi tức giận...ta nói không đúng sao...ngươi là một đồ bỏ đi, một cây kiếm vô dụng...bị người ta bỏ lại nơi này mấy ngàn năm trời, đã có bao giờ ngươi tự hỏi rằng tại sao mình lại vô dụng thế không. ..” Lần này luồng áp lực từ thanh Trảm Hoàng bắt đầu bộc phát, một lần nữa lại tăng cao lên.

“Nhưng ta lại tin ngươi không phải là một đồ bỏ đi, mặc cho người dùng, mặc cho người sỉ vả, mặc cho người vứt đi...vì bọn họ đã lãng quên ngươi đi rồi.” Hàn Phong vừa tiến tới vừa thuyết phục, đối với những bảo vật có linh tính, bọn chúng sẽ chọn chủ của mình.

“Vậy thay vì ngươi phải chờ tên vô dụng đã bỏ ngươi mà biến mất, thay vì chờ đợi vị vua không ngại, hãy đi với ta, cho ta sức mạnh giết hết mọi kẻ thù của ta, đổi lại ta sẽ cho cả thế giới này biết bọn họ đã phạm sai lầm, sai lầm vì đã vứt bỏ ngươi.” Hàn Phong lúc này đã tới trước thanh kiếm, bởi vì giống như nó bị phân tâm bởi câu nói đó, áp lực lập tức tụt xuống. Hẩn một tay cầm vào chuôi kiếm, lập tức hàng trăm thân ảnh dính đầy máu tươi bám lấy Hàn Phong, rồi có những tiếng kêu oán.

“Ngươi làm rồi, tay ta cũng đã dính đầu máu tươi, dính thêm cũng chả có nghĩa lý gì. Thay vào đó, hãy giúp đỡ ta, trở thành sức mạnh của ta.và ta sẽ một lần nữa giúp ngươi trở thành cái tên ai nghe đều sợ, ai thấy đều khiếp.” Hàn Phong nói xong câu này lập tức dùng hết sức rút thanh kiếm lên.

“Keng...keng.xoẹt.”

“Xoẹt.” một tiếng chà sát thật mạnh, thanh kiếm đã được rút ra, cũng vào lúc này bầu trời ở bên ngoài bắt đầu tối sầm lại, mọi nơi đều bị mây đen che lại, tiếp đó là những cơn sấm sét, rồi một cột sáng đỏ chói như máu bay lên từ trong ngôi mộ, xuyên qua màng mây đen thẫm, rồi cả bầu trời từ đen bắt đầu chuyển sang màu đỏ, màu đỏ của máu người.

“Tam thúc.chuyện gì đang xảy ra thế.” Thanh Nhã một bên nhìn Thanh Tam mà hỏi

“Ta không biết.hi vọng không phải chuyện xấu gì. ..” hẩn mơ hồ đoán được là ai, tuy nhiên hẩn vẫn lựa chọn không tin tưởng. Hẩn biết nếu có người có thể rút thanh kiếm đó ra, thì Nhân tộc sắp có đại loạn.

.....

.....

Một chỗ nào đó.....

“Sur phụ...chuyện này.....” một cô gái nhìn lên bầu trời mà giật mình. Cô ta mặc một cái áo mà trắng, mái tóc vàng huyền.

“Thiên địa biến sắc....sắp có đại loạn rồi...” ông lão một bên lắc đầu...

.....

.....

Trong một ngôi mộ nào đó.....

“Cảm giác này....là thanh Trảm Hoàng ư.....xem ra chủ nhân mới đã xuất hiện...” Bạch Kính một bên suy nghĩ, sau đó lắc đầu....

“Mà kệ....không biết tiểu Phong sau rồi.....aaaaa nhớ nó quá...”

.....

.....

“Nhị thúc.....thiếu gia thành công rồi ư...”

“Có thể lắm...” Thanh Ti Liệt gật đầu, mặc ngưng lại mà nhìn lên trên cao....

“Hahaha đại ca quả nhiên là tuyệt nhất...”

.....

.....

Một lúc sau thì cả thiên địa trở về bình thường, bây giờ là một màu trong xanh, lúc này hai bức tượng bắt đầu đi qua một bên, rồi cung kính quỳ xuống. Cánh cửa bắt đầu mở ra, một thân ảnh quen thuộc từ từ bước tới. Cả đám người Đại Minh khi nhìn thấy Hàn Phong vẫn bình an vô sự, cực kỳ vô mừng, hai chị em chạy một mạch tới mà ôm chặt lấy hắn. Hàn Phong cười mà vỗ vai hai nàng, Thái Ti Liệt đi tới, nhìn thấy khí tức trên người Hàn Phong đã vượt qua Thiên Sư thì thất sắc.....

“Thiếu gia...thực lực của ngài...”

“Đột phá lên Thiên Quân Nhị Tinh rồi...”

“Chúc mừng thiếu gia đã thành công....” Thái Ti Liệt đương nhiên là hiểu ý của lời nói, lập tức hai tay chấp lại mà chúc mừng. Hàn Phong xoay người qua mà nhìn hai thân ảnh mặt giáp to lớn đang quỳ xuống, từ trong tay hắn xuất hiện thanh kiếm Trảm Hoàng.

“Từ hôm nay hai người các ngươi sẽ trở thành một phần của đạo quân ta...” từ thanh kiếm xuất hiện một huyết vụ phóng tới rồi nuốt chửng hai bộ giáp đó, sau đó hút vào trong thanh kiếm. Những người khác thấy thì giật mình, tò mò đó là cái gì nhưng Hàn Phong không hề giải thích mà chỉ nói....

“Có dịp ta sẽ cho coi...”

“Chúng ta làm gì bây giờ thiếu gia...”

“Đã qua bao lâu rồi...”

“3 ngày rồi...”

“Vậy thì về thôi....không ngờ mới đây đã ba ngày ba đêm rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lời mời

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi nhóm Hàn Phong quay về, trong ba ngày này Hàn Phong dành hết thời gian vào việc nghiên cứu thanh Trảm Hoàng, đặc

biệt là công dụng của nó. Tên mập đại minh sao khi được Hàn Phong cho cả thùng đan dược, cuốn Thiên Văn Hành Bộ và một và cuốn bí kỹ để đào tạo những thành viên của Huyết Đường Lang thì lập tức biến mất, nói rằng làm càng sớm càng tốt.

Thái Ti Lân thì đi theo Nhất Yến Nhi để luyện tập trở thành một Thiên Hồn giả, thiên hồn của nàng là một thanh kiếm, giống như là Nhất Yến Nhi nên việc chỉ đạo cực kỳ dễ hơn rất nhiều. Còn Thái Ti Hân thì đi theo nhị thúc của nàng mà học tập Chú Ngữ, và đương nhiên thiên hồn của cô em là một cây trượng ma pháp, giống như là nhị thúc nàng.

Còn về việc quét dọn, nấu nướng thì Đại Minh đã đem tới một đám người hầu nên không còn gì phải lo ngoài tu luyện.

Lúc này từ bên ngoài chạy vô một tên hộ vệ, hần cung kính mà báo cáo....

“Đại đương gia, bên ngoài có một người muốn gặp Bạch đại sư....”

“Có biết là người nào không....”

“Là ba người, có một nam một nữ và một lão già, hai người kia thì rất là trẻ tuổi....” Hàn Phong suy ngẫm một cái rồi cũng lên tiếng...

“Cho người thông báo Thái Ti Liệt, kêu hần giả trang rồi đi qua phòng khách chờ ta, nói rằng ta sẽ qua ngay. Còn đám người kia thì để bọn họ chờ ở phòng khách luôn đi....”

“Vâng đại đương gia....”

Hàn Phong nhìn tên thuộc hạ biến mất thì suy nghĩ, đám người kia tới gặp mình có chuyện gì. Hần lắc đầu một cái rồi cũng lấy một cái mặt nạ ra, thay đổi quần áo rồi đeo lên, sau đó hướng ra ngoài phòng khách mà đi tới.

Khi Hàn Phong tới phòng khách thì đã có mặt đầy đủ, Thái Ti Liệt đeo một cái mặt nạ bằng bạc, che nửa phần trên, phần dưới thì vẫn để lộ ra. Hai lỗ tai Hàn Phong đã hóa trang cho hần nên bây giờ không ai nhận ra hần là Tinh Linh. Còn bên kia thì là một nam một nữ trẻ tuổi đang ngồi, còn có một lão già đứng ở đằng sau. Hai người này chính là Xuất Tấn và Xuất Vân....

Khi Hàn Phong vừa đi vào thì Xuất Tấn lập tức đứng dậy mà hai tay chấp lại cung kính chào hần....

“Bạch tiên sinh, xin thứ lỗi vì đã đến làm phiền ngài....”

Hàn Phong ngồi xuống rồi nhìn về hần mà thắc mắc....

“Các vị là.....”

“Tại hạ là Xuất Tấn, đây là muội muội của ta, Xuất Vân. Còn vị này là một trong tam đại cung phụng của Đế Kim, Kim lão. “

“À....thì ra là thái tử cùng công chúa...xin thứ lỗi, thứ lỗi....” Hàn Phong giật mình một cái nhưng vẫn bình tĩnh mà cười nói, không hề có một sai sót nào. Nhưng trong lòng hần đang cười thầm, tự đưa tới cửa....

“Không biết thái tử cùng công chúa tới tề xá của tại hạ có việc gì không....”

“Lần này đến đây đúng thực là có việc muốn nhờ Bạch tiên bối, chẳng là phụ hoàng của ta đang mắc một căn bệnh rất là lạ. Đã có nhiều thần y cùng với nhiều luyện dược sư khác đến xem nhưng vẫn không tìm thấy cái gì lạ hết....”

“Tức là thái tử muốn nhờ ta đến xem bệnh dùm phụ hoàng, tức là hoàng đế đúng không....”

“Đúng thế....không biết ý Bạch tiên bối như thế nào....”

“Cũng không phải là không thể...nhưng ngài biết, ta xưa nay luôn là Trao Đổi Đồng Giá, ngài muốn ta xem bệnh cho phụ hoàng của ngài cũng được, nhưng không biết ngài có gì để ta hứng thú không..” Hàn Phong lúc này biết là cơ hội tốt tự đưa tới miệng hần, hần cần nhân dịp này để điều tra hoàng cung bây giờ....

“Ngài biết, tiền ta không thiếu, báu vật ta cũng thừa, đan dược thì lại không cần nói, bí kỹ trừ phi ngài có thánh giai bí kỹ trở lên....không biết ngài có vật gì khiến ta hài lòng nào...”

“Chuyện này....” Xuất Tấn đột nhiên bị Hàn Phong hỏi như thế thì ngỡ ra, bởi từ trước tới giờ nhờ người nào, nghe tới là chữa bệnh cho phụ hoàng hần thì đều đồng ý như rá, không người nào từ chối, đây là lần đầu tiên nên hần không biết làm gì cho đúng.

“Tên luyện dược sư kia, người có biết là người đang nói gì không. Chữa bệnh cho phụ hoàng của chúng ta là phúc ba đời mà tổ tiên của người cũng mong mà không được, đừng có được voi đòi tiên, chúng ta nhờ người là phúc của người rồi....” một bên Xuất Vân tức giận lập tức đứng dậy mà chữa Hàn Phong, lập tức nàng bị một luồng Hồn Khí vô hình đánh bay ra ngoài, khiến cho lão già xem chút nữa là động không kịp.

Người ra tay đương nhiên là Thái Ti Liệt, thiếu gia mà hần đi theo bị người khác sỉ nhục, làm sao chịu được, nên tức giận ra tay. Hàn Phong đương nhiên là không ngăn cản, hần chỉ bung lên ly trà mà từ từ chậm rãi uống....

“Kim lão, đánh hấn cho ta...bắn cái tên chết tiệt kia mà đánh gãy hai tay hai chân hấn...” Xuất Vân dù sao cũng là một Thiên Hồn giả, cứng rắn hơn người bình thường nhiều nên nàng vẫn có thể đứng dậy, sau đó tức giận mà chỉ về Hàn Phong lên tiếng. Xuất Tấn một bên cũng tính mở miệng ngăn cản, nhưng Kim Lão đã xông tới Hàn Phong, Xuất Tấn tính lúc nguy hiểm mới kêu Kim lão dừng tay, như vậy hấn có thể bàn điều kiện dễ hơn.

Nhưng tình cảnh trước mặt hấn khiến cho Xuất Tấn phải giật mình, Kim lão bị chặn lại bởi một bàn tay, Thái Ti Liệt nhanh chóng tung ra cú đâm vào bụng Kim lão, sau đó chụp đầu hấn mà đè một cái thật mạnh xuống mặt đất. Mặt đất va chạm với đầu của Kim lão bị nứt ra, Xuất Tấn và Xuất Vân thì giật mình và sợ hãi, bọn hấn biết Kim lão là một Thiên Quân Lục Tinh, thực lực này ở Nhân tộc được coi là nhất lưu rồi, nhưng bị người trung niên trước mặt đè đầu mà không thể phản kháng....

“Thiếu gia, chúng ta làm gì lão già này.....”

“Đề xem nào.....trước tiên là đánh gãy hai tay hai chân hấn, nhớ là đánh cho nát xương ra luôn nha....” Hàn Phong một mệnh lệnh đưa ra, khiến cho Kim lão ở dưới đất giật mình và sợ hãi, ngay cả Xuất Tấn và Xuất Vân một bên không giữ mình được mà lùi lại...

“Tiền bối...làm ơn...đừng.....aaaaaaaaa.....bộp...rắc.....”

“Aaaaaa.....”

“Rắc.....rắc.....rắc.....”

“aa.....aaaaaa.....đau quá.....làm.....aaaaaa.....làm ơn.....”

Thái Ti Liệt nhanh chóng đánh nát toàn bộ xương tay, xương chân của Kim lão, Xuất Tấn một bên nhìn không được mà ra mặt cầu xin....

“Bạch tiền bối...ngài, mong ngài có thể tha cho Kim lão....ngài ấy đã biết lỗi rồi...”

“Vậy ý của thái tử tức là ta nên đứng yên cho hấn đánh.....”

“Ặc....cái này.....”

“Tiếp theo, đánh bẻ toàn bộ Hồn Kỹ trong người hấn, sau đó phế hấn luôn đi.....” Hàn Phong cười lạnh một tiếng, tiếp tục ra lệnh. Lúc này đã có sẵn cơ hội trả thù, chỉ trách Kim lão ra tay trước, Hàn Phong đương nhiên không nể tình gì, thẳng thắn ra lệnh.....

“Người...người dừng tay lại....nếu người dám phế Kim lão, thì toàn bộ hoàng gia sẽ là địch nhân của người.....” Xuất Vân một bên tuy sợ hãi, nhưng nàng vẫn can đảm mà la lên, uy hiếp Hàn Phong, nhưng.....

“Hahahahahaha....địch nhân...xin lỗi, hoàng gia các người chưa có tư cách làm địch nhân của ta.....” Hàn Phong cười to lên, hấn cười mà nói, mang theo ý chế nhạo....

“Thái tử....ngài có chắc ngài muốn là địch nhân của ta chứ.....”

“Đương nhiên là không...Vân nhi, đi qua xin lỗi Bạch tiền bối mau lên....”

“Nhưng.....”

“Nhưng cái gì.....mau đi qua nhanh lên.....” Xuất Tấn tức giận mà quay qua nhìn Xuất Vân, hấn hét lên thật to khiến cho nàng giật mình, bởi đây là lần đầu tiên Xuất Tấn to tiếng với nàng. Xuất Vân cắn răng, một bên thì Xuất Tấn đang cực kỳ tức giận, một phần là do sự ngu dốt của em gái mình, một phần là hấn không muốn đắc tội với một Ngũ, Lục phẩm luyện được sư.

Các chức vị thái tử này của hấn cực kỳ nguy hiểm, nói thẳng ngoài hai người bọn hấn ra thì Hoàng Đế Đế Kim còn có một người con trai khác, là tam hoàng tử. Người này không những thông minh hơn nữa còn là một thiên tài, không khác gì Xuất Tấn, nhưng hấn hơn ở chỗ là tam hoàng tử có một thế lực căn kỳ lớn ở phía sau ủng hộ hấn. Mẹ của hấn, là quý phi được Hoàng Thượng sủng ái nhất, cậu của hấn là đương kim tể tướng, chú của hấn là phó hiệu trưởng của Lam Hoàng học viện.

Còn hấn thì ngoài là con trưởng thì không có mấy người ủng hộ, cho nên hấn luôn đi ra ngoài tìm kiếm nhân tài để bổ sung vào thế lực của mình, như vậy các chức vị thái tử của hấn sẽ được củng cố.

“Bạch tiền bối xin thứ tội, tiểu bối vô tri đã đắc tội với ngài....”

Hàn Phong nhìn qua Thái Ti Liệt, hấn hiểu ý liền nắm đầu của Kim lão lúc này đã ngất đi, ném thẳng ra ngoài sân, phui tay và coi như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Vậy thái tử...chúng ta tiếp tục bán bạc xem nên làm như thế nào nha....”

“Bạch tiền bối nói chí phải...”

“Vậy không biết thái tử sẽ lấy vật gì trao đổi nào.....”

“Bạch tiền bối, ngài thấy đó ta không hề đem một cái nào quý giá trên người. Nhưng ngài đừng có lo, chỉ cần ngài có thể chữa trị bệnh cho phụ hoàng, ta sẽ mở miệng cầu xin phụ hoàng cho ngài vào bảo khố của Hoàng Gia để lựa chọn thoải mái...”

“Bảo khố hoàng gia à.....”

“Đúng thế.....nếu ngài có thể chữa hết, phụ hoàng ta tất nhiên sẽ rất vui mừng, và có thể ban thưởng cho ngài, chỉ cần ta một bên thêm vào chút ít....bảo khố hoàng gia, mặc cho ngài chọn....”

“Được.....vậy chừng nào chúng ta xuất phát....”

“Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.....càng nhanh càng tốt....”

“Được...vậy ngày mai phiền thái tử đón chúng ta...”

“Vậy.....ngày mai gặp lại.....chúng tiểu bối tạm biệt tiền bối.....”

Xuất Tán thấy Hàn Phong đồng ý thì mừng rỡ, hân vội vàng đứng dậy mà chấp tay cảm ơn, sau đó dẫn Xuất Vân đi ra ngoài, sợ Hàn Phong sẽ đổi ý. Còn về Kim lão, thì hẳn đã chút nữa quên, nhưng nhớ ra, cho hai tên thị vệ nâng lão dậy và dẫn về.

“Thiếu gia.....ngài muốn bắt đầu sao....”

“Đương nhiên....đã có cơ hội tiếp cận thì đương nhiên phải đi, người mau thu thập những cái cần thiết đi...đến đế đô, nơi nó chiến là chiến trường đầu tiên của chúng ta....”

“Vâng....” Thái Ti Liệt gật đầu, xoay người rồi đi nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị, chỉ có Hàn Phong vẫn đứng ở nơi này, nhìn lên bầu trời mà vài giọt nước mắt chảy xuống....

“Phụ thân.....mẫu thân.....con sẽ sớm đòi lại công đạo cho hai người.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phong nhất đế đô

Sáng ngày hôm sau, Xuất Tán tới rất là đúng giờ, còn Hàn Phong đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết để khởi hành. Ba cô nàng hẳn cho ở nhà để mà lo việc cho mình ở nơi này, tuy ba cô quyết liệt muốn cùng đi nhưng bị Hàn Phong hù cho một hồi lâu lập tức im lặng mà ngoan ngoãn ở lại.

Hàn Phong cũng dặn dò Đại Minh là sẽ gặp hẳn ở đế đô, dặn dò là mua một cái trang viên rộng lớn để tiện chuyển người vào, và làm việc.

Sau khi tạm biệt xong mọi người, Hàn Phong leo lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, Thái Ti Liệt thì ngồi ở ngoài để mà canh gác xung quanh. Bên trong thì Hàn Phong đã nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.....

Cứ như thế đoàn xe khởi hành không ngừng nghỉ về phía Nam của Kim Tinh thành, chả biết bao lâu thì giọng của Thái Ti Liệt vang lên từ bên ngoài...

“thiếu gia....chúng ta tới nơi rồi....”

Hàn Phong mở mắt ra, đi xuống thì thấy trước mặt mình là một bức tường thành cao hơn mười mét và dày ít nhất ba lần, người người ra vào thành tấp nập mà vẫn không ngớt, Xuất Tán một bên tự hào vì đế đô của chính mình, Phong Nhất đế đô, thành thị lớn nhất của Đế Kim đế quốc....

“Bạch tiền bối, chúng ta mau vào thành thôi, ta đã cho người thông báo rồi....”

“Được.....” Hàn Phong vừa gật đầu thì bỗng nhiên một tiếng hét từ bên kia vang lên....

“Người Bên Kia Hãy Cẩn Thận.....”

Hàn Phong cùng Xuất Tán quay qua thì thấy một con ngựa đang hướng này chạy tới, phía sau là một cô gái trẻ trung đang đuổi theo. Cô ta mặc một bộ đồ bó sát người, màu trắng xanh, mái tóc màu tím cột lại ngay ngắn phía sau.

“Nè....phía trước cẩn thận.....con ngựa này mất khống chế rồi.....” Cô nàng nhìn về đám người Hàn Phong mà hét lên, nàng cũng không để ý hẳn đang đeo một cái mặt nạ.

Con ngựa chạy tới trước mặt Hàn Phong, sau đó chổng lên, dùng hai chân trước tính đập hẳn bỗng nhiên con ngựa lập tức dừng lại, hai chân run rẩy mà từ từ quý xuống, rồi tiếp đó nó cũng cúi đầu xuống, ngoan ngoãn nằm im. Cô gái kia đi lại mà ngạc nhiên, nhìn thấy Hàn Phong dễ dàng thì nàng cực kì

tò mò nên liền lên tiếng hỏi...

“Nè...nè...ngươi làm sao mà thuận phục được nó vậy...ta mua về cả tuần rồi mà nó chưa bao giờ nghe lời ta....”

“Aaaaa.....Tổ nhi.....ngươi làm gì ở đây thế....”

“Aaaa....Xuất Vân, ngươi mới đi đâu về à.....”

“Muội muội.....ngươi quen cô ta à.....” Xuất Tấn nhìn Xuất Vân thắc mắc hỏi...

“Đại ca, chẳng lẽ ngươi quên cô ta rồi à....cô nàng này là con của đại tướng quân Cung Đồ, Cung Tổ Tổ đó.....”

“à...thì ra là Cung nhị tiểu tử...thất lễ...thất lễ.....”

“Thái tử quá lời rồi...nè, ngươi vẫn chưa trả lời ta....” Cung Tổ Tổ cười cười mà nói, sau đó quay qua mà nhìn Hàn Phong tiếp tục hỏi.

“Cung tiểu thư, Bạch tiên sinh là khách quý do ta mời về....mong tiểu thư không nên làm phiền ngài ấy.....vội lại ta còn có chuyện gấp, xin cáo từ...”
Xuất Tấn mặt bình đạm mà chấp tay nói, sau đó xoay người quay lên xe ngựa, Xuất Vân thấy thế thì cười cười vài cái, nói vài câu rồi cũng lên xe. Hàn Phong nhìn Cung Tổ Tổ một hồi lâu, sau đó xoay người nhưng không ai nhìn thấy miệng hắn cười nhép một cái, mắt lóe lên một tia ác độc.....

.....

.....

Một lúc sau thì xe ngựa mới dừng lại trước cổng Hoàng Cung, Xuất Tấn trình ra lệnh bài rồi cho xe tiếp tục tiến vào, và đi thẳng tới viện cả mình...

“Bạch tiên bối, phòng của ngài đã được ta cho người sắp xếp cẩn thận. Không biết ngài bây giờ muốn đi theo ta gặp phụ hoàng khám bệnh luôn hay là nghỉ ngơi một ngày....”

“Không cần, ta đi luôn....càng nhanh càng tốt.....”

“Vây thì tốt.....” Xuất Tấn vui mừng, sau đó lập tức dẫn đường.....

Khi tới nơi thì Hàn Phong thấy nơi này đã tập trung rất nhiều người, sau đó hắn thấy một người đang nằm trên giường, được một luyện dược sư khám bệnh. Lúc này một mỹ nữ trung niên nhìn thấy Xuất Tấn đi vào thì buồn bã, đi lại ôm chặt hắn.....

“Tân nhi, phụ hoàng của ngươi sắp chịu không nổi rồi...”

“Mẫu hậu nói cái gì thế.....” Hắn giật mình mà không tin nhìn nàng, người này chính là hoàng hậu của Đế Kim đế quốc, là mẹ của Xuất Tấn và Xuất Vân.

“Bệnh tình của hoàng thượng tự nhiên chuyển biến, mấy ngày nay có thể nhìn, có thể nghe, nhưng không thể mở miệng. Hằng ngày chỉ dựa vào đan dược mà cầm cố, ta...ta sợ rằng....”, nàng vừa nói xong thì tên luyện dược sư đứng dậy, liền chạy lại mà hỏi hắn....

“Đại sư....có cứu được không...”

“Xin lỗi Hoàng Hậu, nhưng...ta bất lực tòng tâm....không thể làm gì nữa...chỉ có thể giữ vững trạng thái minh bạch của Hoàng Thượng 1 tuần thôi....”, người nằm trên giường bệnh chính là Hoàng Đế của đế quốc Đế Kim, Xuất Tông Nhân.

“Không....không thể nào....ngài làm ơn cứu chữa hắn đi....” Hàn Phong đứng một bên nhìn thấy ngoài người Hoàng Hậu và một vị trung niên thân mặc áo giáp đứng một bên buồn bã, thì những người khác chỉ có vẻ hồ hững, giả tạo.....

“Được rồi.....không sao đâu....mệnh trời đã đặt rồi.....không sao đâu....”

“Phụ hoàng....ta không tin mệnh trời nên đã đi tìm người có thể chữa cho ngài, ta đã tìm được một người có thể chữa khỏi bệnh cho ngài.....”

“Ngươi nói thật sao Tân nhi....”

“Đúng vậy....đề ta giới thiệu luôn vị này là Bạch tiên sinh, là một lục phẩm luyện dược sư...ngài ấy chắc chắn sẽ chữa khỏi cho phụ hoàng.....” Xuất Tấn chỉ về Hàn Phong mà giới thiệu, lúc này mọi người mới tập trung về người đang đeo cái mặt nạ, có người thì mừng, có người thì đang tức.....

“Bạch đại sư...nếu ngài có thể chữa...mong ngài, mong ngài hãy cứu Hoàng Thượng....”

“Hoàng Hậu nói quá lời rồi, nếu được thì ta sẽ cứu...”

“Hừ....một tên giả mạo.....Hoàng Hậu, mong ngài đừng tin lời hắn, ta là một luyện dược sư tứ phẩm có chứng nhận, biết đa số toàn bộ lục phẩm luyện dược sư...ta xin nói rằng ta chưa bao giờ gặp hắn...Còn nếu hắn có thể chữa hết bệnh cho Hoàng Thượng, ta xin từ quan về quê trồng ruộng....” tên luyện dược sư kia một bên tức giận mà chỉ Hàn Phong, nhưng đáp lại Hàn Phong chỉ cười mà lên tiếng....

“VẬY NGƯỜI CHUẨN BỊ CỎI ÁO, CỎI MŨ MUA SẴN ĐỒNG RUỘNG ĐI...KHÔNG SỚM LẮM, CỠ NGÀY MAI LÀ NGƯỜI THÀNH MỘT NGƯỜI NÔNG DÂN RỒI...”

“ĐƯỢC...TA CHỐNG MẮT RA MÀ COI...”

Hàn Phong đi tới trước mặt vị hoàng đế này, lúc này hắn có thể thấy được gương mặt mà hắn cảm hận nhất, lúc này trong đầu hắn nghĩ rằng mình có nên giết chết hắn ngay bây giờ không, Hàn Phong nhìn chằm chằm nhưng cuối cùng nuốt con giận vào, ngồi xuống mà bắt đầu tìm hiểu căn bệnh...

“Thứ cho ta mạo phạm...”

“Tiên sinh không cần đa lễ...”

Hàn Phong bắt đầu cầm tay Xuất Tông Nhân lên, rồi một luồng Hồn Khí chạy ngang dọc cơ thể hắn để mà thăm dò bệnh tình của tên hoàng đế.

“Hoàng thượng, có phải ngài luôn cảm thấy đau nhói ngay tim, ngực vào thời điểm buổi sáng đúng không...”

“Đúng...đúng rồi tiên sinh, Hoàng Thượng luôn cảm thấy đau nhói vào giờ nói...” Hoàng Hậu một bên lập tức lên tiếng...

“Ngoài ra vào lúc giữa trưa mặt trời lên cao, thì tay chân đều bủn rủn, không còn một chút sức lực nào...”

“Đun...đúng...” Xuất Tông Nhân gật đầu, giọng khàn khàn mà nói.....

“Không biết mọi người có thể ra ngoài không...ta muốn chữa trị cho Hoàng Thượng, nhưng lại không thích người khác quan sát lắm...”

“Hừ...to gan, người nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho chúng ta...” một phụ nữ trung niên cũng rất xinh đẹp đứng song song với Hoàng Hậu lên tiếng, hắn hừ lạnh một tiếng mà nói...

“Ta nghĩ mình là một lực phẩm luyện được sư nên mới mời mọi người đứng ngoài chờ...”

“Người...”

“ĐƯỢC RỒI, ỒN...ÀO...CÁI GÌ...ĐỨNG Ở NGOÀI CHỜ MAU LÊN.....” Xuất Tông Nhân tức giận mà dùng hết lực la lên, những người khác đã có lệnh bắt đầu bước ra ngoài, vài phút sau chỉ còn Hàn Phong và Xuất Tông Nhân. Tâm tình của Hàn Phong lúc này rất là kích động, vừa có tức giận vừa có cảm hận, bởi vì hắn biết kế hoạch của hắn đã bắt đầu, và một khi đã bắt đầu thì không thể nào dừng lại....

“Hoàng Thượng...chút nữa sẽ rất đau đớn...mong ngài có thể chịu đựng...”

“Ha...haa...không sao...ta sẽ chịu đựng được...ta còn phải sống thật lâu nữa kìa”

“Vậy ngài nên nhắm mắt lại nào...ta sẽ bắt đầu...” Hàn Phong cười lại mà nói, tay sau lưng đã xuất hiện thanh kiếm Trảm Hoàng. Hơn nữa căn phòng đã bị Hàn Phong phong bế, cho dù có ồn cỡ nào thì bên ngoài cũng không hề nghe.

Tên hoàng đế lập tức nhắm mắt lại, Hàn Phong từng bước tiến tới, tay xoay tròn một vòng mà cầm ngược đuôi kiếm, hắn cười lạnh mà nói....

“NỢ MÁU TRẢ BẰNG MÁU...NỢ CỦA TA TA BẮT CẢ HOÀNG TỘC PHẢI TRẢ.....”

“BỤP.....” Thanh kiếm nhanh chóng đâm thẳng xuống ngực của Xuất Tông Nhân, bị tập kích bất ngờ với đang bị bệnh nên hắn không thể la lên, mà lập tức nhìn chằm chằm Hàn Phong, lúc này Hàn Phong đã tháo cái mặt nạ ra....

“Thế nào...nhận ra ta không...”

“Người...người là...không thể nào.....bọn họ đã chết rồi...”

“Ta...Là...Con...Của...Bọn...Họ.....” Hàn Phong cúi xuống mà ghé vào lỗ tai hắn thì thầm từng chữ Xuất Tông Nhân khi nghe xong hai mắt trợn lên, tay chỉ chỉ về Hàn Phong, sau đó cũng ngực xuống mà tắt thở...

“Hừ...tiện nghi cho người là mở đầu...không thì không đơn giản thế đâu...”

“Hấp Thụ.....” mệnh lệnh vừa nói, Trảm Hoàng lập tức phát sáng lên, cả cơ thể của Xuất Tông Nhân bị hút thẳng vào thanh kiếm, trên giường chỉ còn lại bộ áo hắn mặc trước khi chết, nhưng điều lạ là bộ áo không hề bị một lỗ hổng nào giống như là bị đâm xuyên qua..... Nhìn thấy đã hấp thụ xong thì hắn chìa cây kiếm về một hướng khác, ra lệnh...

“Triệu Hồi.....”

Một bộ giáp bắt đầu trôi lên, thân giáp đều một màu đen, không khác gì mấy hai bức tượng biến thành hai bộ giáp lúc trước....

“Chuyển Hóa.....” Hàn Phong đi tới trước mặt bộ giáp, một kiếm đâm xuyên qua ngực bộ giáp rồi nói một câu...một nguồn Hồn Khí từ thanh kiếm chuyển qua bộ giáp, sau đó từ từ trên bộ giáp bắt đầu nứt mẻ, rồi cái giáp nổ ra một phát và từ bên trong hiện ra một thân ảnh của Xuất Tông Nhân,

hoàn toàn không khác gì người thật. Tên Xuất Nhân Tông lập tức quỳ xuống cung kính nói...

“Kính Chào Chủ Nhân...”

“Từ nay người chính là Xuất Nhân Tông, Hoàng Đế của đế quốc Đế Kim., toàn bộ ký ức đều truyền cho người. Không được phạm bất kỳ sai lầm nào hiểu chưa...”

“Vâng thưa chủ nhân...”

“Chỉ được gọi ta là chủ nhân khi chỉ có ta và người, trước mặt những người khác thì gọi là Bạch tiên sinh...”

“Vâng ạ!!”

“Được rồi, mặc quần áo vô đi, sau đó giả bộ và cứ theo như bình thường...”

Xuất Nhân Tông lúc này đã là một Xuất Nhân Tông hoàn toàn khác, linh hồn đều bị Hàn Phong chi phối, mãi mãi không siêu sinh. Hắn lúc này đã mặc xong quần áo, sau đó nằm lên giường, coi như không hề có chuyện gì xảy ra.

Bên ngoài lúc này có người lo, người đang suy nghĩ chuyện nào đó...thì cửa lúc này được mở ra, thấy Hàn Phong mở cửa thì Hoàng Hậu lập tức chạy lại mà hỏi hắn...

“Bạch tiên sinh, Hoàng Thượng sao rồi...”

Hàn Phong nhìn thấy cặp núi đồi hùng vĩ, một mùi hương cực kì dễ chịu, hơn nữa còn là hương vị của nữ nhân có chồng. Hắn cười cười nói...

“Hoàng hậu cứ an tâm, Hoàng Thượng đều đã khỏi hẳn...ngài có thể cho người kiểm tra...”

“Không thể nào.....” tên luyện dược sư là người đầu tiên không tin, chạy vào mà lập tức kiểm tra, đám người khác cũng chạy vô. Lúc này họ đều thấy vẻ mặt hồng hào, sáng sủa, giống như chưa từng bị mắc bệnh...

“Thế nào...tên luyện dược sư dòm...” Hàn Phong mang ý chế cười nhìn hắn mà nói.

“Khỏi...thật là khỏi bệnh...” hắn cắn môi mà cố gắng nói ra từng chữ, Hàn Phong lúc này cười lạnh mà nhìn hắn nói...

“Vậy ông nên mau từ quan, về nhà trồng ruộng đi....”

“Cái này...” hắn lúc trước nói chỉ là chơi, vì hắn tưởng làm gì có người có thể chữa khỏi, nhưng bây giờ Hàn Phong lại thành công khiến cho hắn hối hận cực kỳ.

“Sao tính nuốt lời...hóa ra chỉ là một kẻ nhát gan, vừa dốt, vừa ngu, lại có chơi không chịu, hừ...loại thành phần này mà cũng làm quan được à...”

“Người...người...”

“Ta sao...người muốn cắn ta à....”

“Ta liều mạng với người.....” Tên luyện dược sư quá thẹn, lập tức xông lên nhưng chưa kịp tới thì bị một người trung niên bên cạnh đứng ra, đè đầu xuống mặt đất lập tức. Hàn Phong giật mình mà nhìn hắn, bên cạnh thì Hoàng Hậu đứng ra mà giảng hòa...

“Được rồi...Bạch tiên sinh, coi như cho Ngô tiên sinh một cơ hội đi...dù sao hai bên đều là thần tử, đều phục vụ cho triều đình mà...”

“Hahaha Hoàng Hậu nói vậy sai rồi, ta lúc nào đã làm quan...ngài có nghe hay thấy không. Ta chỉ nhận lời đến chữa bệnh cho Hoàng Thượng thôi, còn về việc cá cược, dù sao một tên có đạo đức không dám chịu mà làm quan được, thôi...ta thà không làm còn hơn, mất công bản đạo đức của ta....”

“Đồ hỗn lão...nơi này là nơi nào mà người dám nói như thế hả...” lần này lại là người phụ nữ trung niên kia...

“Tất cả im miệng cho ta....quý phi người không đúng rồi....”

“Hoàng thượng....”

“Hoàng Thượng....”

“Phụ Hoàng....”

“Bạch tiên sinh vừa cứu mạng ta, ngài ấy chính là ân nhân...mà người thân là quý phi, phải biết ơn lễ phép với hắn, chứ không phải là kiểu đó....ta nói có hiểu không...”

“Nhưng....”

“HIỂU KHÔNG.....” Xuất Nhân Tông hét lên một tiếng thật to, dọa sợ toàn bộ người ở đây. Lý quý phi tức giận nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu...

“Còn Bạch tiên sinh...cuộc đánh cuộc giữa ngài và Ngô tiên sinh coi như là bỏ qua đi, dù sao hai người đều là nhân tài, mất đi người nào ta đều thấy tiếc. Hay là vậy đi, toàn bộ chức vụ và tài sản mà Ngô tiên sinh có đều thuộc về Bạch tiên sinh, đổi lại là ngài ấy vẫn giữ lại chức quan, thế nào...”

“Vậy cũng được...ngươi thì sao...”

“Đồng ý....ta đồng ý.....” Ngô tiên sinh gật đầu xong thì tên trung niên mới thả hấn ra, Hàn Phong cảm nhận được một thực lực hùng hậu từ người trung niên đó. Hấn cao to, ít nhất hơn 2 mét, thân hình vạm vỡ, mặt ngăm đen, có 2 vết sẹo....cực kì dữ tợn...

“Được rồi....ta có hơi mệt, mọi người lui xuống hết. Còn nữa, Tấn nhi, việc chăm sóc cho Bạch tiên sinh, ta giao cho con. Ngài ấy muốn thứ gì đều phải sắp xếp chu đáo, không chậm trễ hay bất kỳ sai lầm nào...hiểu chưa.....”

“Con đã hiểu...à Phụ Hoàng, con có việc muốn bẩm báo...” thế là Xuất Tấn liền thông báo về điều kiện, Xuất Nhân Tông đương nhiên là đồng ý, hơn nữa còn kêu hấn có thể tùy tiện chọn thêm 1 món, ngoài ra còn thưởng 1 vạn lượng vàng, hàng trăm châu báu, và vài lụa khác nữa. Nhưng không ai có ý kiến bởi vì cứu sống Hoàng Thượng, đó là đại công.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hoàng gia bảo khố

Sau khi Xuất Nhân Tông được chữa khỏi bệnh, thì lập tức tin đồn nhanh chóng lan ra, và nội dung kể về một lục phẩm luyện dược sư xuất hiện tại Đế Kim đế quốc, thành công chữa trị một căn bệnh quái đản của Hoàng Đế đế quốc Đế Kim, mà nhiều luyện dược sư tài ba khác phải bó tay.

Việc này nhắc lên một cuộc bão ngầm đang dần dần phát triển, nhiều người cho rằng đây là một việc tốt, nhưng có nhiều người lại không. Rồi tin đồn này lang rộng, rộng tới những quốc gia và đế quốc khác, tới tai của những môn phái, học viện...rằng Đế Kim hoàng gia có một Lục Phẩm Luyện Dược Sư....

Còn Hàn Phong lúc này đang ngồi tu luyện, hấn một đêm lại không ngủ bởi vì hấn biết kế hoạch đã bắt đầu, Hàn Phong nghĩ phải nhanh chóng nâng cao thực lực, không thể dậm chân tại chỗ được.

Lúc này từ bên ngoài một tiếng gõ cửa vang lên, Thái Ti Liệt mở ra mà nhìn tên hộ vệ hỏi...

“Có chuyện gì...”

“À....à....thái tử mời Bạch tiên sinh qua nói chuyện....”

“Ta biết rồi...” Thái Ti Liệt gật đầu, sau đó đóng cửa lại, hấn xoay người đi vào trong lúc này đã thấy Hàn Phong đang rửa mặt....

“Thiếu gia....Xuất Tấn mời ngài qua kia nói chuyện....”

“Được rồi....chúng ta đi thôi....”

Một lúc sau cả hai người được dẫn tới hoàng viện của Xuất Tấn, lúc này thấy hấn đang ngồi luyện kiếm với Xuất Vân, còn ngồi bên kia chính là mẫu thân của hai người, Hoàng Hậu của Đế Kim. Ngoài ra còn 2 vị mỹ nữ khác nhau, Hàn Phong nhìn bọn họ rất trẻ, hơn nữa khí tức cực kỳ quý phái....một người thân hình cao, hơi ốm, mái tóc màu hồng. Người còn lại thì hơi mập, nhưng tướng cao khiến cho thân hình cực kì cân bằng, với mái tóc màu nâu khiến nàng thật là xinh đẹp dưới ánh mặt trời....

“Bạch tiên sinh, ngài đã tới....”

“Kính Chào Hoàng Hậu....” Hàn Phong không hề cúi đầu, mà chỉ tay để chéo vai, mà chào. Nhưng Hoàng Hậu không hề tức giận, mà nàng còn mỉm cười, sau đó chỉ về hai người ngồi chung với nàng mà giới thiệu....

“Bạch tiên sinh, để ta giới thiệu với ngài....vị tóc hồng này là Tây quý phi, còn vị tóc xanh lá này là Ngọc quý phi....”

“Kính chào Ngọc quý phi, Tây quý phi....”

“Bạch tiên sinh đa lễ rồi....” Ngọc quý phi cười mà nói...

“Đúng...ngài là một lục phẩm luyện dược sư, sợ rằng thân phận của bọn ta thua xa ngài nhiều lắm...” Tây quý phi cười nói.

“2 vị quý phi quá lời rồi....”

“Bạch tiên sinh ta có câu muốn hỏi ngài...”

“Mời Ngọc quý phi cứ nói....”

“Tại sao ngài lại đeo mặt nạ vậy...” Hàn Phong nghe Ngọc quý phi hỏi xong thì cứng miệng, chẳng biết trả lời sao.

“Ngọc quý phi thông cảm, khuôn mặt của ta lúc nhỏ đã bị bỏng, sau này lại bị tai nạn, khuôn mặt hầu như là bị phá hủy cho nên ta phải đeo mặt nạ, tránh có nhiều chuyện không liên quan lắm...”

“Vậy tại sao ngài lại không chữa cho chính mình...ngài là một lục phẩm luyện dược sư mà...” Hàn Phong lần nữa giật mình, hần mặt bắt đầu trầm lại nhìn người quý phi này, hai câu hỏi đều rất sắc sảo...

“Quý phi nói không đúng rồi...ta chữa được nhưng ta không muốn, bởi vì ta lưu lại, nhắc nhở cho mình là mình nhỏ bé và yếu đuối thế nào lúc nhỏ...”

“Không biết Ngọc quý phi còn muốn hỏi gì nữa không...”

“Hihi...hết rồi, Bạch đại sư...” Ngọc quý phi chỉ che miệng cười một cái, rồi cầm ly trà lên mà uống. Hàn Phong lấy cớ mà cáo lui, không biết hần ở lại thì còn bị hỏi gì nữa. Xuất Tán thấy Hàn Phong đi tới thì mặt vui mừng nói...

“Bạch tiên sinh, ngài đã tới...”

“Thái tử...”

“Bạch tiên sinh, chúng ta đi qua bảo khổ nào...chắc ngài cũng chờ lâu rồi...” Xuất Tán tâm trạng hôm nay rất là vui, vì ngày hôm qua Xuất Vân Tông khen hần cả nửa ngày trời khiến cho tâm trạng hần như mèo thấy mỡ....

“Vậy phiền thái tử dẫn đường....”

“Mẫu thân, con dẫn Bạch tiên sinh qua bảo khổ, chút nữa sẽ quay lại...”

“Không cần đâu...dẫn ngày ấy ra tham quan để đồ đi...dù sao cũng là lần đầu tới mà...”

“Vậy...thì hải nhi xin cáo lui...”

Dưới sự dẫn đường của Xuất Tán, Hàn Phong rốt cuộc đã tới trước một cánh cổng cực kỳ to lớn, hơn nữa là một tòa tháp cực kỳ cao, ít nhất cũng phải hơn hai chục mét. Lúc này một vị lão giả đi từ bên trong ra ngoài, Xuất Tán thấy hần thì hai tay chấp lại, cung kính chào....

“Xuất Tán kính chào Tổng lão!!!”

“Ừ.....ngươi này là...”

“Bẩm Tổng lão....ngươi này là vị luyện dược sư đã chữa hết bệnh cho phụ hoàng, hần đến đây để chọn phần thưởng theo phần thưởng...”

“Mấy món...”

“Dạ, 2 món ạ...”

“Ừ....vào đi, tùy tâm mà chọn...tùy duyên mà có...tùy thời mà lấy....” Tổng lão nói xong thì xoay người rồi biến mất. Lúc này Hàn Phong thắc mắc mà hỏi...

“Lão ấy là ai thế...”

“Tổng lão chính là đại cung phụng của Đế Kim đế quốc, nghe nói ngài ấy là một Thiên Hoàng cường giả ấy...”

“Thế à....”

“Bạch tiên sinh...chúng ta vào thôi...” Hàn Phong gật đầu rồi tiếp tục bước theo, khi vừa vào trong thì trước mặt hần là hàng trăm, hàng ngàn tia chiếu sáng khắp cả căn phòng. Hàn Phong mở mắt nhìn cho kĩ thì thấy có rất nhiều thanh bao vật treo khắp mọi nơi, hơn nữa trang sức, giáp trụ, găng tay, găng chân....tất cả đều là phẩm chất Vàng.

“Ở đây cao nhất là phẩm chất nào...”

“Bạch tiên sinh, nơi này cao nhất thì chỉ có phẩm chất Vàng thôi, Bạch Ngân phẩm chất chỉ là trong truyền thuyết, Nhân tộc hầu như không một ai có hết...”

“Ừ....được rồi, ngại cứ chờ đi...ta đi dạo mà chọn lựa...2 món đúng không...”

“Vâng, 2 món...tiểu bối xin cáo lui...”

Hàn Phong nhìn thấy Xuất Tán đã lui ra ngoài mà đi vòng vòng, dù sao nơi này cao nhất chỉ có phẩm chất Vàng, hắn tính đi xem hết rồi chọn đại vài món đưa cho hai cô nàng chị em xài....

“Biết vậy đem theo tiểu Bạch, để nó ngửi ra mùi vật phẩm..cái nào tốt cái nào tệ...”

Bỗng nhưng trong đầu hắn hiện lên những tiếng vang, Hàn Phong xoay người nhưng không thấy một bóng người. Bởi hắn cảm nhận có người đang đứng phía sau mình, rồi kêu hắn đi theo.....

“Người nào.....”

“Kì lạ....ta cảm nhận có người phía sau.....”

“MAU TỚI ĐÂY.....”

“Lại nữa.....ở đâu.....”

“TA Ở ĐÂY.....”

Hàn Phong lập tức hai mắt nhắm lại rồi bắt đầu tò ra Hồn Khí của mình khắp xung quanh, cảm nhận âm thanh đang kêu lên mà từ từ đi lại. Khi hắn mở mắt ra mình đã tới trước một căn phòng, Hàn Phong liền đẩy cửa mà đi vào. Cả căn phòng rộng lớn nhưng không hề có một món bảo khí nào, mà chỉ có một cây cung được đặt ở chính giữa căn phòng...

Hàn Phong bước tới mà nhìn thì thấy thanh cung khá là cũ kỹ, hơn nữa còn có một lớp vỏ đen bao bọc cả cây cung. Thanh cung dài khoảng 1 mét, hai đầu cung thì mỗi đầu có một đầu rồng ngậm một cục ngọc. Hàn Phong lúc này đưa tay lên mà cầm vào cây cung, khi vừa chạm tới thì cây cung lập tức phát sáng lên...

“Đã hơn 1 ngàn năm rồi...lão phu cuối cùng cũng đã chờ được người có thể đáp ứng điều kiện của phong ấn này.....”

Trước mặt Hàn Phong hiện ra một thân ảnh già nua, Hàn Phong hai mắt nhìn thân ảnh đó mà cố gắng tìm kiếm thông tin để xem rằng đã thấy lão ở đâu.

“Tiểu tử, đừng có giả trang thành một lão già... với không cần vô ích...ngươi không tìm thấy bất kỳ sách nào lưu lại tên ta đâu...bởi ta là một kẻ không nên có mặt trong sử sách.....”

“Không biết tiền bối là ai....” Hàn Phong nghe thấy lão đầu này gọi hắn là tiểu tử, liền biết thân phận bị nhận ra. Sau đó xoay người xung quanh để phòng không có ai nghe, sau đó mới chấp tay mà cung kính hỏi...

“Ta à.....ta tên là gì nhỉ...lâu quá rồi cũng không cần nhớ...hình như tên ta là Sát Mộc, ngươi chắc không biết đâu....”

“Sát Mộc....Sát Mộc....chẳng lẽ ngài là Huyết Tổ Thần Tiên Sát Mộc.....”

“Ý tiểu tử, ngươi thật sự biết ta à....”

“Sự tích của ngài ai ai lại không biết, một tên bắn tan một ngọn núi, 2 tên khiến cho đại dương tách ra, ba tên người người run sợ, 4 tên phân địa thành thân.....ta nói không sai chứ....”

“Ngay cả 4 câu mở đầu của Tứ Sát Tiên Điều Công mà ngươi cũng biết à....”

“Phẩm chất Thánh Giai, một trong những quyền bí kỹ mà ai ai cũng ham muốn, ta làm sao không biết được....”

“Tiểu tử nói chuyện nghe rất là lọt lỗ tai....sao, có hứng làm đệ tử của ta không....”

“Tiểu bối đã có gia sư...mong tiền bối thứ lỗi...”

“Ta biết ngay mà....ngươi nhìn cùng lắm chỉ mới 15, 16 mà đã là một Thiên Quân....sư phụ ngươi, chắc còn mạnh hơn ta nhiều....”

“Nhưng không sao.....cho dù ngươi không bá sư, nhưng ngươi vẫn là người thích hợp nhất trong một ngàn năm qua...ta quyết định truyền cho ngươi Tứ Sát Tiên Điều Công này, coi như là phần báo đáp vì đã cho ta tọa nguyên đi...hahaha...”

“Trước đó, tiểu bối có điều thắc mắc...dựa theo ghi chép lại, 1 ngàn năm trước Ma tộc dẫn quân bắt đầu tấn công 5 tộc còn lại nhưng vì đại lục ích Tiều hiểm trở, hơn nữa lại nằm cách nhau một cái Biển Đen, Ma tộc đánh bỏ và dồn lực lượng tấn công bốn tộc khác. Tiền bối là một người kháng Ma tộc, nhưng bị đánh bại và phong ấn linh hồn vào cây cung này, sau đó đem tới Nam Kha....sao bây giờ ngài lại ở đây....”

“Cũng được, ta cũng nên giải thích rõ ràng....chuyện là thế này, sau khi linh hồn ta bị phong ấn vào cây cung này, bọn họ tính đem ta về Nam Kha mà tặng cho Ma Vương của bọn họ, nhưng lúc đó có một thân ảnh nhảy ra cứu ta, sau đó đem ta về Hoàng Cung này, cất giấu đi....chuyện tiếp theo thì ta không biết gì hết, còn bây giờ thì ngươi đánh thức ta thôi....”

“Vậy à...”

“Được rồi, tiểu tử ngươi nói nhiều quá... mau cầm cây cung lên mà chấp nhận đi... tên của nó là Sát Thần Cung...”

Hàn Phong cười cười, sau đó tay cầm cung lên, mắt nhắm lại mà cảm nhận từ luồng Hồn Khí đang chảy qua lại, rồi bỗng nhiên cây cung bắt đầu nứt mẻ, lớp vỏ đen từ từ bị tách ra và bên trong là một thanh cung màu bạc cực đẹp, thân cung cong vào trong một khúc, ở giữa một cái đầu rồng đang chìa miệng của nó ra ngoài, sau đó cây cung bắt đầu nhập vào trong cơ thể hắn, thay thế Hồn Cung, trở thành một Thiên Hồn mới cho Hàn Phong...

“Ý tiểu tử... người vừa mới hấp thụ cây cung đó hả...” Sát Mộc giết mình mà nhìn Hàn Phong, hắn đây là lần đầu thấy có người có thể hấp thụ một cái không có sự sống, thành Thiên Hồn. Hàn Phong không trả lời, chỉ đưa tay trái lên, Sát Thần Cung nổi lên, trôi lơ lửng trên lòng bàn tay của Hàn Phong, Sát Mộc thì hai mắt tròn lên mà nhìn, sau đó gật đầu coi như là chấp nhận tạm đi...

“Cây cung này và Tứ Sát Tiễn Điều Công là một cặp đi với nhau, và dùng cung mà giết người, chứ không dùng tên. Sau khi vận dụng thì ngươi có thể chuyển hóa Hồn Khí thành tên mà phóng ra, uy lực kinh người... cung và bí kỹ đã giao cho ngươi, hãy tu luyện cho thật tốt...”

“Vậy tiền bối bây giờ tính làm gì...”

“Không biết nữa... chắc tìm một cơ thể nào đó rồi nhập vào đi... sau đó sống cho thật tốt khoảng thời gian mà ta đã mất...”

“Vậy ngài muốn đi theo ta không...”

“Đi theo ngươi à.....” Sát Mộc đương nhiên là biết Hàn Phong đang mời chào mình, hắn đi tới mà nhìn hắn thật kỹ, trên dưới, sau đó xoa xoa cằm vài cái rồi nói...

“Cũng được... nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện...”

“Tiền bối cứ nói, nếu ta làm được nhất định sẽ toàn tâm toàn sức mà hoàn thành...”

“Ta muốn một ngày nào đó, nếu cậu có thể gặp được hậu nhân của lão già này, nếu như là bạn mong cậu chăm sóc cho họ. Nếu như là thù, tha cho họ một mạng... cái này làm được không...”

“Hàn Phong lấy danh nghĩa xin thề nếu một ngày gặp được hậu nhân của Sát Mộc tiền bối, là bạn thì sẽ hết sức giúp đỡ, nếu là thù chỉ cần họ không làm trái quy tắc thì ta nhất định sẽ tha cho họ một mạng, nếu trái lời thề bị ngũ mã phanh thây, thiên lôi giáng tội, mãi mãi không siêu sinh...”

“Như vậy chắc là được rồi đúng không Sát tiền bối...”

“Hahaha, lão nô Sát Mộc cảm tạ thiếu gia đã thành toàn...”

“Vậy ngài hãy ở tạm trong giới chỉ của ta, ta sẽ tìm một cơ thể khỏe mạnh cho ngài...”

“Vậy lão phu cảm tạ thiếu gia...” sau đó Sát Mộc bắt đầu chui vào trong cái giới chỉ, còn Hàn Phong thì xoay người ra khỏi căn phòng, liếc qua liếc lại, lấy một thanh kiếm phẩm chất vàng, sau đó bước ra khỏi Bảo Khố. Xuất Tẩn lúc này đang chờ nhìn thấy Hàn Phong đã ra ngoài, thì vội vàng chạy tới...

“Bạch tiên sinh... ngài chọn xong rồi à...”

“Ừ... Cảm tạ thái tử đã đứng chờ lão phu” Hàn Phong nhìn lên lúc này trời đã chập tối, xem ra vị thái tử này cũng có lòng, chờ mình hơn 2 tiếng..

“Bạch tiên sinh nói quá... Vậy chúng ta nên làm việc tiếp theo...”

“Việc gì thế thái tử...”

“Đương nhiên là dẫn ngài tới nơi tốt nhất, vui nhất và đẹp nhất Phong Nhất đế đô rồi...” Xuất Tẩn cười to mà nói, Hàn Phong nhìn mặt hắn thấy hiện lên một vẻ dâm dục, đang suy nghĩ về cái nơi mà tên này nhắc tới.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiên thượng nhân gian lâu (1)

Sau khi rời khỏi bảo khố, Xuất Tẩn dẫn Hàn Phong xuất cung mà đi ra ngoài thành thị, lúc đầu Xuất Tẩn đòi sống chết đi theo, nhưng Xuất Tẩn nhất quyết không chịu, đành phải lừa nàng nói chờ ở bên kia, nhưng đi theo cổng khác mà trốn. Hàn Phong thì cười hai vị huynh muội này, đại ca đi tới cái nơi “Bất Tận Cho Nữ Nhân” thì làm sao lại dẫn muội muội của hắn mà làm mất nhã hứng chứ...

Quả nhiên xe ngựa vừa ra thành thì một đường quen thuộc nhanh chóng chạy đi, Hàn Phong nhìn Xuất Tấn mà nói...

“Chắc thái tử thường xuyên đi cái nơi đẹp đẽ này đúng không...”

“Sao ngài lại biết...”

“Lúc chọn xe ngài lại chọn tên này nhất định, vẻ mặt của hần lại vui vẻ như là hiểu ý, còn khi ra ngoài Hoàng cung, thì ngài chưa cần nói địa điểm nhưng hần đã bắt đầu đánh xe...đương nhiên là thường xuyên nên mới hiểu rõ chứ...”

“Bạch tiên sinh nói không sai.....ta quả như thế là thường xuyên đến cái địa phương đẹp đẽ đó...”

“Không ảnh hưởng danh tính à...”

“Cũng không phải không có...nhưng mà Hoàng Cung buồn thê, hôm nay lại nhờ ngài ta mới quang minh chính đại mà đi, tội gì không đi.....” Xuất Tấn xoa đầu mà cười cười, lúc này tên đánh xe ở ngoài liền nói...

“Thái...thiếu gia, chúng ta tới nơi rồi...”

“Bạch tiên sinh, mời.....”

“Thái tử, mời...” sau đó cả hai người cùng xuống xe, quả nhiên vừa nhìn cái bảng hiệu Hàn Phong liền biết phán đoán của mình là hoàn toàn chính xác, nơi đẹp đẽ nhất Phong Nhất đế đô, hay nói cách khác là thanh lâu, có tên là Thiên Thượng Nhân Gian Lầu.

“Tiên sinh, chúng ta nên đi vào nào...”

Xuất Tấn vui vẻ mà mời, sau đó dẫn Hàn Phong vào bên trong, lúc này một phụ nữ trung niên mập mạp, không khác gì tên Đại Minh, mặt mày trang điểm đậm ra, Hàn Phong nhìn mà thấy ón lạnh. Bà ta chạy tới mà nhìn Xuất Tấn nói...

“Thái.....thiếu gia, lâu rồi ngài mới tới...mấy cô nương nhớ ngài lắm đó...” bà này là chủ nhân của tòa thanh lâu này, là một má mị. Đương nhiên bà ta biết thân phận Thái Tử của Xuất Tấn, nhưng hiểu lý lẽ mà im lặng, không thì ngày mai là ngủ luôn khỏi dậy.

“Hahaha má mị, mấy bữa nay ta bận...mãi mới có dịp ra đây...”

“Vị này là.....” lúc này bà ta nhìn thấy Hàn Phong phía sau Xuất Tấn mà thắc mắc....

“Vị này là Bạch tiên sinh, là khách quý, ngay cả cha ta phải nể mặt ngài ấy 5 phần, tốt nhất là không nên đắc tội, không thì bà hiểu hậu quả mà.....” Má mị nghe Xuất Tấn giới thiệu xong thì mặt sợ hãi, giật mình và ngạc nhiên, sau đó cười mà nói...

“Bạch tiên sinh...khách quý...là khách quý nha...bảo đảm hôm nay ngài được phục vụ tận tình.....”

“Tư tiểu thư hôm nay có biểu diễn không...”

“Có...đương nhiên là có, Bạch tiên sinh và thiếu gia ngài tới rất là đúng lúc.....”

“Hahaha tốt, vẫn như cũ, nhưng nên nhớ hàng phải sạch và tuyệt phẩm, Bạch tiên sinh thân phận cao quý, không nên...không nên...”

“Ý thiếu gia cứ an tâm...ta hiểu, ta hiểu.....” sau đó má mị này nhờ một tên tiểu nhị dẫn hai người lên một căn phòng. Sau khi ổn định chỗ ngồi hần mới bụng ly trà lên mà uống, lúc này một bên Xuất Tấn thì đã nhanh chóng ôm vài người rồi, hần nhìn Hàn Phong mà nói...

“Bạch tiên sinh...ngài muốn vài em không...”

“Không cần.....”

“Cũng đúng...à Bạch tiên sinh, ta bảo đảm sẽ có người mà ngài thích...”

“Ai.....”

“Tư Thiên Thiên, ca kỹ có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, sánh ngang Thanh Nhã tiểu thư và Kim Ngân tiểu thư. Tài năng ca hát, đàn, thư tịch, vẽ tranh....Cầm Kỳ Thi Họa, tất cả đều tuyệt sắc.....”

“Thế à.....”

“Đề ta xem vẻ đẹp của nàng có như thế không...” Hàn Phong không nói gì, chỉ cười cười mà tiếp tục nhìn xuống dưới...

Lúc này một tiếng đàn bắt đầu vang lên, êm dịu và thanh thoát, đó là điều mà Hàn Phong cảm nhận được, nhưng hần còn nghe được tiếng đàn còn xen tiếng buồn.e Hàng chục người bắt đầu vỗ tay, sau đó là tất cả mọi người ở đây, sau đó là một thân ảnh từ từ hiện ra sau màn sân khấu, nàng đang ngồi mà đàn lên những âm thanh nhẹ nhàng làm mát lòng người.

Nàng thân hình không cao, nhưng cũng không quá thấp, mái tóc và cặp mắt đều một màu đen huyền, lông lánh. Nàng mặc một bộ váy bó sát người, nên những đường cong hiện lên rất là rõ ràng, hơn nữa làn da như tuyết, hương thơm nồng nàn khiến cho hàng chục, hàng trăm tên nam nhân ở đây sôi máu lên, hàng chục hàng trăm ánh mắt ghen ghét.....người này chính là Tư đại mỹ nhân, Tư Thiên Thiên.....

Tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên, người người ở đây đều nhắm mắt mà hưởng thụ nhưng Hàn Phong thì không hề quan tâm, mà vẫn tiếp tục uống ly trà của mình. Đối với hắn, âm thanh từ đàn là để thưởng thức nhưng một khi âm thanh bị nhiễm bẩn, thì không cần phải nghe nữa bởi vì nó không đáng để mà thưởng thức.

Hành động này để Tư Thiên Thiên lúc này đang quan sát toàn bộ người, lúc nhìn tới Hàn Phong thì cực kỳ ngạc nhiên, bởi hắn không hề nghe nàng gảy đàn, mà còn ngồi đọc sách, uống trà như không có gì hết.

Một lúc sau nàng ngừng lại, cả đám người ở đây lập tức vỗ tay, bởi vì bọn họ tưởng rằng Tư Thiên Thiên đã đàn xong. Tiếng vỗ tay vang vọng khắp cả căn phòng, còn có những tiếng la lên để khen ngợi, để cổ vũ....nhưng Hàn Phong thì nhủu mày, bởi hắn nhận ra bài này, nhưng Tư Thiên Thiên đàn chưa xong. Hắn cười mà lắc đầu, sau đó cất cuốn sách vào mà coi như mình có nghe đàn đi....

“Bạch tiên sinh thấy thế nào, quả là tiếng đàn cực kỳ êm dịu và đẹp để đi...”

“Chắc thế...” Hàn Phong hồ hững trả lời, Xuất Tấn thì đang vui vẻ nên không quan tâm lắm, mà hắn tiếp tục trêu chọc hai người đẹp hai bên. Lúc này một thanh niên trẻ tuổi đứng dậy mà vỗ tay mà nói lớn lên....

“Tư cô nương quả nhiên là một mỹ tài, tiếng đàn vừa êm vừa dịu, hơn nữa lại có cao có thấp, có nhanh có chậm....tiếng đàn rất hay...rất hay...”

“thái tử....tên đó là ai thế....” Hàn Phong chỉ về tên ngu, vừa mù vừa điếc mà thắc mắc...

“À hắn là nhị thiếu gia của Bác gia, em trai của của tên Bác Nhân, hình như tên là Bác Duy....”

“À...thì ra vậy....”

Tư Thiên Thiên nghe Bác Duy khen ngợi mình, còn tỏ vẻ ta rất ranh, nàng trong lòng chửi thầm, khinh thường, nhưng mặt vẫn cười mà nói....

“Bác công tử quá khen....tiểu nữ chỉ làm hết bổn phận thôi....”

“Haha Bác Dân, người một người điếc và mù mà có thể hiểu âm nhạc à...đừng có mà giả bộ....” Hàn Phong xoay người qua thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, đó là tên Lý Tông hắn gặp ở hội đấu giá Kim thành.

“Lý tông, người có ý gì....”

“Thì ý ta như lời người vừa nghe....thấy chưa, còn không hiểu ý ta nói mà còn bày đặt nhận xét âm nhạc của Tư cô nương....”

“Người....người muốn gây sự à....”

“Cái gì mà gây sự....chỉ qua là nhận xét thôi....bản nhạc mà Tư tiểu thư vừa đàn xong là một tác phẩm đặc sắc, người mù như người làm sao mà hiểu hết chứ....”

Hàn Phong nhìn hai tên ngu dốt tranh cãi mà thờ dài, cả hai tên đều là vừa mù vừa điếc, bởi Tư Thiên Thiên căn bản không có đàn xong, mà ngừng giữa chừng. Lúc này Hàn Phong cảm nhận có người nhìn mình, quay qua thì thấy Tư Thiên Thiên đang nhìn mình, hơn nữa còn ánh mắt chăm chú. Hắn quay qua quay lại để mà chắc chắn, nghĩ rằng mình có làm gì kỳ quái để bị để ý ta....

“Các vị công tử xin đừng cãi nhau nữa....ta vốn đàn chưa xong thì các vị sao có thể nhận xét được....”

“Cái gì.....”

“Đàn chưa xong....”

Hàn Phong nghe nàng nói xong thì chả có gì ngạc nhiên, hơn nữa mà còn gắp vài cái, tò mò nhìn nàng sao lại tự nói ra thế, khác nào làm mất mặt đám công tử bột này. Lúc này Tư Thiên Thiên nhìn về Hàn Phong lại càng chắc chắn điều gì đó.....

“Thì ra là thế...chẳng trách ta thấy thiếu thiếu cái gì....giống như người nào đó, người ta đàn chưa xong đã nhận xét....ngu ngốc....”

“Lý tông...người cũng thế thôi....”

“Sao...muốn đánh nhau à.....”

“Các vị đại gia....không nên làm loạn...đây là Thiên Thượng Nhân Gian Lầu đây....” mà lúc này một bên mà nói lên, căn bản mang theo uy hiếp, hai tên Bác Duy và Lý Tông nghe câu cuối cùng thì lập tức nín lại, mà ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Thái tử, sao bọn họ vừa nghe thế là ngoan ngoãn ngồi xuống thế....”

“Bạch tiên không biết đây thôi, Thiên Thượng Nhân Gian Lầu là do Nguyệt Thần Tông mở ra, muốn gây sự chẳng khác nào đánh vào mặt họ, cho nên không ai dám gây sự ở nơi này hết....chỉ cần không gây sự trước mặt thì Nguyệt Thần Tông cũng không hơi đâu mà quản.” Hàn Phong nghe xong thì gật đầu....

“Thật ra bản nhạc được ta nâng là một bài song hợp, cần tới hai người phối hợp với nhau mà đàn. Phần đầu tiên chỉ cần một người nhưng phần thứ hai cần tới 2 người, đó là vì sao ta mới không đàn tiếp, mong cái vị đừng trách....”

“Không sao...không sao....”

“Đúng...đúng....”

“Tư công nương quá lời rồi....”

“Chính là thế nên ta muốn mời một vị ở nơi này cùng ta tấu phần tiếp theo của bản nhạc này....”

“Ta....ta đàn được nè Tư tiểu thư....”

“Không, mời ta....”

“Các người im mồm....các người biết đàn à...để ta....”

Tư Thiên Thiên vừa dứt lời thì hàng trăm cánh tay giơ lên mà tranh nhau, một cơ hội gây đàn cùng nữ thần trong mộng, đàn ông nào mà chả ham muốn.

“Như vậy để cạnh tranh công bằng đi....chỉ cần người nào có thể nói bản nhạc này tên gì không những có thể đàn chung với ta, mà sẽ được dùng cơm một bữa tối...thế nào.....”

Nghe được lời nàng nói xong thì lập tức cả căn phòng này, người người lập tức hai mắt rực lên, còn có nhiều người tưởng tượng mình ngồi một bên nữ thần trong lòng. Sau đó hàng trăm cánh tay đưa lên mà bắt đầu suy đoán....

“Ta đoán rằng.....”

“Sai rồi....”

“Ta đoán....”

“Cũng sai....”

“Vậy bài này là.....”

“Sai....”

Nhưng không một ai suy đoán đúng hết, từng người từng người trả lời hoàn toàn sai, ngồi trên này Xuất Tấn cũng rất muốn nhưng mà khổ nỗi hắn không biết gì về âm nhạc. Hàn Phong một bên nhìn hắn mà cười nói....

“Thái tử có muốn thể hiện trước người đẹp không...”

“Chẳng lẽ tiên sinh biết đáp án à....”

“Quá đơn giản...bản nhạc này tên là.....”

Dưới này thì vẫn tấp nập mà đưa tay trả lời nhưng không một ai đúng, ngay cả Lý Tông và Bác Duy hai người đều bị nốc ao ra ngoài, lúc này Xuất Tấn đứng dậy mà hét lên....

“Ta biết bản nhạc này là gì....”

Tư Thiên Thiên xoay ánh mắt nhìn lên trên âm thanh đó, nàng cười mà nghĩ rằng mình đoán đúng, xem ra chỉ có hắn biết được....

“Không biết công tử có thể nói đáp án không nào....”

“Bài này tên là Thiên Cổ Anh Hùng...đúng không....”

“Đúng...vị công tử này trả lời hoàn toàn chính xác....” Xuất Tấn nghe thấy Tư Thiên Thiên gật đầu thì vui vẻ cực độ, nghĩ sắp được ngồi chung với mỹ nữ, những người khác thì ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hắn...nhưng câu nàng hỏi tiếp theo khiến hắn ngậm mồm, người khác thì nhìn về vui mừng....

“Không biết công tử có thể cho ta biết xuất xứ và lịch sử của bản nhạc này không....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Thiên thượng nhân gian lâu (2)

“Không biết công tử có thể cho ta biết xuất xứ và lịch sử của bản nhạc này không....” Xuất Tán nghe nàng hỏi xong thì giật mình, không biết phải nói sao...

“Tur cô nương...không phải chỉ cần nói tên ra thôi sao....”

“Công tử...ngài đã biết tên bản nhạc cổ xưa này, chắc chắn thêm một chút độ khó đâu làm khó công tử được....trừ phi, ngài có cao nhân chỉ điểm...” Tur Thiên Thiên ánh mắt sắc sảo, một miệng nói, ánh mắt nhìn về Hàn Phong mà cười. Hàn Phong nghe thấy cô nàng hỏi thế thì hứng thú, quả nhiên đầu óc lạnh lẽ, hỏi chuẩn và độc như thế....

Lịch sử và xuất xứ của bản nhạc này, chưa tới mười người hiểu được rõ như thế. Hàn Phong biết được qua một lần hần ngồi nghe sư phụ mình đàn, rồi tò mò mà hỏi, từ đó hần mới biết bản nhạc này.

“Nếu ta đoán không lầm, vị cao nhân đó chắc là người ngồi bên cạnh công tử đi....”

“Cái này....Bạch tiên sinh.....”

“Không cần lo, để ta giúp ngài....” Xuất Tán nghe Hàn Phong nói thì một bộ mặt cảm kích, sau đó cười khổ mà ngồi xuống. Hàn Phong đứng dậy, một giọng trầm ổn mà cười nói....

“Cô nương quả nhiên tài trí hơn người, nhưng không phải như thế...công tử nhà ta đương nhiên là biết cả tên lẫn lịch sử của nó, nhưng ngài xưa nay bị một chứng bệnh hay một mối khi đứng trước đám đông...cho nên ngài ấy không thể phát huy được kiến thức của mình. Nên ta sẽ thay công tử mà trả lời, chắc Tur tiểu thư không ý kiến gì đúng không....”

Hay....một câu thay đổi cả bàn cuộc, đem hết sự mất thể diện ném qua một căn bệnh, Tur Thiên Thiên cười cười, mà nói...

“Đương nhiên...không biết cao danh quý tánh của ngài....”

“Ta họ Bạch....mọi người gọi là Bạch tiên sinh.....” Hàn Phong vừa dứt lời thì hàng trăm người nhìn người, nhớ ra cái tên đã nghe ở đâu...

“Bạch tiên sinh.....”

“Nghe quen quen....”

“Ê ngài ấy không phải là vị lục phẩm luyện được sư trị được căn bệnh mà không ai chữa được à....”

“Đúng rồi...là ngài ấy....”, Tur Thiên Thiên một bên nghe được sự tích của Hàn Phong, thì giật mình, đang suy nghĩ cái gì đó...

“Hần là.....” Lý Tông một bên đương nhiên là nhận ra Hàn Phong là ai...

“Vậy ta xin mạn phép trả lời...”

“Tiên sinh cứ tự nhiên....”

“Bản nhạc Thiên Cổ Anh Hùng là một bản nhạc được soạn vào một ngàn năm trước khi Nhân tộc bắt đầu phát triển, lúc đó Ma tộc dẫn quân đội mà bắt đầu xâm lược. Lần đó là một cuộc chiến cực kỳ gian khổ cho nhân tộc chúng ta, nhưng liên tục thua hết trận này tới trận khác. Vào cái ngày mà bản nhạc ra đời là ngày mà Nhân tộc chúng ta phòng thủ ở phòng tuyến cuối cùng, bởi chỉ cần Ma tộc vượt qua tiền tuyến này thì Nhân tộc chắc chắn sẽ bị đô hộ. Người người tuyệt vọng, ai ai cũng muốn bỏ cuộc nhưng lúc này có một người lính, hần đứng ra mà dùng thân cây làm đàn, dùng chỉ để làm dây đàn, dù Hồn Khí để làm âm thanh vang vọng ra.....

Hần bắt đầu tấu lên một bản nhạc, nêu lên nỗi sợ hãi trong lòng người, nêu lên những cái đau, cái xấu khi mà Ma tộc thắng lợi, những lời đàn nhắc nhở người thân của họ sẽ ra sao, bạn bè của họ sẽ bị như thế nào, người họ yêu thương sẽ có số phận gì, và con cháu tương lai sẽ phải đối mặt ra sao. Chính những lời nhạc này mà Nhân tộc lấy lại được tinh thần, họ thà chết cũng bảo vệ Nhân tộc, cuối cùng chúng ta đẩy lùi được cuộc tấn công đó, từ đó bắt đầu chiến thắng liên tiếp. Về sau để tôn vinh bản nhạc và người viết ra đó, họ đặt tên là Thiên Cổ Anh Hùng, tức là “anh hùng của Nhân tộc mãi mãi lưu truyền thiên cổ “....ta nói thế chắc không sai nhỉ Tur tiểu thư....”

“Không sai...Bạch tiên sinh trả lời hoàn toàn chính xác....”

Những người khác lúc này mới hiểu được cái lịch sử xa xưa của bản nhạc này, thấy được sự tích thật là vĩ đại, cao to....

“Vậy mời Bạch tiên sinh lên đây cùng ta hoàn thành bản nhạc này nào....”

“Cái này....”

“Bạch tiên sinh...ngài lên đi...”

“Đúng thế....chỉ có Bạch tiên sinh mới xứng với giai thoại...”

Lúc này hầu như ai cũng lên tiếng ủng hộ Hàn Phong lên trên bục, ngay cả Xuất Tán một bên tự hào, mà thúc đẩy Hàn Phong lên. Hắn thở dài, rồi cũng nhảy xuống sân khấu từ bên trên.

“Vậy mong các vị và Tư tiểu thư không chê bai là được....”

“Không sao...không biết Bạch tiên sinh đã có đàn chưa...hay muốn dùng của chúng ta....”

“Không sao..ta có đàn riêng của mình....” Hàn Phong lấy từ trong giới chỉ của mình ra một cây đàn tranh, đã từng là của sư phụ hắn nhưng sau này cũng truyền cho Hàn Phong. Cây đàn này dài khoảng 1 mét, đích rộng rồi từ từ thu hẹp từ đích tới đầu. Thân đàn là một màu bạc, hơn nữa lại có nhiều bông hoa khắp nơi, đủ loại hoa. Đường viền một màu nâu đậm, phát sáng và được khắc lên thêm nhiều loại hoa khác nhau, tô lên được vẻ đẹp của cây đàn này nhiều hơn....

Khi Tư Thiển Thiển nhìn thấy cây đàn này thì cực kỳ ngạc nhiên, không nhận được là lên:” Đây là....Bách Hoa Cổ Đàn....”

“Tư tiểu thư quả nhiên hiểu rõ về Cầm....”

“Quả nhiên Bạch tiên sinh cũng là một cầm sĩ....”

“Chơi lúc buồn thôi.....không hơn đâu....vậy chúng ta nên bắt đầu đúng không....” Hàn Phong nói xong lập tức ngồi xuống, qua cái mặt nạ mà hắn nhìn cây đàn, ánh mắt nhớ nhung, lúc nhỏ sư phụ hay đàn cho hắn nghe....

“Chúng ta bắt đầu....”

Tư Thiển Thiển vừa dứt lời thì lập tức hai âm thanh vang lên cả căn phòng, hai âm thanh, hai cây đàn khác nhau, nhưng chung một bản nhạc, chung một giai điệu và hòa nhịp vào nhau. Đồng thanh, đồng điệu, không hề bài xích...giống như hai người này đã song hợp với nhau nhiều lần...không ai tin tưởng đây là lần đầu.

Bản nhạc lúc này không còn một âm thanh buồn bã, hay là êm dịu mà thay vào đó là một âm thanh hùng dũng, thể hiện được ý chí không ngừng cố gắng, đấu tranh để bảo vệ Nhân tộc. Những người nghe bản nhạc này cảm nhận được mình đang hòa vào trong nó, họ cảm nhận được mình đang ở trên chiến trường 1 ngàn năm trước, cảm nhận được ý chí kiên cường của tổ tiên, cảm nhận được sự đau thương, mất mát mà nhiều người đã đánh đổi nó để giữ hòa bình cho con cháu đời sau....cứ như thế từng người từng người ở nơi này đều bắt đầu cảm nhận được cái độ chân thật, và vài người đã bắt đầu khóc.....

“Ting....ting...tinggg.....”

Hàn Phong và Tư Thiển Thiển dừng lại cùng một lúc cũng là lúc hàng trăm tiếng vỗ tay lập tức vang lên, sau đó là những lời khen ngợi....

“Hay....rất hay....”

“Rất là cảm động...ta giống như vừa thấy được cuộc chiến 1 ngàn năm trước....”

“Ta cũng thế....”

“Híc..híc.....ta khóc rồi...quả nhiên là một bản nhạc xứng hai chữ Thiên Cổ....”

“Bạch tiên sinh....chút nữa ta chờ ngài ở phòng riêng của ta nha....” Tư Thiển Thiển nhìn Hàn Phong hai mắt đưa tình, ghé sát vào lỗ tai hắn mà nói, kèm theo một mùi hương khó tả. Hàn Phong cười khò lắc đầu, sau chuyện lại càng rắc rối thế này.

“Cảm ơn các vị đã bỏ ra thời gian tới ngày hôm nay, Tư Thiển Thiển cảm tạ mọi người..”

“Và theo ước định thì vị Bạch tiên sinh này là người thắng cuộc, ta và hắn sẽ dùng bữa tối với nhau....ta cũng xin cáo lui trước, mong các vị thông cảm..”

“Không sao....”

“Đúng...Bạch tiên sinh xứng đáng....”

“Đúng thế....” Xuất Tán một bên mừng rỡ mà la lên, hắn cũng cảm thấy tự hào và rất vui về ngày hôm nay, chỉ có Lý Tông và Bách Duy cảm thấy mất mặt ngày hôm nay, tức giận ra về.

“Bạch tiên sinh, mời....”

“Tư tiểu thư, mời...” Hàn Phong tỉnh mở miệng từ chối, nhưng mỹ nữ ánh mắt long lanh, dịu dàng nhìn hấn mới. Hàn Phong nuốt hết câu tỉnh nói, cười khổ mà đồng ý, còn Tư Thiên Thiên thì chỉ cười, rồi dẫn đường.

Sau đó hai người bước vô một căn phòng đã được chuẩn bị sẵn sàng, đồ ăn đều đã đặt đầy trên bàn. Hàn Phong bước vào và ngồi xuống, đối diện hấn là nữ thân của mọi thiếu gia để đồ....

“Xem ra Bạch tiên sinh không tình nguyện rồi...”

“Tư tiểu thư nói quá rồi....được ăn chung với một người đẹp như thế...ta mà không tình nguyện thì bị người khác đìm chết bằng nước miếng mất...”

“Hihi....Bạch tiên sinh quả nhiên hài hước....”

“Vậy mời tiên sinh dùng bữa....” Hàn Phong gật đầu, sau đó bắt đầu thưởng thức, hấn vừa cắn nhai một miếng, nhin không được kêu lên....

“Rất ngon....”

“Vậy là tốt rồi....” Hàn Phong nhìn Tư Thiên Thiên thờ dài, có vẻ an tâm thì ngạc nhiên nói...

“Đừng nói là do cô làm toàn bộ đi...”

“Bộ tiên sinh nghĩ ta không nấu ăn được à....”

“Không phải, ta chỉ giật mình một mỹ nữ Cầm Kỳ Thi Họa đều tài sắc vẹn toàn, hơn nữa lại biết nấu ăn...sợ rằng, những người khác biết chắc chắn đều cấm hấn ta vạ phần...”

“Tiên sinh đừng lo, ta biết ngài biết, trời biết, đất biết....còn ai biết được nữa....”

“Cũng đúng....rồi, chắc Tư tiểu thư nói ra mục đích rồi đó, mời ta vào dùng bữa chắc không chỉ là đơn thuần mời đầu nhĩ....”

“Nếu tiên sinh đã biết thì thứ cho ta nói thẳng luôn...ta muốn nhờ tiên sinh chữa bệnh dùm một người...”

“Chắc ta có đủ quyền lợi biết người đó là ai đúng không...” Hàn Phong nghe lời Tư Thiên Thiên nói mà không ngạc nhiên, hơn nữa lại còn bình tĩnh mà hỏi...

“Là em trai của ta.....nó mắc một căn bệnh quái lạ...ta đã mời rất nhiều người nhưng không ai biết nó bị bệnh gì....”

“Vậy chắc cô cũng biết ta không hề làm miễn phí, cô có vật gì có thể khiến ta đồng ý nào...” Hàn Phong gật đầu, một tay gấp đồ ăn, tay còn lại chống cằm suy nghĩ. Lúc này Tư Thiên Thiên nghe Hàn Phong nói vậy thì cười, nàng biết hấn sẽ hỏi thế nên tâm liền quyết, nàng đứng dậy và cời cái váy sát người từ nàng ra, Hàn Phong lập tức thấy được một cơ thể trắng nõn, cặp ngực to và săn chắc, cái mông thì cong và đủ độ đàn hồi....

“Ta sẽ trở thành nữ nhân của ngài, như thế chắc là một món đồ độc đáo và đủ cho ngài hài lòng rồi đúng không...” Tư Thiên Thiên mặt hờ hững mà nói, nàng hai tay ôm chặt cái hông mà tin tưởng rằng không một ai có thể kháng cự được....

Hàn Phong ngỡ ra một chút, sau đó lau miệng rồi nói...

“Cô có chắc không, ta là một lão già đó....phục vụ ta, cô không thấy tủi thân sao...”

“Tủi thân thì có tác dụng gì, ta chỉ muốn cứu sống em trai ta...vì nó, ta có thể làm bất cứ điều gì....Bạch tiên sinh cứ an tâm, ngài là người đầu tiên và duy nhất thấy và chơi cơ thể này của ta....” Tư Thiên Thiên cười khổ mà nói, tự chế nhiều bản thân của nàng, sau đó nhìn về Hàn Phong mà kiên định nói.

Hàn Phong đứng dậy mà đi tới trước mặt nàng, tay phải đưa lên mà sờ mặt nàng, Tư Thiên Thiên nhắm chặt hai mắt lại, một lúc sau nghe Hàn Phong cười nói....

“Thật là một nha đầu ngốc.....mặc quần áo vô đi....”

“Ngài chê à....” Tư Thiên Thiên ngạc nhiên, sau đó sợ hãi lo lắng hỏi

“Không phải, thân thể này là của ta....ta sẽ từ từ hưởng dụng...trước tiên là đem người ra khỏi nơi này trước phải không...” Hàn Phong tay nâng cầm nàng lên, Tư Thiên Thiên nhìn cái mặt nạ quý của Hàn Phong sát mặt mình nhưng không hề sợ hãi mà còn hiếu kỳ. Nàng đưa hai tay lên mà tháo xuống, một lúc sau khuôn mặt thật của Hàn Phong lộ ra, Tư Thiên Thiên ngạc nhiên một cái, rồi cười, ném cái mặt nạ xuống dưới mặt đất, hai tay choàng lên cổ....

“Bạch tiên sinh....ngài hóa ra là một thanh niên đẹp trai và có mùi vị nam nhân như thế...”

“Bốp....bốp....” Hàn Phong vỗ mông hai cái thật mạnh khiến nàng giật mình, hai tay che lại mà nhìn hấn, cặp mắt hung dữ...

“Tiểu yêu tinh, mặc đồ vô đi nào.....chậm vài ngày nữa đi...lúc đó sẽ yên tĩnh hơn nhiều...” Tur Thiên Thiên ngờ ra, sao đó cười rồi mặc đồ vào. Đây là lần đầu tiên có người có thể kháng cự mãnh liệt như thế, mặc đồ xong thì lập tức bị Hàn Phong kéo lại, đặt nàng lên đùi mình, cúi miệng xuống mà hôn cái môi thơm ngát của nàng. Khoảng 5 phút sau, Hàn Phong ngẩng đầu dậy, nhìn khuôn mặt động tình của Tur Thiên Thiên mà nói....

“Nói cho ta nghe bệnh tình của tiểu đệ đệ nào....”

“Ừ.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tur thiên thiên và ngọc mị

“Kể cho ta nghe xem tình trạng của tiểu đệ đệ nào....”

Ừ.....Tur Thiên Thiên mặt đỏ, đầu dựa vào ngực Hàn Phong mà cảm thụ, không biết vì sao người nam nhân này lại cho nàng một cảm giác bất thường, an toàn, yêu thương.....cùng một lúc lẫn lộn với nhau...

“Chẳng là vào nửa năm trước, lúc đó ta vừa mới trở thành một ca kỹ nổi tiếng nhất đế đô, ngày hôm đó ta đi ra ngoài chơi với đệ đệ của chính mình. Ngày hôm đó bọn ta rất vui vẻ, dành thời gian mà đi chơi với nhau bởi chúng ta chỉ có thể nương tựa lẫn nhau. Một hôm lúc đang dạo phố, ta gặp một đám người mặc một bộ áo đen tím, và kẻ dẫn đầu là một người đeo mặt nạ. Lúc này bọn thuộc hạ đi theo hấn dùng những lời nói chọc ta, đệ đệ ta lập tức ra tay ngăn cản, nhưng bị tên dẫn đầu chưởng ra một chưởng lực màu tím, đánh thẳng vào đệ đệ ta rồi bỏ đi....”

“Khi bọn họ đi, ta kiểm tra nhưng tất cả đều bình thường, đệ đệ ta vẫn khỏe mạnh như ngày nào nên ta cũng bớt lo. Nhưng ba phát trước giống như là bị hàng chục con gi cắn, nó la lớn bởi vì rất là đau đớn. Ta cho mời tất cả người Luyện Dược Sư nhưng ai ai cũng bó tay, chỉ có thể cầm cự đau đớn cho đệ đệ ta...”

Cứ như thế nửa mấy tháng trôi qua, đệ đệ ta vẫn bị cơn bệnh quái lạ này hành hạ, mỗi ngày thêm một đau, ta không biết phải làm gì. Lúc đó mới biết là trong ngày hôm nay sẽ có rất nhiều khách quý tới, ta liền muốn mượn cơ hội này tìm một người có quyền lực cao lớn, đưa thân cho hấn để có thể mời về một vị Luyện Dược Sư cao cấp để chữa bệnh....lúc này ta mới nghe được về danh tính của huynh, một vị Luyện Dược Sư Lục Phẩm, còn về mấy việc sau thì người biết hết rồi đó....”

“Vậy à....vậy tiện nghi cho ta rồi....”

“Chứ gì nữa....một mỹ nữ đang trong lòng người đó...còn giả bộ thành một lão già, xem chút nữa làm ta hối hận muốn chết...”

“Nhưng nàng nên nhớ, việc tối nay tuyệt đối không nói cho ai...không thì cho dù nàng có là nữ nhân của ta, ta đều giết...” Hàn Phong lúc này sờ mặt Tur Thiên Thiên mà nói, rồi bỗng nhiên sát khí tràn ra ngoài, hai mắt lạnh lẽo mà nhìn nàng khiến cho Tur Thiên Thiên gật đầu liên tục, Hàn Phong lập tức dụ xuống, tay bắt đầu luồn vào áo nàng, sau đó cười tà....

“Còn khoảng vài phút nữa....để ta thưởng thức vài cái nào....” nói xong liền cúi người xuống mà bắt đầu ngậm, không cho Tur Thiên Thiên phản đối. Sau đó hấn hẹn nàng ngày mai sẽ quay lại mà chữa trị, lúc này Tur Thiên Thiên bị Hàn Phong đùa cho kiệt sức, mặt đỏ và động tình, chỉ gật đầu rồi thiếp đi. Hấn cười rồi bước ra ngoài, trên mặt đã đeo mặt nạ lên....

Khi ra ngoài thì Xuất Tán đã chờ sẵn, Hàn Phong cười nói vài cái rồi leo lên xe, bắt đầu trở về Hoàng Cung.

Sau đó mỗi người về một phòng, Xuất Tán thì được người khác đỡ về phòng bởi lúc này hấn đã bắt đầu say, Hàn Phong xoay người về phòng. Lúc này Thái Ti Liệt đã chờ sẵn, khi thấy Hàn Phong hấn liền cung kính nói....

“Thiếu gia, tên hoàng đế muốn bàn một chút về kế hoạch kia....”

“Được...vậy chúng ta đi thôi...” Hàn Phong gật đầu rồi lập tức thay đồ, sau đó biến mất khỏi căn phòng cùng với Thái Ti Liệt. Xuất Nhân Tông lúc này đang trong thư phòng của mình ngồi duyệt tấu thư, cửa phòng đã được đóng chặt, Hàn Phong và Thái Ti Liệt liền hiện ra trước mặt hấn. Thấy Hàn Phong Xuất Nhân Tông lập tức hai tay chấp lại....

“Chủ Nhân....”

“Suyt.....” Hàn Phong bỗng nhiên mặt lạnh lại, hai mắt nhìn qua lại, bỗng nhiên biến mất, khi trở về thì trên tay hấn có thêm một người nữ nhân. Hàn Phong lạnh lùng ném nàng mạnh xuống đất mà không thương hoa tiếc ngọc, đối với hấn chỉ cần là ai biết được bí mật, không phải là người thân thì hấn đều giết hết, ngay cả một đứa trẻ hay người già, hấn đều không nương tay....

“Ngọc quý phi.....xem ra cũng có một con chuột lờ tai nghe người hô ta là chủ nhân rồi....” Hàn Phong ánh mắt lạnh lùng nhìn qua tên Xuất Nhân Tông, tay phải lập tức xuất hiện một thanh kiếm từ trong giới chỉ, nắm chặt mà chuẩn bị chém nàng....

“Khoan đã...” Ngọc quý phi biết lần này là một chuyện lớn, nếu không tìm cách nài chết là cái chắc...

“Sau, bà có di ngôn gì à... có gì nói mau, xong rồi thì chết. Chỉ có người chết thì mới giữ được bí mật, mãi mãi chôn vùi...”

“Bạch tiên sinh, chúng ta làm một cái giao dịch thế nào...”

“Không cần...ta không có hứng thú với người chết giao dịch...” Hàn Phong lạnh lùng thẳng thắn từ chối, một kiếm lập tức chuẩn bị chém xuống, thì lúc này Ngọc quý phi đành phải dùng quân bài cuối cùng của nàng...

“Ta là một lô đỉnh.” quả nhiên thanh kiếm dừng lại ngay cổ nàng, chỉ một đôt tay thì thanh kiếm lập tức chém đứt đầu nàng.

“Người nói người là một lô đỉnh.” Hàn Phong lạnh lùng, nhưng mang vẻ cực kỳ ngạc nhiên nhìn về Ngọc quý phi. Ngọc quý phi nhìn thấy Hàn Phong hứng thú lập tức mừng rỡ, thở phào vì nàng biết tin tức này chính là cọng cỏ cứu mạng nàng...

“Đúng thế...ta là một lô đỉnh, là một món đồ chơi...”

“Của người nào...”

“Của Đại Cung Phụng, Tổng lão...”

“Tổng lão...”

“Đúng thế...tên ta là Ngọc Mị, ta xuất thân là nhà nghèo, nhớ rõ lúc đó ta không hề xinh đẹp như bây giờ, mà chỉ là một cô bé ốm gầy, không hề biết bữa no là gì. Hôm đó có một lão già đi ngang qua, nhìn thấy ta thì hần bỗng dừng mừng rỡ, hỏi ta rằng có đồng ý làm đồ đệ hần không, đương nhiên một đứa bé sáu tuổi chỉ cần dụ nó và nói rằng nó sẽ được ăn ngon, ăn no...nên ta lập tức đồng ý, mãi đến hai năm trước ta mới biết được rõ ta là gì, ta chỉ là một món hàng, đợi người ta dùng xong rồi vứt đi...” Ngọc Mị thê lương mà nói, Hàn Phong nghe xong thì mặt hồ hững, nữ nhân bị dùng làm lô đỉnh nhiều vô số kể, cả cái đại lục này nữ nhân chỉ được xem như một món hàng hóa thôi...

“Đương nhiên ta vẫn chưa bị sử dụng qua, hần nói rằng đợi thêm một năm nữa mới đem ta ra hấp thụ, chỉ cần người tha cho ta một mạng, thân thể và linh hồn của ta, mặc cho người xài, người chơi thế nào cũng được...” Ngọc Mị nhìn Hàn Phong mà hai mắt kiên định mà nói, còn hần thì vẫn lạnh lùng nhìn nàng như nhìn một cái xác,....

“Người không sợ ta đem người luyện hóa xong rồi thì giết à...”

“Nếu thế thì cũng tốt, lão già kia biết ta không còn là một lô đỉnh thì nhất định cũng sẽ giết ta thôi...” Ngọc Mị cười lác đầu nói, đối với nàng bây giờ cái chết đã là hai đầu, đường nào cũng sẽ phải chết, nhưng ít ra nàng không chết bởi cái lão già kia. Hàn Phong nghe xong thì bỏ kiếm vào trong giới chỉ, sau đó lạnh lùng nhìn nàng....

“Được...lần này ta tha cho người một cái mạng, đổi lại ta sẽ lấy mọi thứ mà người sở hữu...bao gồm cả cái quyền sở hữu cơ thể người...”

“Người biết rõ thực lực của lão già Tổng lão là mạnh bao nhiêu không...”

“Một tháng trước, hần nói với ta là Thiên Hoàng Lục Giai...”

“Là một Thiên Hoàng Lục Giai à...Ti Liệt, người nắm chắc bao nhiêu...”

“Mười phần thiếu gia...”

“Người có biết hần thường thường đi đâu, đi tới chỗ nào vắng vẻ không...”

“Hần thường thường chỉ cắm đầu trong Bảo Khố Hoàng Gia mà tu luyện, nếu có nói ra ngoài thì ngày mai, hần sẽ đi tới vùng núi lân cận của Phong Nhất thành, nghe nói là đột phá cảnh giới gì đó...” Ngọc Mị đã biết Bạch tiên sinh này tính làm gì, nàng cũng thành thật mà trả lời, vì nàng biết có thể, chỉ có thể thôi, nàng vẫn còn giữ được mạng sống....

“Ti Liệt...ngày mai, ta muốn cái xác của hần ở trước mặt ta...”

“Thiếu gia an tâm, thuộc hạ sẽ không phụ lòng mong đợi của ngài...”

“Cầm lấy đi...Đây là Hoàn Thương Đan, uống vào thì sẽ hồi phục toàn bộ sức lực, không được cho hần bất kỳ cơ hội nào...hơn nữa phải cẩn thận, không để một ai biết”

“Vâng...” Ti Liệt nói xong lui ra ngoài, hần cũng muốn chuẩn bị vài thứ, còn Xuất Nhân Tông hiểu ý, cung kính mà nói...

“Chủ Nhân, bên cạnh thư phòng có một phòng nghỉ, nếu không có gì ta xin cáo lui...”

“Ừ...” Sau khi Xuất Nhân Tông cáo lui thì cả căn phòng này chỉ có mình hần và Ngọc Mị, lính canh xung quanh khu này đều bị Hàn Phong chuyển đổi thành Ác Quỷ dưới thanh kiếm Trảm Hoàng, cho nên hần không cần lo bị người khác phá đám

“Người nói xem ta nên làm gì người đây...”

“Chủ nhân, ta tất cả đều là của ngài....” Ngọc Mị cười một cái mang một sức hút cực kỳ quyến rũ, sau đó nàng bắt đầu cời toàn bộ y phục trên người xuống. Hàn Phong phải thán khen, đúng là hoàng tộc, ai ai cũng da vẻ mịn màng, không một vết trầy, hoàn mỹ và cân chắc như thế. Trên dưới đều là cực phẩm...

“Quả nhiên là một quý phi.....nếu người là lô đỉnh của lão già đó, thì người hoàn toàn trong trắng nhỉ...”

“Đúng thế...đây là lần đầu của ta...mong chủ nhân nhẹ tay....”

“Gọi thiếu gia là được....”

Theo lời Hàn Phong vừa dứt thì toàn bộ đồ trên người hắn cũng biến mất, cậu chủ nhỏ Hàn Phong cũng dựng lên, khiến cho Ngọc Mị vừa sợ, vừa hứng thú vừa ham muốn....hắn bế Ngọc Mị lên và ném nàng lên giường, rồi hắn lập tức nằm lên trên mà nhìn xuống bên dưới đang rụt rè, miệng lẩm bẩm từng câu nói nhẹ nhàng...

“Thiếu...gia....làm...on....nhẹ...nhàng.....thôi.....nha.....”

“Ta sẽ cố hết sức....nên bây giờ hãy rên lên thật to đi nhé....”

Hàn Phong hai tay bắt đầu du tẩu trên người nàng một cách tự nhiên, hắn cảm nhận được một bộ lông mềm mại, một dòng suối mát lạnh và mượt mà. Phần đồi núi thì cứng mềm đều có, độ đàn hồi không phải chê, hơn nữa đỉnh lại cứng. Hàn Phong cực kỳ thích thú. Phía dưới thì là một thảo nguyên, nhưng thừa thốt...

“Chuẩn bị tốt chưa....”

“Vâng...rồi ạ....”

“Vậy thì....hai, ba....vô....”

“ư....U...tru.....ư.....hà...hờ.....” Những tiếng thờ dõc liên tục vang lên từ bên trong căn phòng, nhưng không một ai hay, một ai biết, bởi vì cả hoàng cung này, bắt đầu từ hôm nay rồi vào trong tay Hàn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hôn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ngũ đại viện và xung đột

Sáng ngày hôm sau thì Hàn Phong mở mắt dậy, hắn hít ra thở vào vài cái sau đó mới cảm nhận được hơi nhiệt bên cạnh mình. Quay qua mà nhìn thấy một thân ảnh trắng nõn nhưng kèm theo một màu hồng động tình, hắn liền cười cười mà bóp nàng vài cái.

Ngọc Mị mở mắt thì nhìn thấy Hàn Phong đang hai mắt nóng rực mà nhìn mình, nàng mặt đỏ lên mà chôn mặt mình vào trong mềm...

“Sao, còn xấu hổ gì nữa....nhìn hết rồi, còn chỗ nào mà ta chưa chạm nữa nào....”

“Nhưng....vẫn còn chút à....”

“Được rồi, mau dậy đi....” Hàn Phong vỗ mông nàng một cái, rồi ngồi dậy mà bắt đầu ưỡng vai, duỗi tay sau một đêm hoạt động kịch liệt. Tối ngày hôm qua Hàn Phong trước tiên hưởng thụ mỹ nhân hoàng cung phục vụ, sau đó bắt đầu hấp thụ Hồn Lực trong người nàng, hắn phải công nhận những người được nuôi làm lô đỉnh từ nhỏ chứa một Hồn Lực cực kỳ kinh người, chỉ cần hấp thụ vào cơ thể mình thì đột phá mấy cảnh giới chỉ là chuyện bình thường, nên tối qua hắn hút một lần hết sạch trong cơ thể Ngọc Mị, nhờ đó mà hắn tăng lên 2 tinh, trở thành Thiên Quân Tam Tinh.

“Thiếu gia, ngài dậy trước đi, ta muốn ngủ một chút nữa...” Ngọc Mị mệt mỏi mà ngáp một cái, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại. Hàn Phong cười gật đầu, sau đó đi ra ngoài phòng. Không nhìn thấy Thái Ti Liệt, biết hắn đang chuẩn bị cho trận chiến trưa nay, nhìn thấy trời trong xanh thế, Hàn Phong liền gật đầu, phóng ra ngoài thành mà thưởng thức bữa sáng.

Lúc này khu phố đã náo nhiệt trở lại, tìm một tửu lâu mà đi vào, sau đó ngồi xuống mà nhìn tên tiểu nhị nói...

“Tiểu nhị, cho ta một chén cháo, vài cái bánh bao rồi một ấm trà...”

“Vâng, vị công tử này chờ chút, sẽ có liền...”

Lúc này Hàn Phong không có đeo mặt nạ mà dùng bộ mặt thật của mình để đi ra ngoài, chỉ vì suốt ngày đeo cái đó khiến hắn rất khó chịu, nhưng vì không muốn bại lộ hay có chuyện gì, nên đành phải thế.

Nhìn người người qua lại, tấp nập, có những tiếng cười, tiếng nói, vui vẻ...Hàn Phong nhìn cảnh tượng đó mà hâm mộ, hắn nghĩ rằng có lẽ hắn không bao giờ trải nghiệm được. Hàn Phong biết rằng mình bây giờ là một người máu lạnh, giết người không chớp tay, tất cả chỉ là một quân cờ để mà hắn đạt được mục đích....

Lúc này hắn nhìn xuống bên dưới thấy có rất nhiều người từ ngoài cửa thành đi vào, mỗi nhóm có một bộ trang phục riêng biệt, hơn nữa tất cả thành viên đoàn là người trẻ tuổi, trai gái lẫn lộn, và dẫn đầu là một lão già với một người khác, nhìn cách ăn mặc và dẫn đầu như thế, hắn đoán chắc là một giáo sư....

Khi tên tiểu nhị đi lại để mà đặt đồ ăn xuống, Hàn Phong thấy hắn đã làm xong, ném một cục bạc lên. Tên tiểu nhị lập tức lúng túng, xem chụp không được, nhìn thấy là một cục bạc, hiểu ý xoa xoa tay cười....

“Công tử, ngài có gì muốn hỏi....”

“Đám người kia là ai thế....”

“Ngài chắc là người từ xa nên không biết, bọn họ là người của Ngũ Đại Viện tới Phong Nhất để đồ để chiêu mộ học sinh đấy....”

“Ngũ Đại Viện....”

“Vâng ạ, gồm có Lam Hoàng học viện thì là đám người mặc áo xanh lam, Bắc Bình học viện thì mặc một bộ đồ màu nâu, Từ Sắc học viện thì mặc màu tím đậm, Bạch Lang học viện thì một màu trắng và Huyết Sát học viện thì một màu đỏ chói như máu.... Trong đó đặc biệt nhất là Từ Sắc học viện chỉ nhận nữ sinh còn Bạch Lang thì chỉ nhận nam nhân, còn 3 viện kia thì nhận tất cả....”

“Chừng nào bắt đầu....”

“Nếu không làm thì khoảng 3 ngày nữa....”

“Cảm ơn...ngươi đi làm việc đi....” Hàn Phong gật đầu rồi cảm ơn, sau đó hắn suy nghĩ có nên cho 2 cô nàng tinh linh với Nhất Yến Nhi vào một cái học viện nào không, nhưng hắn liền lắc đầu, đem theo bên cạnh rồi cùng vào một cái học viện thì như thế sẽ an toàn hơn, có gì hắn còn có thể ứng phó.

“Nè tiểu nhị... mau dọn bàn cho Ngũ Đại Viện chúng ta mau lên....” Hàn Phong quay qua thì nhìn thấy lên tiếng là một tên mặc áo xanh lam, là người của Lam Hoàng học viện. Do còn buổi sáng sớm nên rất ít khách, chỉ sau vài phút thì Ngũ Đại Viện đều ổn định chỗ ngồi, chỉ có một phần bên kia là cho khách ngồi...

Hàn Phong quay sát 5 lão già của mỗi học viện, đa số đều là Thiên Quân Cửu Tinh, chỉ có hai người của Lam Hoàng học viện là Thiên Hoàng nhị tinh và Từ Sắc học viện, một bà lão có thực lực cao nhất, Thiên Hoàng Tứ Giai....

Hàn Phong lắc đầu, nếu hắn dùng hết bài tẩy của mình, cộng thêm đan dược phụ trợ thì cũng có thể đánh chết bà lão kia. Hắn lắc đầu vì thực lực của Nhân tộc quá yếu, hắn đang sợ nếu cái thế lực kia trỗi dậy quá nhanh thì Nhân tộc thất bại là cái chắc.

Sau đó hắn tiếp tục ngồi nhìn phong cảnh bên ngoài mà từ từ thưởng thức bữa ăn, lúc đầu hắn tính đem tiểu Bạch từ bên trong ra thì nhìn thấy đám người này, nên để nó bên trong luôn....

“Từ muội muội, để ta rót trà cho muội....”

“Từ tiểu thư, để ta gấp đồ ăn cho nàng....”

Hàn Phong nhìn qua đám hề bên kia đang lấy lòng một nữ nhân tóc màu tím, mặc một bộ váy bó sát cũng là từ sắc, nhưng màu mắt của nàng là một màu vàng, hơn nữa khuôn mặt lại lạnh ngắt, không hề để ý tới tên kia đang làm gì. Đám người này chắc là giáo sư đại diện của mỗi học viện, Hàn Phong lại càng nhìn thực lực không ra gì, chỉ mới Thiên Sư tứ, ngũ tinh....

Còn một cái bàn kia thì là của những vị tiền bối, lúc này hắn nghe tên lão già ăn mặc một màu đỏ, là tiền bối của Huyết Sát viện lên tiếng....

“Từ lão, để ngài đích thân xuất động tới tham gia buổi tuyển sinh này, chắc không đơn giản đâu nhì....”

“Huyết lão ngươi không biết hay ngươi giả ngu, Từ lão đến đây là gặp cơ duyên....” một bên một lão già áo trắng lên tiếng cười nói, người này là đại diện của Bạch Lang học viện.

“Cơ duyên, ý ngươi là gì Bạch lão....”

“Hai ngươi các ngươi im coi, tỷ tỷ tới đây làm gì, chúng ta quan tâm làm gì, sao các ngươi không giống Lam lão mà ngồi im lặng như thế hà....” Một lão già ngồi bên cạnh bà lão mặc áo tím đó lên tiếng tức giận, người này chắc là người đại diện của Bắc Bình đại lục, gọi bà lão áo tím kia là tỷ tỷ, xem ra là chị em rồi.

“Lam lão, ngươi chắc biết chứ....”

“Haha, ta làm sao biết...Tử lão có ý của ngài ấy, ta làm sao biết.....”

“Hừ....các ngươi thật là nhiều chuyện, nói cho các ngươi cũng không sao...ta đến đây để gặp Bạch tiên sinh cầu đan....”

“Cầu Đan???”

“Tử lão, ngài biết là hấn thích trao đổi đồng giá, ngài có vật gì khiến hấn đồng ý?”

“Lúc đó các ngươi sẽ biết.....”

Hàn Phong nghe thấy bà lão tới tìm mình cầu đan thì lại thắc mắc, hơn nữa hấn tò mò bà ta có thứ có thể khiến mình thích thú à. Lúc này hấn nghe một bên, một tên áo lam nhìn mình la lên.

“Tên kia, mau đứng dậy rồi rút ra ngoài, chỗ này chúng ta muốn lấy để mở Tử cô nương ngồi ngắm cảnh....”

“Một đám hề.....” Hàn Phong cười lạnh mà nói, rồi tiếp tục ngồi mà ăn uống, coi như không có chuyện gì xảy ra hết

“Nè ngươi không nghe ta nói gì à.....” Tên áo lam tức giận mà la lên chỉ vào Hàn Phong. Bên kia người được gọi là Lam lão nhìn về bên này, thấy một tên đệ tử của mình đang muốn gây lộn với người khác, hấn tính đứng dậy mà nói gì vì dù sao cũng là giáo sư của học viện, làm thế thì rất là mất mặt và mang tiếng. Khi thấy hấn chuẩn bị động thủ thì lão già này tính ra tay ngăn cản, nhưng cảnh tượng tiếp theo để hấn và những người khác giật mình.....

Tên thanh niên giáo sư của Lam Hoàng học viện bị đánh bay ra ngoài, văng vào vách tường học một ngum máu, sau đó ngất đi. Và đặc biệt là Hàn Phong chưa hề động tay động chân, mọi người thấy hấn ngồi đó vẫn bình tĩnh, mà uống trà.....

“Chuyện gì vừa xảy ra thế.....”

“Ta không biết...”

“Cảnh giáo sư vừa đi lên thì bị văng ra....”

“Hihi thật đáng đời, lúc đầu còn đòi đánh người ta, ai dè chưa đánh đã bị văng ra dính vách tường, bất tỉnh nhân sự....”

“Nói khoác lác.....”

Từng âm thanh bình luận vang lên, đã có vài đệ tử Lam Hoàng học viện chạy lại mà nâng tên được gọi là Cảnh giáo sư lên. Còn lúc này đám lão người nhìn người, không biết là Hàn Phong ra tay bằng cách nào, bọn họ lại không thể lên, như thế mặt mũi để ở đâu, già hiệp trẻ là điều tối kỵ của một Thiên Hồn giả.

“Cái này.....”

“Lam lão, thôi đi....đừng có mà làm mất mặt nữa.....ngươi ta không làm gì đã đánh bại Thiên Sư Tử Tinh rồi, có cho đệ tử nào lên thì cũng thế thôi. Chúng ta lại không thể ra tay.....” Huyết lão cười khổ mà nói, bên cạnh Bạch lão cũng gật đầu, Bắc lão thì chỉ im lặng không nói gì, Tử bà lão thì vẫn nhìn chăm chăm Hàn Phong, chỉ có Lam lão là cười, thờ dài sau đó ngồi xuống. Lúc này có một người đứng lên, là một nữ tử của bên Tử Sắc học viện, đi tới trước mặt Hàn Phong mà chỉ chỏ hấn....

“Tên khốn kia, ai cho ngươi làm bị thương Cảnh giáo sư hả....”

“Ngươi chắc chắn dùng thủ đoạn bí ỏi nào đó mới có thể đánh bại Cảnh giáo sư....một tên khốn nạn như ngươi chắc không cha không mẹ dạy rồi.....”

Hàn Phong bỗng nhiên mặt lạnh là, hai mắt lập tức cuộn đầy sát khí mà xung quanh bắt đầu run rẩy. Tử lão ngồi một bên, là người có thực lực cao nhất nên nhận ra đầu tiên....

“Chết....không được.....”

“Ầm.....bùm.....”

Hàn Phong nhanh chóng ra một chương cực mạnh, đây chính là con bài tẩy của hấn và lần đầu tiên hấn tức giận đến thế, phải dùng một trong mười lá bài tẩy của mình. Chương lực này mang theo một màu vàng óng, xen lẫn những tia Hồn Lực, khi vận dụng chương lực này thì những luồng Hồn Khí này hóa thành những cây kim, theo chương lực mà đâm tới đối thủ. Một khi dính thì những cây kim này đâm xuyên qua cơ thể vô hình, nhẹ thì nát toàn bộ kinh mạch, nặng thì chết ngay tức khắc.

Đây là kỹ năng mà sư phụ hấn phát minh, theo cuốn bí kíp mà phụ mẫu ruột để lại, hợp lại mà thành một chương mang tên: Băng Châm Hồn Chương.là thượng gia bí kỹ.

Lúc này Hàn Phong nhú mày bởi hấn thấy được động tác của Tử lão, nhanh chóng đến trước mặt nữ đệ tử này mà chặn dùm một chương. Với thực lực Thiên Hoàng Ngũ Tinh, hơn nữa Hàn Phong chỉ dùng ba phần lực, quả nhiên khói bay qua, Tử lão lộ ra thân hình đứng trước mặt.

Nàng lúc này nhìn về cây trượng của mình, xuất hiện vài vết mẻ khiến cho nàng cực kì giận mình, sau đó ngưng trọng nhìn Hàn Phong...

“Thế nào, nữ đệ tử ngu dốt, đã yếu còn khoái làm anh hùng, đánh không lại thì lớn ra mặt à...”

“Đệ tử của học viện ta chưa đến phiên ngươi dạy bảo...”

“Bà già, ai nói với bà là ta đang dạy bảo con ngốc đó....nó chưa đáng, cái này không phải là dạy bảo mà là đang chửi mặt đấy....”

“Ngươi nói gì?” Từ lão mặt lạnh lại mà nhìn Hàn Phong...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mua Được Báu Vật

“Ngươi nói cái gì hả...” Từ lão mặt tức giận nhìn Hàn Phong

“Thế nào...lớn hiệp nhỏ, thích thì bà cứ tới làm, ngày mai cùng lắm cả đế đô biết Từ Sắc viện chỉ được cái bệnh đệ tử, ý lớn hiệp nhỏ, hoành hành ngang ngược.

“Ngươi....” Từ lão không nhịn được một chương đánh về Hàn Phong, nhưng hắn nhanh chóng né qua một bên.

“Àm.....” bức tường phía sau bị đánh nát, tên chủ quán và tiểu nhị thì đang run rẩy, Hàn Phong nhìn về hai người bọn hắn mà nói...

“Hai người các ngươi, làm ăn rất khổ rồi mà bà già này phá tan quán của các ngươi, mau đi báo quan đi, bắt bà ta bồi thường...”

“Các ngươi dám...”

“Ý bà lão, ngươi phá hoại của công thế này, hơn nữa là còn muốn chống đối...bộ bà tính đối đối với triều đình à...” Hàn Phong ngờ ngàng vô tội mà hô lên, sau đó lập tức cười lạnh, ánh mắt khép lại mà nhìn về bà ta mà mang theo vẻ uy hiếp...

“Ngươi....”

Từ lão cùng với bốn người kia thì cực kỳ ngưng trọng nhìn về Hàn Phong, ánh mắt mang theo vẻ tán thưởng. Học viện được lập ra là phục vụ cho tam đại đế quốc, tiểu tử này chỉ cần vài câu là khép tội được Từ lão, quả nhiên hậu sinh khả úy....

“Ngươi, ngươi cái gì....không bồi thường thì để quan phủ tới giải quyết....”

“Ý...ý...quân tử động thủ không.....à nhầm, động khẩu không động thủ.....” Hàn Phong nhìn thấy bà lão này tính tiếp tục ra tay, thì dơ ngón tay lên, lắc lắc mà nói, sau đó hắn bổ sung thêm một câu khiến cho toàn trường lập tức cười lên, bốn lão già kia cũng không ngoại lệ....

“À mà quên...bà là nữ mà, quân tử đâu có hợp đầu....”

“Hahahaha....”

“Thằng nhóc này....ta thích.....”

“Từ lão....ngươi đừng trách bọn ta....đã bao lâu rồi...”

“Haha.....tiểu tử, ngươi thích gia nhập học viện ta không.....” bốn lão già lập tức cười phá lên, đệ tử thì ngoại trừ người trong Từ Sắc học viện thì còn lại đều cười to lên.

“Được...miệng lưỡi ngươi lợi hại, ta không nói nữa....” Từ lão tức giận mà nói, sau đó lấy một cục vàng, ném cho chủ quán rồi nói...

“Đủ rồi đúng không....”

“Đủ...đủ rồi....” tên chủ quán thấy vàng liền quên hết mọi việc, còn mừng rỡ nữa...

“Vậy thì ta đi đây....”

“Tiểu tử....ngươi là người của Hoàng Tộc....”

“Ý bà lão....nếu ta là người của Hoàng Tộc, tại sao lại nói nhiều như thế....” Hàn Phong phát phát tay mà nói, sau đó biến mất...

“Không phải à...vậy con Kim Long đang bao phủ người là sao.....” Từ lão nương trọng nhìn về hướng Hàn Phong rồi đi, bởi vì nàng thấy được, xung quanh Hàn Phong là một con Kim Long đang quấn quanh người hắn, bà ta biết...đây là dấu hiệu gì.....

Hàn Phong sau khi ra khỏi tử lâu thì tiếp tục đi dạo phố, hắn nghĩ rằng hôm nay là đám Nhất Yến Nhi lên, cùng với hai tiểu tinh linh kia, hắn suy nghĩ có nên mua gì cho các nàng không. Tên Đại Minh thì nói rằng, tối nay hắn sẽ sắp xếp xong công việc mà tới Phong Nhất để đồ.....

Hàn Phong đi dạo một hồi thì lúc này hắn đi ngang qua một khu chợ, thấy có rất nhiều người đang tụ tập lại, đi vào, hắn tò mò mà hỏi một người kẻ bên....

“Vị đại ca này, ở đây có chuyện gì thế....”

“Chắc cậu là người từ xa, đây là hội chợ mỗi năm một lần, cứ mỗi năm thì hàng trăm người tụ tập lại, mang theo nhiều món kì lạ mà bán.....”

“Cảm ơn nhiều....”

Hàn Phong hứng thú rồi đi vào bên trong, quả nhiên có rất nhiều vật phẩm lạ lẫm mà hắn chưa bao giờ thấy, đi dạo một vòng thì nghe bên kia có tiếng cãi vã, thế là chạy lại mà xem kịch. Thấy là hai cô gái đang đứng cãi nhau với một tên trung niên....Hàn Phong lập tức nhận ra hai người này, là Thanh Nhã với sư muội của nàng ở Lam Hoàng học viện.

“Nè ông chủ, người nói bức tượng này làm từ Ngân Khoáng cơ mà....sao lại nứt rồi....”

“Hai vị tiểu thư, hai vị mua xong rồi thì ta đâu có biết hai người làm gì, nứt rồi thì làm sao mà biết được là do....có thể hai vị làm xong rồi quay lại đòi bồi thường, như thế thì ta lỗ mất à...”

“Ý người nói là bọn ta đổ oan cho người....”

“Ta không nói thế, nhưng người hiểu được cũng rất tốt....”

“Người....”

“Mau đi chỗ khác chơi đi....đừng có làm phiền bốn đại gia làm ăn....”

“Đúng là bị người khác đổ oan thật là mệt mỏi đúng không, nhưng tội lừa đảo là bị Hoàng Tộc căm ghét nhất, nhẹ thì bị 100 gậy và ngồi tù một năm, nặng thì mười năm...choa, cái cảm giác đó chắc là không ai thích đâu nhỉ.....”

Tên chủ quán nghe được câu đầu mừng, tưởng có người giúp mình, nghe thêm câu sau hắn lập tức giật mình, đổ mồ hôi....

“Aaaaa là người.....” cô nàng bên cạnh Thanh Nhã hét lên, chỉ vào Hàn Phong khi nhìn thấy hắn...

“Tiểu tử....người nói gì thế, cái gì mà lừa đảo...ta lúc nào cũng bán hàng thật hết....”

“Thiệt không...người mua bức tượng đó hết nhiều tiền....” Hàn Phong nhìn qua mà hỏi

“Hết 10 vạn....”

“Vậy chứng tỏ người là một người rất ngu rồi...” tên chủ tiệm thấy Hàn Phong nhìn về mình mà nói mình ngu, hắn tức giận la lên...

“Người nói gì hả tiểu tử....”

“Người biết Ngân Khoáng là một loại kim loại khá là quý hiếm không, loại kim loại này chỉ tìm được dưới chân những nơi có nhiệt độ rất cao, giống như là dưới chân của những ngọn núi lửa. Những nơi này cực kỳ nguy hiểm bởi không những nhiệt độ cao, mà còn đầy ma thú. Bức tượng này ít nhất nặng 5 ký, mà một ký Ngân Khoáng đã có giá ít nhất là 30 vạn, hơn nữa độ luyện và thủ công cũng cực kỳ khó vì độ cứng của nó, nếu bức tượng này được làm từ Ngân Khoáng toàn phần, thì giá thấp nhất cũng không dưới 250 vạn....”

Những người ở đây nghe Hàn Phong nói xong thì giật mình, sau đó ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn về tên chủ tiệm, hắn bắt đầu mặt đỏ lên, nhưng vẫn cố cãi....

“Cái đó....ta không biết, có thể ta tốt bụng đi....”

“Như vậy đi...bức tượng này là của ông rồi ông bán cho 2 cô nàng này đúng không...”

“Đúng, thì sao....”

“Cô nàng này tên là Thanh Nhã, con gái độc nhất của Thanh gia tộc, hội đầu giá lớn nhất. Đem bức tượng cho người ta kiểm chứng, nếu đúng là Ngân Khoáng thì chúng ta sẽ xin lỗi, nhưng nếu không phải thì mười năm tù, có khi Thanh gia tộc biết được, ông có mạng giữ lại được không nữa kia...”

.....

.....

“Hahaha thật là thoải mái, không những lấy lại được tiền mà còn được vài món...nhìn cái mặt tức giận của hần lúc đó mà thật buồn cười....” Thanh Nhã một bên nghe sự muội của mình cười lớn như thế cũng có chút xấu hổ, sau đó quay qua mà nhìn Hàn Phong cảm ơn...

“Cảm ơn...”

“Không có gì, tiện tay thôi...”

“Không biết tên của cậu là gì...”

“Tôi họ Hàn, tên chỉ một chữ Phong....đi trước đây, có gì lần sau gặp lại...” Hàn Phong phát phát tay mà nói, Thanh Nhã ngơ ra nhìn hần một hồi lâu rồi mới dẫn sự muội nàng trở về nơi tập trung của học viện...

Hàn Phong lúc này vẫn tiếp tục đi dạo thì lúc này có một vật bắt mắt hần, đó là một miếng ngọc lục bảo màu xanh lá cây, hình dạng của nó như một mặt trời nhưng lại là màu xanh lá.. Hần đi tới và cầm miếng ngọc đó lên coi, Hàn Phong cảm nhận có một luồng Hồn Lực mạnh mẽ phát ra từ miếng ngọc này...

“Thiếu gia, mau mua miếng ngọc này, chút nữa ta sẽ giải thích sao....” giọng của tiểu Bạch hiện lên trong đầu của hần, Hàn Phong biết là do miếng ngọc này, mà không cần suy nghĩ nhiều liền mua.

“Được....ông chủ, miếng ngọc này bán sao...”

“10 vạn lượng thôi...” Hàn Phong cũng chẳng quan tâm bao nhiêu, để mười cục vàng lên cái bàn, cảm ơn một tiếng rồi xoay người rời đi....

“Một thanh niên thú vị...” vị lão già này nhìn Hàn Phong rời đi thì vuốt râu mà gật đầu, có thể Hàn Phong không để ý, xung quanh một miếng ngọc bản và không đẹp mắt là những báu vật khác nhau, và những món đồ này cực kỳ bất mắt. Nhưng khi hần thấy Hàn Phong không để ý những cái xung quanh mà chọn thẳng miếng ngọc này, điều này khiến hần cực kỳ ngạc nhiên và hơn nữa, sau khi Hàn Phong mua nó....

“Xem ra lần này đến để có chuyện vui rồi...một mầm mống tốt...” Lão già liền đứng dậy, thu dọn gian hàng sau đó lập tức biến mất trong đám đông.....

Hàn Phong nhanh chóng quay về hoa viên của mình trong Hoàng Cung, nơi này chính là nơi ở của hần mà Xuất Nhân Tông ban cho, tính ra là hần tự ban cho mình. Khi về tới nơi thì tiểu Bạch từ trong giới chỉ nhảy ra, ngồi lên bàn, nhìn cái miếng ngọc mà Hàn Phong mua về.....

“Quả nhiên là nó...không sai được....”

“Thiếu gia, đây là Huyết Thạch của Long tộc.....”

“Huyết Thạch...ý người nói chính là điểm sống của một người, giống như là trái tim ấy à...”

“Đúng vậy, thật ra một Long nhân khi sinh ra thì trên đỉnh đầu của họ sẽ xuất hiện một viên đá nhỏ, đó chính là Huyết Thạch. Huyết Thạch hoạt động giống như là một trái tim, nó cung cấp sự sống cho một cá thể Long tộc, hàng năm, chục năm, trăm năm, ngàn năm...dòng máu tích tụ chảy lên rồi ngược xuống, và Huyết Thạch hấp thụ từng từng chút, và tùy theo độ đậm của Huyết Thạch thì sẽ xác định cá thể sở hữu cái này đã sống bao lâu...”

“Huyết Thạch khác với trái tim của con người, khi Nhân tộc chết thì tim sẽ ngừng đập và có thể không bao giờ có tác dụng nào nữa. Nhưng khi một Long tộc chết thì Huyết Thạch của bọn họ có thể sẽ được lấy ra từ trên đỉnh đầu, nếu là những kẻ mạnh mẽ, cấy ghép viên Huyết Thạch đó vào con của bọn họ, để nó trở thành một cường giả như người sở hữu trước, nếu là kẻ yếu thì những Huyết Thạch đó sẽ được đem nuôi dưỡng các nhân tài của Long tộc.....”

“Sao viên này lại có màu xanh...”

“Ta chuẩn bị giải thích nè...Hình như là khoảng 5 ngàn năm trước, khi nội bộ giữa các vị thần xảy ra tranh chấp, cuối cùng Vị Thần Của Sức Mạnh bị phong ấn, thú cưỡi của hần cũng bị truy đuổi và cuối cùng chết...”

“Ý người là...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Huyết Long Tẩy Rửa

“Đúng, thú cười đó chính là một cá thể của Long tộc, nhưng nó là một loài biến dị, được gọi là Thanh Long. Thanh Long năm xưa, khoảng 1 ngàn năm trước cuộc chiến nội bộ, chính là một thiên tài của Long tộc, nhưng phạm vào điều cấm kỵ đó là luyện một loại cấm thuật của Long tộc, khiến cho cơ thể hắn mãi mãi biến thành rồng, sau này bị đuổi mãi mãi ra khỏi Long tộc. Lúc đó hắn mắc một căn bệnh lạ mà màu sắc từ từ chuyển thành màu xanh, hơn nữa sau này được Vị Thần Của Sức Mạnh chữa khỏi căn bệnh, hơn nữa thực lực đột phá kinh người, từ đó hắn có tên là Thanh Long...”

“Sau khi Thanh Long biến mất thì từ đó không ai nghe thấy tới hắn nữa, không ngờ Huyết Thạch của hắn lại nằm ở Nhân tộc...”

“Sau người biết đây là của hắn...”

“Rất dễ, một viên Huyết Thạch, có màu xanh lục bảo, hơn nữa lại có hình dạng như một mặt trời, thì chỉ có Huyết Thạch của Thanh Long thôi...”

“Thế à....vậy nó có tác dụng gì....”

“Huyết Thạch của Thanh Long đã tồn tại hơn cả năm ngàn năm, trong đó chứa bao nhiêu là long huyết tập hợp, hơn nữa nồng độ tinh khiết cực kỳ cao. Chỉ cần thiếu gia nhúng vào một thùng nước, sau đó cất đi thì cả thùng lập tức trở thành Long Huyết, ngài vào đó ngâm mình trong đó mỗi ngày 1 tiếng. Sau 1 tháng cả cơ thể của ngài sẽ trở thành một thân thể của Long tộc, cứng rắn, sức chịu đựng cực cao, kháng tất cả mọi vật chất, khỏe như một con rồng...và nếu như độ hòa hợp cao, thì ngài có thể biến thành một Nhân Long, tức là một con rồng dưới dạng một nhân tộc.....”

“Vậy ý người là ta biến trở thành một Long tộc, không cần Nhân tộc....”

“Cái đó chính là cái ta muốn nói nhất, việc tắm máu rồng là một trong những điều mà người nào cũng muốn, cũng thèm....nhưng một trăm người tắm, thì chỉ có 1 hay 2, hoặc không người nào có thể hòa hợp....”

“Nhưng một trong Thiên Hồn của ngài là Hắc Toàn Long, nó cũng là một loài biến dị của Long tộc, cho nên cho dù thân thể của ngài có ngâm mình bao lâu trong Long Huyết, thì cơ thể ngài chỉ thay đổi bản chất của nó, nhưng ngài vẫn là Nhân tộc. Hơn nữa Hắc Toàn Long đã thuần phục với ngài, nó có thể giúp ngài ngăn chặn sự biến hóa này.....”

“Đúng đây tiêu tử....máu của tên Thanh Long có thể giúp người đạt được cơ thể mà ai ai cũng mong muốn, đó là tại sao tộc nào cũng thèm muốn máu của chúng ta...bởi nó có tác dụng rất lớn...” lúc này bên trong đầu Hàn Phong xuất hiện một giọng nói khác...

“Hắc Long....người tỉnh rồi à....”

“Cũng không hẳn, đang ngủ thì ngủ được một mùi Long huyết thạch, nên tỉnh lại, không ngờ tiểu chủ nhân lại gặp được cơ duyên thế này....”

“Người cũng nghĩ ta nên tắm máu rồng thiệt à....”

“Đương nhiên, có lợi trăm lần lại không có hại, ngay cả ta nếu là tiểu chủ nhân đương nhiên là chịu liền..với ngài không cần lo, cho dù ngài ngâm mình hơn cả chục năm, ngài không biết thành Long đâu, có ta hết rồi....”

“Vậy được....ta sẽ tắm....” Hàn Phong gật đầu sau đó dặn nô tỳ chuẩn bị cho mình một thùng nước tắm, sau đó dặn dò không cho bất kỳ ai vào, nói rằng mình đang tĩnh tu. Sau khi chuẩn bị xong, thì Hàn Phong cởi hết đồ, nhúng viên huyết thạch vào trong nước, sau đó lấy lên, không tới 2 giây thì cả cái thùng chuyển sang một màu đỏ tươi, sáng cứ như huyết của Nhân tộc....

“Tiểu chủ nhân, nếu ngài có đan dược nào giảm đau...ta khuyên ngài nên uống vào...bởi vì máu chúng ta là một loại thuốc bổ nhưng cũng là một độc dược, dễ mà hấp thụ được nó thì ngài phải chịu được cái hơi nóng từ máu, nó sẽ đốt xương, đốt da thịt, đốt tế bào...kinh mạch của ngài....”

Hàn Phong nuốt nước miếng vào, sau đó móc ra một viên đan dược uống vào, sau đó thả lỏng cơ thể và bước vào trong. Khi Hàn Phong thả cả cơ thể xuống thùng nước, lập tức thân thể của hắn như bị hàng chục cây kim đâm vào liên tục, hắn nhịn không được mà thét lên một tiếng...

“Thiếu gia...phải chịu, phải chịu đựng...nếu không ngài làm sao mà báo thù....” một bên tiểu Bạch la lên...

“Đúng...phải chịu...nhiều đây thì nhằm nhò gì....”

Hàn Phong tỉnh tâm lại, ngồi xếp bằng dưới thùng nước sau đó vận dụng Thiên Ma Ngũ Hồn Công bắt đầu hấp thụ. Lúc này lực sát thương của Long Huyết không những không giảm mà còn tăng lên thật to, cực kỳ đau đớn, đến nỗi miệng của Hàn Phong đã bắt đầu rỉ máu...từ trên da chảy ra những chất tạp đen xì lẫn cả máu, đây chính là những chất độc hại trong cơ thể....

Cứ như thế, mười phút, hai chục, bốn mươi...1 tiếng trôi qua, Hàn Phong lúc này đã ổn định, không còn thấy đau, hơn nữa vẫn không có dấu hiệu ngừng hấp thụ Long Huyết.

“Nè tiểu Hắc Long...cơ thể của thiếu gia lần đầu hấp thụ nhiều như thế có ổn không...”

“Đừng lo, lão chủ nhân đã đặt trong người của tiểu chủ nhân một niệm chú, chỉ cần nguy hiểm tới tính mạng thì cho dù thân đều bị niệm chú đó đánh chết và chữa trị cho cơ thể của tiểu chủ nhân....”

“Xem ra lão già sư phụ cũng rất lo cho ngài ấy....”

“Lão chủ nhân ở đó năm ngàn năm, và tiểu chủ nhân là người đem lại tia sáng ấy, ta nghĩ rằng ngài ấy coi tiểu chủ nhân như là con ruột của mình rồi....”

“Ngài ấy tỉnh rồi kia.....”

“Thiếu gia ngài không sao chứ.....” Thùng nước lúc này đã không còn màu đỏ nữa mà trở về một màu trong, Hàn Phong mở mắt rồi từ từ đứng dậy, hần bước ra ngoài thùng nước mà cảm nhận được cơ thể biến hóa.

“Tiểu chủ nhân...ngài thấy thế nào...”

“Rất sáng khoái...cơ thể tràn đầy sức mạnh nữa.....” Hàn Phong hưng phấn mà nói, sau đó hần lau sạch sẽ rồi mặc quần áo vào. Tuy là không hề đột phá tuy nhiên cơ thể hần bây giờ đã cực kỳ cứng rắn...

“Chúc mừng tiểu chủ nhân đột phá...”

“Thiếu gia, đây chỉ là lần đầu nên không được bao nhiêu, ngài phải mỗi ngày là một lần thì sau một tháng ngài có thể chịu một quyền của người hơn ngài 5 tinh dễ dàng...”

“Tốt...”

“Nhưng.....nhưng có một vấn đề...” Hắc Toàn Long lúc này mở miệng lên tiếng...

“Vấn đề gì...”

“Bởi vì ngài tắm đi Long Huyết, hơn nữa lại hấp thụ rất nhiều cho nên...ham muốn của ngài sẽ rất...rất cao, ít nhất mỗi ngày ngài đều phải song hợp với nữ nhân, hơn nữa một người sẽ không chịu nổi thể lực của ngài, cho nên ngài vẫn phải một long nhị phượng hoặc tam phượng.....”

“Cái gì.....sao ngươi không nói sớm...”

“Đây chỉ là lần đầu ngài ngâm mình thôi, cho nên khoảng thời gian đầu 1 người chắc là đủ...” Hắc Toàn Long thấy Hàn Phong mặt âm trầm nhìn hần lập tức sợ hãi, rụt đầu xuống...

“Thiếu gia, nơi này là Hoàng Cung, mỹ nhân 3 ngàn người.....ngài cứ chọn vài người mỗi ngày mà chơi thôi.....” Hắc Toàn Long dơ ngón tay lên mà đề nghị, Hàn Phong nghe xong thì cười thầm, nếu dễ dàng thế thì cần ngươi giúp à....

“Được rồi...ngày một đám ngươi Nhất Yến Nhi tới, ta cũng không cần phải lo, hơn nữa còn có 1 người sẵn đây rồi.....”

“Được rồi...ta đi tìm một người hỏi cách, các ngươi về đây thôi...” Hắc Toàn Long và tiểu Bạch lập tức biến mất, Hàn Phong sau đó xoay người rời đi, về phía phòng của Ngọc Mị. Một hồi sau, Ngọc Mị nhận được tin Hàn Phong đứng cầu kiến, nàng liền cho người dẫn vào....

“Các ngươi lui ra ngoài, khép cửa lại...không cho bất kỳ ai vô, ta có chuyện quan trọng bàn với Bạch tiên sinh....”

“Vâng quý phi....”

Sau khi mọi người lui hết, Hàn Phong lập tức biến mất, Ngọc Mị cảm nhận được có người bên nàng lên và ném lên giường, sau đó quần áo từ từ biến mất, tiếp theo đó là cảm nhận được một luồng nhiệt rất nóng bên dưới, ở sâu trong người.....

“U...làm gì...ngáp...thế...thiếu gia.....”

“Ngươi rất đẹp...ta làm sao mà không gấp....bộp...bịch...bịch...” những tiếng kêu chạm nhau, sau đó là những tiếng rên nguyên thủy, vang vọng khắp cả căn phòng. Một tiếng sau thì hai người mới dừng lại, Ngọc Mị ghé vào trên người Hàn Phong mà gục xuống, mặt mũi, hai má đỏ động tình, cặp mắt và cơ thể ươn ướt.....

“Ngọc Mị, trong hoàng cung này còn có người nào tinh thần dễ bị phá hủy không..”

“Thiếu gia không đủ à....”

“Ngươi thấy đó, hôm nay ta còn chưa tới thì ngươi đã ra, ta luyện một môn bí kỹ dương tính quá nhiều, cần âm tính để điều hòa mỗi ngài, cho nên một chơi hai, ba người đều dư nhưng là mỗi ngày.....ngươi chịu được không...”

Ngọc Mị sợ hãi mà lắc đầu, nàng đúng là rất rất mệt rồi, nếu như mỗi ngày đều như thế sợ rằng nàng chết trong sung sướng.....

“Thật ra có một người nữa đó, là Tây quý phi mà thiếu gia gặp lúc trước đấy...”

“Là nàng ta à....”

“Nàng ta chỉ hầu hạ tên Hoàng Đế một lần, sau đó hần có người mới thì bỏ quên nàng, thấy tội nên ta qua bắt chuyện với nàng ấy...”

“Không còn xử nữ à....”

“Thiếu gia cứ an tâm, nói là phục vụ chứ ngày hôm đó hần uống say như chết thấy là quên bống về việc đó, thành ra Tây quý phi vẫn còn là một xử nữ....”

“Thế à...còn ai nữa không..”

“Còn một người nữa.....người này là muội muội ruột của Hoàng Hậu, nghe nói nàng ta tiếng cung được một tháng rồi nhưng vì lúc đó Hoàng Thượng bị bệnh nên vẫn chưa động phòng, còn nguyên mẫu....”

“Thế à...”

“Được rồi.....ngươi nghỉ ngơi đi....ta sẽ suy nghĩ về 2 người đó...” Hàn Phong nghe Ngọc Mị nói thì gật đầu, sau đó đứng dậy mà mặc đồ lại, bởi vì hần cảm nhận được khí của Thái Ti Liệt trở về. Sau đó hần biến mất trong căn phòng, để lại Ngọc Mị ngáp vài cái rồi nhắm mắt ngủ tiếp.....

Thái Ti Liệt quay qua nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện, hai tay lập tức chấp lại mà cung kính nói...

“Thiếu gia!!”

“Thế nào...đã xong việc chưa”

“Thiếu gia....ám sát thất bại...” Hàn Phong nghe Thái Ti Liệt nói xong thì gật mình, nhìn hần...

“Nói xem vì sao nào....”

“Có người cứu hần...người này thực lực không thấp dưới thuộc hạ, ít nhất đã là đỉnh phong Thiên Hoàng..”, nghe được người cứu lão già đó là một người có thực lực không thấp hơn Thái Ti Liệt thì Hàn Phong liền gật mình, sau đó nhớ ra một cái quan trọng hơn liền hỏi...

“Không ai nhận ra đúng không?”

“Bảo đảm không một ai....”

“Được rồi...nghỉ ngơi và giữ yên tĩnh vài ngày.....chuyện này ta sẽ tính tiếp..”

“Vây thuộc hạ cáo lui!!!”

Hàn Phong nhìn ra bên ngoài cửa mà thẳng lên trời xanh, hần lập tức cười lạnh, ánh mắt tức giận mà lên tiếng.

“Xem ra quyết định đến đế đô này không hề là một ý kiến tồi....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lý Gia

“Đề coi nào....chúng ta nên làm gì bây giờ.....” Hàn Phong sờ sờ cằm, vừa uống trà vừa suy nghĩ, lúc này từ bên ngoài có một tên hộ vệ chạy vào.....

“Bạch tiên sinh...bên ngoài có một nô tỳ tới cầu kiến..”

“Biết là người của ai không..”

“Hình như là nô tỳ của Lý quý phi...”

“Lý quý phi.....à là bà ta à....”

“Cho người vào đi...”

“Vâng ạ!!!” Một lúc sau tên thị vệ quay lại và bên cạnh hần còn có một người nô tỳ, ăn mặc khá là sang trọng, so với những người khác.

“Kính chào Bạch tiên sinh!!!”

“Nói đi tới đây có việc gì.....”

“Bẩm Bạch tiên sinh, Lý quý phi muốn gặp ngài!!!”

“Gặp ta....ngươi biết có chuyện gì không....”

“Nô tỳ không biết....” Hàn Phong đương nhiên là hiểu mục đích của Lý quý phi khi mới hắt qua phù, mười phần mười chắc chắn là có liên quan tới việc tới thừa kế. Hắn đang suy nghĩ rằng mình có nên qua không, từ chối thì cũng chả làm gì được mình...một hồi sau, Hàn Phong trả lời..

“Được...dẫn đường đi..”

Nô tỳ thấy Hàn Phong đồng ý thì thở dài rồi, mừng rỡ rồi lập tức dẫn đường cho Hàn Phong. Một lúc sau thì Hàn Phong đã đứng trước một hoa viên rộng lớn, hàng chục hàng trăm loại cây hoa trái được trồng ở khắp mọi nơi, hương thơm từ những bông hoa khiến cho cả hoa viên này nồng nàn.

“Quả nhiên là biết hưởng thụ....những loại hoa không thể trồng ở khí hậu này mà vẫn nở được....”

“Bạch tiên sinh, Lý quý phi chờ ngài ở bên trong!!!”

Hàn Phong gật đầu rồi bước vào bên trong, khi chân vừa đặt vào trong thì trước mặt hắn là một cái sảnh cực lớn, ở giữa là một hồ nước cực lớn, có những chiếc cầu bắt ngang qua, lại có đầy cá đang bơi lội.

“Bạch tiên sinh, quang cảnh không sai chứ....”

“Không sai....rất đẹp và thanh thản....” Hàn Phong nhìn một phụ nữ trung niên đi từ trên lầu xuống dưới, mặc một chiếc váy dài, mái tóc thả xõa ra đằng sau, khuôn mặt tự nhiên được đánh bóng lên bằng lớp trang điểm đậm.

“Bạch tiên sinh thích là tốt rồi....” Lý quý phi che miệng cười mà nói

“Không biết Lý quý phi mời ta tới đây có việc gì không?”

“Ta mời Bạch tiên sinh đến thưởng thức phong cảnh và vài ly rượu thôi....”

“Lý quý phi, chúng ta đều là người ngay thẳng, thay vì việc đó không biết vào chủ đề chính luôn nào...” Hàn Phong cười mà nói, hai mắt híp lại mà nhìn. Lý quý phi thì mặt vẫn bình tĩnh, mỉm cười nhìn hắn như biết Hàn Phong sẽ nói thế.

“Nếu Bạch tiên sinh đã không thích vòng vo thì ta vào thẳng vấn đề luôn....ta muốn Bạch tiên làm việc cho ta, giúp cho con của ta, tức là tam hoàng tử lên ngôi....”

“Chắc ngài cũng biết hoàng thượng bây giờ rất tin tưởng ngài, lên triều luôn luôn dâng bốc ngài, phải nói rằng nếu không phải vì ngài bận đóng cửa tu hành, thì sợ rằng khách tới xếp hàng dài tới công thành....”

“Lý quý phi quá khen!!”

“Ngài nghĩ sao??”

“Đổi lại?”

“Đổi lại, ngài muốn vinh hoa phú quý, mỹ nhân nào đều có...chỉ cần ngài mở miệng đồng ý....”

“Lý quý phi quá xem thường ta rồi, vàng bạc mỹ nhân đối với ta chỉ là một thứ phù du, không cần thì vứt, có cũng được...nếu Lý quý phi nghĩ rằng dùng những vật đó thì tại hạ cáo lui, bởi vì thái tử cũng có thể cho ta những thứ đó....” Hàn Phong xoay người tính rồi đi thì lúc này một giọng cười già nua vang lên, nhưng chứa đầy khí phách.....

“Hahaha Bạch tiên sinh quả nhiên là một cao nhân, tiểu nữ vừa rồi đắc tội, mong tiên sinh bỏ qua...” Hàn Phong xoay qua nhìn thấy một lão già mặc một cái áo bào tuy đơn giản nhưng cực kỳ tinh xảo, bộ râu bạc với làn da nhăn, ít nhất đã 70 tuổi tuy nhiên dáng đi không hề già nua mà còn cực kỳ hùng dũng, mỗi bước cứ như có thể khiến người khác ngạt thở. Người này chính là quốc sư của Đại Kim đế quốc, đương gia chủ của Lý gia, Lý Thế. Hàn Phong nhìn lão già này mà cực kỳ ngưng trọng, hắt hai mắt lúc này nhú mày, bởi thực lực của lão già này là Thiên Hoàng Tam Tinh.

“Kính chào Lý quốc sư!!”

“Bạch tiên sinh không cần đa lễ, ngoài triều thì cứ gọi ta là Lý gia chủ được rồi....”

“Bạch tiên sinh, thứ lỗi cho tiểu nữ vừa rồi đã mạo phạm ngài, dùng những vật không đáng giá làm thù lao, thật làm mất mặt....” Lý Thế cười nói, hắt quay đầu cặp mắt trừng lên nhìn Lý quý phi, nàng hiểu ý, cắn răng cúi người....

“Mong Bạch tiên sinh thứ tội!!”

“Không sao....”

“Bạch tiên sinh, xin lỗi cũng đã xong, không biết ngài suy nghĩ gì về việc giúp đỡ....”

“Chỉ cần Lý gia chủ có thứ có thể làm ta động tâm, giúp đỡ là một chuyện đơn giản.” Hàn Phong lập tức xuất ra một cái ghế từ trong giới chỉ, đặt xuống

mà ngồi ở sát cửa. Lý Thế cười cười, một tay dùng Hồn Lực hút một cái ghế khác lại, rồi ngồi xuống, mắt nhìn mắt, hai người quan sát lẫn nhau, như hai vị quân chủ ngồi ở mỗi đầu cực.....

“Không biết Bạch tiên sinh có nghĩ được mình muốn thứ gì không??”

“Lý gia chủ có thể cho ta được cái gì nào?”

“Một quả trứng!!”

“Một quả trứng??” Hàn Phong nhú mày nhìn về Lý Thế, còn lão thì cười cười, sau đó đứng dậy mà nói..

“Nơi này không tiện, Bạch tiên sinh mời đi theo ta...” hần nói xong xoay người rồi đi, Hàn Phong cất cái ghế vào rồi cũng bước theo. Lý quý phi đương nhiên là một bên Lý Thế mà đồng hành, một hồi sau Hàn Phong đi tới một căn phòng. Lý Thế không hề do dự mà lập tức đi tới trước một cái kệ sách, hần đẩy một tầng đá nằm đằng sau tủ sách, rồi một cánh cửa đá mở ra....

“Một mật thất...xem ra Lý gia chủ rất tin tưởng ta...”

“Haha, đương nhiên...ta bảo đảm Bạch tiên sinh xem xong quả trứng này thì lập tức là người một nhà rồi...” Lý Thế tự tin mà nói, rồi bước vào trong. Hàn Phong không nói gì chỉ đi vào. Trong đầu Hàn Phong lập tức vang lên một giọng nói...

“Thiếu chủ, ta cảm nhận được một khí tức quen thuộc...” Hắc Toàn Long giọng nói vang lên

“Quen thuộc...chẳng lẽ...” Hàn Phong lập tức nghĩ ra cái gì...

Bên trong mật thất này có rất nhiều vàng bạc châu báu, chứa đầy cả căn phòng mật thất này, còn có rất nhiều vũ khí, giáp,...và ở giữa căn phòng, một quả trứng được đặt trên một cái bệ...” Lý Thế đi tới mà sờ sờ quả trứng, sau đó lên tiếng...

“Khoảng 3 năm trước, lúc đó có một dị tượng cực lạ xuất hiện ở phía tây của Phong Nhất thành, lúc đó từ trên trời rơi xuống một tảng đá rất là to, đâm thẳng xuống mặt đất tạo thành cái hồ mà ai ai cũng biết ngày nay, Hồ Thiên Ngoại. Lúc đó ta phụ trách việc điều tra này, đương nhiên người dẫn theo toàn bộ là thuộc hạ nên chuyện về quả trứng này không hề có người khác biết.”

“Quả trứng này được ta tìm thấy ở giữa vụ va chạm đó, với sức phá hoại như thế mà quả trứng không hề bị gì, không một vết xước, trầy hay là bất cứ vết gì. Ta liền biết quả trứng này có lai lịch phi phàm, không hề tầm thường...tiếc là ta tìm mọi cách cũng không thể ập nổ nó, hơn nữa tìm hiểu cũng không được gì...”

“Thiếu gia, đây là một Long Chủng!!!”

“Ý ngươi là quả trứng này là của Long tộc ư.....” Hàn Phong nghe Hắc Toàn Long lên tiếng thì giật mình, sau đó ngưng trọng nhìn về quả trứng. Hơn nữa nhìn đáng vẻ, đặc điểm và khí tức, ta có thể khẳng định đây là trứng hoàng gia, tức cha mẹ của nó là người đứng đầu Long tộc...”

“Cứ lấy về đi rồi ta sẽ kể cho tiểu nhân lịch sử...”

“Lý gia chủ, ngài đem một quả trứng không rõ công dụng, lại không có giá cả...như vậy chẳng khác nào ta lấy về để thờ cúng...”

“Hahaha Bạch tiên sinh cứ an tâm...ngoài cái này ra, thì bất kể ngài muốn gì ta đều có thể đáp ứng, tiền bạc, báu vật, nhân lực....hay là mỹ nhân như nó...” Lý Thế cười nói rồi hai mắt lập tức hung lại, dữ tợn mà chỉ về Lý quý phi, mặt không biến sắc. Hàn Phong giật mình mà nhìn Lý Thế, vì ngôi vua mà chấp nhận bán luôn cả con gái mình...Hàn Phong không nói gì, cười thâm trong bụng, lên tiếng...

“Xem ra Lý gia chủ quả nhiên đủ ác...”

“Không...không, Bạch tiên sinh nói sai...ta không ác...ta chỉ là bất chấp thủ đoạn...” Lý Thế mặt bình tĩnh mà nói, Lý quý phi thì mặt đã tái mét, nàng biết mọi người đều là quân cờ trong tay phụ thân nàng.

“Được...ta thích...Lý gia chủ, hợp tác vui vẻ, hi vọng không ai biết.....”

“Bạch tiên sinh an tâm...chuyện này chỉ 2 người chúng ta biết...Hợp tác vui vẻ...”

Hàn Phong mỉm cười, sau đó hần cầm quả trứng bỏ vào trong gói chỉ, nhìn Lý quý phi lúc này chỉ có cúi đầu, cười một tiếng rồi biến mất. Lý Thế quay qua nhìn con gái mình mà nói. ...

“Ngươi tốt nhất là làm tròn bổn phận, ta không thích bị mất một người hợp tác như thế...”

“Phụ thân an tâm, nữ nhi biết phải làm gì...”

“Tốt...đây mới là con gái của Lý Thế ta!!!!” Lý Thế gật đầu hài lòng, sau đó cũng bước ra khỏi mật thất, Lý quý phi thì mặt đã rơi đầy lệ, đây là cái giá của quyền thế, làm mờ con mắt của người khác. Sau khi Lý Thế ra khỏi mật thất, đi được một khoảng thì có 2 bóng đen xuất hiện đằng sau, hần liền hỏi. ...

“Hai người các ngươi đánh lại không??”

“Bẩm gia chủ, đừng nói đánh lại, cầm cự vài hiệp sợ cũng không được...”

“Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, người này...có thể mạnh hơn cả gia chủ...”

Lý Thế nghe hai người trái phải tâm phúc mình nói thế thì giật mình, rồi lập tức cười thật to lên, mặt mày vui vẻ...

“Tốt, quả nhiên là một người hợp tác đáng giá...”

“Gia chủ, chúng ta tiếp tục bước tiếp theo à???”

“Đúng thế, chuẩn bị đi...lần tề điển tiếp theo, Đế Kim đế quốc hoàng gia sẽ hoàn toàn bị xóa sổ...” Lý Thế cười một tiếng thật to, không hề sợ có người nào nghe trộm

“Gia chủ, còn về Ngũ Viện chiêu mộ...”

“Tên nghịch tử của ta đạo này bỗng nhiên trở nên siêng năng, không biết có gì đánh vào đầu nó nữa...”

“Nhị thiếu gia đúng là làm người khác lo, còn tam thiếu gia thì đúng là nhân tài của Lý gia...”

“Ừ...tam đầu tử quả nhiên là người nối nghiệp tiếp theo...không sao, ta vẫn còn sống tốt...”

“Các ngươi mau về đi, khúc tiếp theo có rất nhiều lính canh...tên Cổ tướng quân kia có tai mắt ở đó khắp nơi...”

“Thuộc hạ cáo lui!!”

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Long Chủng Và Căn Bệnh Kỳ Lạ

Hàn Phong ra khỏi Lý quý phi tâm cung, một mạch chạy thẳng về viện của hắn, vô phòng và đóng cửa cẩn thận lại. Sau đó hắn lấy quả trứng từ trong cái hộp ra, đặt lên bàn và lên tiếng.....

“Hắc Long, ngươi nên nói rõ đi...ta vừa đánh một canh bạc rất lớn đấy...”

“Thiếu chủ, ngài cứ an tâm...độ quý giá của một Long Chủng, không có cái gì mà có thể mua được, ngay cả Huyết Thạch của Long tộc, cùng xuất xứ cũng không sánh bằng...”

“Vậy ta sẽ bắt đầu từ việc sinh sản của Long tộc cho tới những cái cần thiết, đầu tiên là việc sinh sản của Long tộc không hề khác Nhân tộc chỗ nào, mà còn phải nói là rất tương tự, ta nghĩ thiếu chủ hiểu rất rõ nên ta không cần giải thích...”

Hàn Phong nghe xong thì mặt xanh lại, cái gì mà hiểu rất rõ...nó làm như hắn đã từng sinh qua một đứa bé rồi à...

“Tuy nhiên, có một vài trường hợp khi họ sinh ra không phải là một con rồng mà là một quả trứng, những quả trứng này được gọi là Long Chủng. Những Long Chủng này khi nở ra, thì đứa bé thì cũng mang hình hài của một Long tộc, tuy nhiên thực lực của nó phát triển so với những Long tộc được sinh trực tiếp gấp 3-4 lần, và đó có thể Hóa Hình rất sớm mà không cần bất kỳ đan dược nào...”

“Ngoài ra khi Long Chủng nở ra, thì quả trứng còn có tác dụng cực lớn để làm đan dược và dược liệu, nói chung là rất nhiều lợi mà không có hại. Tuy nhiên nó cần hơn cả trăm năm để ấp ra, và số lượng phải nói là cực kỳ ít ỏi cho nên những Long Chủng thường bị nhiều người khác dòm ngó, cuối cùng Long tộc đưa ra một biện pháp đó là phong ấn bọn nó vào một cái lồng để bọn nó có thể an toàn nở ra...”

“Nhưng quả trứng này bay từ Ích Tiêu đại lục sang Bắc Bình đại lục, chứng tỏ, Long tộc xảy ra cái gì đó cực kỳ nguy hiểm, đến nỗi bọn họ phải gửi con của mình sang nơi khác. Hơn nữa cha mẹ của quả trứng này là người đứng đầu của Long tộc, bởi vì màu vàng của quả trứng, màu tượng trưng cho hoàng tộc của Long...”

“Thế à...”

“Thiếu gia, xem quả trứng này...ít nhất vài năm nữa nó mới nở...”

“Có cách nào có thể đẩy nhanh tốc độ không...”

“Cái này thì ta không biết rồi...thiếu chủ, ta nghĩ rằng bây giờ không phải là lúc để mà nở một Long Chúng!!”

“Tại sao??”

“Bởi vì khi Long Chúng nở thì dị tượng sẽ lập tức xuất hiện, giông bão nổi lên, núi lửa phun trào, những cơn sóng cao hơn chục mét sẽ hình thành, Long Chúng càng mạnh thì những hiện tượng này càng mạnh, đó là tại sao ngài cần phải chuẩn bị 2 thứ để ngăn chặn việc đó...”

“Đó là gì?”

“Thiếu chủ đã có một thứ, đó là Huyết Thạch của một Long tộc mạnh mẽ, vật thứ hai ngài cần là một Hồn Ma Thú cấp 7...ít nhất là thế...”

“Hồn thú...ý người như là những cái mà người hấp thụ vào trong 5 Hồn Kỳ của người...”

“Đúng...là nó...nhưng ngài không hấp thụ, mà dùng nó để đúc quả trứng này...hơn nữa, ta nghĩ rằng 3 Hồn Kỳ kia, ngài chắc chưa bao giờ cần dùng đâu...lúc khi đi, chủ nhân đã dặn rằng 2 Hồn Kỳ còn lại của ngài, thiếu chủ phải hấp thụ những Hồn cực kỳ mạnh mẽ...”

“Ta nhớ...nhưng bây giờ kiếm ở đâu chứ...vội lại, việc đó từ từ cũng được...ba Hồn Kỳ ta có sẵn, đủ dùng rồi...”

“Thiếu chủ, ta to gan mà nói...ngài muốn hấp thụ Long Chúng này thành Hồn Kỳ thứ tư không?” Hàn Phong nghe Hắc Toàn Long nói thì mắt giật lên, đảo đảo rồi nhìn về quả trứng...

“Không...ta nghĩ rằng, nở ra một con rồng để làm thú nuôi...quá tốt phải không nào...” Hàn Phong cười cười mà xoa xoa quả trứng, sau đó bỏ nó vào hộp rồi cất cẩn thận trong giới chỉ...

“Vội lại, ta đã tìm được 2 ứng cử viên cho 2 Hồn Kỳ còn lại rồi...nhưng thực lực ta chưa đủ, chỉ ít chưa đạt tới Thiên Hoàng đỉnh phong, không thể đi...ta muốn đích thân đi, như thế mới có ý nghĩa...”

“Tất cả tùy theo thiếu chủ quyết định!!”

“Được rồi, người lui đi...ta có việc...” Hắc Toàn Long nghe Hàn Phong nói thì gật đầu, sau đó biến mất, chỉ còn lại mình Hàn Phong. Hắn nhớ ra hôm nay phải đi chữa bệnh cho đệ đệ của Tư Thiên Thiên, nên liền đi ra ngoài. Thái Tì Liệt thì đương nhiên là đi phía sau, ngoài ra nội trong hôm nay thì nhóm người Nhất Yến Nhi sẽ tới để đồ.

Một lúc sau thì hắn đã tới trước Thiên Thượng Nhân Gian, Tư Thiên Thiên nhận được tin thì lập tức chạy xuống, chui vào trong xe rồi ôm chặt hắn...

“Nè...2 ngày rồi, có nhớ người ta không...”

“Nhớ chứ...” Hàn Phong cười với nàng, nhéo cái mũi một cái...

“Được rồi...đệ đệ của muội ở đâu??”

“Nó nằm ở một tửu lâu ta thuê, vì nơi ta ở khá là bất tiện...” Tư Thiên Thiên buồn mà nói, mỗi lần nhắc tới đệ đệ mình, nhớ tới căn bệnh hành hạ mà khiến nàng đau lòng. Sau đó nàng chỉ đường cho Thái Tì Liệt đánh xe đi tới...

Khi Hàn Phong cùng với Tư Thiên Thiên bước vào bên trong tửu lâu, rất nhiều người lập tức nhận ra nàng, hàng chục người bắt đầu nhào lại mà tính kiếm một cái tiện nghi, nhưng Hàn Phong hừ một tiếng, dùng khí tức của mình đẩy lui toàn bộ, khiến cho cả đám không ai dám tiến lại nữa.

Sau đó cả ba người lên một căn phòng, Thái Tì Liệt đứng ở bên ngoài căn cửa, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn những tên có ý định nghe lén, khiến bọn họ cười, ngoan ngoãn coi như chưa thấy gì hôm nay.

Trong phòng Hàn Phong đi tới một căn giường, có một cô gái đang chăm sóc một bé trai mặt mày xanh xao, làn da thì một màu tím, hấn nhú mảy mà nhìn...

“Tiểu thư...!!”

“Người lui ra đi!!”

“Vâng ạ!!” Khi nô tỳ lui ra, thì Tư Thiên Thiên lo lắng mà nhìn Hàn Phong hỏi...

“Đây là đệ đệ của muội, nó tên Tư Sơn. Thế nào...có chữa được không...”

“Để ta xem đã...” hắn vỗ vỗ tay nàng, rồi đi lại ngồi một bên. Tay rút ra ba cây châm đâm vào đầu, ngực và rốn, lập tức một luồng khói màu đen tím bốc ra từ đầu cây kim. Hàn Phong giật mình, vội vận chuyển Hồn Lực bao trùm luồng khí đó, sau đó hòa tan nó...

“Đệ đệ của muội, nó không phải bệnh...mà là giống như trúng độc, là một loại độc trùng....Trước khi bị bệnh, nó có đi đâu không...” Hàn Phong nhìn Tư Thiên Thiên mà hỏi, nàng cúi đầu suy nghĩ một lát rồi lên tiếng...

“Ta nhớ rằng trước khi nó bị như thế này thì có đi cùng với đám bạn tới một khu rừng ở gần thôn. Lúc đó muội đang ở Phong Nhất thành để mà biểu diễn nên cũng không quan tâm lắm, ai ngờ 1 tháng sau nó đã như thế này...”

“Khu rừng....làng của muội nằm ở khúc nào...”

Hàn Phong lấy ra một tấm bản đồ của Nhân tộc khu vực, Tư Thiên Thiên suy nghĩ một chút rồi chỉ vào làng của mình...

“Làng của muội nằm ở khúc này...” Tư Thiên Thiên chỉ về phía Nam, nhưng khi Hàn Phong nhìn về khu rừng nằm gần ngôi làng thì hần lập tức giật mình, xoay người nhanh lại mà xuất ra 6 cây châm, cầm lên sáu vị trí trên người của đệ đệ nàng.

“Muội ra ngoài kêu Ti Liệt vô, sau đó đừng ở ngoài chờ đi...tiếp theo, muội không xem nổi với thực lực của mình đâu...”

“Được...”

Một lúc sau khi Tư Thiên Thiên chạy ra, cửa phòng mở ra và đóng lại, Thái Ti Liệt chạy lại một bên mà hỏi...

“Thiếu gia...có chuyện gì thế...”

“Thằng nhóc này trúng Huyết Độc Cỗ...”

“Cái gì...Huyết Độc Cỗ...nếu nói như thế...”

“Đúng....thủ phạm đang ở đâu đó xung quanh nơi này....” Hàn Phong hai mắt lập tức âm lãnh lại, sau đó kêu 2 người Tư Thiên Thiên vào...

“Muội nghe đây, tuyệt đối không được rời khỏi sự bảo vệ của Ti Liệt 3 bước, hiểu chưa...”

“Muội hiểu!!” Tư Thiên Thiên biết việc cực kỳ nguy hiểm nên nàng lập tức đồng ý mà không cần hỏi tại sao. Hàn Phong gật đầu, sau đó hai mắt nhắm lại, tinh thần lực lập tức phóng ra, bao trùm toàn bộ Phong Nhất để đó, lập tức hàng trăm hàng ngàn thân ảnh hiện ra trước mặt hắn, mỗi người đều là một màu trắng, nhưng có người màu đỏ, lại màu lam....nhưng trong đó có một thân ảnh màu xanh lá cây....

“Thấy rồi...” Hàn Phong lập tức biến mất sau đó xuất hiện trên nóc nhà của một khu viên, cách đó khoảng 10 cây số....., hắn cười lạnh sau đó lấy ra một cái mặt nạ hình rồng đeo lên, thay cái mặt nạ quý hẳng ngày mà hắn đeo, lấy một thân phận khác và tay cầm một thanh kiếm sau đó nhảy xuống mà ẩn khí tức của mình. Hàn Phong lặng lẽ quan sát mà đếm xem có bao nhiêu tên hộ, sau đó hắn biến mất tại chỗ đó.....

Hàn Phong lại xuất hiện ở một nơi sâu sau của khu nhà này, rồi đi về căn phòng có ánh đèn đã được thắp lên bởi trời cũng đã gần tối, khi tới gần thì hắn liền nghe thấy tiếng nói của 2 người...

“Hà trưởng lão, không biết việc ta nhờ ngài làm thế nào rồi?”

“Tông chủ cứ an tâm, mọi việc đã thuận lợi tiến triển, bảo đảm không hề sai sót!!”

“Ta không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất...lần này bao nhiêu đệ tử đều do ngươi điều giáo, lần này ta đã đánh cược cả vận mệnh tông môn rồi đó....”

“Tông chủ cứ an tâm, sau việc này thì Tử Kiếm Tông của chúng ta sẽ trở thành nhất đẳng môn phái, thậm chí đi vào Ngũ Đại Tông Phái cũng không phải là chuyện mơ mộng...”

“Haha được, nếu có thể như thế thì Hà trưởng lão ngươi sẽ lập đại công, trong tông môn sau đó sẽ là trên vạn người...”

“Đâu, đâu...nhờ phúc của tông chủ!!”

Hàn Phong bên ngoài nghe thấy cuộc đối thoại của hai người mà giật mình, hắn tính tới đây để tìm hiểu kẻ hạ độc, nhưng không ngờ nghe được một âm mưu như thế này. Hàn Phong suy nghĩ một cái gì đó, miệng cười gian một cái rồi tiếp tục nghe...

“Bây trận như thế nào rồi?”

“Án Trận này đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, hơn nữa ta còn hạ Huyết Độc Cỗ vào hơn trăm người sẽ đi xem cuộc tuyển chọn ngày mai, bảo đảm sẽ là một ngày mai sẽ là một ngày đặc sắc...” Hà trưởng lão vừa cười vừa nói, mặt mày dữ tợn mang theo tà ác, ngay cả vị tông chủ của Tử Kiếm Tông cũng phải giật mình....

“Được rồi, vậy thì hôm nay nghỉ ngơi cho thật sớm thôi.....”

“Ai đó....” bên ngoài lập tức vang lên một tiếng la lên, hai người trong phòng giật mình lập tức chạy ra, nhìn thấy tên đệ tử mà hắn hỏi...

“Có chuyện gì thế...”

“Bẩm tông chủ, lúc này ta thấy một bóng người ở bên đó...” tên đệ tử chỉ về hướng bụi cây, lúc này nó lập tức rung động, ba người chuẩn bị sẵn sàng thì nhảy ra một con mèo, nó nhìn 3 người kêu lên vài tiếng rồi chạy mất...

“Chết tiệt...sau này phải nhìn cho kỹ, hiểu chưa???”

“Vâng ạ!!” tên đệ tử bị tông chủ cốc đầu, oan ức mà gật đầu. Hắn thề là thấy một bóng người mà ta....còn Hàn Phong thì đã rời đi từ lâu khi nghe tới khúc Ân Trận, hắn nhanh chóng trở về từ lâu, Thái Ti Liệt cùng với Tư Thiên Thiên thấy hắn trở về thì lập tức chạy lại hỏi...

“Thiếu gia, sao rồi...”

“Chữa bệnh trước rồi nói...hai người ra ngoài đi” Tư Thiên Thiên cùng với nô tỳ của nàng gật đầu, đi ra. Hàn Phong nói lấy ra một cái bình, đổ ra một viên đan được đút vào miệng của Tư Sơn, sau đó tay phải của hắn xuất hiện một võ hồn, một màu xanh trắng, đó có hình cầu gai, toát ra một hơi lạnh giá.....

“Chuyện ngày hôm nay ngươi tuyệt đối không được hé một lời, bất kể là ai...”

“Băng Công Bí Kỹ - Băng Tuyệt Phong Ấn!!!” Hàn Phong lập tức bóp nát Thiên Hồn của mình, lập tức một luồng khí lạnh ngất bao quanh hắn, sau đó phóng tới người Tư Sơn, sau đó xâm nhập vào cả cơ thể của Tư Sơn. Lúc này luồng hàn khí nhanh chóng đóng băng toàn bộ kinh mạch, lẫn cả tạp chất độc....

“Hỏa Công Bí Kỹ - Hỏa Thiếu Vạn Chất!!!!” tay trái của Hàn Phong lập tức nổi lên một ngọn lửa hùng hục, điểm đặc biệt là ngọn lửa này có một màu đỏ chót như máu, hơi nóng của nó khiến cho xung quanh gần như là bốc hơi, cả nước trong cái cốc trên bàn, đã bốc hơi gần hết. Hàn Phong lập tức phóng tới người của Tư Sơn, một đầu ác quỷ miệng há ra phóng tới mà nuốt chửng Tư Sơn vào trong.

Cả cơ thể hắn bị hàn băng đông cứng, lại gặp ngọn lửa có thể đốt tất cả, hai cái va chạm, tiếp xúc lẫn nhau, sau đó rất nhiều luồng khí đen bị bốc hơi lên từ trong người Tư Sơn, làn da của hắn bắt đầu từ tím chuyển sang bình thường, sắc mặt từ từ trở nên hồng hào....Thái Ti Liệt một bên hai mắt không nhắm, nhìn một sự thật mà hắn không thể nào tin tưởng đang diễn ra trước mặt hắn....thiếu gia của hắn là một người Tam Thiên Hồn ư.....

Một lát sau, ngọn lửa lẫn hàn băng từ từ biến mất, trở về trong lòng bàn tay của hắn sau đó lặn đi. Hàn Phong nhìn thấy Tư Sơn đã hoàn toàn khỏi bệnh, hắn quay qua mà nhìn Thái Ti Liệt, ánh mắt chằm chằm...

“Thiếu gia an tâm, chuyện ngày hôm nay...bất kể là người nào ta đều không tiết lộ!!”

“Trời Mù, Đất Điếc, Chỉ Có Ta Và Ngươi Biết!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tử hà song tập công

Tư Thiên Thiên chạy vào mà nhìn đệ đệ của nàng, thấy Tư Sơn sắc mặt hồng hào, làn da không còn một màu tím thì liền mừng khóc, quay qua cảm ơn Hàn Phong. Hắn cười nói rằng khoảng 1-2 ngày nữa Tư Sơn sẽ tỉnh lại, rồi để nàng ở lại chăm sóc cho đệ đệ mình, còn hắn phải đi về lại phủ chuẩn bị cho âm mưu sắp tới.

Hắn đang suy nghĩ về ân trận mà hai người đó nhắc tới, Hàn Phong đương nhiên là hiểu về trận ấn, hơn nữa lại thuộc tất cả nhưng cái khó là hắn không biết bọn họ sẽ dùng cái nào, có hơn cả trăm cái, mỗi ấn trận có đặc điểm và cách phá riêng.

Một ngày gần trôi qua hết, hắn trở về một trang viên mà Hàn Phong cho người mua ở ngoài thành. Nơi đó là nơi mà bọn họ sẽ tụ họp, buổi tối nhóm người Nhất Yên Nhi cũng tới, Đại Minh lập tức bay vào mà ôm Hàn Phong thì bị hắn đá ra ngoài, sau đó Hàn Phong ôm ba người Nhất Yên Nhi, Thái Ti Lâm và Thái Ti Hân...

“Đại ca...huynh thật là ác độc...nỡ đá ta ra ngoài...”

“Xéo...ta không thích ôm đàn ông!!!”

“Nhưng lâu ngày gặp lại mà...” Đại Minh buồn khóc mà dụi dụi mắt, Hàn Phong nhìn thế thì bật cười khỏ, sau đó nói...

“Đừng có nhiều lời...có chuyện trọng đại cần bàn!!!” Hàn Phong nói xong giơ tay lên mà đóng hết toàn bộ cửa, sau đó phong ấn căn phòng tránh người nghe trộm. Sau đó hắn đem chuyện mà nghe lén được nói cho toàn bộ người ở đây, ngoại trừ ba vị tinh linh thì Nhất Yên Nhi và Đại Minh thì cực kỳ ngạc nhiên, có người muốn âm toán để đồ cùng với ngũ đại học viện.

“Từ Kiếm Tông à.....đại ca, ta sẽ cho người điều tra...”

“Ngươi cho người rải rác khắp để dò tìm hiểu xem, dạo này trong thành có người nào lạ lẫm nhập thành không...”

“Được!!” Đại Minh nhanh chân đứng dậy rồi chạy ra ngoài mà dặn dò...

“Yến Nhi, muội đi mua một số lượng lớn lương thực thực phẩm, bỏ vào giới chỉ mà ta đưa cho nàng, nó có thể bảo quản lương thực hơn cả năm mà không bị hư...”

“Được!!”

“Hai người bọn nàng, ngày mai tập luyện nâng cao trình độ...ngày mốt chính là lễ...ta muốn đi hai muội đi một học viện để nâng cao trình độ và tri thức...”

“Không được...bọn muội muốn đi theo thiếu gia...” Hàn Phong vừa dứt lời thì cả hai lập tức đồng thanh la lên.

“Đừng có ngang bướng...bây giờ kế hoạch của ta chỉ mới bắt đầu, bọn muội sau này chính là nguồn lực của ta, trong khoảng thời gian này đi với ta hai người bọn muội không thể tu luyện. Đó là vì sao ta nghĩ đưa tới học viện để mà nâng cao...dù sao nơi nó nhanh chóng, lại có bí kỹ và giáo sư...đan được thì ta sẽ đưa đủ cho 2 người cả năm nên không cần lo...”

“Nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì...đừng lo, ta sẽ đến thăm bọn muội! Hơn nữa sợi dây chuyền mà hai nàng đang đeo sẽ bảo vệ bọn muội khỏi bất cứ ai, dưới Thiên Hoàng không hề làm tổn thương được. Hơn nữa hai nàng bắt độc bắt xâm rồi...nói chung ta không lo lắm...”

“Ừ...”

“Vậy theo ý thiếu gia!!”

“Vậy thiếu gia...ngài định cho bọn họ vô học viện nào??”

“Từ Sắc Học Viện!!”

“Đừng lo...ta sẽ hối lộ cho người đứng đầu học viện...” Hàn Phong miệng cười gian một cái...những người khác nhìn thấy thế thì đang cầu phúc cho người mà sắp bị tính kế.

.....

.....

Một ngày trôi qua, cả buổi sáng Hàn Phong giúp đỡ hai chị em Thái Ti Lân và Thái Ti Hân tẩy rửa xương cốt, kinh mạch và tư chất. Sau đó dạy bọn họ vài bí kỹ để phòng thân và dạy bọn họ cách tu luyện nhanh hơn. Lúc này một tên hộ vệ chạy vào...

“Thiếu gia...bên ngoài có một bà lão cầu kiến!!”

“Kêu bà ta đi vào đi...” đang chơi đùa với người đẹp bị người khác phá đường nhiên là muốn kêu đuổi đi, nhưng khi nghe thấy là một bà lão, hần nghĩ ra là ai nên nói...

“Cho vào đi...”

“Vâng ạ!!”

Một lúc sau Hàn Phong đi vào, theo sau hần là hai chị em, vừa tới phòng khách thì hần gặp lại bà lão lúc trước ở quán tửu lâu, theo sau nàng là hai nàng đệ tử. Một người hần biết được gọi là Từ tiểu thư, người còn lại thì hần chưa thấy qua nhưng khí chất của nàng để Hàn Phong phải nói, cực kỳ lạnh lùng hơn nữa. Mái tóc đen huyền với cặp mắt nâu, làn da trắng như tuyết và không tì một vết, bộ đồ khác với những học sinh khác, mà thay vào đó là một bộ áo váy tím trắng xen kẽ, kết hợp với mái tóc xoắn xuống, như là tiên giáng trần...hai người kia nhìn thấy Thái Ti Lân và Thái Ti Hân cũng phải ngạc nhiên về vẻ đẹp của hai nàng, và ngược lại cũng như thế...

“Bạch tiên sinh, bà lão này quấy rầy ngài...”

“Haha không sao, Từ lão nể mặt tới nơi này là vinh hạnh rồi...” Hàn Phong cười đáp, sau đó đi tới mà ngồi xuống, nhìn bà lão hỏi...

“Từ lão, ngài tới đây chắc không chỉ chào hỏi đầu nhĩ...”

“Đúng thế Bạch tiên sinh, hôm nay bà lão này tới là để cầu đan ngài!!”

“Cầu đan??”

“Đúng thế!!”

“Tên gọi?”

“Ngũ Xung Kích Mạch Đan!!”

“Haha, Từ lão quả nhiên cầu đan lợi hại...mở miệng một cái là một viên lục phẩm đan được!!”

“Bạch tiên sinh thật thông cảm, viên đan được này đối với ta cực kỳ quan trọng, ta đang cần nó cực kỳ gấp gáp...”

“Vậy Từ lão nên biết Trao Đổi Đồng Giá đi...ngài có vật gì nào...”

“Cái này...không biết tiên sinh có hứng thú với vật gì?”

“Hai người các người lui ra ngoài chờ ta đi...” Hàn Phong quay qua nhìn hai chị em mà nói, hai nàng gật đầu mà lui ra ngoài. Từ lão lập tức hiểu ý, phân phó cho 2 đệ tử của bà cũng lui ra ngoài. Hai người lúc đầu có ý không tính lui nhưng cuối cùng gật đầu...

“Ta muốn một món...mà Từ lão đang tu luyện.....Từ Hà Song Tập Công!!”

“Ngài...ngài làm sao biết...” Từ lão lập tức giật mình mà đứng dậy, đây là điều mà nàng trước giờ chưa từng nói với ai, ngay cả viện trưởng. Đương nhiên cho dù nó thì cũng ít người nhận ra, bởi bí kỹ này đã thất truyền hơn cả ngàn năm.

“Cái này Từ lão không cần biết vì sao...chỉ là ngài có đồng ý không nào...đương nhiên ta chỉ sao chép thôi, bản chính thì ngài vẫn giữ...”

“Môn công pháp này cực kỳ khó luyện...ngay cả ta bỏ ra 5 năm hầu như chỉ luyện được 2 phần trong 10 phần thôi...”

“Luyện Sinh Khí, Khí Hòa Từ, Từ Là Tâm, Tâm Hóa Một, Song Luyện Từ Công!!” Hàn Phong lập tức đọc ra 5 câu khiến cho Từ lão nghe xong thì giật mình, hai mắt không tin tưởng mà nhìn Hàn Phong...

“Môn công pháp này được lưu truyền từ hơn ngàn năm trước, lúc đó Nhân tộc vẫn chưa ổn định sau cuộc chiến với Ma tộc, nữ nhân lúc đó chỉ là một công cụ của nam nhân. Vì đó có một vị nữ, là một Thiên Hồn Giả đứng dậy đấu tranh, lúc đó bà là một thiên tài đã nghĩ ra một môn bí kỹ chỉ dành cho nữ nhân tu luyện. Môn bí kỹ này thích hợp với bất kỳ Thiên Hồn nào, Vật Thể hay Tự Nhiên đều phù hợp...”

“Công dụng của nó là người luyện thành thì hồn lực của họ sẽ có một màu tím đậm, khả năng chịu đựng của bọn họ tăng cao rõ rệt, cho dù người hơn mình một nửa tinh, cũng có thể nhất chiêu mà chịu đựng dễ dàng. Ngoài ra, tốc độ chữa trị thương tích khi vận dụng Hồn Khí sẽ tăng lên 3 lần...ta nói không sai chứ...”

“Ngài...ngài làm sao lại biết rõ như thế...”

“Ta không những biết nhiều đó, còn biết cách để đại thành là gì!!”

“Cái này.....ngài đã từng đọc qua nó à...”

“Có thể tính là như thế đi...”

“Không biết Bạch tiên sinh có thể chỉ giáo cho lão bà này không...”

“Từ lão thật sự là nghĩ sâu xa quá rồi, nó có tên là Từ Hà Song Tập Công, tức là cần 2 người để mà luyện thành, nếu không thì cho dù luyện cả ngàn năm cũng không xong đâu. Mà 2 người, tức là cần song tu để luyện đó.....” Hàn Phong vừa nói vừa uống trà, bình tĩnh...còn Từ lão thì sắc mặt xám lại, nhưng nghe lại có lý. Hèn gì nàng không thể nào đại thành, càng luyện càng khó tu ra.....

“Vậy còn cách nào không...”

“Còn.....nhưng mà bà xem, ta tiết lộ bao nhiêu đây thông tin, ta lỗ quá rồi...”

“Cái này...như vậy ta dùng một bản sao...không, ta sẽ giữ bản sao, đưa cho ngài bản gốc...” Từ lão nói đột nhiên lắc đầu, sau đó sửa lại lời nói.

“Đương nhiên nếu Từ lão đồng ý thêm một chuyện thì coi như là huê nhau...”

“Bạch tiên sinh cứ nói...”

“Bà có đệ tử không...?”

“Không...hai người kia là đệ tử của viện trưởng, ta trước giờ không thích thu nhận đệ tử...”

“Vậy đi, bà thấy hai người hồi nãy đi theo tôi đúng không, chỉ cần Từ lão nhận bọn họ làm đồ đệ, truyền thụ và dạy dỗ bọn họ, trong 1....à không, 2 năm cho tôi. Đổi lại tôi sẽ tặng cho Từ lão hai viên lục phẩm đan được,...đương nhiên, an toàn của bọn họ ở Từ Sắc học viện, ta không muốn bất cứ thứ gì nguy hại.....hay từ ngoài viện...”

“Đương nhiên, tư chất của bọn họ đã được ta tẩy rửa, hơn nữa lại chắc cơ bản...Từ lão nhận bọn họ làm đệ tử, không mất mặt đâu...”

“Được....ta đồng ý...” Từ lão suy nghĩ một cái, lập tức đồng ý. Lúc này bà ta cũng đã quan sát hai người kia, tư chất không thua gì hai cô nàng đệ tử của viện trưởng, hơn nữa phía sau hai nàng là một lực phẩm luyện được sư chống lưng, bảo đảm bản thân bà không lỗ, hơn nữa còn có thể có miễn phí đan dược.

“Vậy sau lễ chiêu mộ thì Từ lão có thể quay lại...”

“Làm phiền Bạch tiên sinh..ta chắc chắn sẽ tới đúng hẹn!!”

Từ lão đứng dậy mà chào sau đó xoay người rời đi, Thái Ti Lâm và Thái Ti Hân gật đầu chào một cái rồi đi vào, Từ lão thấy thế thì cũng khá hài lòng, xem ra lần này bà ta lại nhận được báu vật rồi. Sau đó cùng với 2 đệ tử mà đi về chỗ nghỉ ngơi, Hàn Phong lúc này thấy được cô nàng lạnh lùng tóc đen kia đang nhìn chăm chăm hắn, hắn gãi đầu đang suy nghĩ vì sao...nhún vai một cái, xoay người dặn dò hai nàng chuẩn bị cho thật kĩ và những thứ cần thiết. Còn hắn thì chuẩn bị cho một phen kịch hay trong ngày mốt.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngày hội tuyển sinh

Sau khi có được bí kỹ Từ Hà Song Tập Công, Hàn Phong dành cả một đêm để mà nghiên cứu và tìm hiểu, đương nhiên hắn lười Nhất Yên Nhi, và hai chị em tinh linh vào trong phòng, mà một long ba phượng tới gần sáng, với lý do là “Cùng Tìm Hiểu Công Pháp”.

Một ngày trôi qua nhanh chóng, Hàn Phong lúc này đi tới xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hợp tác giữ Lý Thế và Hàn Phong vẫn không ai hay biết, bởi hai người đều hiểu rằng, mình phải luôn đề phòng có người khác đâm cho nên Lý Thế không hề tỏ ra thân thích, mà ngược lại còn đối đầu, để đánh lạc ánh mắt.

Hàn Phong đương nhiên hiểu dụng ý của lão già đó, hắn cũng cười khinh, sau đó lặng lẽ nằm trên xe ngựa mà đi tới quảng trường lớn nhất ở Phong Nhất đế đô. Tuy nhiên lần này Hàn Phong dùng thân phận thật sự của mình, đi một hồi rồi lên xuống giữa đường, tránh người khác nghi ngờ.

Còn vai Bạch tiên sinh thì do Thái Ti Liệt giả dạng, đương nhiên với tay nghề của Hàn Phong, không ai hề nhận ra. Còn Nhất Yên Nhi thì ở lại mà tiếp tục chỉ đạo cho 2 cô nàng, còn về kế hoạch thì Hàn Phong đã soạn ra những gì cần làm cho Đại Minh, và hắn đã chọn cho mình mục tiêu đầu tiên của hắn. Đại Minh gật đầu hiểu ý, tập trung những thủ hạ có thực lực mạnh mẽ ở những nơi cần thiết.

Lúc này Đại Minh đi theo sau Hàn Phong, hai người đồng hành đi bộ tới quảng trường, hắn cũng rất bất ngờ khi nhìn thấy Hàn Phong muốn gia nhập một trong Ngũ Đại Viện...

“Đại ca, huynh thật sự muốn gia nhập à...”

“Đương nhiên, sau buổi lễ này ta cần một nơi ổn định thực lực, tránh tai mắt vì 1 trong tứ đại gia tộc sẽ bị diệt...”

“Nghe rõ, lần này mục tiêu lớn nhất là lão già bắt tử, còn những người khác thì nhanh, gọn và lẹ...”

“Đã hiểu, đại ca...”

“Tốt...đi thôi, thương thức một ngày bình thường của người bình thường thôi nào....”

Hàn Phong cùng với Đại Minh tiếp tục tiến bước, khi bọn họ tới quảng trường thì lúc này nó đã đông nghẹt, hầu như là không còn chỗ đứng. Người người xếp hàng đăng ký để tham gia buổi tuyển chọn, nghe nói mỗi học viện chỉ lấy 200 người, tổng cộng chỉ đúng 1 ngàn người. Cho nên ai ai cũng nhanh tay, không muốn bị mất chỗ của mình, Hàn Phong và Đại Minh xếp hàng gần 1 tiếng thì mới tới lượt của bọn họ...

“Tên “

“Hàn Phong “

“Tuổi!”

“15 “

“Đề tay lên quả cầu đi để kiểm tra tư chất...” Hàn Phong tay chạm lên quả cầu, lập tức nó liền phát sáng lên cực độ, sau đó chuyển sang một màu cầu vồng....

“Tư chất: Tuyệt Giai...”

“Cái Gì...Có Người Tư Chất Tuyệt Giai!!”

“Không Phải Quả Cầu Bị Hư Gì Không?”

Hàn Long lúc này mới vỡ đầu của mình, ngày hôm qua hắn dùng đan dược để áp chế thực lực của hắn, lúc đó hắn nghĩ mình quên quên cái gì, mãi không nhớ ra nên đành cho qua. Bây giờ mình mới biết đó là tư chất của hắn....

“Tư chất: Thượng Giai...”

“Đùa À...Ngày Hôm Nay Là Ngày Gì Thế??”

“Lại Thượng Giai ư?...Nhưng Có Tuyệt Giai Rồi, Ta Cũng Không Ngạc Nhiên Lắm...”

Hàn Phong nhìn qua bên kia thì thấy người đó là tên mập Đại Minh, hắn cười khở lắc đầu, còn Đại Minh thì hai mắt mừng rỡ.

“Cậu có thể đi vào...đây là số báo danh của cậu!!”

“Cảm Ơn!!” Hàn Phong cười nhận lấy, sau đó xoay người bước vào. Đại Minh một bên cũng nhanh chóng nhận lấy rồi chạy theo Hàn Phong. Lúc này nhiều người đang dùng cặp mắt nhìn hai người giống như đang nhìn quái vật...hơn nữa còn có vài cặp mắt thích thú mà nhìn...cũng có nhiều cặp mắt khó chịu...

.....

.....

Lúc này ở sảnh của Ngũ Viện, cùng với người của Hoàng Gia, đương nhiên Thái Tì Liệt giả dạng Bạch tiên sinh cũng thế. Năm tên đệ tử của 5 viện nhanh chân chạy vào nhỏ giọng nói cái gì đó, một bên một tên thị vệ cũng nhanh chóng nghe vào tai của Lý Thế và Xuất Tán nhỏ giọng...

“Cái Gì!!!”

“Cái Gì!!!” lập tức hơn chục tiếng cái gì đứng dậy, bởi bọn họ nhận được tin là có người có tư chất Tuyệt Giai, đây chính là tư chất mà chỉ có trong truyền thuyết, trước giờ tuy có người đạt được, nhưng có thể đếm hết trên tay....

Thái Tì Liệt thì đương nhiên biết người đó là ai, cười thâm mà tự hào thiếu gia của hắn quả nhiên là thiên tài ngàn kỷ....

“Xem ra lần này hội tuyển sinh sẽ rất đặc sắc...” Thái Tì Liệt ngồi cười nói...

.....

.....

Sau gần 2 giờ đăng ký thì mới có thể xong hết thí sinh tham dự, tổng cộng có hơn 5 ngàn người từ khắp nơi chạy về đây tham dự. Đương nhiên đó là con số đã được chọn ra từ những người có tư chất, và Ngũ viện chỉ nhận 1 phần 5 của con số này....

“Đại ca, ngài tính vào viện nào?”

“Không biết...”

“Đại ca, chúng ta gia nhập Lam Hoàng học viện đi...nghe nói ở đó mỹ nữ rất nhiều...” Đại Minh hai mắt sáng lên mà nói, nham nhở cười cười.

“Người chỉ có nghĩ tới nhiều đó thôi à...”

“Làm gì có...”

“Được rồi...chút để xem tình hình coi đã...”

Khi Hàn Phong vừa dứt lời thì một người bước lên giữa sân khấu, đó là một lão già mặc áo lam bào. Hàn Phong nhận ra người này chính là đại diện cho Lam Hoàng học viện, Lam lão, ngoài ra hắn còn một thân phận khác, đó chính là phó viện trưởng của Lam Hoàng học viện, Lam Tổ, thực lực là Thiên Hoàng Ngũ Tinh. Hắn lúc này quan sát xung quanh một hồi, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Phong, rồi gật đầu, vẻ mặt rất là hài lòng...

“Chào mừng các vị tới tham gia buổi tuyển chọn lần này, ta là phó viện trưởng của Lam Hoàng học viện, sẽ thay mặt hoàng tộc và tứ viện còn lại chủ trì lần này....”

“Do số lượng người tham dự lần này quá đông, nên chúng tôi sẽ dùng một phương pháp cụ thể hơn rất nhiều, như thế thì thời gian sẽ tiết kiệm...” Lam Tổ nhìn xung quanh nói ngập ngừng, khiến cho nhiều người càng hồi hộp, bài thi sẽ là gì....

“Đó là Bí Cảnh Thiên Vân!!”

“Cái Gì...Là Bí Cảnh à...”

“Không.....Tại Sao Lại Là Bí Cảnh Chứ!!!”

“Lần này lại rớt rồi.....”

Nhiều người sau khi nghe Lam Tổ nói xong thì có người mừng, người buồn thất vọng, bởi vì Bí Cảnh thật sự rất khó.

“Cuộc thi lần này là Tích Lũy, 1000 ngàn người có số điểm cao nhất sẽ thành công trúng tuyển, đương nhiên 10 người hạng đầu sẽ có phần thưởng riêng, và hạng nhất, nhì, ba thì phần thưởng lại càng thêm phong phú.....”

“Còn về tích điểm thì sẽ tích lũy thông qua thu thập những vật liệu như thảo dược, khoáng thạch, ma thạch từ ma thú hoặc những báu vật, và mỗi món sẽ có một số điểm nhất định. Ngoài ra đánh chết ma thú cũng sẽ có điểm, và đừng lo, bí cảnh này ma thú cao nhất chỉ là cấp 4, hơn nữa số lượng lại không nhiều. Còn từ cấp 3 trở xuống thì rất nhiều cho nên mọi người cứ giết thoải mái.”

“Thời gian sẽ là 4 tiếng, nhưng trong bí cảnh sẽ là 4 tuần...còn về thức ăn, nước uống...đồ dùng hằng ngày, các bạn có thể tìm trong đó, hoặc là tự làm...những người bây giờ mà bước ra thì sẽ lập tức bị loại. Ngoài ra trong bí cảnh nếu bị giết thì sẽ tự động bị ném ra ngoài đây, coi như là bị loại, hơn nữa chết trong đó không hề là chết thật nên đừng lo.....”

“Cuộc thi sẽ bắt đầu sau 20 phút, mọi người có di chúc gì thì viết đi.....” Lam Tổ một câu dọa cho nhiều người ở đây nuốt nước bọt vào, người nhìn người. Hàn Phong thì ngáp vài cái, đối với hắn ma thú cấp 4 thì rất đơn giản, chỉ có cấp 5 mới khiến cho Hàn Phong cảm thấy hứng thú...nhưng theo lời Lam Tổ thì ma thú cấp 5 không hề xuất hiện cho nên Hàn Phong cũng chẳng quan tâm, nghĩ kiếm đủ điểm là tốt thôi....

“À đúng rồi, theo sự bàn bạc của Ngũ viện, chúng ta quyết định thêm một phần thưởng cho 10 người hạng đầu, là bọn họ có thể dẫn theo 2 người, nhưng bọn họ phải vào chung một viện.....Hon nữa, tổ đội thì không hạn chế, muốn mấy người thì mấy người, nhưng nhớ rằng, chỉ dẫn thêm 2 người thôi....” Lam Tổ nói xong thì lập tức biến mất, sau khi hắn xuất hiện thì đã ngồi ở một cái ghế, xung quanh hắn là nhóm người ở đại sảnh, quan sát toàn bộ thí sinh qua một cái gương....

“Lam lão, người nói xem ai có thể dành hạng đầu....”

“Còn đề ta nói sao..người xem, hắn cùng với một tên có tư chất Thiên giai lập thành tổ đội, hơn nữa bọn họ lại không hề lo sợ mà tự tin, ta nghĩ rằng hai tên này ít nhất là trong top 10....”

“haha ta cũng nghĩ thế....” Từ lão cười nói

Ở dưới này thì mọi người bắt đầu tranh nhau mà làm quen rồi lập tổ đội, đương nhiên chủ yếu là mỹ nhân, thể hiện sự mạnh mẽ mình có thể bảo vệ. Hàn Phong với Đại Minh lập thành một nhóm, Đại Minh nhìn thấy có rất nhiều mỹ nữ mà cười nói....

“Đại ca, huynh không mời mỹ nhân vào à...”

“Không cần...làm chậm hành động của chúng ta!!”

“Huynh nghĩ xem bọn chúng sẽ tấn công lúc nào....”

“Ta nghĩ là sau buổi thi trong bí cảnh, lúc đó ai ai cũng tập trung về người thắng, 5 người đứng đầu mỗi viện sẽ hiện mặt, như thế sẽ lợi, một mẻ bắt hết....”

“Còn mục tiêu...”

“Thái Ti Liệt sẽ giải quyết, hơn nữa ta còn cho hắn 10 kẻ Hắc Giáp Đầu...nhiều đó là đủ rồi....”

“Vậy xem ra hết hôm nay là ngày ăn mừng rồi....”

“Đúng...ăn mừng trên xác của kẻ thù....” Hàn Phong hai mắt lập tức lạnh ngắt..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thiên Vân Bí Cảnh (1)

Thời gian trôi qua nhanh chóng, lúc này một lão già khác đứng lên mà thông báo....

“Thời gian đã kết thúc, mờ các thí sinh đứng theo hàng mà chuẩn bị vào....” Hàn Phong cùng Đại Minh nghe thấy thì lập tức xoay người mà xếp hàng.

Một lúc sau hơn 5 ngàn người đã xếp xung quanh sân đấu này....

“Trước khi đi, ta sẽ bổ sung thêm vài cái từ bên trên đưa xuống, trong đây ma thú sẽ có từ cấp 1, 2 và 3 tương đương với 10, 20 và 30 điểm. Chỉ có thể tăng điểm số mình bằng cách giết ma thú, hoặc là cướp từ người khác..đương nhiên cướp đoạt cũng thể hiện bản lãnh của mình cho nên mọi người cứ thoải mái mà làm. Ngoài ra, bây giờ một người có thể chia sẻ một phần điểm số cho người khác...tức là người này có thể cho người kia 10 điểm, 20 điểm hoặc 30 điểm...”

“Vậy còn cấp 4 thì sao?”

“Haha..cấp 4 à...là 300 điểm, nhưng cái người giết nổi không...”

“Được rồi, bổ sung thêm nhiều đó thôi...bắt đầu chuẩn bị nào...”

Bỗng nhiên cả sân đấu phát sáng, ở dưới mặt sân hiện lên một cái vòng sáng rồi một cột sáng cao tới tận trời xanh hiện ra, lão già nhìn thấy thế thì cười...

“Mời các thí sinh đi vào bí cảnh, khi mọi người đã vào hết thì sẽ bắt đầu. Hơn nữa tám lệnh bài báo danh mỗi người cầm, sẽ hiện ra thông tin của mười người đứng đầu để tiện quan sát...” lão già nhấn mạnh hai chữ quan sát, sau đó cười cười lui xuống. Tiếp theo đó từng người bắt đầu xuất phát vào trong vòng sáng và biến mất, khoảng nửa tiếng sau thì toàn bộ người đã thành công tiến nhập...

“Thiếu gia...ngài phải cố lên!!!” Thái Tử Liệt trong lòng âm thầm cổ vũ...

Hàn Phong mở mắt ra thì thấy mình đang đứng ở một khu rừng, xung quanh là những cây to, đủ loại cây cỏ, hoa lá. Hắn quay khắp xung quanh tìm thân ảnh của tên mập nhưng mãi không có tìm thấy, lúc này từ trong bụi cỏ nhảy ra 7 con sói, Hàn Phong nhìn một cái liền nhận ra đàn sói này...bởi nó là kẻ thù truyền kiếp của hắn, từ lúc nhỏ tới giờ rồi, là một đám Hắc Lang, cấp 2 ma thú.

“Các người tự mò ra đây thì ở lại đây luôn đi....” Hàn Phong trong tay hiện ra một Thiên Hồn Kiếm, rồi xuất hiện trong tay hắn.

.....

.....

“Chết thật...đại ca đi đâu rồi...” một nơi không xa lắm, Đại Minh liếc nhìn xung quanh mà cố tìm kiếm thân ảnh của Hàn Phong. Lúc này hắn nghe một tiếng hét cầu cứu ở bên kia khu rừng, Đại Minh nghe thấy là giọng của nữ nhân, lập tức chạy qua thì thấy lúc này một đàn sói ít nhất mười con Hắc Lang đang truy đuổi một nhóm người, gồm 2 trai 2 gái.

Hắn tính xông ra cứu thì trong đầu liền hiện ra hình ảnh của Hàn Phong, hai mắt giết người lạnh lùng cảnh cáo “Tuyệt Đối Không Làm Chuyện Quá Bất Mất!”, lập tức Đại Minh liền nuốt nước miếng, chần chừ có nên ra không. Hắn tuyệt đối sợ nhất chính là Hàn Phong, nhất là khi Hàn Phong tức giận.

Ở dưới này thì đàn sói đã bao vây bốn người, bọn họ bị dồn vào một cái cây, hai tên nam nhân mắt nhìn nhau, gật đầu rồi bỗng nhiên đẩy hai người nữ lên rồi chạy theo một đường khác. Hai người nữ nhân kia liền biết bọn họ chắc chắn sẽ bị loại, nhưng bọn họ lại không can tâm bởi vì gia nhập Ngũ Viện chính là giấc mơ của hai người...

Nữ nhân tóc đen một bên, mặt mày xinh đẹp, má hồng hào với khuôn mặt như thế, ai nhìn đều muốn nựng nàng...

“Hoa tử, chúng...chúng ta sẽ bị loại sao...” người được gọi là Hoa tử là một cô gái nhìn chừng chạc hơn, làn da ngăm đen, khuôn mặt có khá nhiều rỗ, mái tóc màu nâu và cặp mắt xanh như trong suốt. Ai nhìn cũng thấy đôi bạn thân này là một bông hoa và một bãi cứt trâu đi cùng nhau...

“Không biết...có thể là như thế...”

“Nhưng...nhưng chúng ta giấc mộng còn chưa hoàn thành...”

Lúc này đàn sói lập tức nhào lên, hai người sợ hãi mà nhắm mắt lại, đợi một hồi lâu cũng không thấy có việc gì, khi mở mắt ra thì hai người nhìn thấy một thân ảnh mập mạp đã giết sạch đàn sói mà cứu bọn họ, cô nàng tóc đen khi nhìn thấy Đại Minh thì hai mắt đảo suy nghĩ cái gì, lập tức chạy lại mà ôm chặt cánh tay hắn mà cười nói...

“Vị..Sur..Huỳnh..Này....cảm ơn rất nhiều nha..” Nàng còn cố cạ ngực vào với giọng nói nhỏ nhẹ quyến rũ, quả nhiên Đại Minh nghe xong thì cười thật to, nói không có gì...

“Chuyện nhỏ...chuyện nhỏ!!”

“Ta tên Đại Minh, còn các người...”

“Sur huỳnh, ta là Thảo Nhi, còn bên đó là tỷ tỷ của ta Thảo Cầm...” Đại Minh tiếp tục bị cạ cạ ngực nữ nhân như thế, hắn lòng lập tức thoải mái lên cực độ, sau đó cười hỏi...

“Hai người các người còn có dự tính gì không?”

“Chúng ta không....” Thảo Cầm tính lên tiếng thì Thảo Nhi lập tức nũng nịu mà nhìn Đại Minh...

“Đại Minh ca ca, người dẫn bọn ta đi theo được không...”

“Được.....được.....” anh hùng khó qua ải mỹ nhân, quả nhiên một câu nũng nịu như thế làm cho tâm hồn của một tên không biết mỹ nhân như Đại Minh lên trời, cái gì hắn cũng gật đầu.

“Một tên mập cũng cho mình là giỏi...” Thảo Cầm một bên khinh thường nam nhân dễ dàng bị nữ nhân dụ dỗ như thế..

“Người nói gì nữ nhân xấu...”

“Nói người đó, mập mập ngây thơ...”

“Người Dám Lập Lại??”

“Đồ trai tơ...ngây thơ mù gái.....” Thảo Cầm tiếp tục la lên, sau đó hai người bắt đầu cãi nhau, Đại Minh và Thảo Cầm mặt nhìn mặt, không ai chịu thua. Gần nửa tiếng sau thì hai người mới tách ra...

“Vậy giờ chúng ta đi đâu...” Thảo Cầm nhìn người muội muội này mà lắc đầu, cũng tính nhắc nhở Đại Minh nhưng cũng im lặng, chỉ hỏi đường đi.

“Đi tìm đại ca của ta trước....có huynh ấy thì mọi người không cần lo vấn đề an toàn nữa...” Đại Minh hừ một tiếng rồi nói, sau đó dẫn đường cho hai người, Thảo Nhi thì vẫn lủi la bên Đại Minh, hắn thì cười nở mày nở mặt, Thảo Cầm thì vẫn quan sát cẩn thận hai bên. Đường nhiên trên đường, Đại Minh và Thảo Cầm lâu lâu cãi cọ vài câu...

Một hồi sau thì Đại Minh cảm nhận được khí tức của Hàn Phong không xa, liền mừng rỡ mà lên tiếng...

“Đi qua bên đó...”

Hai người Thảo Nhi và Thảo Cầm nhanh chân đuổi theo, khi bọn họ tới được nơi đó thì hai mắt giật mình sợ hãi, cảnh tượng trước mắt bọn họ như là một bức tranh kinh dị, một ác ma cầm một thanh kiếm, hắn đang ngồi trên hàng chục cái xác của ma thú, xung quanh là những vết máu đậm, xác chết khắp nơi có khi còn cắm lên thân cây.

Đại Minh đương nhiên là thấy nhiều nên không sao, đi tới mà cười nói với Hàn Phong, nhưng hai cô nàng kia thì lúc này đã bịt miệng, xoay người mà ỏi...

“Đại ca, người kêu ta không làm chuyện bất mắt, người cái này không phải à...”

“Nhìn không được....kéo 1, rồi kéo 2 rồi kéo 10...ta đang rảnh nên chơi với bọn chúng một chút...”

“Choa...mà không ngờ, hơn chục cái xác ma thú cấp 3...huynh chắc lên hạng đầu rồi...” Đại Minh nhìn xung quanh mà gật đầu nói, sau đó lấy cái lệnh bài ra mà quan sát...

“Quả nhiên...”

Trên mặt tấm lệnh bài, có tổng cộng mười con số, từ 2 đến 10 chưa có tên nào, như Hàn Phong đã xuất hiện trên đó...

Hàn Phong480 Điểm

.....

.....

...

1.

“Không sao....lên thì càng tốt...ta có thể tìm hiểu thêm nhiều cái.....” Hàn Phong lắc đầu mà nói, sau đó nhìn về 2 người nữ nhân đứng đằng sau. Bị ánh mắt tràn đầy sát khí mà nhìn, Thảo Nhi và Thảo Cầm run rẩy mà lui về sau...

“Khoang đại ca...hai người này là ta cứu về...tha cho bọn họ đi...”

“Vậy thì rút đi...còn đứng đó làm gì...”

“Đại ca, có thể cho...cho bọn họ đi theo không.....coi như đệ xin huynh luôn đó...”

Hàn Phong nhìn về mặt cầu xin của Đại Minh mà bắt giật mình, sau đó hắn nhìn về 2 người nữ nhân bên kia mà mắt trầm xuống, nghĩ lại là một thằng trai tơ bị dụ dỗ. Hàn Phong cười một cái rồi nói...

“Được....nhưng tất cả nghe theo lệnh của ta...”

“Được...tất cả nghe lệnh của đại ca...”Đại Minh thấy Hàn Phong đồng ý thì mừng rỡ và gật đầu, hai người Thảo Nhi và Thảo Cẩm thì gật đầu cảm tạ, nhưng vẫn bị xung quanh mà làm cho khó chịu...

“Đại ca, chúng ta bây giờ đi đâu...”

“Trước tiên, chúng ta tìm một nơi tạm trú đã, nơi này phải gần một dòng suối..như vậy có thể không lo thiếu nước...”

“Ta biết một chỗ như thế...” Thảo Cẩm lập tức lên tiếng mà nói...

“Ồ đâu...”

“Cách đây không xa đâu...”

“Được rồi, mập mập, người làm thịt vài con sói đi...coi như là một nguồn thức ăn...”

“Vâng...”

“Còn hai người các người, chia ra gần đây tìm vài thanh củi với trái cây, để tránh việc không cần thiết...” Thảo Cẩm thì gật đầu đồng ý, sau đó lôi một bên muối muối không tình nguyện của mình, nằng biết nếu chọc giận Hàn Phong thì hẳn sẽ không nương tay mà thẳng tay giết hai người.

Một lúc sau thì mọi việc đã xong đâu đó, Hàn Phong thu vào trong giới chỉ của mình và quay qua nhìn Thảo Cẩm mà nói...

“Cô có thể dẫn đường không...”

“Được...đi theo ta...” Thảo Cẩm gật đầu, sau đó xoay người rời đi. Ba người còn lại cũng bắt đầu lên đường, lúc này tám lệnh bài kêu lên một tiếng thật to....” Bíp...bíp.....”

Hàn Phong480 Điểm

Bách Nhật250 Điểm

Lý Cổ220 Điểm

Cung Thôi210 Điểm

Nam Cung Phuong180 Điểm

Kim Vân160 Điểm

....

....

....

....

Hàn Phong và những người khác nhìn bảng xếp hạng vừa làm mới thì cũng giật mình, mới đây đã có người giết được nhiều ma thú thế, tuy nhiên khoảng cách giữa hạng 2 và hạng 1 là gấp đôi, rồi 2 cô nàng ngược lên nhìn Hàn Phong.

“Haha đại ca..mấy tên hề này cố gắng lắm đó...”

“Cứ kệ bọn họ...chúng ta mau đi thôi....”

Cả đám người tiếp tục xuất phát, một lúc lâu thì bọn họ dừng lại trước một cái hang động. Hàn Phong quan sát mà gật đầu, rất là tiện dụng, rồi bước vào trong. Hang động này khá rộng, ít nhất cũng năm sáu mét, đủ cho 4 người ở một cách thoải mái, hơn nữa bên cạnh lại là một dòng suối, cây ăn quả cũng có.

“Được rồi...chúng ta sẽ dùng nơi này làm nơi đặt chân...”

Sau đó cả nhóm bắt đầu dọn dẹp cái hang động này, bởi nơi này sẽ là nơi mà bọn họ ở lại trong vòng 4 tuần thời gian, Hàn Phong thì ra ngoài mà giặt lên vài cái bẫy đơn giản để phòng ngừa, rồi quan sát xung quanh. Bỗng nhiên lúc này từ trong một bụi cây bên cạnh có những tiếng sột soạt, rung động lên....Hàn Phong cảnh giác mà quay qua nhìn thì thấy từ trong đó bước ra một thân ảnh cao ráo, thân hình cân đối, mặc một cái áo bào màu xanh dương, mái tóc màu xanh dương biến với làn da trắng, một mùi hương hoa nồng nàn...

Hàn Phong nhìn nàng, cũng là lúc nàng quay lại mà nhìn về Hàn Phong, hai người ánh mắt chạm lại với nhau, bỗng nhiên nàng mất thăng bằng và ngã xuống. Hàn Phong nhanh chóng mà đỡ nàng, sau đó bắt mạch mà kiểm tra...

“Bị trúng độc....không nặng lắm....”

Hàn Phong lập tức ôm nàng và chạy về hang động, ba người kia nhìn thấy Hàn Phong ôm một cô gái về tính hỏi gì nhưng Hàn Phong quay qua mà nói...

“Lấy cho ta một thùng nước....”

“Đề ta...” Đại Minh nhanh chân chạy ra ngoài, vài hơi thở thì hắn trở về với một thùng nước đầy, rồi để bên cạnh Hàn Phong. Hàn Phong gật đầu...

“Ba người các người ra ngoài canh đi, không cho ai vào...”

“Được....”

“Đi thôi...” Thảo Cầm thấy Đại Minh đã đi ra ngoài, nàng kéo tay muội muội mà đi ra ngoài, Thảo Nhi thì tuy khó chịu nhưng không nói gì, cũng đi ra ngoài. Hàn Phong nhìn về cô gái mặc trường bào xanh này mà nói...

“Thứ lỗi cho ta vô lễ...” hắn không biết nhưng nàng cho hắn cảm giác thanh cao, lạnh lùng.

Hàn Phong cởi cổ áo nàng ra, sau đó dùng ba cây kim châm vào ngực nàng, mục đích là để khổng chế độc truyền tới tim, rồi tay phải của Hàn Phong dúng vào thùng nước, lập tức cả thùng nước bắt đầu truyền ra hơi lạnh thấu xương, sau đó hắn truyền hơi nước lạnh theo kim châm mà đi vào cơ thể, mục đích dùng hàn khí hút chất độc theo kim châm ra ngoài...

Sau khi Hàn Phong lấy tay ra thì thùng nước trở về bình thường, hơi lạnh cũng biến mất đi. Một lúc sau hàn khí bốc ra từ ba cây kim châm, kèm theo là những tia màu tím đen lẫn lộn, môi của cô gái cũng bắt đầu từ tím trở về bình thường...

Lúc này nàng từ từ mở mắt dậy, mờ mờ ảo ảo nhìn thấy thân ảnh của một nam nhân, sau đó nàng cảm thấy lạnh lạnh ở trước ngực, ngược lên nhìn nhưng khi thấy rõ mặt lập tức đỏ hồng lên và tiếp theo là.....

“Aasaaaaaaaaaaaaaaaaa.....Dâm Tặc!!!! Bóp.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thiên Vân Bí Cảnh (2)

Trong hang động lúc này có tổng cộng 5 thân ảnh đang ngồi quanh ngọn lửa chiếu hừng hực, ba người nữ nhân Thảo Nhi và Thảo Cầm, còn một người nữa là cô nàng được Hàn Phong cứu. Còn hắn và Đại Minh một bên, nhưng khác là trên mặt Hàn Phong có một bàn tay hiện rõ, in hằn 5 ngón...

“Cho Ta Xin Lỗi Được Chưa!!”

“Có ai như cô không..chưa hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện đã tát người khác mà còn dùng hồn lực để tát cho mạnh nữa chứ...”

“Người cũng không thể trách ta...tình dậy thấy áo bị cởi ra, còn có một tên nam nhân ngồi bên cạnh...”

“Cái gì mà cởi...ta mới vạch ngực áo cô thôi...chưa có cởi nha....”

“Như thế khác chỗ nào.....”

“Khác...nếu cởi, ta cởi sạch trên người cô luôn..cho cô trần truồng....”

“Người...người dám...”

“Cô dám tát ta...tại sao ta không dám cởi sạch cô.....”

Hai người đấu võ mồm khiến cho ba người còn lại nhích ra xa một chút sợ liên lụy tới bọn họ. Một hồi sau hai người hừ một tiếng, kết thúc cuộc cãi nhau vô vị...

“Nè..vị cô nương này, đại ca tuy có lỗi nhưng đã cứu cô một mạng nha, nếu không có huynh ấy, sợ cô chết bởi độc rồi...có phải nên lấy thân...à nhầm, lấy trần bào gì báo đáp đúng không nào.....”

“Ai kêu hắn cứu chứ...”

“Vậy giờ ta giết cô nha....” Chẳng biết từ lúc nào một thanh kiếm đã để ngay cạnh cổ của nàng, trừ Đại Minh thì ba cô nàng đều giật mình bởi động tác

cực nhanh của Hàn Phong, cô nàng mắt tròn lên, nhìn về Hàn Phong rồi nói...

“Vậy ngươi muốn gì...”

“Ta muốn gì à...đễ lắm, nếu cô không muốn ta cứu thì uống hết bình độc vừa rồi ta hút ra rồi đi chỗ khác đi...”

“Cái này....”

“Được rồi...mỗi người nhin một câu đi, Hàn ca ca, coi như bỏ qua đi, nam nhân không chấp nhất với nữ nhân mà...” Thảo Cầm một bên cười nói...

“Cô ta là nữ nhân à...ta không biết đấy...”

“Ngươi...ngươi nói cái gì hả...”

Tiếp đó là hơn nửa tiếng tiếp tục cãi nhau, hai người không ngừng nghỉ mà chửi qua chửi lại, không hề hết vốn liếng, một hồi sau Đại Minh chen vô một câu, ngừng lại cuộc cãi nhau này.....

“Cô tên gì, và tại sao lại bị trúng độc thế...”

“Ta tên Nam Cung Phuong, còn vì sao bị trúng độc thì bị một con mãng xà cực lớn tập kích, hít phải hơi độc của nó, khó lắm mới chạy trốn được...”

“Nam Cung Phuong...chẳng lẽ cô là người xếp hạng 5 sao...”

“Mãng xà...nó hình dáng ra sao...” Lúc này Hàn Phong khi trừ độc cho cô nàng này cảm thấy chất độc có quen quen...Nam Cung Phuong nghe Hàn Phong hỏi thì hừ một tiếng, rồi cũng lên tiếng...

“Con mãng xà đó lớn lắm, dài hình như ít nhất cũng là 15-16 mét, cả da của nó là một màu vàng chói mắt, hai bên đầu là hai cái sừng. Lúc đó ta đang một bên đánh với một đàn Hắc Lang, thì nó từ đâu nhảy ra tập kích....”

“Đại ca, huynh biết con rắn đó không...” Đại Minh một bên nhìn Hàn Phong mà hỏi

“Hoàng Lân Độc Xà, là một cấp 4 ma thú....”

“Hơi độc của nó chứa rất nhiều loại độc tạo thành do môi trường sống của nó là những nơi độc và nguy hiểm nhất, hằng ngày ăn những chất độc này mà sống, lâu ngày tạo thành như thế...” Hàn Phong giải thích cho cả bốn người cùng nghe....

“Haha tưởng gì...một con ma thú cấp 3 thôi...” Đại Minh một bên cười thật to...

“hừ...tên mập nhà ngươi thì tưởng gì, bảo đảm ngươi thấy nó lập tức chạy...” Thảo Cầm một bên nhìn Đại Minh tự hào mà hừ nói

“Nữ nhân xấu, cô nói gì hả...”

“Ta nói rõ lắm...ngươi không nghe à...”

“Hừ...lúc đó cô đừng có hòng ta cứu...”

“Ai thèm bị tên mập như ngươi cứu....sợ ngươi chạy còn không nổi...”

Hai người bắt đầu ngồi cãi nhau, Thảo Nhi thì cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì nhưng Nam Cung Phuong nhìn thấy thế thì cười một cái, Hàn Phong khi nhìn thấy thì ngỡ ra, rồi nhép miệng cười nói...

“Cô cười cũng trông thật xinh...”

“Hừ...ai cần ngươi khen...” Nàng xoay mặt mà hừ nói, nhưng liền cười một cái.

“Từ giờ cô tính làm gì?”

“Ta không biết...hay là đi theo ngươi...à các ngươi đi...” Hàn Phong nhìn Nam Cung Phuong hỏi mà suy nghĩ, sau đó cũng gật đầu.

“Được rồi...ăn xong rồi nghỉ ngơi...ta sẽ canh hôm nay...”

Một ngày trôi qua nhanh chóng, lần lượt từng người tỉnh giấc, Nam Cung Phuong nhìn xung quanh không thấy thân ảnh của Hàn Phong ở đâu thì thắc mắc....

“Nè Đại Minh, đại ca của ngươi đâu...”

“Ta không biết....Ý...chẳng lẽ ngươi để ý đại ca ta rồi...”

“Làm Gì Có...” Nam Cung Phuong mặt đỏ từ chối...

“Nè...ta nói cho cô nghe, thích thì nói...đại ca ta, có nhiều người thích lắm đó...” Đại Minh cười mà ngập nói, sau đó đi ra ngoài hàng. Ba cô nàng kia thức dậy xong cũng đi ra ngoài kiếm Hàn Phong, nhưng không hề tìm thấy, lúc này thấy hắn đi từ hướng bờ hồ về...

“Nè người đi đâu sáng sớm thế.....” Nam Cung Phuong chạy lại mà nhìn hắn hỏi

“Các người đi theo ta...” Hàn Phong nói, sau đó dẫn bốn người đi theo. Khi bọn họ tới cái hồ thì thấy đã có một tường rào bằng gỗ bao quanh một khúc của cái hồ, Hàn Phong chỉ vào đó mà nói...

“Làm cho chúng ta, tắm rửa cho sạch sẽ mỗi ngày cho thật tinh tảo, chia làm hai bên cho nam và nữ...”

“Aaaa...thật tốt quá, ta đã cảm thấy khó chịu từ lâu rồi...” Nam Cung Phuong mừng rỡ mà lập tức chạy qua bên cho nữ, Thảo Cầm và Thảo Nhi cũng như thế. Đại Minh và Hàn Phong thì đi vào bên dành cho nam mà làm sạch cơ thể và tinh thần...

Một lát sau thì cả nhóm đều cực kỳ thoải mái tinh thần, Đại Minh nhìn Hàn Phong mà hỏi...

“Đại ca, chúng ta làm gì bây giờ?”

“Đi tìm ma thú mà săn tiếp lấy điểm chứ sao...”

“Ta biết một nơi...nơi đó có rất nhiều ma thú sinh sống, lúc bị truy đuổi ta vô tình tìm thấy, có ít nhất cả ngàn con...”

“Thế à...vậy thì tốt...đi thôi!” Hàn Phong nghe Nam Cung Phuong nói mà gật đầu, rồi nhờ nàng dẫn đường.

Cả nhóm người dưới sự chỉ đường của Nam Cung Phuong mà đi tới một quảng trường cực rộng, nơi này có một hồ nước cực lớn, bán kính không dưới mười mét, hơn nữa xung quanh lại đầy rẫy cây ăn trái, thoáng mát...hoàn toàn là một nơi lý tưởng cho ma thú lập tổ.

Cả nhóm lặng lẽ đứng một bên mà quan sát, Hàn Phong chăm chú mà nhìn xuống dưới, lúc này có hơn hàng trăm con ma thú đang nghỉ ngơi tại nơi này, cấp 1, 2 và 3 đều có đầy đủ, tuy nhiên cấp 4 không thấy cũng để cho cả nhóm thở phào ra....

“Khoan đã...” Thấy Nam Cung Phuong tính đi vào thì Hàn Phong ngăn lại...

“Làm gì thế?”

“Cô tính một mình đấu với vài chục con ma thú cấp 3 à...”

“Đâu có...ta chỉ giết cấp 1 và cấp 2 thôi...”

“Cô nghĩ rằng mấy con cấp 3 đứng yên mà xem à...”

“Cái này...!!”

“Được rồi...chúng ta sẽ giết...nhưng trước hết đi dụ hết cả đám đi đã, tách riêng từng nhóm ra thì chúng ta sẽ dễ dàng hơn” Hàn Phong nhìn xuống dưới mà nói

“Vậy chúng ta làm như thế nào?” Nam Cung Phuong hiểu được sự nguy hiểm đó, nên cũng nhủ mảy rồi hỏi. Đúng lúc này, từ trong một nơi khác đi ra 4 thân ảnh, đó là một đám gấu to, cao và bự, móng vuốt và hàm răng sắc bén, dữ tợn và đặc biệt là bộ lông của chúng là một màu đỏ, đỏ như máu. Sau đó những con gấu mà đỏ này gào lên mà bắt đầu đuổi hết những ma thú khác đi, nhiều con chống cự bị nó cho một bộp tay rồi nằm..

“Đó là gấu gì mà to thế...” Thảo Cầm một bên mà thắc mắc, Hàn Phong chăm chú nhìn bốn thân ảnh đỏ như máu đó mà suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nói...

“Đó là Xích Hùng, cấp 4 ma thú.....nhưng...”

“Nhưng cái gì vậy đại ca??”

“Có cái gì đó rất kỳ lạ, Xích Hùng là những ma thú thường sống ở những nơi có ánh mặt trời chiếu rọi nhiều nhất, hơn nữa phải gần những con suối. Nhưng bọn chúng lại tới nơi thoáng mát như thế này, ngoài ra bản tính của bọn chúng không hề hung dữ như thế này...”

“Đại ca, đệ ngu dốt...huynh nói đơn giản chút đi...” Đại Minh gãi đầu mà nói, Thảo Cầm một bên liền gõ đầu hắn một cái rồi nói...

“Ý của Phong ca chính là bọn chúng bị một cái gì đó đuổi ra khỏi môi trường của mình nên mới khiến bọn chúng mới tới nơi này, hung dữ đuổi những ma thú khác đi...”

“À thì ra là thế...mà khoan đã, cô làm gì cốc đầu tôi thế...”

“Ai biểu người ngốc...”

“Cô...”

“Được rồi, hai người im lặng coi...” Hàn Phong khó chịu nói, rồi tiếp tục mà quan sát bên dưới, lúc này từ một bên rừng hắt nhìn thấy khí tức của nhiều người khác, xem ra là cùng một mục tiêu rồi...

“Nè nè...ngươi có cảm thấy bên kia có người không...” Nam Cung Phương một bên nhìn hắt mà nói

“Có, khoảng...12 người...”

“Chúng ta làm gì bây giờ...”

“Được rồi, chia thành 2 nhóm, nhóm đầu tiên là các ngươi, lấy Đại Minh dẫn đầu và Thảo Cầm làm phó, đi tìm những ma thú cấp 1, 2 và 3 vừa chạy tán loạn mà giết, sau đó đoạt lấy ma hạch của bọn chúng để tăng điểm số...”

“Còn ngươi?”

“Ta đi chơi đùa một chút...” Hàn Phong mặt trầm lại mà trả lời Nam Cung Phương, sau đó hắt liền biến mất tại chỗ.

“Đi thôi, không có thứ gì mà làm bị thương được đại ca đâu...” Đại Minh đứng dậy mà xoay người rồi đi, sau đó những người khác cũng bắt đầu đi theo. Còn Hàn Phong lúc này bám theo dấu vết của đám Xích Hùng mà hồi lâu sau thì hắt cũng tìm thấy được hang ổ của nó...

“Nơi này...”

Khu vực xung quanh hầu như là bị phá hủy, hơn nữa còn có nhiều vết máu và xước của móng vuốt, là do Xích Hùng để lại, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì Hàn Phong lập tức nghĩ thầm.

“Khoan đã...bây giờ là cuối tháng 6, đầu tháng tư là mùa sinh sản của bọn Xích Hùng, đã hơn 2 tháng trôi qua, con con bây giờ cũng có thể đi...nhưng lúc này, có 4 thân ảnh, 1 đực, 2 cái và 1 con nhỏ...tính ra mỗi con cái phải đẻ ít nhất là một con nhỏ vào mỗi tháng tư...nếu nói thế là bọn chúng bị lạc mất 1 con...”

“Nhưng cũng không đúng...làm gì có ma thú nào cùng hoặc dưới cấp độ có thể đánh bại và bắt đi con của bọn chúng...” Hàn Phong lại càng đau đầu mà nhìn xung quanh, đây là vết tích của đánh nhau, và chứng tỏ đối thủ của bọn Xích Hùng mạnh mẽ đến nỗi bọn chúng chấp nhận mất đi đứa con nhỏ bé và bỏ đi hang ổ của mình...

“Không lẽ là ma thú cấp 5...nhưng không phải đám lão già của ngũ viện đã chắc chắn không có ma thú cấp 5 trở lên à...” Hàn Phong gãi đầu một cái rồi bỗng nhiên hắt giật mình quay đầu qua nhìn, rồi quay qua trái phải, Hàn Phong lập tức nhảy lên một cái cây, thu liễm hết cả khí tức và hồn lực của mình, núp vào một lùm cây. Cả khu vực này lập tức trở nên yên tĩnh đến lạ thường, sợ rằng hơi thở cũng có thể nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiên Vân Bí Cảnh (3)

Tự nhiên hai mắt Hàn Phong giựt lên, hai mắt tròn lên mà chăm chăm nhìn sang bên cạnh mình, cả mặt khá là tái xanh lại, một cái đầu dài và đẹp đang thò ra, hai cái răng nanh ngắn nhưng nhọn lộ ra từ bên trong, một cái lưỡi dài đầu chĩa ra hai bên là đang thè ra, cả thân hình xanh như màu vàng nâu, và đặc biệt cái đầu này dài ít nhất là 2 mét, và hai bên là hai cái sừng nhọn...

Nó từ từ tiến lại mà nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, hắt cố gắng đứng yên mà không động đậy, một lúc sau đầu rắn đó liền lùi lại, rồi biến mất trong rừng sâu. Hàn Phong lập tức thở dài, nghĩ nếu mình không cẩn thận thu lại khí tức, sợ là bị tập kích sẽ bị thương, rất nặng.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Tiểu Bạch lúc này giọng vang lên trong đầu hắt, nó vẫn ở trong giới chỉ của Hàn Phong mà ngủ, nhưng lúc này cảm nhận được khí tức lạ thường, nó liền tỉnh dậy.

“Không sao...hèn là thu liễm khí tức và hồn lực lại, không thì mệt rồi...”

“Con rắn đó...là một con Hoàng Lân Độc Xà...nhưng tại sao khí tức của nó lại khác thế, áp lực lại lớn như thế...”

“Thiếu gia, ta cũng không rõ...nhưng khí tức của nó tuyệt đối không sai, chỉ ít khác nào cấp 5 tuy chỉ là cấp 4...” tiểu Bạch giọng than mà nói, nó cũng không biết tại sao.

“Rời đi nơi này trước...không an toàn lắm....” Hàn Phong biến mất tại chỗ, trên người vẫn ẩn khí tức, tránh cho con Hoàng Lân Độc Xà lần theo mà tấn công. Hắn quay về chỗ cũ để mà bắt đầu tìm kiếm bốn người còn lại, chỗ hồ nước này đã hoàn bị chiếm bởi bốn con Xích Hùng, hắn quay qua lại mà tìm kiếm khí tức của bốn người, sau khi tìm thấy lập tức phóng tới nơi đó, bởi vì Hàn Phong còn cảm nhận được khí tức của hơn chục người khác.

Hắn nhanh chóng chạy lại và khi hạ xuống thì thấy Đại Minh đang đánh nhau với cả chục người, nhưng nói thẳng là đang ăn hiếp đám người kia. Từng người bị Đại Minh nắm và ném ra như là ném tên, bay thẳng và đập vào thân cây....

“Hừ...một đám không biết sống chết....nếu các ngươi muốn chết thế thì lão tử thành toàn...” Đại Minh hừ lạnh một tiếng, tay phải lập tức hiện ra một Thiên Hồn Kiếm, sau đó hắn bóp nát rồi trong tay xuất hiện một thanh kiếm màu đen, chuôi kiếm có hai cánh dơi mở ra, thân kiếm thì một màu đen...

Hàn Phong một bên quan sát mà cười cười...

“Tên này, đem Biển Bức Kiếm điều khiển thành thực rồi...”

“Đó là thanh kiếm gì thế...”

“Ta không biết...” Đám người bên kia người nhìn người, đều thắc mắc thanh kiếm mà Đại Minh vừa triệu hồi ra là cái gì...

“Hừ...các ngươi sợ gì...chúng ta đông người hơn...tất cả lên cho ta, tên nào đánh chết được hắn sẽ được ta chọn đi theo....” một tên lúc này mở miệng la lên mà chỉ về Đại Minh, đám người kia nhìn nhau một hồi rồi lập tức xông lên. Đại Minh cười lạnh một cái, lập tức chém ra hai nhát nhanh chóng, bốn tên xấu số xông lên gục xuống, rồi biến mất.

“Tên nào muốn xông lên nữa...”

Đại Minh lời nói vừa dứt thì cả đám bắt đầu lùi lại, cảnh vừa rồi để bọn họ cảm thấy cái chết rất gần, cho dù không phải chết thật. Ngay cả tên ra lệnh lúc này cũng sợ hãi, Đại Minh thì đương nhiên không nương tay, lập tức xông lên một kiếm chém chết hắn, không người nào dám ngăn cản, và lúc này tám lệnh bài lập tức kêu lên...

Hàn Phong 480 Điểm

Bách Nhật 300 Điểm

Lý Cô 280 Điểm

Cung Thôi 250 Điểm

Nam Cung Phụng 240 Điểm

Kim Vân 220 Điểm

Đại Minh 200 Điểm

....

....

....

“Ê mập mập, ngươi lên bảng xếp hạng mười người đứng đầu rồi nè...”

“Ý...vậy tên này có khá nhiều điểm tích lũy nhỉ...vậy ta có nên giết hết đám người còn lại không ta...” Đại Minh hai mắt lập tức trầm lại mà nhìn về đám người đi theo tên vừa chết, bọn họ bây giờ đang run rẩy teo đến nỗi đứng không vững.

“Minh ca, nên giết hết bọn họ đi, sau đó cướp điểm của bọn chúng...” Thảo Nhi một bên hai mắt đảo qua, sau đó cười tươi mà choàng tay Đại Minh rồi nhẹ nhàng nói.

“Cũng được.....nhưng hôm nay ta đang tu dưỡng tâm tình, nên mỗi người các ngươi đưa một nửa số điểm của các ngươi cho ta, rồi rút...” Đại Minh nghe Thảo Nhi nói lọt lỗ tai, nhưng tâm tính của hắn làm sao mà dễ dao động thế, nên quay qua cười lạnh mà nói.

“Cái này...”

“Sao...không đồng ý, vậy thì rút ra ngoài bí cảnh...”

“Khoan...khoan...bọn ta đồng ý...”

“Được...ta đưa...”

Một hồi loay hoay xong thì một nửa số điểm của hơn chục người được Đại Minh chia đều cho mọi người ở trong nhóm, lúc này hắn nhớ tới cái gì liền

nói...

“À...đúng rồi, phải để dành cho đại ca nữa...”

“Nhưng hấn có làm gì đâu mà được hưởng công thế, hấn chẳng qua là một tên ăn bám theo Minh ca thôi...ta phản đối...” Thảo Cẩm và Nam Cung Phương đương nhiên là không ý kiến, bọn họ hiểu được Hàn Phong là một người mà chỉ cần hấn ra lệnh, Đại Minh nghe không cãi một lời. Nhưng Thảo Nhi thì bản tính kiêu ngạo, lập tức lên tiếng phản đối. Đại Minh hai mắt trừng mà nói...

“Cô vừa nói gì hả??”

“Ta...ta chỉ nói sự thật thôi...” Thảo Nhi bị ánh mắt giết người của Đại Minh mà khiến nàng không tự chủ mà lùi lại. Đại Minh trong tay một lần nữa xuất hiện Biên Bức Kiếm, hấn đương nhiên ghét nhất những người nói xấu đại ca mình, bất kể là người nào. Lúc này một bên Hàn Phong nhảy xuống mà đi lại, hấn đương nhiên là nghe hết nhưng chỉ qua là một tên hề, hấn làm gì mà quan tâm.

“Cô nói đúng à nha...ta chỉ là một tên ăn bám thôi, nếu vậy thì chúng ta nên mỗi người một đường đi, như thế thì đỡ phải làm gánh nặng cho Thảo tiểu thư...”

“Đại Minh, quay về thu dọn toàn bộ vật dụng rồi chúng ta đi, không nên ăn bám Thảo cô nương nữa...”

“Được, đại ca!!”

Đại Minh lập tức biến mất nhanh chóng quay về thu dọn, còn Hàn Phong thì nhìn qua Nam Cung Phương mà hỏi...

“Người muốn đi theo ta hay là Thảo cô nương??”

“Theo người đi...dù sao người cũng cứu ta một mạng...” Nam Cung Phương cười cười mà nói

“Còn cô??” Hàn Phong nhìn Thảo Cẩm mà nói, nói chung hảo cảm của hấn đối với nàng vẫn khá là lớn.

“Ta...ta sẽ đi theo muội muội của mình...” Thảo Nhi nghe Thảo Cẩm vẫn chọn mình mỉm cười, cũng thờ dãi là tỷ tỷ vẫn tốt với mình.

“Tùy cô!!” một hồi sau thì Đại Minh cũng quay về, Hàn Phong nhìn hấn gật đầu rồi xoay người biến mất, Nam Cung Phương và Đại Minh cũng lần lượt đuổi theo, để lại hai chị em Thảo Cẩm và Thảo Nhi.

“Đại ca, bây giờ chúng ta nên đi đâu đây?”

“Đi tăng điểm nhanh chóng....đương nhiên cho 3 người chúng ta”

Tiếp theo đó ba người nhóm Hàn Phong bắt đầu liệt sát ma thú một cách điên cuồng, đối với Đại Minh và Hàn Phong, ma thú cấp 4 trở xuống là chuyện cực kỳ dễ dàng, nhưng số lượng lại cực kỳ hiếm hoi cho nên chỉ có từ cấp 3 trở xuống là xui xẻo. Đương nhiên trong khoảng thời gian này, cũng có rất nhiều tên “Điếc Không Sợ Súng”, dùng số lượng đông tính cướp lấy điểm số nhưng bị Hàn Phong một cách tàn nhẫn, nhanh chóng đá ra khỏi bí cảnh mà không kịp cầu xin gì hết.

Trong một tuần này điểm số của Hàn Phong, Đại Minh và Nam Cung Phương tăng lên rõ rệt và nhanh chóng, bây giờ ba hạng đầu đều thuộc về ba người.

.....

.....

Cùng lúc này ở một khá xa, có một nhóm người gần 10 người đang đứng trước một ngôi mộ to lớn, bốn phía có 4 bức tượng binh lính mặc trọng giáp, tay cầm vũ khí mà canh giữ....

“Nè, chúng ta rời khỏi nơi này đi...”

“Các người đừng có nhát gan coi, cho dù gặp nguy hiểm thì có chết chúng ta chỉ bị đá ra ngoài bí cảnh thôi, làm gì mà chết thật!!”

“Nhưng...nơi này cho ta cảm giác nguy hiểm...”

“Đúng đó...ta nghĩ nên rời đi trước rồi tính...” lúc này một thanh niên trẻ tuổi, mặt mày sáng sủa, thân hình cao hơn đứa cùng lứa tuổi. Mái tóc màu xanh và cặp mắt nâu, làn da hơi ngăm, mặc một áo thun với quần dài bó người...

“Bách Nhật, người không cần nhát gan thế...” Người lên tiếng này nếu Hàn Phong ở nơi này thì sẽ lập tức nhận ra, đây chính là nhị công tử của Lý gia, Lý Cổ

“Không phải nhát gan mà là cẩn thận...”

“Nếu người muốn đi thì đi, ta không ngăn cản!!”

Người được gọi là Bách Nhật không thèm nhìn lại, mà lập tức xoay người rời đi. Đi theo hắn còn có thêm 2 người, thành ra nhóm người còn lại chỉ còn 8 người.

“Hừ...bọn nhát gan...tiếp tục tìm cho ta, chắc chắn có báu vật!!”

“Hehehehehe...đã lâu rồi ta mới nghe thấy tiếng nói của một sinh vật sống...” Đúng lúc này một giọng cười hung ác vang lên, cả đám người giật mình mà rút ra Thiên Hồn của mình để đề phòng địch tập...

“Ai đó??”

“Đám tiểu tử các ngươi chưa có tư cách biết ta!!” Giọng một lần nữa vang lên, lần này khá là già nua, nhưng còn kèm theo chế cười.

“Hừ...già thần già quý...có giỏi thì ra mặt!!”

“Hahaha....không cần ra mặt vì căn bản các ngươi cũng không sống được bao lâu....hehehe”

“Hahaha lão già, dù chúng ta có chết ở nơi này thì cũng chỉ biết mất ra bên ngoài thôi, ngươi không giết được ta đâu...”

“Các ngươi nói rất đúng....nhưng đó là các ngươi thân xác và linh hồn vẫn còn nguyên vẹn!!”

“Ngươi có ý.....” Lý Cổ chưa kịp dứt hết lời thì hai tên đồng bạn bên cạnh hắn lập tức bị một ngọn lửa màu đen đốt cháy, hai tên lập tức biến mất, và sau đó không còn một khí tức. Những người khác lúc này chỉ có trợn mắt nhìn, một lúc sau là sự sợ hãi đang chiếm lấy. Có vài người nhanh chóng chạy đi, nhưng một ngọn lửa đen lập tức đốt cháy không còn một mảnh...

“Không thể...không thể nào....”

“Tiểu tử, không có gì là không thể....có phải trưởng bối nói rằng Thiên Vân Bí Cảnh nếu chết trong đây sẽ bị văng ra ngoài đúng không...” Lý Cổ gạt đầu, còn giọng nói này sau đó cười lên thật to, mang theo chế nhạo và khinh thường...

“Đúng...mấy tên đó nói không sai....những người vào đây sẽ được bao phủ một lớp khí tức của cái bí cảnh này, mục đích đó là bảo vệ những thương tổn bên trong nơi này, một khi nguy hiểm tới tính mạng sẽ lập tức truyền tống ra ngoài, còn lớp màn này như là một bài thuốc, lập tức trị hết vết thương cho ngươi. Nó xảy ra quá nhanh chóng nên không ai nghĩ rằng các ngươi thật sự chết hoặc bị thương thật sự, sau đó mới bị văng ra ngoài và chữa thương....”

“Cái này sợ rằng không ai biết hết...nhưng có một số trường hợp ngoại lệ, nếu như người hiểu được cái lý thuyết này, chỉ cần dùng Hồn Lực của mình đánh nát cái vòng bảo vệ của bí cảnh, thì các ngươi chết cũng chẳng ai biết....hahaha”

“Được rồi....ta lâu rồi chưa nếm thử hương vị bên ngoài thế giới...cho nên, ngoan ngoãn làm vật chứa cho ta đi...” giọng nói vừa dứt thì một bóng đen bay từ trong ngôi mộ to lớn, khi đụng tới Lý Cổ thì bị một màn chắn cản lại, nhưng bóng đen đó lập tức đánh bẻ rồi nhập vào cơ thể của Lý Cổ, một lúc sau Lý Cổ ngẩng đầu, hai mắt đỏ chót, miệng cười lên thật to....

“HaHaHaHa....cuối cùng, cuối cùng...ta cũng có thể thoát khỏi nơi này.....nhưng...”

“Xử lý các ngươi trước đã...” lúc này “Lý Cổ” quay về nhìn những người khác mà bắt đầu đồ sát, chỉ còn lại tiếng hét lên và cầu cứu, máu tươi nhuộm đậm xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đọc nhiều thì biết nhiều thôi!!

Đã 2 tiếng trôi qua, tức là đã hai tuần trong bí cảnh Thiên Vân, hơn năm ngàn thí sinh tham dự cuộc thi tuyển sinh của Ngũ Viện, bây giờ số lượng chỉ còn chưa tới 3 ngàn, hoặc có thể ít hơn nữa kia.

Còn nhóm người Hàn Phong vẫn tiếp tục săn bắn ma thú để mà tăng số điểm cho mình, không những thế hắn còn giúp đỡ cho Nam Cung Phương và Đại Minh tu luyện, tập luyện một số kỹ năng để nâng cao thực lực của mình, đương nhiên là không được bại lộ quá nhiều bí mật của hắn, bởi Hàn Phong nhận thấy thân phận của Nam Cung Phương này, không đơn giản.

Qua mấy lần tiếp xúc, hắn biết được cô nàng này có nhiều điều kỳ quái khi hỏi thân phận và xuất xứ, nhất là dáng vẻ khi ăn, giống như là một cô công chúa. Nhưng hắn cũng chẳng tò mò nên cũng không truy tới cùng, chỉ lo hoa vài câu.

Một đêm chuẩn bị tới và một ngày mới chuẩn bị bắt đầu, Hàn Phong đang ưỡn người vài cái bỗng nhiên một tay hiện ra Thiên Hồn, một thanh kiếm liên

nắm trong tay, sau đó hần chỉ về bên kia rừng mà nói...

“Không biết vị bằng hữu bên kia có thể ra đây gặp mặt không nào?”

Một lúc sau từ trong bụi cây đi ra ngoài 4 thân ảnh, là hai nam hai nữ, bộ dạng lôi thôi, mặt mày có vài điểm đen dơ. Hàn Phong nhú mày, thanh kiếm liền biến về nguyên dạng rồi biến mất.

“Vị huynh đệ này...chúng tôi không có ác ý, chỉ là tình cờ đi ngang qua thôi...”

“VẬY ĐI QUA ĐI, COI NHƯ CHƯA TỪNG GẶP NHAU...” Hàn Phong chỉ về bên kia khu rừng mà nói.

“Cái này...tại hạ có việc muốn nhờ vị huynh đệ...”

“Không rảnh...cũng không giúp đâu!!”

“Nè, bộ người nghe xong rồi mới trả lời được không vậy?” lúc này cô gái tóc vàng, nhỏ con một bên la lên, sau đó là cô gái tóc nâu bên cạnh cũng gật đầu mà nói, giọng êm dịu...

“Công tử, chúng tôi chỉ hy vọng công tử có thể cho chúng tôi dừng chân một lát, khi mặt trời lặn cao thì sẽ rời đi...” Hàn Phong nghe xong không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cô nàng tóc nâu này, khiến cho nàng thấy thế cũng đỏ mặt, mà lúng túng. Hần tính mở miệng trả lời thì trong hang Nam Cung Phương đi ra ngoài, miệng vẫn còn ngáp...

“a Phong, có chuyện gì bên ngoài đây thế...ồn quá, ta ngủ không được.....”

“Ý...tiểu Song sao người lại ở đây?”

“Aaaaa...tiểu Phương, là người....”

Sau đó là một cảnh tượng hai người ôm nhau, cô nàng tóc xanh dương ôm chặt cô nàng tóc nâu, vẻ mặt cười rất là vui vẻ, sau đó Hàn Phong lên tiếng...

“Hai người quen nhau à...”

“Để ta giới thiệu, đây là Lục Vô Song, bọn ta là thanh mai trúc mã, là chị em tốt của nha đây..” Nam Cung Phương tự hào mà nói

“Vậy thật là tội cho vị tiểu thư này...”

“Nè...người nói thế là có ý gì...”

“Ai biết!!” Hàn Phong nhún vai để Nam Cung Phương cắn răng, tức giận. Lúc này Lục Vô Song lên tiếng..

“tiểu Phương, người có thể giúp bọn ta một chút không...” sau đó Lục Vô Song mới kể từ đầu tới cuối của câu chuyện, Nam Cung Phương thì đương nhiên gặp bạn cũ cực kỳ vui vẻ nên liền đồng ý, Hàn Phong bó tay mà lắc đầu, sau đó cũng không nói gì. Rồi hai nàng bắt đầu nói chuyện, cả bốn người còn lại nghe Nam Cung Phương kể lại thì ngoại trừ Hàn Phong, thì ba người kia cảm giác cực kỳ hâm mộ Nam Cung Phương, nhất là tên nam nhân tóc đen kia, hần cực kỳ ghen ghét Hàn Phong, ngay cả Lục Vô Song cũng hâm mộ đến ghen ghét.

“Các người cứ nghỉ ngơi cho thoải mái...a Phong có nhiều thức ăn lắm...”

“Nè..nè..đại tiểu thư, cô coi ta là kho lương thực à...”

“Vào cái đêm 3 ngày trước.....” Nam Cung Phương thấy Hàn Phong khó chịu, liền liên tục mở miệng ra, hần thấy thế thì gật mình, cười khỏ...

“Được coi như cô lợi hại.....” Hàn Phong bực mình mà ngồi một bên cắn trái táo, Đại Minh thì cười cười thăm một bên,

“À đúng rồi, chúng ta giới thiệu một chút...” tên thanh niên còn lại, mặt vui vẻ vì gặp mặt được người trợ giúp nên hần cực kỳ vui mừng

“Ta tên là Bách Nhật, đây là ba người chúng ta quen, Lục Vô Song, cô nàng này là Ngao Mai còn người tóc đen này là ca ca của nàng, Ngao Mạnh!!”

“Ta tên Hàn Phong, Nam Cung Phương, và đây là huynh đệ của ta, Đại Minh!!”

“Hàn Phong, thực lực của người là cấp độ nào...”

“À..à...là Thành Giai Lục Tinh.....”

“À....thế à...”

“Hừ...chỉ mới là Thành Giai Lục Tinh,...” Ngao Mạnh ngồi một bên khó chịu hừ một tiếng, Bách Nhật coi như không nghe thấy cái gì mà tiếp tục cười nói...

“Phong huynh đệ có thể sống sót và được vị trí đầu bảng như thế, tuy thực lực thấp nhưng kinh nghiệm chiến đấu quả nhiên là vô cùng phong phú...”

“Bách Nhật huynh quá khen!”

“Ủa a Phong, không phải nguoi là...”

“Im Miệng!” Hàn Phong hai mắt trừng lên nhìn nàng khiến nàng lè lưỡi rồi im lặng, nàng biết hắn chỉ đang giả trụ ăn thịt hổ, tuy thắc mắc nhưng cũng không hỏi nữa. Nhưng nói thật, cũng có nhiều người ảo tưởng quá...

“Nè, nguoi nói chuyện với nữ nhân như thế à, Nam Cung tiểu thư tại sao phải nghe nguoi chứ...” Ngao Mạnh một bên đứng giận, hành động bất bình cho Nam Cung Phương, lấy lòng người đẹp. Hàn Phong liếc mắt hắn một cái, cười nhép miệng rồi tiếp tục ăn trái cây của mình....

“Nguoi thái độ đó là sao.....”

“Ngao công tử, a Phong nói gì với ta thì liên quan gì tới công tử chứ?” Nam Cung Phương một bên khó chịu, đương nhiên là bệnh vực cho nam nhân của mình lập tức, tuy rằng chưa chính thức nhưng hai người trong 2 tuần vừa rồi cũng đã hiểu ý nhau.

“Nam Cung tiểu thư...ta...ta chỉ bất bình dùm cô thôi...”

“Vậy thì cảm tạ rồi, nhưng Ngao công tử không cần phải lo nữa...” Đại Minh ngồi một bên lập tức cười thật to lên, Hàn Phong thì không nói gì nhưng trong lòng nghĩ thầm “Không hổ danh nữ nhân của bản công tử!”. Ngao Mạnh què mắt, lập tức ngồi xuống, Bách Nhật một bên nhanh chóng tìm cách giải hòa...

“Hàn Phong huynh đệ, không biết cậu thuộc gia tộc nào không?”

“Ta mồ côi phụ mẫu từ nhỏ, tự sinh sống mà lớn lên, chỉ có một người sư phụ duy nhất...”

“À...thì ra thế...xin lỗi...”

“Không có gì xin lỗi hết...sự thật thì là sự thật...” Hàn Phong thấy Bách Nhật rất được, nên hắn cũng không ngại mà trả lời, nói chuyện cùng hắn. Lúc này cô nàng Ngao Mai ngồi một bên nhìn Hàn Phong mà nói...

“Nè tôi nay bọn ta ngủ ở đâu thế...”

“Đương nhiên đất làm giường, trời làm chăn rồi...à thì có sao làm cừu cho đếm dễ ngủ...”

Hàn Phong lời nói ra thì Đại Minh một bên cũng cười phá lên, Nam Cung Phương thì che mặt mà cười tủm tỉm, Bách Nhật thì gãi gãi đầu, Lục Vô Song thì cũng cười thầm vì lời nói. Chỉ có Bạch Mai và Ngao Mạnh khó chịu, cuối cùng hắn la lên...

“Nguoi nói thế là sao...kêu bọn ta ngủ dưới đất!”

“Chứ nguoi nghĩ nệm giường từ trên trời rơi xuống làm quà à...?” Hàn Phong một bộ mặt khó hiểu mà hỏi...

“Cái này...”

“Không sao đâu Hàn huynh đệ, cậu giúp bọn ta nhiều rồi, chút nữa chúng ta đi tìm vài chỗ mà ngủ cũng được...” Bách Nhật dễ chịu mà cười nói, đối với hắn ngủ ở đâu cũng được, hơn nữa hôm nay sợ là ngủ cực kỳ thoải mái nên tâm tình hắn rất là dễ chịu.

“Đúng thế...” Lục Vô Song cũng gật đầu đồng ý, một bên Nam Cung Phương cười khi khi, Lục Vô Song nhìn nàng mà thắc mắc...

“tiểu Phương, sao nguoi lại cười thế...” Nam Cung Phương nghe xong không nói gì, chỉ đi tới ôm chặt cánh tay Hàn Phong mà cười nói...

“a Phong, coi như là nể tiểu Song là bạn từ nhỏ của ta đi, cho bọn họ một cặp mềm gối đi, huynh cũng không muốn ta khó xử mà...”

“Đúng đó đại ca, Bách Nhật huynh đệ nói chuyện rất hợp ý ta...” Đại Minh cũng tán thành gật đầu

“Haizzzz...sợ các nguoi luôn...” Hàn Phong lập tức ném cho mỗi người một bộ, rồi tiếp tục ăn trái cây của mình coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nam Cung Phương cười cười, hờn má hắn một cái rồi về chỗ mà tiếp tục nói chuyện với Lục Vô Song.

“Cảm ơn Hàn huynh đệ rất nhiều!” Bách Nhật sáng khoái mà cảm ơn, Hàn Phong nhìn về hai người kia, Bách Nhật hiểu ý, dùng tay gõ một cái, Ngao Mạnh và Bạch Mai cũng gật đầu cảm ơn. Hàn Phong chỉ cười một cái rồi đứng dậy, phui phui người vài cái rồi đi tới trong khu rừng. Đại Minh cũng đứng đi theo...

“Hắn đi đâu thế?” Lục Vô Song

“Hắn đi nấu ăn!”

“Nấu ăn...”

“Đúng Thế!”

“Hàn huynh đệ, ta sẽ phụ ngươi!” Bách Nhật nhanh chân đứng dậy mà đi tới, nhanh tay phụ Hàn Phong và Đại Minh. Bốn người còn lại thì tiếp tục nói chuyện, Ngao Mạnh vẫn tranh thủ cơ hội mà bắt chuyện với Nam Cung Phuong, nhưng bị nàng khéo léo từ chối, Ngao Mai thì ngồi mà quan sát, giúp ca ca của nàng bắt chuyện với Nam Cung Phuong.

Một lúc sau thì đồ ăn cũng được bưng ra, mà một mâm đầy thịt và đã được xiên que, sẵn sàng nướng. Đại Minh nhanh tay mà cầm lên bốn que, bắt đầu nướng chín mà không cần để ý tới ai, mạnh ai nấy nướng mà ăn. Hàn Phong thì làm giúp cho Nam Cung Phuong, và việc mà nàng cần làm đó là chỉ đợi mà ăn.

“Các ngươi thực lực như thế nào...” Hàn Phong nhìn Bách Nhật mà nói.

“Ngao Mạnh là Thành Giai Bát Tinh, Ngao Mai là Thành Giai Tứ tinh, Lục Vô Song là Thành Giai Cửu Tinh, ta đột phá lên Phát Cơ Nhất Tinh trước khi vào bí cảnh!”

“Thế à...”

“Các ngươi không phải là người ở Đế Kim đế quốc đúng không?”

“Hàn huynh đệ nói đúng, chúng tôi là người của Lạc Nhật đế quốc!”

“Là con của gia tộc hay thế môn nào?”

“Cái này....sau Hàn huynh đệ lại biết....” Bách Nhật thắc mắc mà hỏi

“Để thôi, lúc các ngươi tới có cầm trên mình Thiên Hồn, cây cung mà ngươi cầm nếu ta đoán không lầm là Loạn Xạ Cung, báu vật gia truyền của Bách gia, một trong tam đại gia tộc của Lạc Nhật đế quốc. Còn cây đao mà hần cầm có tên là Nhạn Hà Đao, một thanh đao sắc bén nhưng lại nhẹ tựa như một con nhạn, là Thiên Hồn chứng tỏ thân phận kẻ nối dõi của Ngao gia, một trong tam đại gia tộc Lạc Nhật đế quốc....”

“Còn cô, tuy ta không thấy Thiên Hồn của cô, nhưng cô lại họ Lục, nếu ta đoán không lầm, Lục Thần Sầu là phụ thân của cô đi...Lục Thần Sầu, thánh cầm của Lạc Nhật đế quốc, Thiên Hồn là Cửu Cung Cầm, một cây đàn chỉ cần người đánh 9 âm lập tức chết....ta nói không sai chứ, Lục gia Lục đại tiểu thư...” Hàn Phong một hơi nói hết ra thân phận của bốn người ngồi đây, ngay cả Nam Cung Phuong cũng giật mình khi thấy Hàn Phong lại biết nhiều như thế, sau đó nghĩ rằng sợ hần đã biết thân phận của nàng.

“Hàn huynh quả nhiên đọc rộng hiểu nhiều, không sai...những gì huynh nói hoàn toàn đúng.”

“Hàn công tử, sau ngươi lại biết rõ về Thiên Hồn của gia tộc chúng ta như thế...” Lục Vô Song ánh mắt kiên kỳ nhìn về Hàn Phong...

“Đọc nhiều thì biết nhiều thôi, huynh nói đúng không tiểu thiên kim của Nam Cung gia, à không, tiểu quận chúa của Nam Cung Mạt, vương gia kiêm đế quốc đại tướng quân của Lạc Nhật đế quốc!!!”

“Huynh...huynh biết rồi à...từ khi nào thế...”

“Mới vừa nãy...!!”

“Xem ra muội nói chuyện với tiểu Song khiến huynh lập tức nhận ra nhỉ...huynh đang giận ta à...” Nam Cung Phuong cười cười gỡ đầu, Hàn Phong đưa tay lại mà xoa đầu nàng, cười nói...

“Nha đầu ngốc...” hần cười một cái trả lời câu hỏi của nàng, Nam Cung Phuong cười thật tươi, sau đó chạy lại mà ôm chặt hần.

“Biết huynh là tốt nhất mà!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Hoàng lân độc xà (1)

“Hàn công tử không giận chúng tôi thật à...” Bách Nhật áy náy mà nói

“Không có gì, ai ra ngoài mà chẳng phải cẩn thận...” Hàn Phong giờ tay mà nói, hần dù sao có hơn vài cái thân phận khác nhau, tiện đường làm việc.

“Được rồi, không nói về cái này nữa, nói đi...các ngươi tính làm gì trong khoảng thời gian còn lại...”

“Bọn ta tính ngày mai sẽ lên đường, chúng tôi phát hiện được một nơi ở mới của rất nhiều ma thú từ cấp 3 trở xuống, nên ngày mai sẽ đi tới nơi đó mà liệt sát chúng, tích điểm...”

“Các người muốn đi chung không...” Bách Nhật thật thà nên ngồi kể hết dự định của ngày mai, Ngao Mạnh ngồi một bên lập tức khó chịu mà nói...

“Bách Nhật, người làm cái gì mà kể hết với hắn thế...”

“Có gì đâu, Hàn huynh đệ cho chúng ta đồ ăn ngon, lại chỗ ngủ thoải mái, chút thông tin này thì quý giá gì đâu...”

“Người thật khờ quá, chia sẻ như thế thì chúng ta sẽ làm gì có điểm nữa...”

“Hàn huynh đệ, người có được bao nhiêu điểm rồi...” Bách Nhật không để ý Ngao Mạnh mà quay qua hỏi Hàn Phong, Đại Minh ngồi một bên mà cười thật to, sau đó nói...

“Các người lấy lệnh bài ra xem mười hạng đầu, thì sẽ thấy tên của đại ca thôi...” Bách Nhật và những người khác lập tức lấy ra lệnh bài của mình, và khi họ nhìn thấy cái tên đầu tiên thì mới ngờ ra mà nhìn về Hàn Phong...

Hàn Phong 950 Điểm

Nam Cung Phuong 800 Điểm

Đại Minh 740 Điểm

Bách Nhật 550 Điểm

Cung Thôi 520 Điểm

Ngao Mạnh 470 Điểm

Kim Vân 440 Điểm

Lục Vô Song 410 Điểm

Ngao Mai 350 Điểm

Lý Cỗ 340 Điểm

“Người là tên đứng đầu bản...” Ngao Mai một bên giật mình mà nhìn về Hàn Phong, nàng giống như hôm nay gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ. Đi bí cảnh mà giống như đi cấm trại, đem theo cả mền gối, đi săn ma thú điên cuồng, kẻ đứng đầu bảng ngồi trước mặt nàng...

“Bộ ngạc nhiên lắm à...ta thấy bình thường mà...”

“tiểu Phuong, người cũng rất giỏi nhỉ, đứng cả hạng nhì...”

“Aaa...đầu có, ta chỉ phụ trách vài con thôi, còn lại đều là điểm số của a Phong và Đại Minh đưa cho ta, nếu không hai người đó bỏ xa các người mấy chục lần rồi...”

“Thế à...” Lục Vô Song nghe xong thì mặt mày lại càng hâm mộ, nàng với ba người kia phải cực khổ lắm mới kiếm được nhiều đó, mà hai người này lại còn chia sẻ nữa.

“Hahaha Hàn huynh đệ và Đại huynh đệ, quả nhiên là phi phàm...Bách Nhật ta hôm nay được quen biết 2 vị, coi như là cực kỳ may mắn...”

“Bách huynh quá lời rồi...” Hàn Phong lắc đầu nói

“Mà thôi, trời đã khuya...tối giờ nghỉ ngơi rồi...chúng ta sẽ thay phiên nhau dậy canh, ta sẽ canh ca đầu, những người khác đi ngủ đi...” Hàn Phong vỗ tay mà nói, những người nghe xong thì gật đầu rồi bắt đầu thu dọn, rồi mỗi người chọn một góc gần hang động mà nằm xuống, nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi. Hàn Phong lúc này bắt đầu leo lên một ngọn cây cực kỳ cao sau khi bố trí các cạm bẫy cảnh báo, rồi nằm trên lùm cây mà ngắm bầu trời đầy sao...

Mặt trăng tròn, rất tròn và đang chiếu sáng cả khu rừng này, Hàn Phong nhìn chăm chăm vào mặt trăng, không hề rời mắt.

“Mặt trăng rất đẹp nhỉ...”

Hàn Phong nghe thấy Nam Cung Phuong lên tiếng thì cười, xoay người kéo nàng vô rồi ôm chặt, để nàng tựa vào ngực mình...

“Thế nào, sao hôm nay lại có nhả hứng ngắm trăng với ta à...”

“Sao, có vấn đề gì à...”

“Haha làm sao lại có vấn đề gì chứ?”

“Sau cuộc thi tuyển chọn này, chúng ta có 1 tháng chuẩn bị trước khi vào học viện, huynh theo muội trở về thăm nhà muội nha...”

“Được!! Không thành vấn đề” “Hàn Phong cười mà xoa đầu nàng nói, Nam Cung Phuong nghe xong thì lập tức mừng rỡ, nàng lo lắng từ hôm qua tới giờ, sợ rằng hắn không đồng ý nhưng khi nghe Hàn Phong nói thế, cả tâm trạng nặng nề lập tức biến mất.

“Sao, sợ ta không đồng ý à...”

“Ha..a..làm gì có, ta biết huynh chắc chắn sẽ đồng ý...” Nam Cung Phuong mặt tự hào mà cười nói, Hàn Phong không nói gì chỉ đề đầu nàng xuống, rồi cúi xuống mà trao một nụ hôn cực lâu, khi hai người tách ra, nàng lập tức bẽn lẽn mà ngả xuống, mặt đỏ không thể đỏ hơn, hai mắt động tình.

“Đó là hậu quả dám lừa ta...”

“Người ta...biết sai rồi..”

“Được rồi, đi ngủ đi....ngày mai phải dậy sớm, chúng ta còn phải đi giết vài con ma thú nữa...”

“Ừ...!!” Nam Cung Phuong gật đầu, rồi hai mắt nhắm lại mà chìm vào mộng đẹp, Hàn Phong vuốt mặt nàng vài cái rồi cũng nhìn lên ánh trăng, hai mắt trầm lại mà thầm nghĩ...

“Liệu Ta Có Xứng Đáng Với Thứ Tình Cảm Đẹp Đẽ Này Không??”

“Cuộc Đời Thật Nhiều Cái Bất Ngờ!! “

.....

.....

Sáng hôm sau, cả nhóm bắt đầu tập hợp để đi tới địa điểm mà Bách Nhật đã nói, nhưng cũng chả có nhiều đồ lắm nên cả nhóm nhanh chóng xuất phát tới địa điểm. Điểm tập hợp lần này là một khu vực thưa thớt cây cối, chủ yếu là một dòng suối chảy ngang qua.

Lúc này có khá nhiều đàn ma thú cấp 1, 2 và 3 đang tụ tập, cả nhóm nhảy xuống trên một thân cây mà tập trung quan sát phía dưới, Bách Nhật lên tiếng...

“Hàn huynh đệ, chúng ta chia mỗi người một bên liệt sát...thế nào..”

“Ta không có ý kiến!!”

“Tuyệt, vậy chúng ta bắt đầu!!”

Bách Nhật cười hài lòng, duy chỉ có Ngao Mạnh và Ngao Mai hai người không hài lòng phải chia sẻ với người khác, mà ánh mắt âm trầm nhìn về Hàn Phong. Hắn nhún vai không cho ý kiến, quay qua mà nhìn Đại Minh và Nam Cung Phuong...

“Hai người xuống đó tập luyện đi...”

Nam Cung Phuong và Đại Minh gật đầu, sau đó liền biến mất ở chỗ này mà xuất hiện ở phía dưới. Đa số ma thú cấp 1 thấy có người tới liền bắt đầu chạy mất, chỉ có cấp 2 và cấp 3 thì mới có ý tưởng chiến đấu, và khi thấy hai người đột nhiên xuất hiện, bọn chúng lập tức tỏa ra địch ý, và xông lên.

Đầu thủ của Nam Cung Phuong là sáu con ma thú cấp 2, có tên là Kim Trư, một loài trư có thân hình cứng cáp, ít vũ khí có thể xuyên qua. Nam Cung Phuong nhìn đám Kim Trư này mà cười nói...

“Xin lỗi, ta muốn thử nghiệm một chút bí kỹ mới học...” tay này hiện ra một Thiên Hồn kiếm, sau đó một thanh kiếm màu hồng xuất hiện trong tay này. Thanh kiếm này thân hình thì mỏng như một cây kim, đuôi kiếm là một cái vòm như một cây dù, đây chính là Thiên Hồn của nàng, có tên là Hồng Mẫn Kiếm.

“Trung Giai Kiếm Công Bí Kỹ - Loạn Tập Kiếm Vũ“, hàng chục, hàng trăm đường kiếm nhanh chóng đâm thẳng về đám Kim Trư, chỉ một lúc sau sáu con Kim Trư đã nằm gục xuống, chết tức khắc. Còn bên kia đối thủ của Đại Minh là một đàn Hắc Lang, khoảng 5 con, trong tay Đại Minh đã xuất hiện ra Thiên Hồn của mình, Biển Bức Kiếm.

“Trung Giai Bí Kỹ - Biển Hành Bức Trảm!!” lập tức từ Đại Minh xuất ra một đường kiếm ngang như một con dơi nhanh chóng đánh về đám Hắc Lang, chém xuyên cơ thể của đàn Hắc Lang, lập tức tử tại chỗ. Hàn Phong trên cao quan sát rồi gật đầu, quả nhiên hai người này đã dùng thuần thục hai bí kỹ mà hắn đưa cho hai người, nhất là cô nàng Nam Cung Phuong, đã thắng tay mà không ngần ngại.

Còn bên kia thì bốn người Bách Nhật ngẩng ra mà nhìn về hai người Đại Minh và Nam Cung Phuong, Lục Vô Song ngơ ra mà nói...

“Một đòn xử lý 5,6 con ma thú cấp 2....tiểu Phung trở nên lợi hại từ khi nào thế...”

“Đại Minh huynh đệ quả nhiên là mạnh mẽ...” Bách Nhật cũng lẩm bẩm, riêng chỉ có Ngao Mạnh và Ngao Mai tham lam mà nhìn, còn có ghen ghét. Hàn Phong lúc này từ trên cao cũng nhảy xuống mà vỗ tay, khiến mọi người hoàn hồn lại...

“Tốt, tu luyện hoàn tất rồi!!”

“Haha đại ca, chuyện nhỏ như con thỏ!!”

“a Phong, ta giỏi không?” Nam Cung Phung chạy lại mà hai mắt sáng lên nhìn hắn, Hàn Phong xoa xoa đầu nàng rồi gật đầu, khiến nàng mừng còn hơn gì nữa.

“Được rồi, không được lười biếng!!”

“Bách huynh đệ, phần còn lại giao cho ngươi, dù sao ta chỉ đến đây để quan sát bọn họ thôi...”

“Ồ...ờ...được, mọi người, bắt đầu trở tài nào...đừng có làm mất mặt!!”

Hàn Phong lúc này quan sát trong tay Bách Nhật là một cây cung màu vàng óng, hai bên đầu cung là một lưỡi đao. Ngao Mạnh trong tay hắn là một cây đao nhưng không to không nhỏ, mặt kiếm có rất nhiều hình con nặc đang bay lượn, Lục Vô Song xuất hiện một cây đàn màu nâu, có nhiều bông hoa đang nở lộ trên bề mặt, và đặc biệt cây đàn này có chín sợi dây... đó chính là Thiên Hồn di truyền của Lục gia, Cửu Cung Cầm. Còn về Ngao Mai thì Thiên Hồn của nàng chỉ là một cây kiếm bình thường.

Thật ra một Thiên hồn giả với Vật Thể Thiên Hồn sẽ được chia thành 2 loại, loại đầu tiên là bình thường với những vật thể như kiếm, cung, thương...không có nét gì đặc biệt. Loại 2 chính là loại biến dị, nói cách khác là Vật Thể Thiên Hồn của bọn họ sẽ mang một nét đặc trưng rất khác loại bình thường, hơn nữa lại còn có tên riêng và duy nhất chỉ có đời trước truyền đời sau, độc nhất vô nhị. Còn Tự Nhiên Thiên Hồn thì ngược lại, tuy là khó có người có thể sinh ra đã có, nhưng lại có nhiều người có thể cùng một loại. Và đương nhiên người có Vật Thể Thiên Hồn biến dị sẽ mạnh hơn người khác nhiều.....

Bốn người bắt đầu xông lên mà liên sát, Bách Nhật là người mở đầu, Lục Vô Song là hỗ trợ, còn Ngao Mạnh và Ngao Mai hai người dọn dẹp, một tổ đội rất là hoàn mỹ. Bỗng nhiên lúc này từ một bên có ba thân ảnh chạy ra, đó là ba thân ảnh quen thuộc, ma thú cấp 4 Xích Hùng, hai lớn một nhỏ....

“Là ma thú cấp 4, chúng ta rút lui trước...” Bách Nhật thấy Xích Hùng thì lập tức nhận ra, la lên chuẩn bị rút lui. Bọn họ chạy lại tụ tập với Hàn Phong, chuẩn bị chạy trốn nhưng Bách Nhật thấy Hàn Phong đứng yên, hai mắt nhìn về Xích Hùng, hắn lên tiếng...

“Hàn huynh đệ, có chuyện gì à?”

“Có cái gì không đúng...”

“Đại ca, có chuyện gì à...”

“Số lượng không đúng...”

“Số lượng...à đúng rồi, bọn chúng thiếu hết một con Xích Hùng lớn!!” Hàn Phong gật đầu, rồi nhìn chăm chú đàn Xích Hùng đang đi tới, hắn nhìn thấy trên người con nhỏ có khá nhiều máu, hơn nữa hai con lớn là hai con cái, và bọn chúng bị thương khá nặng, lại còn mệt mỏi, hắn đang suy nghĩ tới một cái gì nhưng liền lắc đầu....

“Không thể nào...cho dù là cùng giai, thì Xích Hùng vẫn mạnh hơn rất nhiều!!”

“Bách Nhật, bọn chúng là cấp 4 đấy, đáng giá 300 điểm đó.... hơn nữa lại bị thương nặng vậy. Chỉ cần chúng ta giết bọn chúng thì sẽ dễ dàng được rất nhiều điểm!!” Ngao Mạnh một bên hai mắt sáng lên mà nhìn về đám Xích Hùng, Ngao Mai và Lục Vô Song cũng nhìn về Bách Nhật. Nam Cung Phung và Đại Minh thì chỉ đứng một bên Hàn Phong, hai người chỉ nghe theo một mình hắn. Bách Nhật thật có chút động tâm, nhưng hắn cũng thấy được sự ngờ vực của Hàn Phong vừa nêu nên hắn rất cẩn thận...

“Hàn huynh đệ, ngươi nghĩ sao?”

“Chúng ta nên rời khỏi nơi này trước...có cái gì rất không đúng...”

“Ta cũng nghĩ thế...mọi người, rút lui trước rồi tính!!”

“Bách Nhật, ngươi không làm thì ta làm.....mọi đám nhất gan!!” Ngao Mạnh tự kiêu mà nói, sau đó hắn nắm chặt Nhạn Hà Đao mà đi tới đám Xích Hùng, bỗng nhiên Hàn Phong lập tức la lên...

“Nhảy ra khỏi chỗ đó mau lên.....”

“Cái gì...” Ngao Mạnh nghe Hàn Phong la lên, lúc này từ dưới mặt đất một luồng hồn lực kinh khủng bộc lộ ra, một cái miệng rộng với hai cái răng nanh nhọn tọt về Ngao Mạnh. Hắn cực khổ dùng Nhạn Hà Đao chống và đẩy thân mình ra, nhưng con Xích Hùng cái thì không tốt thế, bị tạt mất đi, còn hai con Xích Hùng còn lại bị một cái gì dài quất và văng ra ngoài bên kia.

Từ dưới mặt đất hiện ra một thân ảnh dài hơn chục mét, một màu vàng óng với hai cái sừng hai bên đầu, cặp răng nanh lộ và dài ra ngoài. Hai mắt tròn và tròn đang nhìn chăm chăm về nhóm người Hàn Phong.

“Lần này là một trận ác chiến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hoàng Lân Độc Xà (2)

“Lần này coi bộ mệt rồi.” Hàn Phong nhìn thân ảnh này mà cười khổ, xem ra hẳn phải dùng hết thực lực của mình, nhưng cái hấn lo nhất chính là bị đám lão già bên ngoài đang quan sát mà thấy.

“Bách Nhật, chút nữa ngươi dẫn người rời đi khỏi nơi này...con rắn này, các ngươi đối phó không nổi đâu. . .Phương nhi, muội chút đi theo Bách Nhật mà rời đi, trận chiến tiếp theo để ta và Đại Minh là được rồi...”

“Hai người các cậu??”

“Đương nhiên, chỉ có chúng ta cần nổi nó lại.đi mau lên, không thì không có cơ hội đâu!!”

“Không thể thế được, chúng ta sẽ ở lại giúp đỡ Hàn huynh đệ.” Hàn Phong lúc này cũng biết rõ mình không thể nào bại lộ thực lực Thiên Quân của mình, nếu không thì tất cả sẽ là công cốc, cho nên hắn đành giải tỏa tới Thiên Giả rồi lập tức phong lại, khí tức Thiên Giả từ người Hàn Phong tràn ra, khiến cho cả đám giật mình. ...

“Hàn huynh đệ, ngươi đã là Thiên Giả cấp bậc...”

“Tam tinh là chính xác nhất...còn hẳn là tứ tinh...bạn ta sẽ cần con rắn này, các ngươi chạy trước đi.”

“Nhưng nó có cấp 4 đỉnh phong, tương đương với một Thiên Giả Cửu Tinh, hai người làm sao mà cản...” Nam Cung Phương một bên lập tức phản đối, nhưng Hàn Phong lắc đầu và nói. .

“Đừng có nói nhiều. Các ngươi ở lại chỉ làm vướng tay chân, quay về chỗ cũ mà tập hợp.”

“Nhưng...”

“Nhưng, nhưng cái gì...mau đi.”

“Được, vậy Hàn huynh đệ, Bách Nhật nợ huynh đệ một mạng, ngày sau nếu cậu cần gì, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, ta không từ nan.Đi.” Bách Nhật hai tay chấp lại mà cảm ơn, sau đó xoay người rời đi. Nam Cung Phương không cam lòng, nhưng năng vẫn còn biết được mình chỉ là gánh nặng nếu ở lại, con rắn tính đuổi theo nhưng lập tức bị Đại Minh cản lại, đẩy lùi nó về sau.

Một lúc sau đám người Nam Cung Phương cũng rời đi, Đại Minh nhìn về Hàn Phong mà nói: “Đại ca, chúng ta không thể giải phong ra một chút nữa à.”

“Không được, Thái Ti Liệt vừa truyền âm cho ta, nói rằng năm lão già Ngũ Viện đang quan sát bên này, tức là chúng ta trận đấu với tiểu xà xà này đang bị quan sát, Thiên Giả Tam và Tứ Tinh là cao nhất rồi.”

“Con rắn này là cấp 4 đỉnh phong, tương đương với Thiên Giả Cửu Tinh đây...”

“Hoàng Lân Độc Xà, cấp 4 đỉnh phong...nó sắp tiến hóa thành cấp 5 rồi, đó là vì sao nó mới tập kích đám Xích Hùng, muốn ăn bọn chúng mà đột phá...nhưng chưa cấp 5 thì vẫn là cấp 4, chúng ta đối phó vẫn được...”

“Xem ra lần này chúng ta phải dùng chút ít bí kỹ rồi.” Đại Minh hai mắt đầy chiến ý mà nói...

“Haha, đừng có bại lộ nhiều quá là được.”

Hoàng Lân Độc Xà cảm nhận được chiến ý từ hai người Hàn Phong và Đại Minh thì nó lập tức gào lên, sau đó lập tức ra tay trước, nhào lên. Hai người lập tức nhảy ra mà tránh đòn, Đại Minh tay cầm *Biển Bức Kiếm* ra tay trước.

“Trung Giai Kiếm Công Bí Kỹ - Nhất Kiếm Trảm”

Một mũi kiếm lao thẳng về Hoàng Lân Độc Xà, nhưng nó lập tức uống cong người mà né kiếm một cách dễ dàng, nhưng bên kia Hàn Phong lập tức lợi

dụng điểm này, áp sát nó, tay cầm một thanh kiếm bình thường mà đánh về nó....

“Trung Giai Kiếm Công Bí Kỹ - Toàn Lực Kiếm Công!!”

Một cây kiếm chứa đựng Hồn Lực cực đậm, đánh về con Hoàng Lân Độc Xà nhưng khi kiếm vừa chạm vào thân rắn thì lập tức phát nổ, khi khói bụi bay ra thì trên người nó không hề có một vết thương nào, kiếm kỹ bị chặn bởi da thịt. Hoàng Lân Độc Xà dùng đuôi quất Hàn Phong ra ngoài, nhưng hấn dùng kiếm chặn lại cho nên không bị thương chút nào....

“Chết tiệt, quên nó là có chiêu này....”

“Đại Minh, toàn bộ sát thương từ Vật Thể Thiên Hồn tác dụng lên thân con rắn này đều bị giảm 3 phần 10 sát thương, cho nên nhắm vào đầu của nó....”

“Được, đại ca....”

“Trung Giai Kiếm Công Bí Kỹ - Nhất Kiếm Trảm”

“Trung Giai Kiếm Công Bí Kỹ - Nhất Kiếm Trảm”

Đại Minh liên tục ra đòn, nhắm thẳng vào đầu con Hoàng Lân Độc Xà và sau 5 lần dùng thì có một lần dính vào đầu nó, đòn sát thương đánh ngay điểm yếu khiến nó gào lên thật to, sau đó cẩn thận mà nhìn về hai người này. Lập tức con Hoàng Lân Độc Xà liền chui xuống dưới đất, Đại Minh và Hàn Phong hiểu ý, chia ra mỗi người canh một bên, bỗng nhiên một đầu rắn đánh thẳng về hai người, Hàn Phong nhảy ra lập tức, còn Đại Minh thì dùng kiếm mà chặn lại....

“Cẩn thận!!”

Một cái đuôi rắn từ đằng sau Đại Minh nhanh chóng đánh về hấn, và dính trực diện toàn lực từ đuôi rắn, Đại Minh bị văng ra ngoài và đụng vào thân cây....

“Chết tiệt, lão tử mà có thể dùng toàn lực, ta nhất định lột da ngươi làm quần áo từ mấy phút trước rồi....”

Hoàng Lân Độc Xà đương nhiên không cho Đại Minh cơ hội lột da nó, lập tức liền bò tới nhanh chóng, muốn một phát xử lý hấn. Nhưng Hàn Phong lập tức xuất hiện một bên, sau lưng hấn đã xuất hiện một cái vòng tròn có chữ “Nhất “.....

“Đệ Nhất Hồn Kỹ - Bất Động Phật Đà!!!” sau khi hô lên thì xuất hiện ra một pho tượng Phật đang ngồi thiền, sau đó biến mất rồi hiện bên trên con Hoàng Lân Độc Xà rồi đè xuống người đó. Lập tức Hoàng Lân Độc Xà không thể nhúc nhích cho dù cố gắng cỡ nào, Đại Minh tranh thủ mà nhảy ra ngoài, điều hòa vết thương....

“Con tiểu xà, đệ nhất hồn kỹ của ta có thể khiến đối phương không thể di chuyển trong vòng 5s nếu ngươi thực lực hơn ta, còn nếu dưới ta thì ngươi nằm ngoan ngoan ở đó 10s đi....cho dù ngươi khỏe cỡ nào, hồn kỹ này vẫn khiến ngươi nằm úp xuống mặt đất....”

“Vết thương thế nào....chỉ có 10s thôi đó....”

“Không nhắm nhò...chỉ gãi ngứa thôi....” vừa dứt lời thì phía sau người Đại Minh xuất hiện giống như Hàn Phong, một vòng tròn có chữ “Nhất “...

“Đệ Nhất Hồn Kỹ - Huyết Biển Bức Hấp” lần này là một cơn dơi khổng lồ nhanh chóng bay lại con Hoàng Lân Độc Xà, một cái miệng rộng với bốn cái răng nanh, cắm xuống cổ con rắn, sau đó một luồng huyết chảy vào người con dơi rồi biến mất, sau đó vết thương trên người Đại Minh lập tức biến mất, tất cả tiêu tốn hết 10s. Khi cử động được, nó lập tức lùi ra mà cảnh giác nhìn hai người này....

“Được rồi, nên đánh nhanh thắng nhanh thôi, dù hồn kỹ đã coi như khiến cho đám lão già kia ngạc nhiên không ngồi được rồi....” Thái Ti Liệt vừa kể lại khuôn mặt của đám lão già khi bọn họ nhìn thấy Hàn Phong và Đại Minh thi triển Hồn Kỹ....

“Thượng Giai Bí Kỹ - Song Sát Nhất Mục Tiêu!!” Hàn Phong vừa hô vừa vọt thanh kiếm của mình, lập tức thanh kiếm phát sáng lên một màu đỏ, rồi nhanh chóng đâm hai nhát về đầu con Hoàng Lân Độc Xà, đương nhiên nó không ngu mà hứng chịu 2 đòn từ thượng giai bí kỹ, liền chuẩn bị né ra thì lúc này Đại Minh xuất hiện phía sau người đó, cười nói....

“Ngươi quên ta rồi à....”

“Thượng Giai Bí Kỹ - Biển Bức Lao Tù” Đại Minh đâm thanh kiếm xuống mặt đất rồi từ mặt đất chui lên ba con dơi, dùng cánh mà giữ chặt Hoàng Lân Độc Xà, không thể di chuyển, 2 đường kiếm sát dễ dàng đâm xuyên qua đầu Hoàng Lân Độc Xà, khiến nó từ vong lập tức, rồi gục xuống mặt đất, khí tức biến mất....

.....

.....

Ngồi ở trong phong đang quan sát, năm lão già khi nhìn thấy Hồn Kỹ của Hàn Phong thì giật mình, bởi vì bọn họ chưa bao giờ thấy Hồn Kỹ nào như thế....

“Cái này....Hồn kỹ đó là gì thế?”

“Từ lão....ngài biết không?”

“Không, ta chưa bao giờ thấy....hai thằng nhóc này còn có Thượng Giai Bí Kỹ...thân phận bọn chúng...không tầm thường....ông nghĩ sao Lam Tổ?”

“Ta cũng thế!! Hồn Kỹ của tên Đại Minh kia thì là từ Huyết Biển Bức ma thú cấp 5....còn Hàn Phong thì ta không biết....” Lam Tổ ngồi một bên lắc đầu..

“Hai thằng nhóc này....xem ra có nhiều bí mật!!” Lam Tổ ngồi vuốt râu mà trầm mặc, những người khác cũng không khác gì mấy...

“Khoan đã....chưa kết thúc....” Lam Tổ bỗng nhưng nhớ ra cái gì liền bật dậy....

.....

.....

“Haha tiểu xà chết tiệt....dám làm trọng thương lão tử, nguoi chết là đáng....” Đại Minh tức giận đá đá nó vài cái, Hàn Phong cười cười rồi đi tới mà tính vạch con rắn ra để lấy ma thạch của nó, cộng thêm độc tố từ trong miệng....bỗng nhiên khi nghĩ tới độc tố thì Hàn Phong giật mình, nhanh chóng chạy tới mà kiểm tra miệng con Hoàng Lân Độc Xà nhưng hấn lại giật mình, cảm nhận được cái gì liền la lên....

“Nhảy ra khỏi chỗ đó mau lên....”

“Ầm....Ầm....bùm....” Một đười rần quất tới người Đại Minh không phòng bị, một phát toàn lực khiến hấn văng ra nhanh chóng, nhưng Hàn Phong liền ra tay đỡ Đại Minh, rồi Đại Minh phun ra một ngụm máu, mà khó chịu đứng dậy....

“Chết tiệt...là ai....”

“Nguoi còn không lộ mặt à....” Hàn Phong cười lạnh nhìn về hướng đó mà nói, từ bên dưới mặt đất lộ ra một thân ảnh còn lớn hơn con Hoàng Lân Độc Xà vừa rồi, không ít hơn 15 mét, thân hình màu tím với những gai nhọn đằng sau lưng, đầu có ba cái sừng, hai bên và chính giữa trán, hàm răng nanh nhọn và bén hơn....

“Con rắn chúng ta vừa giết là một con cái, không hề có độc...còn con trước mặt chúng ta mới chính là thủ phạm cho những lần tập kích, và đã tiến hóa từ cấp 4 lên cấp 5, gặp Từ Lân Độc Xà đi nào, bá chủ của Thiên Vân bí cảnh.....” Hàn Phong cười lạnh mà giới thiệu, hấn lúc này nếu không giải thực lực ít nhất tới Thiên Sư tứ, ngũ tinh...thì không thể nào địch lại con Từ Lân Độc Xà này.....

“Quả Nhiên Là Nhiều Cái Bất Ngờ!!”

“Thiếu gia, chúng ta có thể hành động!!” Giọng Thái Ti Liệt bất ngờ vang lên trong đầu Hàn Phong, hấn sờ cảm suy nghĩ một hồi lâu rồi nói...

“Không dời lại thời gian, vào ngày kết thúc cuộc thi tuyển và ban thưởng, tối hôm đó chúng ta sẽ hành động!”

“Nhưng...bây giờ không phải là thời cơ tốt à...mọi người đang tập trung tại nơi này....”

“Không, không đủ....ta muốn lão tận mắt nhìn thấy, hơn nữa chúng ta cần chế ngự lão bắt từ tiền nhiệm gia chủ đó...”

“Việc đó thuộc hạ đã làm xong, lão già đã là cá trong sọt...”

“Vậy thì chờ đi....tối hôm nay sẽ là một đêm kinh hoàng....”

“Vâng!!”

“Đúng Là Nhiều Cái Bất Ngờ!!”

.....

.....

Bên ngoài quảng trường thì mọi người đang quan sát những ứng cử viên khác, đương nhiên hình ảnh về Hàn Phong đều bị năm lão đầu kia phong tỏa, nên những gì hấn làm đều chỉ có năm người bên trên biết, đương nhiên là không nghe bất kỳ đối thoại nào rồi....

“Chết tiệt, Lý Cổ nó đang làm cái gì thế...thế mà đứng ở hạng 10!!” Lý Thế nhìn con trai của hấn đứng ở hạng bét tức giận mà vỗ bàn.

“Haha Quốc Sư, xem ra Lý nhị công tử gặp nhiều khó khăn a...Thôi nhì quả nhiên là xuất chúng....” người lên tiếng là một trung niên thân mặc giáp trụ, hai bên đầu sư tử, mặt nhiều vết sẹo, khí thế hùng dũng. Người này chính là đương nhiệm gia chủ của Cung gia, đại tướng quân của Đế Kim đế quốc, Cung Nhạc.

“Cung tiểu tử, ăn nói với trưởng bối sao lại vô lễ thế...”

“Haha quốc sư đối quá rồi, ta chỉ là một đại tướng quân, sao dám đắc tội ngài...”

Một bên có một lão già xấp xỉ Lý Thế, hán khuôn mặt nhìn giống như là thư sinh hơn là một nho giả, người này là gia chủ của Bác gia, tuy hán đã từ quan từ lâu nhưng học sinh của lão già này chiếm một nửa dân số của Đế Kim đế quốc, khiến cho ai cũng không dám xem thường lão đầu này....Bác Nho, gia chủ Bác gia!!!

Một bên khác lần này là một trung niên, nhưng chòm râu và mái tóc đã có phần bạc, tuy nhìn thư sinh như khí tức lại không như thế, khuôn mặt lúc nào cũng sáng sủa, sẵn sàng đối phó mọi tình huống, khuôn mặt của một thương nhân. Người này là gia chủ của Thanh gia, Thanh Tư Bảo. Hán nắm giữ một nửa tài chính không chỉ riêng Đế Kim đế quốc, mà Lạc Nhật đế quốc cũng có rất nhiều tài sản của hán.....hơn nữa thực lực của hán cũng nằm trong những người mạnh nhất nhân tộc....

“Phụ thân, ngài nghĩ rằng ai sẽ đứng đầu?” Thanh Nhã ngồi một bên mà nhìn Thanh Tư Bảo hỏi, nàng vẫn là một thân ảnh hiện ngang, đẹp đẽ, luôn luôn thu hút nhiều ánh mắt.

“Không phải là tên đứng đầu sau...Hàn Phong phải không?”

“Nhưng ngài có nghĩ rằng sẽ có người đánh bại hán không...”

“Hahaha con gái ngoan, con vẫn chưa giỏi về vụ này lắm...tiểu tử Hàn Phong này, ta nói hán nhất định sẽ giữ vị trí của mình...”

“Xem ra phụ thân rất tin tưởng hán?”

“Không phải là tin tưởng, mà là trực giác.....trực giác của một thương gia.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tử Lân Độc Xà

“Đại ca, hình như nó rất đang tức giận à...” Đại Minh đứng dậy mà lau vết máu, ưỡn người vài cái rồi uống đan dược, sau đó nhìn Tử Lân Độc Xà mà nói....

“Người nói chuyện thừa thãi...người khác giết lão bà của người, người tức giận không...”

“Hình như là có....”

“Cái gì mà hình như.....mười phần mười là tức giận.....”

Xung quanh cây cỏ bị hơi thở và mùi hương từ con Tử Lân Độc Xà này mà chuyển màu sáng tím, rồi héo chết nhanh chóng, ngay cả phần khu vực mà nó đứng, cỏ hoa lá đều chết sạch sẽ, héo mà lụi tàn....

“Lân này mệt rồi.....”

“Nhưng mà chúng ta làm sao giết được nó nếu không dùng toàn lực chứ....”

“Ta có một cách.....người nhớ tuần trước chúng ta đi qua một hẻm núi không....”

“Nhớ...nơi đó có rất nhiều chòm đá nhọn chìa lên, vô lực mà rơi xuống đó thì chỉ có chết.....khoan, ý của đại ca rằng....”

“Đúng...không thể dùng lực thì dùng trí...ta đây chưa bao giờ hết cách giải quyết...” Hàn Phong cười lạnh mà nhìn con Tử Lân Độc Xà.

“Vậy chúng ta làm sao dụ nó đi theo....”

“Dễ lắm.....” Hàn Phong nghe Đại Minh hỏi mà cười nói, thanh kiếm trong tay lập tức phát sáng, đánh ra 3 đường kiếm phóng tới Tử Lân Độc Xà, đánh một cái khiến nó khó chịu, tức giận và gào lên lập tức...

“Xong, quá dễ...bây giờ chúng ta nên chạy thôi.....”

Tử Lân Độc Xà tức giận mà lao tới hai người, Đại Minh và Hàn Phong nhanh chân mà chạy thực mạng, theo hướng dãy núi mà tới. Tử Lân Độc Xà bị chọc giận nên nó không để ý gì xung quanh, hơn nữa thực lực lại là mạnh nhất cho nên nó chỉ có thực mạng mà đuổi theo Hàn Phong và Đại Minh, chỉ muốn nuốt chửng hai người này...

Hàn Phong quay qua nhìn thấy Từ Lân Độc Xà vẫn đang đuổi theo, hơn nữa khí thế vẫn hùng hực, không hề giảm xuống, hắn thầm nghĩ xem ra nó thật sự nổi điên rồi. Đuổi theo một hồi, Đại Minh mừng rỡ mà nói...

“Đại ca, chúng ta tới nơi rồi.....”

“Được, người câu giờ dùm ta 5 phút.....”

Hàn Phong nói xong liền phóng lên phía trước, còn Đại Minh thì ngừng lại, tay cầm Biện Bức Kiếm mà cười nói...

“Lại đây nào tiểu xà, ta sẽ chơi với người một lúc.....”

Hàn Phong chạy lại địa điểm vực sâu này mà nhìn xuống dưới, nghĩ thầm quả nhiên rơi xuống đây thì coi như là ngủm, hắn lập tức lấy từ trong gói chỉ của mình ra một cuộn chỉ trong suốt trắng tinh, cầm một đầu sợi chỉ này rồi truyền hồn lực vào bên trong, sau đó phóng tới một thân cây gần đó.....

“Bụp...” sợi chỉ cắm vào trong thân cây, Hàn Phong tiếp tục làm như thế ở đầu còn lại, tạo thành một sợi dây cân chân, rồi tiếp tục làm như thế một lần nữa, và lần này khoảng cách giữa 2 sợi là nửa mét.

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hắn nhìn xuống mặt đất chỗ này, là một phần đá nhọn nhô ra, có thể tách rời với phần chính. Hắn liền cười lạnh một cái, rồi cầm 2 sợi chỉ xuống mặt đất.....

Một lúc sau thì cũng hoàn thành, Hàn Phong quay lại chỗ mà Đại Minh đang đánh nhau với Từ Lân Độc Xà, Đại Minh nhìn Hàn Phong đánh một ánh mắt liên biết là mọi thứ đã chuẩn bị xong. Hắn lập tức không chân chừ mà phóng qua bên kia, Từ Lân Độc Xà đương nhiên đuổi theo, nó bây giờ cực kỳ tức giận.

Lúc này Hàn Phong và Đại Minh đang đứng sát cái vực núi, Từ Lân Độc Xà thè lưỡi ra, ánh mắt lạnh lùng mà ngắm chặt hai người. Nó từ từ bò lên, bỗng nhiên liền lao lên mà tính nuốt chửng Đại Minh, nhưng khi nó vừa lao lên thì hai người lập tức nhảy ra đằng sau, Từ Lân Độc Xà dừng lại không kịp mà lao tới phía trước, bỗng nhiên bị cái gì đó ngăn đường, chống ngược cả thân thể lên mà rớt xuống vực núi.....

“Haha, con rắn chết tiệt....người chết chắc rồi....” Đại Minh thì mừng rỡ la lên, nhưng lúc này một đầu rắn lại trồi lên, khiến cho hắn giật mình...

“Không thể nào...nó, nó làm sao bò lên...”

“Con rắn này thông minh, nó dùng đuôi đâm sâu vào trong vách núi mà giữ thăng bằng.....”

“Vậy...vậy chúng ta chạy tiếp à...”

“Đương nhiên là không.....” Hàn Phong trong tay hiện ra một thanh kiếm, sau đó nhìn vào Từ Lân Độc Xà mà lạnh nhạt nói...

“Nên trách người đuổi theo bọn ta....Bụp.....” thanh kiếm chém ngang qua không khí, một tiếng bụp nhẹ nhàng vang lên...

“Ầm.....ầm.....” phần vách núi lập tức bắt đầu nứt mẻ, sau đó rời khỏi phần chính mà tách ra, rớt xuống vực sâu, đương nhiên là kèm theo Từ Lân Độc Xà. Lúc này nó biết mình chết dưới tay hai nhân loại này, nó không cam lòng mà gào lên, cố gắng mà bám vào vách núi nhưng không kịp, sau đó rơi xuống vực sâu, bị hàng chục cọc nhọn đâm xuyên mà chết tức khắc.

“phù...thật nguy hiểm...con rắn này đuổi theo dai quá...”

“Được rồi, quay về thôi....hôm nay ta mệt quá rồi....”

“Hi vọng không có gặp bất kỳ trở ngại nào nữa hết.....” Hàn Phong và Đại Minh nhìn nhau, sau đó lập tức xuất phát về lại chỗ tập hợp. Đương nhiên không ai biết bọn họ vừa đại chiến ma thú cấp 4 và cấp 5, hơn nữa còn giết chúng...trừ bên ngoài.....

.....

.....

Hoàng Cung Đại Sảnh,

“Hai tên này ta muốn!!”

“Huyết lão đầu, người muốn cả 2...có khi nào hơi tham không..”

“Không có gì, hai tên này sát khí và tâm tính rất tốt, đi tới Huyết Sát học viện sẽ là thiên đường cho bọn chúng...”

“Lam lão đầu, người không có hứng thú à...” Từ lão một bên nhìn về phó viện trưởng của Lam Hoàng học viện, Lam Tổ mà cười nói.

“Đương nhiên là có...nhưng quyền lựa chọn là của bọn hắn...”

“Ngay cả ta cũng động tâm mà...” Từ lão quan sát hết biểu hiện của Hàn Phong và Đại Minh, nếu không phải Từ Sắc học viện chỉ thu nữ tử, bằng không bà ta nhất quyết có được 1 trong 2 người...

“Cứ đợi hết cuộc thi này đi rồi chúng ta quyết định sau...”

“Nhưng ta thật không ngờ, lại có một ma thú cấp 5 ở trong bí cảnh....”

“Trước đó chúng ta đã đích thân kiểm tra rồi, không hề có....”

“Chuyện này thật kỳ lạ.....” Lam Tổ ngồi một bên suy nghĩ, hẳn lúc này đã suy từ vụ việc về con ma thú cấp 5 này.

“Xem ra chúng ta nên rút ngắn thời gian!!” lúc này bốn người viện trưởng khác, cộng thêm hoàng tử Xuất Tấn, công chúa Xuất Vân, Xuất Nhân Tông, Thái Ti Liệt cũng gật đầu đồng ý, bởi vụ việc vừa rồi thật khá nguy hiểm.

“Đồng ý!!”

“Đồng ý!!”

“Đồng ý!!”

.....

.....

Bên trong bí cảnh, Hàn Phong trở về tụ họp với nhóm người Nam Cung Phuong, nàng không quan tâm tới cái gì, lao thẳng vô mà ôm chặt hắn, cũng không ai để ý lúc này điểm số đã từ 950 điểm, bay thẳng lên 1950 điểm. Đó là chuyện của mấy ngày sau, lúc đó bọn họ bắt đầu kiểm tra điểm số thi giạt mình khi nhìn thấy con số đó....

Tiếp theo đó là thời gian cuộc thi tuyển chọn bị rút ngắn, còn lại 3 tiếng, vào 1 tiếng cuối cùng những người không nằm trong hạng từ một ngàn trở lên đều bị đá ra ngoài, sau đó nhanh chóng sắp xếp mà về quê, những người còn lại những người khác sau một tuần cuối trôi qua ở bên trong bí cảnh, cuối cùng cũng thành công quá trình hoàn thành bí cảnh, đương nhiên ai nằm trong top 1 ngàn đều vui mừng khôn xiết, bởi bọn họ đã vượt qua cuộc tuyển chọn.

Lúc này Hàn Phong đang trò chuyện với Nam Cung Phuong, bên cạnh là những gương mặt quen thuộc, một lúc sau thì Lam Tổ đi lên phía trước mà dùng hồn lực hét lên...

“Tất Cả Im Lặng!!” mọi người bị tiếng hét này hoàn hồn trở lại, mà tập trung lên bên trên đài.

“Đầu tiên, ta chúc mừng những người ở nơi này bởi các ngươi đã vượt qua cuộc thi và sẽ trở thành học viên của Ngũ Viện sớm thôi....”

“Yeahhhh.h.....”

“hahaha...ta vượt qua rồi....”

“Phụ thân ơi, con thành công rồi....”

Hon trăm tiếng la hét mừng rỡ, phải một lúc sau thì Lam Tổ mới có thể làm cả toàn trường một lần nữa im lặng mà phát biểu...

“Tiếp theo, chính là mười người đứng đầu của cuộc thi tuyển chọn này...” Lam Tổ vừa nói xong sau lưng hắn hiện lên mười dòng chữ...

Hàn Phong1950 Điểm

Nam Cung Phuong1100 Điểm

Đại Minh940 Điểm

Bách Nhật930 Điểm

Lý Cô920 Điểm

Ngao Mạnh870 Điểm

Kim Vân840 Điểm

Lục Vô Song810 Điểm

Ngao Mai750 Điểm

Hàn Phong nhìn bảng xếp hạng không khác gì mấy, nhưng hắn thắc mắc Lý Cổ nhảy từ cuối lên hạng năm cũng khiến hắn giật mình, nhưng hắn cũng không nói gì nhiều. Chỉ có trên chỗ ngồi của tứ đại gia tộc, thì Lý gia thì cười to, Cung gia thì tức giận và quē mặt, Thanh gia thì cười thầm, Bác gia thì vẫn im lặng.

“Phần thưởng cho 3 người hạng đầu sẽ có thay đổi một chút!!!”

“Người đứng thứ 3, tự do chọn học viện, 1 bảo khí phẩm chất vàng!”

“Người đứng thứ 2, tự do chọn học viện, 1 bảo khí phẩm chất vàng, 1 viên tam giai đan dược”

“Người đứng đầu, tự do chọn học viện, 2 bảo khí phẩm chất vàng, 1 viên tứ phẩm đan dược...và sẽ được chọn làm đệ tử chân truyền!!”

“Cái gì.....”

“Đệ tử hạch tâm....” lời của Lam Tổ vừa dứt thì hàng ngàn tiếng xì xào, bàn luận, làm đệ tử hạch tâm tức là sẽ được trưởng lão, phó viện trưởng hay viện trưởng thu nhận làm đệ tử chân truyền, như thế tiền đồ chắc chắn là vô hạn.....ngay cả tứ đại gia tộc, hoàng gia cũng phải giật mình với phần thưởng đó...

“Còn từ hạng 4 đến hạng 10 thì sẽ được tự do chọn học viện, ngoài ra mỗi người là một viên nhị phẩm đan dược. Cuối cùng, những người khác sẽ bốc thăm xem mình vào học viện nào.....còn ai có thắc mắc gì không...” toàn trường đều im lặng, Lam Tổ gật đầu thoải mái rồi nói. .

“Mười người hạng đầu bước lên theo thứ tự biển số này...”

Sau đó mười người bắt đầu đi lên, Hàn Phong khi bước về vị trí số một thì hàng ngàn ánh mắt mà quay về nhìn hắn, Lam Tổ nhìn Hàn Phong mà càng thuận mắt, Đại Minh và Nam Cung Phương cũng như thế, saau đó quay về Đại Minh mà nói...

“Người là hạng 3, người muốn vào học viện gì?”

“Lão đại của ta vào học viện nào ta vào học viện đó....”

“Lão đại ủa ngươi là...”

“Là Hàn Phong!!”

“Ồ....Nam Cung Phương, người muốn vào học viện nào....” Lam Tổ nhìn Đại Minh một cái rồi quay qua nhìn Nam Cung Phương.

“A Phong vào học viện nào, ta vào học viện đó....”

“Cái này....” Lần này ai ai cũng giật mình, không ngờ hạng 2 và 3 đều muốn đi theo hạng 1, vậy học viện nào có được 3 người này là cười không ngớt cả tháng.

“Được, vậy Hàn Phong, người muốn vào học viện nào....”

“Ta Không Muốn Vào Học Viện Nào!!!” Hàn Phong không hề suy nghĩ mà lập tức lên tiếng, hắn còn rất nhiều kế hoạch, kêu hắn vào học viện vậy chẳng khác nào kêu hắn quăng tất cả xuống sông.

“CÁI GÌ!!!” lần này ai ai cũng giật mình, ở đây ai cũng cho rằng Hàn Phong là một người điên, bỏ qua cơ hội ngàn năm có một...

“Vậy ta cũng không vào học viện nào...”

“Ta cũng thế....” Nam Cung Phương và Đại Minh đồng thanh trả lời

“Hồ Đồ....các người đang nghĩ gì hả....” lần này nắm vị viện trưởng cũng cực kỳ ngạc nhiên và khó chịu nhìn về Hàn Phong, Lam Tổ cuối cùng lên tiếng mà nói, Hàn Phong nhìn hắn một lát rồi nói...

“Vậy cho tiểu bối giải thích một cái....”

“Ngươi nói....” Lam Tổ gật đầu, những người khác cũng bắt đầu lắng nghe...

“Đơn giản thôi, ta không thích ràng buộc.....”

“Cái lý do hồ đồ gì đây hả.....”

“Tiểu quý, người đừng có ý mình hạng đầu mà đòi hỏi, người bắt buộc phải chọn một học viện....” Huyết lão ngồi trên kia tức giận nói.

“Nếu ta không chọn chẳng lẽ lão tính lấy già hiếp trẻ à....”

“Ta....cái này.....” Hân lập tức cảm hòng, làm gì mà có thể trả lời đúng chứ, như thế mặt mũi để ở đâu....

“HaHaHaHaHaHaHa...đã lâu lắm rồi ta mới gặp chuyện buồn cười như thế này...” lúc này một giọng cười thật to vang lên, từ trên bầu trời xuất hiện một con đại bàng khổng lồ, thân đó là một màu vàng chói mắt, trên người nó là một lão già mặc một trường bào màu xanh dương, khí thế bất phàm, khuôn mặt hiền dịu....

“Sur Huynh!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Viện Trưởng Học Viện Lam Hoàng

“Sur Huynh!!”

Lúc này từ trên bầu trời một con đại bàng to lớn đáp xuống quảng trường, một ông lão mặc một trường bào màu xanh, hàm râu và mái tóc bạc trắng, nhìn như một lão già như khí tức của lão có thể giết chết hết toàn bộ người ở nơi này một cách dễ dàng.

Nhiều người nhìn ông lão này đang đi tới thì thắc mắc lão là ai, ngay cả Hàn Phong cảm giận được lão già này không bình thường, tiểu Bạch trong giới chỉ cũng cảnh báo Hàn Phong là thực lực của lão già này áp đảo mọi người ở đây....

“Sur Huynh!!”

“Tham Kiến Lam Lão!!”

“Tham Kiến Lam Lão!!”

Nhưng động tác của Lam Tổ và bốn lão đại diện của các viện khác phải đứng dậy, cung kính và cúi đầu xuống mà chào ông lão này.

“Ê...ê...người đó....”

“Đúng là ngài ấy rồi.....ta tưởng ngài ấy đang bế quan...”

“Lão ta là ai thế??”

“Ngươi ngu hay ngốc thế, ngài ấy chính là viện trưởng của học viện Lam Hoàng, người được xưng là một trong bốn người mạnh nhất của Nhân tộc, thực lực của ngài ấy đã là Thiên Hoàng Bát Tinh đó....bốn vị viện trưởng còn lại của viện khác cũng phải gọi ngài ấy một tiếng là Lam lão, cung kính bốn phần đó....”

“Cái gì...ngài ấy là Lam tiền bối à...”

“Sur huynh, không phải huynh đang bế quan à...”

“Đúng là đang bế quan mấy ngày trước, nhưng chẳng có tiến bộ gì hết nên ta muốn đi ra ngoài giải khuây, nghe nói hôm nay các người tới nơi này tuyển chọn, nghĩ sẽ thấy được cái gì thú vị, quả nhiên lựa chọn của ta hoàn toàn chính xác...” lão đầu này vừa nói vừa nhìn về Hàn Phong. Hân quan sát từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thuận mắt, càng ưng ý, hân gật đầu liên tục rồi không nhịn được mà nói....

“Tốt, rất tốt....danh hiệu ngàn năm có một thiên tài không quá sức với người đâu....”

Lời nói của ông lão này vừa dứt thì năm lão kia giật mình mà quay qua nhìn Hàn Phong, những người khác tuy không hiểu lời đó là gì, nhưng nghe được người viện trưởng này khen Hàn Phong thì cảm giác ghen tị, có người hâm mộ....

“Sur huynh....”

“Ừ....rất giống....rất giống....không khác bao nhiêu...” Lam lão một bên nhìn Hàn Phong mà gật đầu thăm nói, hân hai mắt giống như đang nhớ lại cái gì đó.

“Tiểu tử, ngươi có hứng làm đồ đệ lão phu không...”

“Cái gì.....sur huynh, huynh muốn...” Lam Tổ một bên giật mình mà nhìn về vị lão đầu này, cái chuyện này quá sức với hân.

“Lam lão muốn thu đồ đệ...”

“Cái này....” bốn vị đại diện khác của tứ viện giật mình, ba trưởng, một phó viện trưởng nhìn nhau mà không tin được. Bọn họ ai ai mà chẳng hiểu rõ Lam lão, muốn làm đồ đệ hẳn, từ xưa tới nay chưa có ai lọt mắt ngài ấy, không, xem mặt thôi còn không được chứ đừng có xem xét.

“Ta không muốn....” Hàn Phong nhìn lão mà trả lời thẳng thắn....những người khác một lần nữa bị sốc khi nghe Hàn Phong từ chối, ngay cả hoàng tộc bên trên cũng không ngồi yên mà muốn nhảy xuống chửi thẳng vào mặt Hàn Phong, nhất là Xuất Tấn và Xuất Vân. Còn tứ đại gia tộc bên kia thì vẫn ngồi xem tình hình, Lý Thế rất muốn đề xuất con hán nhưng hán biết vị lão đầu này không thể nói xàm, còn bên kia thì Thanh Nhã hứng thú nhìn về Hàn Phong, bởi nàng biết viện trưởng của mình là một người cao ngạo thế nào, không bao giờ ngài ấy lại tự mở miệng muốn thu đồ đệ....

“Tại sao....” Lam lão giật mình như không hề tức giận, lại còn thích thú cười cười nhìn về Hàn Phong mà hỏi.

“Đơn giản thôi, có 2 lý do. Thứ nhất ta đã có sư phụ rồi, nếu ngài làm sư phụ thì chỉ có thể làm nhị sư phụ, có câu ‘ Một Ngày Là Sư Phụ, Cả Đời Là Phụ Mẫu ‘, hơn nữa ngài ấy chăm sóc ta từ nhỏ đến lớn, dạy dỗ ta...cho nên ta sẽ không bỏ ngài ấy mà bái người khác...”

“Lý do này nghe lọt lỗ tai...”

“Còn lý do thứ hai là có rất nhiều người muốn ngài nhận làm đồ đệ, mà ta nếu đồng ý thì mỗi ngày sẽ bị đám hề nhảy nhót đó làm phiền, không thích. Con người ta chỉ thích yên tĩnh thôi.....”

“Hahahaha...tiểu tử, ta càng ngày càng thích ngươi....” Lam lão nhìn về Hàn Phong càng ngày càng thuận mắt, hẳn bây giờ rất muốn nhận Hàn Phong làm đệ tử. Những người khác bị lý do của Hàn Phong mà có người cười, có người chửi hán khủng điên, có người muốn nhào vô thế chỗ Hàn Phong mà đồng ý...nói chung rất nhiều ý kiến....

“Được, ta chấp nhận làm sư phụ của ngươi, hơn nữa ở học viện sẽ cho ngươi một tòa viện riêng biệt để toàn tâm tu luyện. Ngoài ra ngươi không cần phải lên lớp, ngoại trừ mỗi tuần nghe ta giảng một giờ, thời gian còn lại sẽ do ngươi quyết định, muốn làm gì thì làm. Hơn nữa toàn bộ sách trong thư viện ngay cả tầng cao nhất, và những dụng cụ vật phẩm thì ngươi có thể tùy ý sử dụng và quyết định cho ai sử dụng, và nếu ngươi có đánh chết người nào cũng được, không cần phải lo....”

“Thiệt không...mấy lão đầu các ngươi tốt đến vậy à....” Lúc này không ai dám lên tiếng hét, bọn họ bị những điều mà Lam viện trưởng vừa nói ra, còn Hàn Phong hai mắt nghi ngờ mà nhìn lão, Lam viện trưởng cười lên một tiếng....

“Đừng lo, ta nói một là một, không hề dối trá....”

“Vậy...vậy thì, Đệ Tử Hàn Phong Bái Kiến Nhị Sư Phụ!!!!”

“Hahaha tốt, tốt....đứng lên đi, đây là ngày mà ta vui nhất, cuối cùng ta cũng có đệ tử kế thừa bát truyền rồi....”

“À đúng rồi, ngươi còn muốn dẫn người nào theo không....”

“Ta muốn dẫn theo Nam Cung Phương, người hạng hai, còn người hạng ba Đại Minh thì tạm thời không muốn gia nhập học viện nào!!”

“Thế à....vậy thì cũng được....” Lam viện trưởng nhìn về Đại Minh, hẳn cũng gật đầu mà đáp ứng Hàn Phong, tuy tiếc nuối nhưng Hàn Phong tư chất có thể bằng toàn bộ người ở nơi này gộp lại, hẳn thấy vẫn lời.

“À...nhị sư phụ, cái phần thưởng hạng 3, đan dược và bảo khí thì Đại Minh vẫn lấy, nhưng còn danh ngạch thì ngài có thể đem truyền xuống hạng 4, dù sao hạng 4 cũng rất cố gắng đấy....”

“Thế à....được, ta thấy cũng rất tốt...các ngươi có ý kiến gì không...”

“Ta Không Có Ý Kiến Sư Huynh!!”

“Chúng Tôi Không Có Ý Kiến Lam Lão!!” Lam Tổ và bốn người kia lần lượt đồng thanh trả lời, sau đó là giọng của Hoàng Tộc...

“Hoàng Gia Không Có Ý Kiến Lam Tiền Bối!!”

“Vậy thì được rồi, mau mau phân bổ kết quả giải thưởng, ta muốn cùng đồ đệ của ta mau mau uống rượu tâm sự thầy trò....”

.....

Rồi cứ như thế lễ trao thưởng bắt đầu diễn ra nhanh chóng, theo lựa chọn thì Hàn Phong, Nam Cung Phương, Bách Nhật lựa chọn Lam Hoàng học viện, Lý Cổ lựa chọn Huyết Sát học viện, Lục Vô Song và Ngao Mai lựa chọn Từ Sắc học viện. Ngao Mạnh thì lựa chọn Bạch Lang học viện, Cung Thôi thì Bắc Bình học viện, và cuối cùng Kim Vân lựa chọn học viện Lam Hoàng. Sau đó là lượt của 990 người còn lại.

Hàn Phong lúc này quan sát cô nàng Kim Vân, đứng hạng 7 trên bảng xếp hạng, là một cô nàng khá mảnh mai, vẻ mặt thờ ơ, không hề có điểm hứng thú, lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh, mái tóc đen huyền, cột thành hai bím phồng phềnh hai bên, mặc một cái váy màu trắng kem. Rồi hán quay về nhìn Lý Cổ, lúc này Hàn Phong cảm giận được về khác thường từ người của Lý Cổ, khá là tà tà. Lý Cổ lúc này cũng nhìn về Hàn Phong, hẳn mỉm cười một cái rồi xoay đầu đi...

Hàn Phong nhú mày nhưng vẫn không để ý nhiều lắm, nhưng hắn không biết một linh hồn tà ác đã hoàn toàn nhập thể với Lý Cổ, trở thành một Lý Cổ hoàn toàn mới.

“Được rồi, toàn bộ các đệ tử sẽ có một tuần để chuẩn bị, một tuần sau tập hợp tại nơi này, năm người chúng ta sẽ đưa các người về học viện...Giải Tán!!” Lam Tổ vỗ tay mà nói, sau đó nhanh chân mà chạy xuống cung kính...

“Sur huynh, huynh về thẳng học viện luôn à...”

“tiểu Phong, người sao...”

“Nhị sư phụ, Lam lão, ta có hứa với Nam Cung Phương sẽ theo cô ấy về thăm nhà...cho nên..”

“Vậy à...cũng được, cầm lấy cái lệnh bài này, khi người giải quyết xong hết việc thì đi tới học viện, đưa cái lệnh bài này ra thì sẽ có người dẫn người vào....”

“Cảm ơn nhị sư phụ!!”

“Haha không có gì, ta còn có nhiều đồ tốt đưa cho người sau khi người tới học viện...Lam Tổ, ta sẽ về lại học viện trước, các người cũng mau chóng đi...” Lam viện trưởng nói xong liền nhảy lên thú cưỡi của hắn, sau đó bay mất đi.

“Cung Tiễn Sur Huynh!!”

“Cung Tiễn Nhị Sư Phụ!!”

“Cung Tiễn Lam Lão!!”

“Lam trưởng lão, nếu mọi việc đã xong, ta xin về nhà nghỉ ngơi, ngày mai sẽ xuất hành...”

“Được, người hãy cẩn thận, nếu sư huynh nhận người làm đồ đệ rồi thì sau này cứ gọi ta là sư thúc, ta coi trọng người lắm đó tiểu tử...”

“Sư thúc cứ an tâm, tiểu bối sẽ nhanh chóng tới Lam Hoàng học viện!!”

“Haha được, tiếng sư thúc này là quá tốt rồi...”

“Đi thôi, về nhà nào.....có việc cần làm...” Hàn Phong quay qua nhìn Đại Minh mà nói, sau đó nhìn Nam Cung Phương hỏi...

“Muội tối nay về nghỉ ngơi cho thật sớm, ngày mai chúng ta xuất phát...”

“Ừ...huynh cũng thế...” Hàn Phong cười gật đầu, sau đó xoay người rời đi, bên trên Thái Ti Liệt thấy Hàn Phong rời đi, cũng đứng dậy mà cười, cáo từ rời đi, hẹn tối sẽ đến dự tiệc. Sau khi về tới nơi, bọn họ phong bế căn phòng lại, sau đó Thái Ti Liệt cười mặt nạ ra rồi hỏi...

“Thiếu gia, kế hoạch tối nay là sao...”

“Đúng vậy đại ca, người đã sẵn sàng...tất cả đều là tinh anh...”

“Tối nay lão quái vật của Bác gia sẽ đi ra ngoài dự tiệc, còn lại thì đều ở lại trong phủ. Đó chính là thời cơ tuyệt nhất để một lần trừ hết Bác gia...”

“Nhưng mà thiếu gia, sẽ có chống trả...lỡ như...” Hàn Phong nghe xong lấy bốn tấm phù để lên bàn, rồi cẩn thận dặn dò...

“Đem bốn tấm phù này dán ở bốn góc của tòa phủ đệ, sau đó cho bốn tên thuộc hạ truyền hồn lực vào bên trong tấm phù, và phải duy trì liên tục, nên kiếm hai người đứng ở mỗi góc thay phiên nhau mà truyền. Bốn tấm phù này sẽ tạo ra một kết giới bao trọn cả Bác phủ, cho dù bên trong có đánh nhau cỡ nào thì bên ngoài vẫn không hề nghe thấy cái gì, hơn nữa lại có ảo giác đánh lừa.....”

“Nhưng có vài người người không nên giết, đó chính là gia đình của lão.....ta sẽ từ từ cho lão nếm cảm giác đau khổ...”

“Đã hiểu thiếu gia!!”

“Được rồi, ta sẽ trở về thân phận của Bạch tiên sinh, các người tranh thủ vào lúc tất cả tập trung tại tiệc...ngoại trừ thân thích của lão, như vợ, con và cháu...còn lại GIẾT HẾT!!!”

“Đã rõ...”

“Được rồi, nghỉ ngơi với chuẩn bị đi, tối nay là một đêm vất vả đây.....tối nay ta sẽ dùng thân phận thật của ta mà đi tới dự tiệc, còn Bạch đại sư thân phận thì không cần lo lắm...” Hàn Phong ngồi nhìn lý trà mà khuôn mặt trở nên thật đáng sợ, hai mắt bắt đầu chuyển sang màu đỏ, mái tóc từ từ bạc trắng, nờ ra một nụ cười khiến cho ai cũng cực kỳ sợ hãi...

Chương 39: Bác gia diệt vong (1)

Buổi tối tới nhanh chóng, Hàn Phong lúc này đang hưởng thực phục vụ từ hai chị em tinh linh, đương nhiên hắn cũng không từ chối bóp vài cái, khiến cho việc thay đồ kéo dài hơn nửa tiếng, và khi ra ngoài thì hai cô nàng đều đỏ mặt. Tư Thiên Thiên cũng đã chuyển tới nơi này mà sinh sống, hơn nữa thuận tiện cho Hàn Phong chăm sóc cho đệ đệ của nàng.

“Tuyệt đối không được bước ra khỏi nơi này nửa bước....”

“Thiếu gia cứ an tâm, ta sẽ trông coi nơi này...” Nhất Yến Nhi gật đầu mặt nghiêm trọng nói, Hàn Phong thấy có Nhất Yến Nhi làm việc, hắn cũng an tâm rất nhiều. Bước ra cỗ xe ngựa đã chờ sẵn ở trước cửa, Hàn Phong bắt đầu đi thẳng tới hoàng cung. Đại Minh và Thái Ti Liệt ở trên nóc nhà, nhìn Hàn Phong rời đi, Đại Minh một bên hâm mộ...

“Đại ca thật là sướng, được ăn tiệc trong hoàng cung...”

“Làm xong việc thì chúng ta cũng sẽ được ngồi ở nơi đó sớm thôi...”

“Haha cũng đúng...” Hai người gật đầu rồi biến mất, Nhất Yến Nhi đương nhiên là biết hai người vừa ở đó, nàng chỉ nhủ mảy rồi trở về bình thường, nghĩ thầm đêm nay để đồ sẽ có một trận bão rất lớn. Hàn Phong ngồi trên xe, hắn nhắm hai mắt lại mà nghỉ ngơi, hôm nay dù sao cũng rất mệt đối với tinh thần.

Một hồi sau thì xe ngựa cũng dừng lại, Hàn Phong mở mắt rồi đi xuống và thấy được Hoàng Cung lúc này đã tụ tập rất nhiều người, là gia đình của những người trúng tuyển, đương nhiên có khá nhiều người độc lập mà đi tới một mình. Hai tên thị vệ canh cửa nhìn thấy Hàn Phong lập tức cung kính mà nói...

“Chào Hàn tiên sinh...”

“Có cần xét gì không...”

“Không...không, Người Đầu, Dẫn Hàn Tiên Sinh Tới Chỗ Ngồi!” Hàn Phong gật đầu rồi đi theo một nô tì vào trong đại điện, xung quanh đã có rất nhiều người cùng lứa tuổi với Hàn Phong, nam nữ đều có, và không ít hào môn danh tộc. Khi Hàn Phong vừa bước vào, một cảm bào màu trắng với những đường viền đen, mái tóc đen huyền khiến cho mọi người nhìn về lập tức.

“Hàn tiên sinh, chỗ ngồi của ngài ở nơi này...”

“Được rồi, người lui đi...” Hàn Phong lúc này nhìn thấy bàn này đã có khá nhiều khuôn mặt quen thuộc ngồi, Nam Cung Phương vội kéo tay hắn rồi ngồi một bên, cười cười mà hỏi thăm. Hàn Phong vừa trả lời vừa quan sát mọi người xung quanh, đã có khá khá mọi người ở đây, ngay cả năm lão già đại diện của Ngũ Viện cũng đang ngồi ở một bên.

“Hàn huynh đệ, hôm nay cậu là tâm điểm của bữa tiệc này đó....” Bách Nhật ngồi một bên nhìn Hàn Phong cười cười nói.

“Đâu...đâu có, chúng ta đều là tâm điểm mà....”

“Nè Hàn huynh đệ, cậu đọc nhiều hiểu nhiều, biết thân phận của cô nàng Kim Vân này không...” Bách Nhật thì thầm một bên, Hàn Phong nghe xong thì nhìn về Kim Vân, sau đó lắc đầu. Dù sau hắn cần nhất chính là thấy được Thiên Hồn của cô nàng này. Từ một bên có 2 người đang đi tới hướng này, Hàn Phong liền nhận ra đó huynh muội của hoàng tộc....

“Chào các vị bằng hữu đã vất vả tới dự buổi tiệc này của ta!!”

“Thái tử quá khách khí....” Bách Nhật một bên cười, sau đó cộng ly cùng với Xuất Tấn, Xuất Vân một bên thì trò chuyện với Nam Cung Phương, Lục Vô Song và Kim Vân. Xuất Tấn nhìn về Hàn Phong mà cười nói...

“Vị Hàn huynh đệ này, chắc cậu không ngại cận với ta một ly chứ...”

“Thái tử có lòng thì ta làm sao từ chối, hơn nữa được xưng huynh đệ với thái tử là vinh hạnh của ta....” Hàn Phong cầm ly của mình lên, sau đó cận với Xuất Tấn, rồi uống vào. Bỗng nhiên Hàn Phong sắc sặc vài cái, tỏ vẻ khá là khó chịu, Xuất Tấn liền quan tâm...

“Hàn huynh đệ, cậu có sao không...”

“Thái tử thông cảm, ta lần đầu tiên uống rượu...nên có nhiều bất kính...”

“Thật là sai lầm của ta, ta sẽ cho người pha lên một ấm trà...”

“Vậy thì đa tạ thái tử rồi!!!” Hàn Phong chấp hai tay mà cười cảm ơn, sau đó hai người rời đi mà chào hỏi các bàn khác. Hàn Phong ngồi xuống mà cười nói với Nam Cung Phuong, coi như không có chuyện gì xảy ra hết. Hắn thình thoảng liếc qua bàn của tứ đại gia tộc, Lý Thế thì dẫn theo Lý Cổ, Cung Nhạc thì dẫn Cung Thôi và bạn thân của Xuất Vân công chúa Cung Tố Tố, Thanh Nhã thì đi với phụ thân nàng, Thanh Tư Bảo, riêng chỉ có Bác gia chỉ có một mình Bác Nho.

Khi nhìn qua Thanh Nhã thì thấy nàng vẫy tay chào mình, Hàn Phong cũng cười cười mà vẫy tay chào lại, hành động như thế cũng khiến khá nhiều người chú ý tới vị mỹ nữ này, sau đó là hàng trăm ánh mắt giết người nhìn về Hàn Phong. Thanh Nhã hôm nay một cái áo dài màu đỏ, lộng lẫy với những ánh kim...

Từ từ cả quảng trường bắt đầu có nhiều người hơn, dù sao được hoàng tộc mời tiệc thì ai mà chả muốn đi. Có thể thấy được hoàng cung lộng lẫy, hơn nữa còn có những mỹ nữ của các đại gia tộc, nhưng Hoàng Thượng và các vị Hoàng Hậu Quý Phi thì sẽ không thấy, dù sao đây là lễ được Xuất Tán tổ chức, nhưng nói thẳng ra là mời chào nhân tài cho hoàng tộc, củng cố lực lượng cho chính bản thân hắn. Hơn nữa ai lại mà chả muốn có được một tương lai sáng rạng cho nên hầu như một ngàn người đầu cuộc thi đều có mặt ở đây, còn thêm gia đình của bọn họ. Hèn là quảng trường hoàng cung này có sức chứa bốn ngàn người nên cũng không chật chội lắm...

Đương nhiên, khu vực của hoàng tộc, tứ đại gia tộc và mười người đứng đầu nằm ở nơi đặc biệt, còn những người khác thì ngồi ở một bên, ở giữa chính là một sân đấu khá bự, được chế tạo tỉ mỉ. Phần khu vực của khách đặc biệt đều có người bảo vệ, ngăn chặn làm phiền các vị đại gia có mặt mũi cho nên chỉ có thể đứng ở xa mà ngắm mỹ nữ.

“Nhã nhi, con có quen với cậu thanh niên Hàn Phong đó à...”

“À...cậu ấy có giúp con lần trước!!”

“Thế à...nếu được thì tranh thủ lôi kéo vào gia tộc....con cũng hiểu nên làm sao mà phải không?”

“Nhã nhi đã hiểu!!!” Thanh Nhã cúi đầu mà nói, mặt nàng lúc này chỉ có vẻ buồn thảm nhưng ai làm gì thấy vẻ mặt đó, chỉ có Hàn Phong để ý được cái vẻ mặt thấp hiện rồi thấp ẩn đó. Một lúc sau thì người cũng đã đến rất đông đủ, ai ai đều ổn định chỗ ngồi của mình mà bắt đầu thưởng thức bữa tiệc phong phú cùng với hảo tửu, lúc này Xuất Tán đứng lên sân đấu mà nhìn xuống dưới nói...

“Cảm ơn các vị đã bỏ ra thời gian tới bữa tiệc này của ta.....”

.....

....

“Bắt đầu hành động đi.....” Hàn Phong nhìn thấy tất cả mọi người đang bị bài mở đầu của Xuất Tán mà thu hút, hắn liền truyền âm cho Thái Ti Liệt. Nhận được tin Thái Ti Liệt gật đầu và nói...

“Có lệnh của thiếu gia, chúng ta xuất phát thôi!!!” Đại Minh gật đầu, rồi cả hai cùng đeo lên một cái mặt nạ, đặc biệt hai cái mặt nạ này là một hình mặt người cười, còn của Đại Minh là mặt người đang khóc, phía sau bọn hắn có hơn 40 người thuộc hạ, mặc một bộ đồ màu đỏ, mặt nạ của chúng là đều là một khuôn mặt nạ người đang giận dữ. Và đặc biệt thực lực của đám người này đều là Thiên Quân Nhị Tinh. Hàn Phong dùng đan dược và dược liệu, trong một tháng mà nâng lên đẳng cấp của hơn ba mươi người tinh nhuệ nhất Huyết Đường Lang.

“Đi thôi!!” Thái Ti Liệt và Đại Minh biến mất, ba mươi người phía sau cũng biến mất theo.

.....

Bác gia, đệ phủ

Xung quanh là một màu đen tối như mực, ngoài tiếng chó sủa mèo kêu thì không nghe thấy một cái gì nữa. Bác gia phủ đệ thì có những chiếc lồng đèn thấp sáng, cửa chính thì có 2 tên hộ vệ đang canh cửa, bỗng nhiên có hai cái bóng đen xuất hiện nhanh chóng xử lý hai hộ vệ đó rồi nhanh chóng giả trang....

Sau đó ở bốn góc nhà của phủ đệ, xuất hiện mỗi góc 2 người, nhanh chóng cầm lấy tấm phủ và đặt lên mỗi góc. Sau đó truyền hồn lực vào bên trong tấm phủ, lập tức tấm phủ phát sáng, rồi kết nối bốn cái lại thành một bức tường năng lượng trong suốt bao quanh phủ đệ này một cách nhẹ nhàng...

“Vào thôi!! Trừ Người Thân Ra Còn Lại Giết Hết, Tài Bảo Đem Về Sạch Sẽ!!”

“Qua Ngày Hôm Nay Bác Gia Sẽ Sụp Đổ Viễn Vĩnh!!”

.....

.....

Bên này Xuất Tán vừa nói xong bài thuyết trình của hắn, đương nhiên chỉ có người bên dưới nghe, đa số khu khách đặc biệt chỉ làm ngơ, ngồi cười nói với nhau. Hàn Phong thì nhìn vào ly trà, mà đưa lên cao một cái xong uống sạch....

“Hoàng Hậu Giả Đáo, Ngọc Quý Phi Giả Đáo, Lý Quý Phi Giả Đáo, Tây Quý Phi Giả Đáo!!!” Hàn Phong nghe từ bên ngoài vài tiếng hét lên, hắn quay

lại thì nhìn thấy bốn đại mỹ nhân đang từ từ tiến tới, Xuất Tẩn và Xuất Vân nhanh chóng chạy lại mà chào hỏi...

“Hải Nhi Tham Kiểm Mẫu Thân, Ngọc Quý Phi, Tây Quý Phi, Lý Quý Phi!!”

“Được rồi, miễn lễ đi...”

“Mẫu thân, sau ngài lại đến đây...”

“Ta không có việc gì làm, đến đây để nhìn được không...”

“Được...được chứ, mẫu thân và các vị nương nương mau vào trong...” Xuất Tẩn gạt đầu rồi mau chóng dẫn đường, Ngọc Mị lúc này nhìn qua Hàn Phong mà cười và nháy mắt một cái thật nhanh, khiến cho hắn cười khò và nghĩ thầm “Cô nàng này không sợ có người nhìn thấy à...”

“Chúng Thần Tham Kiến Hoàng Hậu Nương Nương và Các Vị Quý Phi!!”

“Chúng Thần Tham Kiến Hoàng Hậu Nương Nương và Các Vị Quý Phi!!”

“Chúng Thần Tham Kiến Hoàng Hậu Nương Nương và Các Vị Quý Phi!!”

“Được rồi, tất cả miễn lễ...hôm nay là ngày vui, mấy cái lễ nghĩa đó để qua một bên...”

“Đa Tạ Hoàng Hậu!!”

“Các vị trưởng lão, không biết bữa tiệc có vừa miệng không?”

“Hoàng hậu quá khách khí, bữa tiệc rất phong phú và vừa miệng...” Lam Tổ cười đứng dậy mà nói, bốn người khác gạt đầu.

“Vậy thì tốt rồi!!” Hoàng Hậu gạt đầu mà mừng thầm, Hàn Phong thì lắc đầu và cười nghĩ thầm “Quả nhiên là một bà mẹ thương con!!”

“Mọi người, ta xin tiếp tục lúc này...chương trình của bữa tiệc ngày hôm nay chính là thưởng thức hảo tửu và đồ ăn đa dạng. Phần thứ hai chính là một phần đặc biệt, nó có tên là ‘Tự Do Thách Đấu!!’ “

“Tự Do Thách Đấu??”

“Đúng, chính là các vị Thiên Hồn Giả ở nơi này, có thể tự do khiêu chiến bất kỳ người nào, ngay cả mười người đứng đầu, mục đích là để trao đổi lẫn nhau, học những cái mình chưa biết và chia sẻ những cái mình biết, đó là mục đích của bữa tiệc ngày hôm nay...đương nhiên, việc này đã được nắm vị đại diện của Ngũ Viện đồng ý, và bọn họ sẽ là trọng tài....”

“Được, hay...hay....”

“Rất có ý nghĩa....”

“Nếu các vị không có ý kiến gì thì bây giờ chúng ta sẽ vừa thưởng thức bữa tiệc phong phú và các trận đánh bồng mắt nào....” Xuất Tẩn thấy có rất nhiều người ủng hộ thì vui mừng cực độ, những người khác trong mười hạng đầu cũng khá hào hứng, riêng chỉ có Hàn Phong không thoải mái lắm, lên làm con khi biểu diễn cho người khác xem...cái đó, hắn không thích lắm...đương nhiên là trừ thi đấu chính thức...còn cái này, là mua vui rồi....

“Vậy Ta Công Bố ‘Thách Đấu Tự Do ‘ Bắt Đầu!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bác gia diệt vong (2)

‘Thách Đấu Tự Do ‘ Bắt Đầu!!!!

Lập tức hàng trăm tiếng vỗ tay và la lên để mà cổ động và bắt đầu một cuộc tranh tài gây cấn, nói hay la thế, nói tẻ cái là biểu diễn cho những người khác xem. Lúc này hắn cũng không có tâm trí mà để ý tới cuộc thi đấu này mà đang cập nhập tình hình từ Thái Ti Liệt, bây giờ Bác gia đã bị cô lập hoàn toàn, và Thái Ti Liệt bắt đầu từ phía Nam đi vào bên trong, Đại Minh từ Bắc vào chính giữa. Hai người hai đường can bắt đầu giết sạch người của Bác gia....

Còn về bên đây thì đã có nhiều người bắt đầu đi lên mà khiêu chiến những người trong hạng 10, đương nhiên toàn bộ bị đánh bại một cách dễ dàng và nhanh chóng, tuy cũng có vài trận hơi khó. Nhưng điều khó nhất là một người trong hạng 10 phải đánh với 4-5 người liên tục, khiến thể lực giảm sút một phần trọng. Bằng chứng là Nam Cung Phương phải đánh với với ba người liên tục khiến nàng cũng khá là mệt mỏi.

Lúc này một người bước lên sàn đấu, những người khác chờ xem tên này sẽ thách đấu người nào.

“Ta muốn thách đấu hạng 1 Hàn Phong!!!”

“Cái gì...hắn muốn thách đấu Hàn Phong ư...”

“Tên này điên rồi....”

“Ta nghĩ hắn muốn bị ngược đòn mà....”

Hàn Phong suy nghĩ một chút rồi liền đứng dậy mà nhảy lên trên sàn đấu, hai tay chấp lại phía sau mà nhìn về tên khiêu chiến mình, nhưng khi mà nhìn tới thực lực thì Hàn Phong lắc đầu, hắn nghĩ rằng tên này chỉ mới Thành Giai Ngũ Tinh.

“Người nghe cho kỹ tên ta đây, ta tên.”

“Không có hứng thú....đánh thì đánh lệ nào, ta sẽ chơi với người một chút...” Hàn Phong tay phải hiện ra một thanh kiếm...

“Hừ....Xem Thiên Hồn Của Ta Đây!!!” hồn lực của hắn lập tức tràn ra, phía sau lưng hiện ra một hình ảnh của một con bò cao ít nhất 2 mét, thân hình lực lưỡng và dữ tợn, bộ lông màu xám, đầu có hai cái sừng cực dài và nhọn. Hàn Phong nhìn về Thiên Hồn này mà huyết sáo vài cái, cười lắc đầu.nhưng những người khác thì không...

“Trời ơi, cái đó là....”

“Là Tự Nhiên Thiên Hồn

“Đây là lần đầu tiên ta thấy đó.....”

“Đó là Tự Nhiên Thiên Hồn - Mãn Ngưu à nhà....”

“Thế nào, sợ chưa hả...người sẽ hối hận vì không biết tên ta....” nghe được nhiều người giật mình và nghị luận về Thiên Hồn của mình, có dáng vẻ hâm mộ. Hàn Phong không nói gì mà chỉ ngáp một cái thật dài, tay dụi dụi con mắt rồi nói.

“Đánh thì đánh đừng có nói nhiều....”

“Được....vậy người chết đi....” bị Hàn Phong chọc tức vài lần, hắn đã chịu không nổi mà lao tới, muốn đánh cho Hàn Phong một trận thật đau.

“Tần nhi, con nghĩ rằng ai sẽ thắng?”

“VẬY MẪU HẬU NGHĨ AI NÀO....”

“Đưa nhiên là tên khiêu chiến rồi, dù sao cũng là Tự Nhiên Thiên Hồn, hơn nữa thực lực lại hơn...”

“Haha mẫu hậu lần này sai rồi...là Hàn Phong thắng, mà phải là thắng dễ dàng nữa cơ kia....” Xuất Tần nhìn Hàn Phong mà cười nói, ở bên dưới thì Hàn Phong vẫn dễ dàng tránh né những đòn tấn công của tên kia, trong đầu thì vẫn đang giao tiếp với Thái Tỉ Liệt....

“Được rồi, ta sẽ chơi với người một chút....”

.....

.....

“Xoẹt.....bịch.....”

“Xoẹt....xoẹt.....” hàng chục tiếng cứa cổ nhẹ nhàng, sau đó là những tiếng bịch bịch liên tiếp, xác chết chạm mặt đất.

“Nhị đương gia, giải quyết hết toàn bộ lính canh gác rồi....”

“Được rồi, bên kia là nhà nghỉ của đám thuộc hạ, giết hết không chừa người nào....”

“Vâng!!”

“4 người đi theo ta....chúng ta cần bắt vài con cá lớn....” Đại Minh nhìn về khu nhà bên kia, lúc này đèn vẫn còn sáng. Đại Minh và bốn tên khác nhảy lên nóc tòa viện, hắn cho hai người đứng ở hai góc cây, mục đích canh chừng, 2 tên còn lại nhìn trên nóc nhà. Còn Đại Minh thì mở mái ngói ra mà nhìn xuống....

“Aaaaaa....Bác công tử....ngài xấu quá....”

“Haha ngoan ngoan nào.....nếu làm ta vui lòng thì ngươi chính là thiếu phu nhân đó....”

“Ừ.....nhưng mà đại công tử....”

“Quan tâm hần là gì, Bác Duy ta chả sợ hần đâu....hừ, chức vị gia chủ là phải thuộc về ta....”

“Vậy thì nhị công tử nhẹ nhàng nha.....ừ...ừ....” hai tiếng ư lên khiến cho Bác Duy làm sao chịu nổi, lập tức mà nhào vô làm việc. Đại Minh cười lạnh, sau đó nhìn vào hai tên thuộc hạ, bọn họ gật đầu hiểu ý, lập tức đột nhập vào trong....”

“Aaa....ngươi.....xoẹt.....”

“Các ngươi đang làm.....bộp.....bộp.....” một lúc sau cửa phòng được đóng lại, đèn tắt đi...không thấy cô gái kia đâu, chỉ có Bác Duy đã bị trói cản thận, và được đem ra ngoài trước cửa chính....

“Đi, phòng tiếp theo.....”

Ba người liền mất ở nơi này, sau đó xuất hiện ở một tòa viện kế bên, đương nhiên và đèn vẫn còn sáng, giống như lần trước, Đại Minh một lần nữa quan sát bên dưới....

“Hehe tam nương....ngươi làn da thật là mịn màng à nhà....cái mông và cặp ngực lại cực kỳ căng tròn....”

“Hừ....ngươi được cái miệng dẻo, như phụ thân ngươi....”

“Hừ...lão già đó, đã già rồi không chịu về hưu, truyền lại chức vị cho ta....nhưng mà ta lợi hại hơn lão già đó nhiều...tam nương nhiều lần thử qua rồi mà....” Người này chính là đại công tử của Bác gia, Bác Nhân. Đại Minh bên trên thì cười lắc đầu, không ngờ Bác Nho một đời anh minh, dạy ra hàng chục ngàn đệ tử, được triệu người kính ngưỡng là một thầy giáo ưu tú, ai dè loạn tử bên trong ra ngoài, đầu lại có hai cái sừng....

“Đi....” ba người lập tức nhảy xuống, nhanh chóng đẩy cửa ra....

“Người nào.....” Bác Nhân lập tức cả kinh, nhưng chưa kịp hô liền bị đè xuống đánh bất tỉnh, tam nương của hần một bên tính hết lên nhưng một cây kiếm đề ngang cổ, Đại Minh cười nói....

“Thử xem, kiếm nhanh hơn hay tiếng hét to hơn....”

“Các...các ngươi là ai....đây là Bác phủ....lão gia...lão gia sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu....”

“Lão gia của ngươi không phải đang nằm ở đây à....tiện nhân....” Đại Minh cười lạnh, một bộp tay thật mạnh khiến cho nàng lập tức bất tỉnh...

“Trói....đại ca mà biết chuyện này sẽ nghĩ ra rất nhiều trò hay....”

Đại Minh thì bắt được hai tên công tử của Bác gia cộng thêm người vợ thứ ba, bên Thái Ti Liệt thì nhẹ nhàng hơn, dễ dàng sạch sẽ không chừa một nhân chứng, bắt được người vợ thứ nhất và thứ hai, tuổi cách biệt không khác nhau, nhưng thấp hơn lão gia của bọn họ gần hai chục....

“Trói....đem bọn họ về.....”

“Đại nhân, phát hiện ra một cửa hầm ngầm....”

“Dẫn đường....” Thái Ti Liệt gật đầu kêu tên thuộc hạ dẫn đường, bọn họ đi tới một cửa hầm ngầm dẫn đến một thông đạo và một hầm ngầm rất rộng ít nhất đủ cho gần một trăm người. Nhưng dưới này có nhiều thứ khiến cho Thái Ti Liệt giật mình, đó là vũ khí, áo giáp, dược phẩm, tiền bạc châu báu....

“Xem ra, vị thầy giáo vĩ đại này rất muốn làm cửu ngũ chí tôn đây.....đem hết về....”

Thái Ti Liệt đi quanh xung quanh mà kiểm tra trong lúc bọn thuộc hạ bắt đầu chuyển ‘Tiền Thù Lao’ vào trong giới chỉ, hần thấy được ở bức tường có một miếng gạch hơi bị xô xích, ấn vào trong thì từ bên dưới từ từ nhô ra một cái bệ, và có ba cuốn sách lần lượt được đặt mỗi ngăn. Hần mở ra từng quyển mà coi thì Thái Ti Liệt giật mình, vội vàng cất vào trong giới chỉ, cái này thiếu gia sẽ biết làm sao.

Sau khi dọn dẹp xong hết ‘Tiền Thù Lao’, Thái Ti Liệt ra lệnh lùng xét một lần nữa không cho bất kỳ người nào thoát, đem tất cả ra trước sân chính....

“Nhị đương gia, đại nhân...toàn bộ người ở nơi này.....” Thái Ti Liệt nhìn những người tuy không liên quan nhưng đều bị đồ sát, bởi vì bọn họ mang họ Bác và đang ở trong Bác phủ....

“Các ngươi chết chắc rồi....chết hết rồi, đây là Bác phủ....triều đình sẽ không tha cho ngươi đâu....”

“Vậy thì không cần....bọn ta cũng không thích triều đình lắm....GIẾT SẠCH HẾT!!!” Đại Minh hai mắt lạnh lùng nhìn lão già này, xoay người rồi ra lệnh. Tiếp theo đó chính là những tiếng hét thảm vang lên, những người tù binh bị bắt phía sau mà nhìn cảnh tượng này run rẩy, bọn họ sống ăn sung mặc sướng, làm gì thấy cảnh tượng này bao giờ...

“Thế nào, sợ hãi không.....” Đại Minh nhìn về Đại Phu Nhân mà cười hỏi, tuy đã ngoài 40 tuổi nhưng là đại phu nhân của tứ đại gia tộc thì so với 20 còn đẹp hơn. Nàng ta gật đầu, rồi Đại Minh phất thêm một câu khiến nàng không chịu được, ngắt đi....

“Đại ca của ta còn ác hơn ta mười lần...HAHAHA...Giải Đi Hết!!”

“Nhị đương gia, còn tòa viện này.....”

“Đại ca dặn, người thì bắt thì giết, tòa nhà thì để đó đi...dù sao chúng ta sao này vẫn cần nó.....RÚT!!!” Những tiếng chống cự mãnh liệt nhưng bị kiếm đao hù cho im lặng, sau đó lặng lẽ rút đi, phong ấn cũng được giải trừ, Bác gia một lần nữa lại hòa vào màn đêm, im lặng đáng sợ...nhưng lần này, Nó Là Một Nghĩa Địa!!!

.....

.....

Trở lại thi đấu bên này, Hàn Phong không thể kéo dài quá, sẽ khiến người sinh nghi, nên lúc xử lý hết chương ngại vật, hắn dùng một đòn đánh bại tên khiêu chiến, sau đó lại thêm 3 người khiêu chiến và đều bị Hàn Phong dễ dàng đánh bại.

Bây giờ không có ai dám khiêu chiến hắn nữa, bởi đều bị một đòn mà đánh bại, không có người nào lại ngu mà lên chịu đòn, nên bây giờ chỉ có thể khiêu chiến người khác, hoặc là đánh với người mình ghét.

Hàn Phong ngồi thưởng thức ly trà của hắn, khuôn mặt lúc này cực kỳ vui vẻ, Nam Cung Phương một bên nhìn hắn mà hỏi...

“Làm gì huynh vui vẻ thế...”

“À...huynh đang tưởng tượng lúc chơi đùa...đang suy nghĩ làm sao cho thật là vui và hưng phấn...”

“Chơi đùa gì thế...cho ta tham gia với....”

“Bốp....đàn ông chơi đùa....muội chơi không....” Hàn Phong búng trán nàng một cái rồi cười nói, Nam Cung Phương xoa xoa cái trán rồi tui thân mà lắc đầu, hắn cười cười xoa đầu nàng, sau đó tiếp tục mà thưởng thức phong cảnh lúc này. Lúc này Hàn Phong nhìn thấy có một tên nhanh chóng chạy lại chỗ của Bác Nho, Hàn Phong nhíu mày không biết lão ta phải người từ lúc nào.....

“CÁI GÌ.....NGƯỜI NÓI CÁI GÌ.....” Bác Nho hét lên thật to, khiến cho cả toàn trường ai ai đều nghe được. Sau đó hàng ngàn ánh mắt quay về nhìn Bác Nho, chỉ thấy lão ta từ từ lùi lại, sau đó xui ngay tại chỗ....

“Lão gia....lão gia.....”

Xuất Tẩn nhanh chóng chạy lại mà nhìn Bác Nho, sau đó hỏi tên hộ vệ, lúc này Hàn Phong cùng với những người khác cũng chạy lại....

“Thái...thái tử, Bác gia.....Bác gia.....”

“Bác gia sao??” Xuất Tẩn nhíu mày mà nói...

“Bác gia...toàn...toàn bộ diệt.....”

“Người Nói Cái Gì?”

“Toàn bộ người ở Bác gia đều bị giết sạch.....”

Tin tức này vừa truyền ra người nhìn người, Lý Thế, Cung Nhạc và Thanh Tư Bảo ba người mắt nhìn mắt, vẻ mặt của họ đều cực kỳ ngạc nhiên và giận dữ, bởi một trong tứ đại gia tộc của đế quốc bị diệt sạch sẽ, cái này....cái này là đang chống đối với cả đế triều....

“Còn...còn phu nhân và con ta...”

“Lão gia, ngài tỉnh.....”

“TRẢ LỜI MAU.....”

“Các vị phu nhân và công tử không có thấy....chắc...chắc là bị bọn họ bắt đi...”

“Tìm...tìm cho ta....là ai...là kẻ nào.....”

“Bác lão cứ an tâm, ta sẽ cho người phụ giúp.....NGƯỜI Đ U!!”

“Thái Tử!!”

“Cho người đi điều tra cho ta....là ai, là người nào dám chống đối với đế quốc....”

“ Thái tử, ta có lời muốn nói. . . ” Hàn Phong một bên nhìn Xuất Tấn mà nói.

“ Hàn huynh đệ cứ nói. . . ” Xuất Tấn gật đầu mà nói

“ Chúng ta bây giờ nên đến xem Bác phủ, ta biết Bác lão bây giờ đang rất tức giận, nhưng chúng ta cần xem xét hiện trường, lỡ như nếu tìm được người còn sống thì chúng ta sẽ biết được chân tướng. . . nếu không thì cũng có thể điều tra được vài cái có ích để giúp Bác lão điều tra được là người nào to gan đến thế. . . . ”

“ Được. . . ý hay, Bác lão, ngài thấy thế nào. . . ”

“ Đi, nghe lời tiểu hữu. . . Mau. . . mau, về Bác phủ. . . ” Bác Nho gật đầu đồng ý, hẳn được người đi mà xuất phát, Xuất Tấn quay về thông báo cho mẫu thân hẳn, hoàng hậu mặt nhú lại, cũng rất tức giận. . .

“ Hàn huynh đệ, cậu sẽ làm gì bây giờ? ”

“ Thái tử, ta tính quay về phủ nghỉ ngơi, bởi ngày mai ta cần dẫn Phương nhi về thăm nhà. . . ”

“ Vậy à. . . thật là tiếc, ta còn tính mời Hàn huynh đệ giúp đỡ. . . ”

“ Thái tử, ngài quá lời rồi. . . nhưng ta nghĩ đây là cơ hội cho ngài. . . ”

“ Là sao. . . ”

“ Thái tử nghĩ xem, nếu ngài có thể giúp Bác lão điều tra sự tình, ngài ấy sẽ biết ơn ngài. Hơn nữa với danh tiếng và uy tín, ghế ngồi thái tử của ngài sẽ vững như sơn thạch, khó có gì đánh gãy được. . . ”

“ Hay. . . ý hay. . . cảm tạ Hàn huynh đệ rất nhiều. . . ”

“ Thái tử quá khách khí. . . ”

“ Được. . . vậy ta chúc Hàn huynh đệ lên đường bình an. . . lần sau gặp phải không không về!! ”

“ Ta chúc thái tử vạn sự như ý!! ” Hàn Phong cười mà nhìn Xuất Tấn chạy đi, sau đó mất lập tức nhú lại, cười lạnh rồi xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ác giả ác báo

Sau tin tức kinh hoàng đó, bữa tiệc nhanh chóng kết thúc, Nam Cung Phương và Hàn Phong mỗi người một ngựa, quay về chỗ ở, hẹn sáng ngày mai sẽ gặp ngay công thành. Hàn Phong trở về phủ của mình, sau đó tắt đèn, lấy ra một hình nộm giả dạng mình, rồi biến mất trở về phủ đệ chính.

Hàn Phong vừa tới thì lập tức có hơn mười người cung kính chào. . .

“ Đại Đường Gia!! ”

“ Người đâu?? ”

“ Nhị Đường Gia và Đại Nhân đang coi chừng bọn họ ở dưới!! ”

Hàn Phong gật đầu rồi đi thẳng xuống dưới tầng hầm, khi vừa xuống thì hắn nhìn thấy tổng cộng có mười thân ảnh, Hàn Phong nhíu mày mà hỏi. . .

“ Tại sao có mười người thế. . . . ”

“ À. . . đại ca, ngoài năm người gia đình của lão, năm người còn lại là nô tỳ thiếp thân. Ta thấy huynh đệ làm việc vất vả, tính bắt về cho bọn họ giải lao ấy mà. . . . ” Hàn Phong đương nhiên là hiểu ý, rồi nhìn về năm người còn lại. Lúc này bọn họ cũng nhìn về Hàn Phong, đương nhiên có người nhận ra Hàn Phong, là quán quân của cuộc tuyển chọn, ai ai mà không biết. . .

Hàn Phong đi tới trước mặt hai tên công tử của Bác gia, cười lạnh rồi một cước thẳng vào bụng của họ, khiến cho hai tên đau đớn mà nằm xuống. Ba người phụ nhân một bên thì giật mình mà nhìn, năm người nô tỳ thì im lặng, không dám lên tiếng. . .

“ Đại ca, có tin rất vui đấy. . . . ” Sau đó Đại Minh kể lại những gì mà hắn thấy, lúc này người người xanh mặt, chỉ có đại và nhị phu nhân nhìn về con trai

của mình và tam phu nhân, tam phu nhân thì mặt xám lại, xấu hổ mà quay đi.

“Thế à.....”

“Thiếu gia, ta tìm được mấy cái cũng thú vị.....” Thái Ti Liệt lấy ra ba cuốn sách đưa cho Hàn Phong rồi kể về từng hàm với bao nhiêu vật phẩm, hấn gật đầu rồi mở cuốn sách ra, đọc được vài trang thì cười lạnh. Đại Minh một bên cười hỏi....

“Đại ca, huynh nghĩ ra trò gì tra tấn nó hay hay một chút chưa.....”

“Có thì có....nhiều lắm, nhưng trước hết, nói chuyện cái đã....ai là đại phu nhân...”

“Là bà ta.....”

“Mở miệng...” Hàn Phong nhìn về người phụ nữ ngoài 40 này, hấn phải thừa nhận là tứ đại gia tộc đúng là biết hưởng thụ. Hàn Phong lấy ra mười con dao găm cắm thẳng vào bàn bên cạnh, tay cầm một cái mà thấy lên rồi chụp....

“Ngươi...ngươi muốn gì?” Đại phu nhân nhìn hấn mà hỏi

“Ngươi lấy lão già đó lúc nào.....”

“Cái gì.....”

“Xoẹt..... Aaaaaaa.....” Một con dao găm nhanh chóng đâm thẳng vào bắp đùi của tên Bác Nhân, đại phu nhân sắc mặt xanh lại, Hàn Phong lại cười lại mà nói...

“Ta hỏi, bà trả lời...chậm thì như thế, nhanh thì sẽ không...hiểu chưa.....”

“Xoẹt.....aaaaaa...đau quá, đau.....”

“hiểu chưa.....?”

“hiểu...ta hiểu rồi...ngươi muốn hỏi gì hỏi đi....ta biết thì sẽ trả lời.....”

“Ngươi lấy lão già đó lúc nào.....”

“20 năm trước!!”

“Hai người có thường xuyên chia sẻ bí mật?”

“Không, lão già không bao giờ bàn việc trước mặt bọn ta nên bọn ta không hay biết gì hết!!”

“Bà có nghe tới vụ thảm án và giả họa 15 năm trước không, gây náo động cả đế đô.....”

“Ý ngươi là vụ vị tiền nhiệm thái tử bị giả họa tội danh mưu sát hoàng đế đoạt ngôi.....”

“Đúng...ngươi biết bao nhiêu về vụ án đó.....”

“Ta không biết nhiều lắm, nhưng ta nhớ rằng khoảng hình như 15 năm trước, ta có vô tình nghe được lão già cùng với Lý lão và Cung đại tướng quân trò chuyện, lúc đó Cung lão vẫn còn tạc thế, chưa qua đời. Ta nghe được bọn họ nói về cái gì mà vu oan giả họa, rồi đọc được...do sợ phát hiện nên ta đứng khá là xa, chỉ nghe được câu có câu không....một tuần sau thì vụ thảm án đó vấy lên.....”

“Còn có gì khác đặc biệt xảy ra ngày hôm đó không...?”

“Gì đặc biệt....à...ta nhớ ra rồi, có...có, lúc đó ngoài giọng của ba người đó ra, ta còn nghe thấy giọng của nữ nhân, tuy không hề nghe thấy họ nói gì nhưng giọng nhẹ nhàng như một nữ nhân, ta chắc chắn không sai.....”

Hàn Phong sờ cằm suy nghĩ, thật ra hấn có từng xem hỏi qua Xuất Nhân Tông về ký ức, nhưng tên vua này cũng là một bù nhìn, mà chủ mưu chính là ba lão già đó, cho nên Hàn Phong không hề kiếm được thông tin nào bổ ích. Mạnh mối duy nhất chính là ba lão già chủ của tứ đại gia tộc, ngoại trừ Thanh gia. Bây giờ lại có một nữ nhân ở bên trong, hấn nghĩ vụ án năm xưa của phụ mẫu hấn không hề đơn giản.....

“Ngươi còn biết gì nữa không?”

“Không, ta chỉ biết nhiều đó thôi...ta thề, ta xin thề ta chỉ biết nhiều đó thôi.....”

“Cho người lời bà ta ra ngoài cho bọn họ ‘Chơi’ thoải mái đi.....”

“Đừng...đừng mà...làm ơn, ta xin ngươi....ta thực sự chỉ biết nhiều đó thôi.....” đại phu nhân vẫn la hét lên, chống cự vùng vẫy cho tới khi bị lời mất dạng. Đại Minh một bên nhìn Hàn Phong mà nói...

“Đại ca, ta nghĩ bà ta không biết gì nữa đâu....”

“Ta biết....”

“Vậy tại sao.....”

“Giết chết thì quá tè nhọt....”

“Đại ca, ĐÚNG AC!!!” Đại Minh giật mình mà đưa ngón cái lên, những người khác thì nhìn về Hàn Phong như thấy một ác ma....

“Người tiếp theo....” Đại Minh lắc đầu một cái, một tên thuộc hạ cúi miệng cho nhị phu nhân, lần này Hàn Phong nhìn nàng mà gật đầu nói...

“Lấy lão từ lúc nào.....”

“Mười năm trước.....”

“Choa, coi bộ lão già này khỏe ghê....già rồi mà còn hăng....”

“Biết gì về vụ thảm án 15 năm trước không..”

“Không..ta không biết gì hết....”

“Không biết gì hết à.....”

“Không, ta thật sự không biết gì hết....làm ơn thả ta ra đi, ta làm trâu làm ngựa cho người điều được...cầu người đừng giết ta mà....”

“Vậy thì không được rồi....có thông tin cũng chết kìa, người nói ta nên làm gì đây!” Hàn Phong lắc đầu mà nói, còn nhị phu nhân này nghe xong thì mặt tái nhợt lại, nàng lúc này lại lên tiếng.....

“Khoan đã, ta biết, ta biết lão ta còn có một đội quân tinh nhuệ riêng biệt được lão ta huấn luyện, hơn nữa chỗ đó có rất nhiều lương thực, vũ khí, tiền bạc...chỗ mà các người tìm thấy ở tầng hầm trong phủ chỉ là một phần thôi, nơi đó còn có gấp đôi....”

“Nó nằm ở nơi nào....”

“Người phải thề với ta không được giết ta thì ta sẽ nói....”

“Được, ta thề là ta sẽ không giết người, trái lời thề thì trời chu đất diệt....”

“Nó nằm ở rừng huyết cổ...”

“Địa điểm cụ thể....”

“Ta cần một tấm bản đồ....” Đại Minh một bên phân phối cho một tên hộ vệ, hắn lập tức chạy đi và một lát sau, một tấm bản đồ và một cây bút để trước mặt nàng. Nhị phu nhân được coi trời ra, sau đó lập tức về một hồi rồi nói...

“Đây, là nơi này....”

“Tốt...người có thể đi....” Nhị phu nhân nghe được hắn nói thì mừng rỡ, trong lòng đã thầm khi nàng rời khỏi nơi này thì Hàn Phong sẽ chết với nàng, nàng sẽ dày vò hắn. Nhưng nữ nhân này đã quên một điều, giết người có cần phải đích thân ra tay à....quả nhiên một thân ảnh của một con bạch hổ nhảy tới, một bọp đánh nát bên trong cơ thể của nàng, chết ngay tức khắc....

“Ta quên nói rằng là ta không có hứa thuộc hạ và thú nuôi của ta sẽ không giết người....thật có lỗi....”

“Tiếp theo.....” Lần này tới là tam phu nhân, Hàn Phong mặt vẫn bình thản như không có chuyện gì, bụng ly trà lên uống một hớp, sau đó lên tiếng...

“Lấy lão từ lúc nào....”

“2 năm trước....”

“Biết gì về vụ án 15 năm trước không?”

“Ta...ta không biết gì hết, 15 năm trước ta chỉ mới tám tuổi, làm sao biết được gì....”

“Cũng Đúng!! Vậy người cái gì khác không nào.....”

“Ta...ta không biết gì hết....”

“Vậy thì người vô dụng rồi...” Hàn Phong nhìn về Đại Minh, hần hiểu ý lập tức lúi tam phu nhân ra ngoài mà cho đám thuộc hạ giải trí, cùng với năm tên nô tỳ. Đối với kẻ địch, cho dù nam hay nữ, Hàn Phong không bao giờ nhân từ, bởi “Nhân Từ Với Kẻ Thù Là Tàn Nhẫn Với Bản Thân!”.

“Còn hai tên này thì sao?”

“Giết hết, nhớ là phải đập nát não nhưng đừng có nát đầu, sau đó lẳng lẽ treo lên cửa thành....”

“Vậy đệ ra ngoài thu dọn!” Đại Minh gật đầu rồi ra hiệu cho thuộc hạ lúi 2 tên thiếu gia kia, sau một hồi thì chỉ còn lại Hàn Phong và Thái Ti Liệt...

“Ngoài ba cuốn ghi chép này, người có tìm được gì nữa không...giống như là thư tịch trong thư phòng lão...”

“Không có thiếu gia!!”

“Thế à....được rồi, người lui xuống mà nghỉ ngơi đi...”

“Thuộc hạ cáo lui!”

Hàn Phong bắt đầu đọc từng cuốn sách ghi chép mà Thái Ti Liệt đem về, trong đó có rất nhiều cái mà hần không thể tưởng tượng được. Cuốn đầu tiên ghi lại những giao dịch giữa Bác gia và các nơi khác, có tam đại gia tộc còn lại, còn có những gia tộc khác ở Lạc Nhật đế quốc, Khả Hãn đế quốc, còn có các tông phái khác nhau.

Quyển thứ hai ghi lại những nơi sản xuất vật phẩm như là vũ khí, khoáng sản, thực động vật và dược liệu, đan dược...có gần 50 nơi khác nhau phân bố ở khắp thành thị, và theo cuốn đầu ghi chép lại, đối tượng làm ăn chủ yếu và lớn nhất có hai nơi, Thanh gia và đối tượng còn lại thì không đề tên, chỉ đề ký hiệu là một hình tròn.

Hàn Phong nhíu mày lại, sau đó nhìn vào quyển 3 thì nó ghi lại những khoản nợ mà các nơi khác nợ Bác gia. Hàn Phong lập tức cho người kêu Đại Minh lại, khi hần vào tới thì ném quyển 3 và quyển 2 cho hần, nói...

“Theo hai quyển này, cho người đi thu thập nợ ‘DÙM’ ‘ cho Bác gia, nhớ là phải cẩn thận, rồi cho người đi điều tra những nơi trong quyển ghi chú này, phân bổ lực lượng sau. Còn về nơi phân bổ quân đội này, ngày mai người và Thái Ti Liệt lập tức xuất phát tới nơi đó, khống chế càng nhanh càng tốt. Ta sẽ cho người bốn Hắc Giáp Vệ, đủ cho người đàn áp bất kỳ người nào dưới Thiên Hoàng...và nhớ là phải nhanh chóng trước khi có ai nhận ra....”

“Đại ca cứ an tâm, ta sẽ chu đáo về việc đó!”

“À đúng rồi đại ca, đệ có việc không hiểu lắm?”

“Chuyện gì...”

“Việc đại ca từng nói sẽ có một đám người tập kích Ngũ Viện trong bữa tiệc liên hoan này....nhưng ta không thấy bất kì người nào...”

“Ta cũng đang thắc mắc cái đó, thiếu gia!” Thái Ti Liệt một bên cũng gật đầu mà nói, lúc đầu kế hoạch là tính dùng bọn chúng để gánh hết tội lỗi nhưng đến cùng bọn họ không xuất hiện, thế là phải đổi sang kế hoạch mới...

“Cái này ta cũng không hiểu...bọn họ cuối cùng là suy nghĩ và tại sao lại bỏ qua kế hoạch đã chuẩn bị kỹ càng như thế..có lẽ muốn biết tại sao phải hỏi tên chủ mưu chứ ngồi đây đoán mò cũng như không...”

“Vậy thiếu gia, chúng ta sẽ làm gì bây giờ...”

“Các người cứ tiếp tục nhiệm vụ mà ta đã giao...còn việc về tập kích này, cứ coi như chưa ai nghe thấy hết...chỉ cần đề phòng một chút là được...”

“Đã Hiểu!”

“Được rồi, lui đi...chuẩn bị món quà thật lớn cho người ta...”

“Hehe đại ca yên tâm...” Đại Minh gật đầu mà cười nói, sau đó liền lui ra ngoài, còn Hàn Phong thì bước ra phòng nhìn lên màn đêm với đầy ánh sao mà nhắm mắt hưởng thụ, sau đó hần quay về tửu lầu của hần mà bắt đầu tu luyện, không thể qua đêm ở nơi này không thì có người sẽ sinh nghi.....

Sáng hôm sau, Hàn Phong mở mắt dậy vì nghe tiếng người kêu, mở cửa phòng ra thì thấy Nam Cung Phương mặt mày xanh tái mét, liền hỏi...

“Có chuyện gì thế??”

“Ngoài...ngoài cửa thành...có...có...”

“Có xác chết.....” Nam Cung Phương cuối cùng cũng la lên

“Cái Gì!!” Hàn Phong tuy biết nhưng giả bộ ngạc nhiên, sau đó thay đồ rồi cùng Nam Cung Phương chạy thẳng ra cổng thành. Lúc này cổng thành đã đông nghẹt người, người người nhìn về phía trên cổng thành, quân đội đã phong tỏa khu vực xung quanh, ở giữa có một lão già đang quỳ gối xuống mà ngửa lên, run rẩy nhìn...

Bên trên cổng thành có tổng cộng 5 cái xác 3 nữ 2 nam, bọn họ đều bị banh ra nằm thành hình chữ Nhân và bọn họ mỗi người bị năm thanh kiếm đâm xuyên qua rồi cắm chặt vào trong tường thành, máu theo những lỗ đó mà chảy ra từ đêm qua cho tới sáng nay khiến cho cả cổng thành nhuộm một màu đỏ. Hôn nữa từ đôi mắt có một hàng máu chảy ra nhưng đã khô cứng, để thành một đường quệt giống như luôn khóc ra máu. Cảnh tượng này để nhiều người tinh thần yếu đuối phải té xỉu, sợ hãi mà không nói nên lời, và đặc biệt bốn chữ to dùng nằm trên tường thành....

“Ác Giả Ác Báo!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Xuất phát lạc nhật đế quốc

Phải gần một tiếng sau thì mới giải tán được đám đông và chuyển đường đi sang một cổng thành khác để không làm tắt nghẽn. Sau đó quân lính mới bắt đầu leo lên mà gỡ xác chết xuống, cẩn thận che đậy lại. Bác Nho đã bất tỉnh từ lúc nào và được đưa về phủ nghỉ ngơi và chăm sóc....

“Ghê quá....người nào mà ác thế....”

“Ta không biết...muội sợ không?”

“Sợ thì là có nhưng ta nghĩ kẻ giết những người này hận Bác gia tới mức nào mà cực kỳ tàn nhẫn....”

Hàn Phong nhớ lại hôm qua hắn dẫn Đại Minh mà giết sau đó treo cổ lên tường thành, còn cái trò này chắc chắn là hắn bày vẽ thêm cho nó cực kỳ đáng sợ, nhưng Hàn Phong cũng không nói gì, có lẽ sẽ tốt hơn trong việc dọa đám người kia. Hàn Phong quay qua nhìn Nam Cung Phương mà nói...

“Chúng ta xuất phát đi không nào?”

“Ồ...được, đi thôi, từ đây tới Lạc Nhật cũng khá là xa đấy....” Nam Cung Phương liền gật đầu, rồi sau đó Hàn Phong về dọn đồ đạc, mua một chút lương thực rồi sau đó xuất phát với Nam Cung Phương, tiến thẳng về Lạc Nhật đế quốc. Còn về Phong Nhật đế thì bọn họ chẳng quan tâm gì nữa....

Ngồi trên xe Hàn Phong bắt đầu chỉ đạo Nam Cung Phương tu luyện, còn về người đánh xe là người của Huyết Đường Lang do Đại Minh sắp xếp cho nên cũng không lo có người ngoài nghe thấy.

Lạc Nhật đế quốc là đế quốc nằm về phía Đông Nam của Bắc Bình đại lục, về hướng Đông của Phong Nhật đế đô mà chạy tới. Khoảng cách giữa hai đế quốc là hai ngày đi xe, còn khoảng một ngày nếu chạy suốt đêm. Lạc Nhật đế quốc là một trong tam đại đế quốc của Nhân tộc, nhân số thì khỏi phải bàn, và bọn họ có quân sự được coi là mạnh nhất trong 3 đại đế quốc, đặc biệt là chiến thuyền. Và không sai, đế đô của Lạc Nhật đế quốc được bao bọc bởi đại dương, một thành phố nằm trên biển.

Nhưng vị hoàng đế của bọn họ là một kẻ nhu nhược, chỉ sống bảo thủ nên không hề dấy binh mà chung sống hòa bình, nhưng nhiều đó cũng khiến cho dân chúng vui mừng, đương nhiên có vài kẻ cực kỳ khó chịu. Đơn giản thôi, Khả Hãn đế quốc nằm ở phía Bắc của Bắc Bình đại lục, và bên trên của họ là biển, tức là chiến thuyền có thể dễ dàng cập bến, và Lạc Nhật đánh thẳng vào đế đô của bọn họ.

Đế Kim đế quốc, nằm ở phía Tây Nam của Bắc Bình đại lục, lại dễ chết hơn nữa bởi 2 thành thị lớn nhất về kinh tế của họ nằm ngay biển, thủy quân chiếm xong thì Đế Kim sẽ dễ dàng sụp đổ về mặt kinh tế.

Đó là vì sao có nhiều người lúc nào cũng kiến nghị là xuất quân đánh chiếm hai đế quốc còn lại, cũng có nhiều người phản đối ý kiến, kêu nên tuân theo hiệp pháp đã tồn tại hơn ngàn năm, và chung tay chống lại ngoại xâm, và cha của Nam Cung Phương, Nam Cung Mạt cực kỳ phản đối nội chiến giữa Nhân tộc. Còn về tam đại gia tộc của Lạc Nhật, một phản đối là Bách gia, một đồng ý chiến tranh là Ngao gia, còn về Lục gia thì chỉ là trung gian.

Nhưng người có quyền nhất vẫn là cha của Nam Cung Phương, Nam Cung Mạt, vương gia kiêm đại tướng quân của Lạc Nhật đế quốc. Với sự thống lĩnh và chỉ huy tuyệt đối, thực lực thì là Thiên Hoàng Tứ Tinh, có một không hai, nhiều đó đủ làm cân nặng cho lời nói của hắn. Nhiều người tính lầy lòng để làm con rể của hắn nhưng đều bị Nam Cung Mạt từ chối, cho nên Nam Cung Phương rất lo Hàn Phong sẽ bị từ chối.

Kinh tế chủ yếu của Lạc Nhật đế quốc là đánh bắt cá và chăn nuôi, bởi vì mặt đất không thích hợp trồng trọt, bởi đa số toàn lại bị thấm nước biển quanh năm. Cho nên kinh tế của bọn họ khá là bị giới hạn, không mạnh mẽ như Đế Kim đế quốc.

Trong khoảng thời gian ngồi trên xe, Hàn Phong cũng đem tiểu Bạch ra từ trong giới chỉ mà giới thiệu, quả nhiên nữ nhân thấy cái đẹp là mê tít, ôm tiểu Bạch suốt ngày khiến nó muốn trốn về trong giới chỉ. Hắn nhìn Nam Cung Phương mà cười, sau đó chơi đùa cùng nàng rồi một hồi sau Nam Cung Phương dựa vào vai của hắn mà ngủ thiếp đi. Hàn Phong cười mà xoa xoa đầu nàng, sau đó để đầu nàng tựa vào đùi mình mà ngủ, sau đó hắn cũng nhắm mắt lại và thiếp đi....

Đi được một khúc thì Hàn Phong kêu ngừng lại để bọn họ bắt đầu ăn trưa ở một quán ven đường, thấy có khách tới chủ quán liền lập tức chạy tới mà

cười cười...

“Khách quan, mời mời...”

“Ông chủ, cho chúng ta một bình trà nóng, vài cái bánh bao đi...”

“Có ngay, có ngay....khách quan chờ một chút!!”

“Thế nào, có một không....” Hàn Phong nhìn về Nam Cung Phuong mà nói.

“Không...” Nàng cười thật tươi mà trả lời. Một lúc sau một đĩa bánh bao được đem lên, còn có một bình trà nóng hổi, rồi đám người Hàn Phong bắt đầu dùng bữa, đương nhiên còn có tiểu Bạch một bên. Sau khi ăn xong Hàn Phong nghĩ tới cái gì liền nhìn chủ quán mà hỏi...

“Chủ quán, cho ta hỏi từ đây tới Lạc Nhật đế quốc còn bao lâu?”

“Từ đây tới Lạc Nhật đế quốc cũng phải một ngày đường đi nữa à....”

“Thế à...từ đây tới đó có thị trấn nào để quá giang không...”

“Không có đâu...ngài phải ngủ ở ngoài trời đỡ rồi....” chủ quán lắc đầu mà nói, Hàn Phong nghe xong thì gật đầu cảm ơn. Ngồi nghỉ một chút rồi cả nhóm tiếp tục lên đường, xe ngựa cứ như thế liên tục mà chạy không ngừng nghỉ, cứ như thế tới khi Hàn Phong bị tiếng kêu mà đánh thức...

“Có chuyện gì thế...”

“Đại...thiếu gia...ta thấy một thị trấn ở phía trước....có cần nghỉ ngơi, sáng mai lại tiếp tục lên đường...”

“Cái gì...không phải tên chủ quán nói không có cái nào trên đường tới Lạc Nhật đế quốc à...”

“Có thể hấn nhớ nhầm...vậy chúng ta có vào không?”

“Cũng được...cứ vào xem thử coi, có chỗ nghỉ cũng tốt.....”

“Muội thấy vậy được không??” Hàn Phong nhìn Nam Cung Phuong mà cười nói, lúc này nàng cũng bị đánh thức, từ từ mở mắt ra. Nghe Hàn Phong nói thì gật đầu một cái rồi cười nói...

“Ta sao cũng được, huynh nói gì ta đều nghe theo hết...” Nam Cung Phuong ôm chặt hấn, tựa mặt vào trong cơ thể Hàn Phong mà hít vài cái thật sâu, giống như mũi cơ thể của hấn khiến cho nàng thoải mái. Hàn Phong cười khổ mà lắc đầu, sau đó kêu thuộc hạ tới thị trấn gần nhất, và cái đầu tiên hấn thấy chính là một thị trấn và bên cạnh nó là một nghĩa địa với nhiều bia mộ được dựng lên. Xe ngựa đi vào trong thị trấn, Hàn Phong lúc này bắt đầu quan sát thị trấn này, Thị Trấn Tinh Hồn.

Không tính là lớn nhưng cũng không nhỏ, có khá rất nhiều người đi qua đi lại, thu dọn sạp hàng. Hàn Phong hỏi thăm xung quanh quán trọ, lúc đầu có khá nhiều người nhìn hấn tưởng như mình nghe lầm, cũng khiến Hàn Phong khó hiểu, rồi cũng hỏi thăm được một cái nhà trọ duy nhất ở thị trấn này.

Ba người dễ dàng gửi xe ngựa bên trong và thuê hai phòng, một cho tên hộ vệ kia, phòng còn lại là của Hàn Phong và Nam Cung Phuong. Hấn cười nhìn nàng khiến cho nàng đỏ mặt mà cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên. Lúc này Hàn Phong ngồi ở đối diện cửa sổ mà quan sát thị trấn rõ ràng hơn, những tòa nhà hơi xập xệ, khá là cũ nát, hơn nữa cách ăn mặc của người dân đây hơi kỳ quái, nhiều quần áo có khá nhiều lỗ hổng.

Sau đó Hàn Phong kêu lên vài món để cho ba người bắt đầu ăn tối, lúc này bên ngoài trời đã bắt đầu chuyển sang tối, sau đó người người thu dọn nhanh chóng và chạy về nhà, ngay cả tiểu nhị cũng đóng cửa chặt lại, sau đó đóng hết cửa sổ lại.

“tiểu nhị, tại sao lại đóng cửa sớm thế này...không phải chỉ mới sáu giờ thôi sao!!”

“Khách quan, ngài có lẽ từ xa mới tới nơi này nên không biết rồi, đây là quy định của trường trấn là tất cả mọi cửa hàng phải đóng cửa trước sáu giờ, nếu không sẽ bị phạt!!”

“Có luật gì lạ đến thế cơ à...” Nam Cung Phuong ngạc nhiên sau khi nghe tên tiểu nhị nói

“Theo người nói là bắt đầu từ sáu giờ cho tới khi sáng, hễ bất kì người nào bước ra đường đều vi phạm luật lệ, và sẽ bị phạt à...”

“Đúng thế...”

“Cảm ơn người!!”

“Không có gì, khách quan chờ một chút, đồ ăn sẽ được chuẩn bị ngay!!” tên tiểu nhị gật đầu rồi lùi vào trong phòng bếp, bên ngoài Hàn Phong bắt đầu dùng tinh thần bao bọc cả thị trấn mà quan sát tình hình.

“a Phong, thị trấn này...có cái gì đó kì quái...”

“Thiếu gia, đám người dân ở nơi này cho ta cảm giác cũng rất kì lạ...”

Hàn Phong nghe hai người nói mà gật đầu, hẳn đương nhiên cảm nhận cái gì đó rất khác thường, lúc này đồ ăn được bưng lên, sau đó tên tiểu nhị liền leo lên lầu trên mà nói rằng hẳn muốn đi nghỉ, kêu bọn họ ăn xong rồi cứ để đó, sẽ có người dọn. Hàn Phong khi thấy tên tiểu nhị đi mất, lấy ra ba cây kim mà đâm vào từng món, sau đó là bình trà, thấy tất cả an toàn thì liền bắt đầu ăn...

“Chẳng lẽ ta suy nghĩ nhiều à....”

“Tôi hôm nay, ngủ phải cẩn thận xung quanh thuốc mê...nuốt viên này vào sẽ kháng được những cái đó...” Hàn Phong thì thầm nhỏ với hai người kia, bọn họ gật đầu. Tên thuốc hạ lập và Nam Cung Phuong thì nuốt thẳng vào lập tức, không chần chừ. Sau đó bọn họ bắt đầu dùng bữa rồi người nào về phòng này.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thị trấn của chết chóc

Hàn Phong bế Nam Cung Phuong lên rồi đặt nàng lên giường, sau đó hắn nhảy vào mà ôm chặt nàng, trùm mền lại...

“Ngủ cho ngon, có huynh ở đây...không ai dám làm muội bị thương đâu...”

“Ừ...” Nam Cung Phuong gửi được mùi an toàn, nàng lập tức cảm thấy dễ chịu và thư thả, hai mắt lập tức nhắm lại thiếp đi. Còn Hàn Phong thì quan sát xung quanh, hẳn cảm giác cái thị trấn này có cái gì đó mà hắn không thể diễn tả. Bên ngoài hay bên trong nhà trọ này đều cực kỳ yên tĩnh, giống như cả cái tòa nhà này chỉ có ba người bọn họ.

Sau đó Hàn Phong cũng nhắm mắt lại mà thiếp đi, sáng hôm sau hắn cảm thấy mũi của mình nhột nhột, mở mắt ra thì thấy Nam Cung Phuong đây lấy tóc mà chọt chọt, hắn cười sau đó đè nàng xuống mất trao một nụ hôn cực dài, kéo dài hơn năm phút rồi mới chấm dứt, Nam Cung Phuong mặt đỏ không thể đồ thêm, hơn nữa quần áo cũng khá lộn xộn...đương nhiên thủ phạm chính là Hàn Phong.

“Giờ quần áo người ta thế này rồi....”

“Có gì đâu, chút chỉnh lại thôi...” Hàn Phong nhìn Nam Cung Phuong giận hờn mà cười cười, véo mặt nàng vài cái rồi nói...

“Mặc đồ vào nào...ăn sáng xong rồi tiếp tục lên đường...chắc hết hôm nay thì chúng ta sẽ tới Lạc Nhật đế quốc thủ đô...”, hai người đứng dậy rửa mặt và chỉnh lại quần áo chỉnh tề, sau đó bước xuống dưới lầu, lúc này tên thuộc hạ đã chờ sẵn...

“Thiếu gia, thiếu phu nhân!!” Bị gọi là thiếu phu nhân khiến cho Nam Cung Phuong mặt đỏ lại như trái ớt, núp vào trong ngực Hàn Phong.

“Ăn sáng xong rồi chúng ta bắt đầu xuất phát thôi!!”

Sau đó ba người bước ra khỏi quán trọ, lúc này đường đã đầy nghẹt người người qua lại, Hàn Phong có thể thấy rõ người dân ở thị trấn này hơn, nhưng ở trên những người này có cái gì đó khiến hắn khó hiểu. Mặt mũi bình thường, hai mắt lúc nào cũng mờ to, không hề khép lại hơn nữa những động tác cực kỳ bình thường...nhưng vẫn để cho Hàn Phong khó hiểu.

Hàn Phong lúc này nhìn thấy lão bá ngày hôm qua chỉ mình về nhà trọ, hẳn đi tới mà chào hỏi lão bá đó...

“Lão bá, cảm ơn ngài ngày hôm qua!!” Nhưng lão bá đó không hề nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy Hàn Phong.

“Lão bá...ngài có cần phụ giúp không...” nhưng vẫn như thế, không có tiếng trả lời. Hàn Phong hai mắt nhú lại, hẳn liền thử thêm một lần để chứng minh...

“Lão bá, nhà trọ nằm ở chỗ nào thế?”

“Nhà trọ là tòa nhà bụi màu nâu kia kia...”

“Lão bá muốn vô ăn một bữa không?” Nhưng lần này lão lại im lặng, Hàn Phong lập tức thấy ra vấn đề. Lúc này bên kia hắn thấy Nam Cung Phuong mặt đang đại ra, liền chạy lại mà hỏi...

“Có chuyện gì thế?”

“a Phong, một cơ thể của người già có thể chịu đựng được lạnh không nếu không mặc đồ giữ ấm?”

“Nếu là người bình thường thì đương nhiên là không rồi, già yếu thì sao chịu đựng lạnh nếu không thêm phụ kiện tăng độ ấm...”

“Nhưng bà lão lúc này ta đỡ lên, tay của bà lão ấy lạnh ngắt....rất là lạnh và cứng...”

“Lạnh và cứng.....”

“Bà ta có cảm ơn muội không?”

“Có!!”

“Vậy muội có hỏi gì khác nữa không?”

“Muội có hỏi là bà ta muốn phụ giúp không nhưng chỉ im lặng rồi đi tiếp....”

“Thiếu gia, có gì không ổn lắm....ta không cảm nhận được khí tức từ những người dân này...” tiểu Bạch nằm trong lòng Hàn Phong thò đầu ra mà nói. Hàn Phong lập tức sờ cảm, hắn vẫn còn đang ghép lại những mảnh còn thiếu nhưng lập tức hiểu ra, liền quay qua tên thuộc hạ mà nói....

“Đem xe ngựa ra mau, chúng ta rời khỏi nơi này lập tức.....”

“Hahaha đã tới rồi thì làm gì lại đi nào, ở lại chơi chung đi.....” một giọng nói tinh nghịch của trẻ em vang lên, sau đó là tất cả người dân ở nơi này quay lại mà nhìn Hàn Phong. Sau đó một tiếng sáo vang lên, lập tức mắt của những người dân này đỏ lên, sau đó nhào vô tấn công đám người Hàn Phong..

“Trò vật vĩnh.....Trung Giai Kiếm Công - Nhất Tâm Xuất Vạn Kiếm” tay phải của Hàn Phong xuất hiện ra một thanh kiếm, sau đó hắn đâm thẳng xuống mặt đất, từ nơi hắn đứng hiện ra hàng trăm thanh kiếm khác phóng ra xung quanh...

“a Phong, chúng ta không nên làm tổn thương người dân ở nơi này....”

“Đương nhiên, Nếu Đó Là Người Còn Sống!!!” Nam Cung Phương và tên thuộc hạ bên cạnh nghe xong thì giật mình, nằng nhìn hắn mà tiếp tục hỏi...

“Là sao...muội không hiểu!!”

“Đơn giản thôi, ý ta là đám người này đã chết hết rồi, sau đó bị biến thành một cương thi!!”

“Không thể nào.....”

“Bàn tay lạnh ngắt và cứng như một người chết, có thể nói nhưng chỉ nói được một câu được sắp đặt sẵn, tiếng sáo vang lên điều khiển vụ tấn công này.....ta nói đúng chứ, tiểu nhị!!” Hàn Phong nhìn về cái tòa nhà trọ mà lên tiếng, từ bên trong một thân ảnh vừa cười vừa vỗ tay bước ra, tên tiểu nhị nhìn về Hàn Phong mà cười nói....

“Công tử nói không hề sai....đám người này đã chết rồi nhưng ta chỉ thắc mắc, ngài làm sao lại phát hiện ra ta nào....”

“Dễ thôi, những người này chỉ nói một câu, nhưng người lại có thể kể một câu truyện...như vậy đủ làm chứng minh rồi...”

“Nhưng đó cũng có thể là bị sắp đặt như những người khác?”

“Ngươi quên rồi à...ta có hỏi ngươi thêm một câu mà....” tên tiểu nhị lập tức giật mình, hắn nhớ ngày hôm...

.....

“Tiểu nhị, Trà Ngon Không?”

“Trà Bảo Đàm Hương Vị Đậm Đà!!”

“Ngươi đừng nói với ta là biết trước ta sẽ hỏi về trà đi.....” Hàn Phong nhìn về mặt giật mình của tên tiểu nhị mà cười lạnh nói....

“Hahaha quả nhiên là sai lầm của ta.....nhưng công tử, ngài vẫn quên là ta vẫn có số lượng à....” Hắn cười lập tức tay hiện ra một cây sáo, đó chính là Thiên Hồn của hắn. Cây sáo này có hình màu đỏ đen, đầu sáo có một cái đầu lâu đang mở miệng.

“Quả nhiên ta đoán không sai....Ma La Toàn Sáo, vậy xem ra ngươi đang dùng Thi Hồn Ma Di Pháp đi.....” Hàn Phong nhìn tên tiểu nhị là kẻ ra hai cái tên mà khiến cho hắn giật mình, mắt nhìn không thể tin tưởng...

“Ngươi là ai? Sao lại biết được tên của Thiên Hồn ta và bí kỹ ta dùng?”

“Đọc Nhiều Thi Biết Nhiều!!”

“Vậy à.....” tên tiểu nhị gật đầu....

“Đúng thế...ta còn biết ngươi đang cải trang nữa kia.....”

“Haha quả nhiên là công tử vẫn nhìn thấu....” tên tiểu nhị cười một cái thật to, lần này là giọng của một nữ tính tuy nhẹ nhàng nhưng lại mạnh mẽ, sau đó hắn kéo mặt nạ ra, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn, cặp mắt viền đỏ với đôi môi đỏ mọng, cặp mắt đen huyền nhưng cực kỳ trong suốt giống như có thể thấy mọi thứ....

“Tiểu nữ Liễu Vân Thi, không biết tôn tính của công tử...”

“Họ Hàn, tên chỉ một chữ Phong...”

“Hàn Phong, tên rất hay....tiểu nữ hôm nay có việc bận, hẹn ngày tái ngộ....” Liễu Vân Thi nháy mắt và hôn gió một cái với Hàn Phong, sau đó xoay người rời đi. Nàng vừa rời đi thì toàn bộ người ở nơi này ngã xuống, sau đó bắt đầu nhăn nhó và khô lại như một xác chết lâu năm....

“a Phong, cái bí kỹ đó là gì thế....”

“Vừa đi vừa nói!”

Một lát sau một chiếc xe ngựa bắt đầu từ trong thị trấn chạy ra, rồi bên trong một ngọn lửa bốc lên bắt đầu thiêu đốt cả ngôi làng thành tro bụi. Ngồi trên xe Hàn Phong bắt đầu trả lời từng câu hỏi của Nam Cung Phuong....

“Được rồi muội muốn hỏi gì?”

“Cái bí kỹ...Thi...thì gì đó....là gì thế?”

“Thi Hồn Ma Di Pháp, một loại bí kỹ dùng Hồn Lực tạo thành một loại sóng âm đánh vào cơ thể của bản thể, như là kinh mạch, não bộ, lục phủ ngũ tạng, sau đó mà điều khiển từ bên trong ra ngoài. Hơn nữa sóng âm này không âm không sắc, cực kì tinh vi, và để có thể chống lại được bí kỹ này đòi hỏi người chống trả phải có một Tinh Thần Lực cực mạnh hoặc là bạn tốt của muội Lục Vô Song luyện thành bí kỹ của Lục gia, mới có thể dùng tiếng đàn đuổi tiếng sáo....”

“Nhưng bí kỹ của Lục gia thì có thể dùng bất cứ loại đàn nào mà luyện nhưng Thi Hồn Ma Di Pháp chỉ có thể dùng Ma La Toàn Sáo, không thì không bao giờ luyện thành, mà còn phản thể chết đi. Đó là vì sao bí kỹ này thất truyền hơn cả ngàn năm sau cuộc chiến với Ma Tộc!”

“Vậy sao huynh lại biết?”

“Đọc Nhiều Thi Biết Nhiều!” Hàn Phong cười cười mà nói, sau đó nằm lên đùi nàng mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên này sau khi rời khỏi thị trấn, Liễu Vân Phi nhanh chóng xuất phát về một khu rừng cách ngôi làng vài chục cây số, khi nàng vừa đáp xuống thì có một thân ảnh của một tên mập, vẻ mặt thô tục cười cười mà nói....

“Đường đường là nhị đương gia mà lại bị một thằng nhóc miệng chưa dứt sữa dọa cho mà chạy à....”

“Ngươi muốn bị đánh đúng không....”

“Ngươi tưởng ta sợ à....”

“Được rồi....tất cả im miệng cho ta!” một bóng người khác từ một bên đi ra, lần này là một bộ đồ đen từ trên xuống dưới, một cái nón có màn che, giọng ồ ồ không thể phân biệt.

“Lão đại!”

“Đại Đương Gia!”

“Lần này chúng ta tới Lạc Nhật đế quốc là có việc, tốt nhất là nên tập trung mà hoàn thành, không được tranh cãi, nghe chưa??”

“Đã rồi!”

“Được rồi, xuất phát thôi!! Không nên trễ nải!!” bóng đen nói xong lập tức biến mất, hai người còn lại cũng biến mất mà đuổi theo nhanh chóng. Một buổi sáng trôi qua khi mặt trời bắt đầu lặn xuống núi thì xe ngựa cũng dừng lại trước một cánh cổng lớn, lúc này dòng người vẫn tấp nập mà đi ra đi vào, hơn nữa lại có rất nhiều binh sĩ đứng canh gác.

“a Phong, chúng ta tới nơi rồi!”

“Vậy à...chúng ta vào bằng cách nào đây?”

“Ở đây cứ để muội lo!!” Nam Cung Phuong tự hào mà nói, sau đó nhảy xuống xe ngựa. Hàn Phong cũng xuống xe ngựa mà quan sát xem thành thị trên biển như thế nào, khi hắn vừa bước xuống thì cảnh tượng trước mắt quả nhiên khiến hắn giật mình, ba cây cầu dài, rộng và bự bắt thẳng từ đất liền đi tới giữa mặt nước, một thành thị rất rất là to nằm trên mặt phẳng, phía dưới là hàng trăm cây cột khác nhau chống đỡ, giống như là một đại lục thủ nhỏ được tạo ra ở trên mặt biển có thể chứa trăm triệu người. Ngoài ra còn có một tường thành cao lớn bao bọc xung quanh phần đất liền này và một phía ở ngoài đại dương, độ cao không dưới ba chục mét, đủ để bảo vệ các ma thú tấn công trụ cột.

Khoảng cách từ mặt đất của thành thị đến bề mặt của đại dương là 1 thước, cho nên không lo sợ quá cao hay quá thấp, còn vì sao lại xây thành thị này

như thế thì Hàn Phong nhớ rằng trong sách hần đọc có viết rằng vị vua đầu tiên thành lập Lạc Nhật đế triều bởi vì nằm mơ đến một thành thị lơ lửng trên mặt biển, hần bắt đầu cho tái tạo, dùng hàng trăm hàng ngàn cây cột chống đỡ một phần đất liền lên và bắt đầu xây dựng thành thị này.

Tổn hơn 2 đời hoàng đế để mà hoàn thành, cha truyền con nối, cuối cùng thành thị trên mặt đại dương cũng hoàn thành. Sau đó hoàng tộc bắt đầu dời đô về nơi này, sau đó được lấy làm thủ đô của Lạc Nhật đế quốc từ đó tới giờ, 800 năm...thành thị này tồn tại được hơn 800 năm. Đương nhiên tai nạn có khá rất nhiều nhưng nó vẫn đứng vững như thế bởi sự đồng lòng của người dân.

Lúc trước được gọi là Đại Lục Trên Biển, nhưng sau này khi tới đây thì họ thấy được là cái thành to đùng này, từ đó có tên là Thành Thị Trên Biển, Hải Ngạc đế đô của Lạc Nhật đế quốc.

“Chào Mừng Huynh Tới Hải Ngạc Đế Đô, Nhà Của Muối!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hải Ngạc Đế Đô

Chương 44: Hải Ngạc Đế Đô

“Chào mừng tới Hải Ngạc đế đô!!”

“Được, thành phố rất đẹp...” Hàn Phong phải công nhận tuy ông hoàng đế đó có hoang phí nhưng cái thành quả này đã không còn ai quan tâm tới vất vả lúc đó.

“Đi vào thôi...” Hàn Phong và Nam Cung Phương ngồi lên xe ngựa, sau đó xe ngựa bắt đầu chạy tà tà vào thành, nhưng họ cần đi qua cây cầu dài hơn năm mét này mới tới được cửa chính của đế đô này.

Dòng người qua lại không ngớt, hơn nữa hai bên đường là những ánh đèn thấp sáng cả khu tối này, khiến nơi này trở thành điểm bắt mắt nhất trong đêm tối.

“Những tường thành và cây cột này có thường xuyên kiểm tra không?”

“Có, cứ mỗi tuần thì sẽ có người lặn xuống để mà kiểm tra, dù sao hơn trăm triệu người ở nơi này, họ làm sao dám bất cẩn trong việc đó được...”

“Cũng đúng...”

“Đi hết cây cầu này là cửa chính, sau đó đi về phía tây của đế đô thì đó là nhà của muối, phụ thân muối cũng đang chờ...” Hàn Phong cười mà nắm tay nàng, ánh mắt an tâm để Nam Cung Phương thở phào, sau đó mỉm cười lại. Xe ngựa vẫn tiếp tục chạy với tốc độ chậm chậm, phải một lúc sau thì mới vào trong thành. Hàn Phong nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ xe ngựa, hần thấy được dòng người còn đông hơn ở bên ngoài gấp mấy lần, tuy trời đã gần đêm nhưng giang hàng vẫn mở cửa, đồ ăn bày bán rất nhiều.....

Xe ngựa chậm chậm chạy về hướng tây của đế đô, đó là khu dành cho quan viên cao cấp, và đặc biệt nhất chính là phủ đệ của vương gia kiêm đại tướng quân Nam Cung Mạt. Trong tay nắm hơn 7 phần quân lính của cả đế đô, nghe nói người nào có thể được Nam Cung Mạt đồng ý thì chính là người thừa kế hần ta, cho nên Nam Cung Phương hằng ngày đều phải đối phó với hơn trăm tên chạy đến và mỗi ngày vẫn tới....

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, Hàn Phong và Nam Cung Phương bước xuống xe, hần thấy trước cửa có một thanh niên mặt mày rậm rạp nhưng sáng sủa, tuy có nhiều nếp nhăn nhưng lại cứng rắn. Thân hình to lớn, rất có của một vị tướng quân...đây chính là Nam Cung Mạt. Hàn Phong liếc nhìn qua bên cạnh hai tên canh cửa, đều có tu vi Thiên Sư Cửu Tinh, còn hai tên đi hai bên hần là Thiên Quân Tam Tinh. Hàn Phong phải gật gù với lực lượng của Nam Cung Mạt, rất mạnh mẽ....

Nam Cung Phương đi tới phía trước, cúi người xuống rồi nói:” Phụ thân, nữ nhi đã về!”. Nam Cung Mạt đi tới phía trước, cặp mắt vẫn hăm hực nhìn Nam Cung Phương, bỗng nhiên hần ôm chặt Nam Cung Phương rồi khóc la lên....

“Aaaaaa...con gái ngoan của ta....ta nhớ con chết mất...sau này đừng đi đâu nữa, phụ thân chăm sóc con cả đời mà...”

“Phụ thân, khó thờ!!”

“À..à...được được, đây là?” Nam Cung Mạt thả Nam Cung Phương xuống, rồi nhìn về Hàn Phong mà hỏi.

“Phụ thân, huynh ấy là Hàn Phong, người đoạt giải quán quân trong cuộc thi tuyển chọn của Ngũ Viện đó. Huynh ấy cũng giúp con đoạt lấy hạng nhì nữa....” Nam Cung Mạt nhìn về Hàn Phong mà quan sát, sau đó hần tỏ ra một luồng áp lực của một Thiên Hồn Giả cấp bậc Thiên Hoàng, đè lên người Hàn Phong nhưng Hàn Phong vẫn đứng đó mà nhìn Nam Cung Mạt, về mặt ‘Ta Không Biết Gì Hết!!’.

“Nam vương gia!!” Hàn Phong thấy Nam Cung Phuong ra hiệu, lập tức cúi đầu chào.

“Ừ...Tinh Thần Lực rất mạnh, có thể chịu đựng được áp lực!!”

“Nam vương gia quá khen...”

“Đừng có gọi ta Nam Vương Gia, Nam thúc là được rồi...!”

“Nếu đã tới thì vào trong phủ luôn đi, dù sao ngươi cũng là bạn của tiểu Phuong!” Nam Cung Mạt nhìn Hàn Phong vài cái rồi nói, hắc cùi mà nói...

“Đa tạ Nam thúc!!” sau đó Hàn Phong đi vào trong, một quảng trường rất rộng với nhiều cây cỏ xung quanh. Lúc này có một thân ảnh thướt tha, dịu hiền được hai nô tỳ dìu ra ngoài, Nam Cung Phuong nhìn thấy liền mừng rỡ, chạy lại...

“Mẫu thân!!”

“Nha đầu ngốc....sau này đừng có bỏ nhà ra đi nữa nghe chưa!!” Người phụ nữ này chính là vương phi của Nam Cung Mạt, mẫu thân của Nam Cung Phuong. Nam Cung Mạt nhìn người nữ nhân này ánh mắt trìu mến, hắc đi lại mà ôm chặt hai người đi vào. Còn Hàn Phong hắc cũng mừng khi thấy Nam Cung Phuong đoàn tụ, nhưng ánh mắt hắc dần chặt lên mẫu thân nàng, đừng nhầm...không phải là ánh mắt hám gái, mà là hắc cảm nhận được hồn lực rối loạn, thân thể tùy tiện, nhìn rất giống người bị trọng thương.....

“Đây là?”

“Mẫu thân, huynh ấy là Hàn Phong, giúp đỡ con rất nhiều đó....”

“Ừ...cảm ơn cậu đã chăm sóc tiểu Phuong trong suốt thời gian qua!!”

“Vương phi quá khách khí rồi...ta chỉ làm hết bổn phận thôi!”

“Bổn phận à...cứ gọi ta là bá mẫu được rồi, không cần vương phi gì gì đâu....” nàng nhìn Hàn Phong thì rất thuận mắt, xoa xoa đầu Nam Cung Phuong cười nói. Hàn Phong cung kính không bằng tuân mệnh, sau đó gọi một tiếng bá mẫu. Rồi 4 người bắt đầu đi vào trong phòng khách mà ngồi xuống, Nam Cung Phuong ngồi một bên mẫu thân nàng mà cười nói, Nam Cung Mạt ngồi ở ghế chính chủ còn Hàn Phong thì ngồi im một chỗ, thuộc hạ đứng đằng sau.

“Chắc đây là lần đầu tiên cậu tới Hải Ngạc đế đô đúng không?”

“Vâng ạ!!”

“Vậy ngày mai tiểu Phuong sẽ dẫn cậu đi tham quan!”

“Vậy thì cháu xin đa tạ Nam thúc, bá mẫu!” Hàn Phong nhìn về Nam Cung Phuong mà cười khiến cho nàng cũng cười theo....

“Thiếu gia, bà ta bị thương khá nặng đó....” giọng của tiểu Bạch hiện lên trong đầu Hàn Phong.

“Ý ngươi là sao?”

“Đỡ lấy một chương của người nào đó, bây giờ chỉ nhờ đan dược cầm cự, sợ là không sống bao lâu...”

“Đương nhiên là ta biết...nhưng chủ nhà chưa mở miệng, ngươi mở miệng vậy chẳng khác nào biết bí mật của người ta chứ, nói những cái không nên nói...”

“Cái này do thiếu gia à...ta không biết đâu!” tiểu Bạch cười nói một cái rồi liền im bặt, tiếp tục nhắm mắt mà ngủ trong giới chỉ. Hàn Phong thì nhìn mẫu thân của Nam Cung Phuong vài cái rồi thờ dài, sau đó cũng lên tiếng....

“Nam thúc, bá mẫu...thứ cho ta nếu ta lỡ lời nhưng bá mẫu bị thương rất nặng đúng không?”

Lời vừa dứt thì Nam Cung Phuong ngạc nhiên không tin mà nhìn về mẫu thân nàng, mẫu thân Nam Cung Phuong thì giật mình nhìn về Nam Cung Mạt. Còn Nam Cung Mạt thì về mặt không tin mà nhìn về Hàn Phong, bởi vì vết thương của phu nhân hắc, đó là chuyện tối mật. Bởi vì ai ai cũng tưởng rằng nàng chỉ có cơ thể yếu đuối thôi...

“Ngươi làm sao mà biết?”

“Thật ra ta là một luyện dược sư cho nên mới có thể thấy được tình trạng của bá mẫu khác với người có cơ thể bình thường. Nếu cháu đoàn không làm cơ thể của bá mẫu bị người khác đánh trọng thương....”

“Mẫu thân, a Phong không bao giờ nói dối với ta đâu...có thật không, mẫu thân là đang bị thương rất nặng à....”

“Ừ....” mẫu thân Nam Cung Phuong nhìn nàng mà hiền dịu gật đầu, nàng xoa xoa đầu Nam Cung Phuong, thờ dài và mở miệng...

“Khoảng mười năm trước, vào một lần sinh nhật của Phương nhi, lúc đó có tổng cộng mười thân ảnh áo đen tập kích Nam Cung phủ. Ta vì đỡ cho nàng một chưởng mà bị đánh cho trọng thương, thực lực lùi lại và không thể tiến. Hơn nữa lại có nhiều chịu chứng khác nhau dẫn đến cơ thể trầm trọng suy nhược.....”

“Chưởng lực nó không biết bá mẩu có thể diễn tả không?”

“Để ta...lúc đó ta giao chiến với hấn, nhưng trong một phút bất cẩn bị hấn đánh một đòn về Phương nhi, cũng là chuyện đó xảy ra...chưởng lực đó khi phát ra trên tay hấn hiện ra một màu đỏ, khi phát ra thì có một bàn tay đỏ như máu đánh về Phương nhi....”

“Bàn tay đỏ như máu.....Bá mẩu ta muốn biết có phải từ đó về sau cứ mỗi buổi giữa trưa cho tới khi mặt trời xuống sẽ thấy cơ thể cực kỳ nóng, giống như lửa thiêu, dùng bao nhiêu nước lạnh cũng không khỏi...”

“Đúng là như thế....”

“Cái này.....” Hàn Phong mơ hồ đã suy đáng được môn bí kỹ gì nhưng hấn cần chắc thêm một điều nữa...

“Nam thúc, không biết lúc đó trên người bá mẩu in bao nhiêu ngón tay?”

“Hình như chỉ có ba dấu ngón tay trên lưng của bá mẩu người.....người biết môn bí kỹ này....”

“Chỉ có ba dấu à...tốt, vậy thì có thể chữa.....” Hàn Phong thờ dãi, Nam Cung Phương một bên chạy lại mà dùng đưa cánh tay hấn...

“a Phong, huynh có thể chữa hết cho mẩu thân ta không?”

“Cứ tin tưởng ta...” Hàn Phong vỗ vỗ tay nàng, sau đó sắc mặt nghiêm trọng mà nhìn về Nam Cung Mạt, rồi quay qua nhìn Nam Cung Mạt mà nói...

“Chưởng lực này là một loại bí kỹ chuyên dụng của một tông giáo ở Khã Hãn đế quốc, nó có tên là Ngũ Sa Chưởng. Loại bí kỹ này chỉ là Hạ phẩm tuy nhiên không phải vì nó yếu mà tại vì cách tu luyện của nó cực kỳ gian nan và khó khăn. Môn bí kỹ này không đòi hỏi là người luyện phải có Thiên Hồn nhất định, chỉ cần có Hồn Lực là có thể tu luyện.”

“Ngũ Sa Chưởng có tổng cộng năm tầng, tầng 1 và 2 tương đương hạ giai, 3 tương đương trung giai, 4 là thượng giai bí kỹ, và tầng cuối cùng là thánh giai bí kỹ. Luyện môn bí kỹ này thì người luyện phải hàng ngày ngâm mình trong máu ít nhất là ba tiếng một ngày, hơn nữa phải dưới ánh mặt trời chói chang. Sau đó là dùng bàn tay mình đánh vào cát ở sa mạc Tột Độ ở Khã Hãn đế quốc, lên tới hơn trăm độ nhiệt. Và mỗi tầng ít nhất 3 năm, và khi lên thì thời gian tăng thêm gấp đôi...”

“Tuy nhiên cái khắc chế là khi luyện môn bí kỹ này, trước khi luyện thành tầng thứ năm thì người luyện không thể luyện bất cứ thứ gì khác, không thì sẽ phải làm lại từ đầu. Chưởng lực từ Ngũ Sa Chưởng mang một luồng chí dương cực nóng, khi một người bị dính thì sẽ bị luồng khí dương mạnh mẽ này thiêu đốt từ ngoài vào trong, cho tới khi tro cũng không còn. Khi chưởng lực đạt tới tầng bốn hay năm, một khi bị dính thì cả cơ thể sẽ cảm thấy cực nóng, có khi bị thiêu đốt ngay lập tức....”

“Bá mẩu bị thương, tên đánh ra chưởng nó chỉ mới tầng 3 cho nên vẫn có thể chữa trị, nhưng thời gian sẽ rất lâu, bởi vì khoảng cách cũng đã hơn mười năm “

“Không sao...không sao, thời gian bao lâu cũng được...tiểu Phong, cháu nói xem làm thế nào để chữa trị?” Hàn Phong lấy từ trong giới chỉ của mình ra một lọ đan dược, cái bình này được bao bọc trong một cái hộp trong suốt, khi mở ra lập tức một luồng hàn nhiệt nhanh chóng tỏa ra, cái bàn tiếp xúc gần nhất lập tức bị đóng băng...

“Cách chữa trị duy nhất với môn độc kỹ này thì phải dùng hàn băng để điều hòa dương và âm trong cơ thể bá mẩu. Viên đan dược này là lục phẩm Hàn Tú m Đan, là một viên đan dược dùng những vật chí âm và lạnh nhất để luyện thành trong môi trường băng giá. Đầu tiên là phải chữa trị lúc 12 giờ đêm, bởi lúc này là khoảng thời gian mà âm dương gần nhau nhất, ngày đêm bắt đầu chuyển.....nuốt viên đan dược này vào và trong lúc ngâm mình trong một thùng nước lạnh, tiếp tục người bên ngoài liên tục đổ nước sôi vào....và cứ như thế trong mười phút thì toàn bộ hậu quả của Ngũ Sa Chưởng hoàn toàn bị giải quyết....”

“Cái gì....là lục phẩm đan dược à...”

“Vâng....”

“Quá quý giá....cái này ta nghĩ rằng cháu có thể bán được cả một gia tài của một quốc gia đó...” Nam Cung Mạt đương nhiên biết lục phẩm đan dược là một viên thánh dược ở Nhân tộc, đừng nói là thấy người qua còn chưa bao giờ, cả đời hấn chỉ thấy qua một lần là lúc Hoàng Tộc nhận được một viên từ một vị thần bí áo đen....

“À không sao...chỉ cần Phương nhi vui là được!” Hàn Phong cười mà nói...

“Vội lại có câu ‘Vi Mỹ Nhân Không Cần Giang Sơn’, chỉ là một viên lục phẩm thôi, cháu không quan tâm đâu!” Nam Cung Phương nghe Hàn Phong nói thế thì một bên cực kỳ vui vẻ, nàng biết người thanh niên trước mặt này chính là người mà nàng muốn trọn đời một bên. Nam Cung Mạt và vợ hấn hai người nhìn nhau, một lát sau Nam Cung Mạt cười lên thật to, hôm nay là ngày mà hấn vui nhất, đã lâu rồi hấn chưa từng cười từ ngày nương tử hấn bị trọng thương và gãy vỡ hàng ngày....

“Hay...hay, Phương nhỉ quả nhiên tìm được một tình lữ tốt..hay cho câu ‘Vĩ Mỹ Nhân Không Cần Giang Sơn’!!!!”

“Được....ta nhận người con rể người...”

“Vậy thì làm phiền Nam thúc chuẩn bị mọi thứ cần thiết...”

“Được.....!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Giải hỏa khí và đi dạo

Chương 45: Giải Hỏa Khí Và Đi Dạo

Sau một bữa ăn tối ngon lành, bốn người vừa ăn vừa cười vừa nói. Nam Cung Phương mẫu thân dẫn nàng vào trong phòng mà trò chuyện còn Hàn Phong thì bị Nam Cung Mạt lôi ra đình viện để ngồi tâm sự.

Ngắm trăng mà thưởng thức rượu ngon, ai ai mà chẳng thích thú, Nam Cung Mạt nhìn lên mà nói..

“Đã hơn mười năm, ta không ngừng tìm người có thể chữa trị cho nàng ấy mà quên mất đi cảm giác của nữ nhi....ta thật thất bại khi làm phụ thân...”

“Nam thúc nói quá rồi, Phương nhi không hề chắc ngại....cô nhóc ngốc ấy vẫn luôn muốn Nam thúc công nhận nàng....”

“Haah....cả đời ta chính chiến vô số, giết bao nhiêu hoạn quan hay tướng lĩnh, đắc tội với không ít người....Nhưng, để ta biết là người nào dám ám toán thì đừng trách ta vô tình...” Nam Cung Mạt mặt mày dữ tợn, sau đó uống ực vào hết lỵ.

“Thật ra môn bí kỹ này đến từ Khả Hãn đế quốc, Nam thúc có thể cho người đi tới đó mà điều tra...”

“Ta đã cho người đi điều tra rồi, sẽ có tin tức sớm thôi!!”

“Vậy thì tốt rồi, giờ chúng ta chỉ cần ngồi chơi xơi nước thôi!!”

“tiểu Phong, ta muốn hỏi cậu là Cậu Là Ai?” Nam Cung Mạt hỏi một câu để Hàn Phong đang bùng ly rượu lên ngừng lại một chút rồi tiếp tục uống.

“Lục phẩm đan dược....đừng nói là ta, sợ rằng không có quá mười người có thể lấy một viên đan dược quý còn hơn bản thân tính mạng đem ra chỉ đổi lấy nụ cười của mỹ nhân....”

“Haha Nam thúc nghĩ nhiều rồi...không phải cháu đã giới thiệu rồi, cháu là một người vì mỹ nhân mà không cần giang sơn!!”

“Ta chỉ có một đứa nữ nhi này...ta nợ nó rất nhiều....”

“Cháu sẽ thay Nam thúc bù lại cho cô ấy....nhưng đó là sau này, bây giờ Phương nhi vẫn là con gái của vương gia mà....” Hàn Phong cười một cái nhìn Nam Cung Mạt mà cười nói rồi thời gian cũng trôi qua rất nhanh, ở ngoài sân lúc này đã tập trung rất nhiều người, Nam Cung Phương mẫu thân đang ngâm mình trong một thùng nước lạnh. Bên cạnh có Nam Cung Mạt, Nam Cung Phương và Hàn Phong, còn có hơn cả chục tên lính và người, và cạnh đó là hàng chục cái lu nước đang đun.

“Bá mẫu phải cố chịu đựng, chỉ cần mười phút trôi qua thì toàn bộ độc hạ trong cơ thể sẽ biến mất...”

“Mẫu thân, người phải cố gắng lên...”

“Được...ta sẽ cố hết sức mình!!”

“Được rồi, bá mẫu cứ mặc quần áo mà bước vào trong thùng nước đi...” mẫu thân Nam Cung Phương nghe Hàn Phong nói thì gật đầu, rồi bước vào trong thùng nước. Lúc này mặt trăng đã lên cao đỉnh điểm chiếu rọi cả sân sau, Hàn Phong mở ra cái hộp và đổ ra một viên đan dược có màu trắng xanh lam, như một cục băng tròn. Hàn Phong đưa nó cho mẫu thân Nam Cung Phương và nàng nhận lấy, sau đó nuốt vào.

Vừa nuốt viên đan dược vào, lập tức thùng nước bắt đầu có hiện tượng đóng băng, ngay cả thùng nước cũng thế....

“Đổ nước sôi vào nhanh lên!!”

“Làm theo mau lên!!”

Lập tức hàng chục xô nước nóng nhanh chóng được đổ vào thùng nước nhưng không hề có dấu hiệu băng tan chút nào, mà ngược lại tốc độ đóng băng vẫn như cũ, chỉ chậm lại một chút. Nam Cung Mạt nóng lòng, lập tức cầm lên một cái xô mà phụ giúp, Nam Cung Phuong cũng bắt đầu làm theo.

Hàn Phong lấy ra ba cây châm, đâm lên đầu và hai bên bả vai của mẫu thân Nam Cung Phuong để hỏa khí từ ba cây kim này bốc hơi ra ngoài. Nước sôi vẫn tiếp tục được đổ vào trong thùng nước liên tục, hơi nước bốc lên càng nhiều, giống như là một hồ nước nóng. Nhìn thấy băng đang chậm chậm tan đi, Hàn Phong liền la lên...

“Đủ rồi, nước sôi đã đủ!!”

Lúc này sắc mặt tái nhợt của mẫu thân Nam Cung Phuong đã có dấu hiệu hồng hào lên, da vẻ nhăn nheo cũng đã trở lại bình thường...

“Đem bá mẫu chuyển qua thùng nước số 2 và tắm rửa sạch sẽ... Nam thúc, chúng ta ra ngoài ngồi chờ một chút!!”

“Được!!”

Nam Cung Mạt ngồi ở ngoài phòng khách mà hai tay nắm chặt lại, hắn bây giờ rất lo lắng cho nương tử của mình.

“Nam thúc an tâm, nội thương đã được trị hết...bây giờ bá mẫu chỉ cần tĩnh dưỡng và dùng thuốc với bồi bổ, 1 tuần sau sẽ nhanh chóng khỏe lên thôi!!”

“Vậy thì tốt rồi...” nghe Hàn Phong nói xong thì hắn cũng thở dài ra, nói thật mười năm nay không ngày nào mà hắn không đau đớn vì nương tử của mình. Bên ngoài Nam Cung Phuong cùng mẫu thân nàng bước vào, Nam Cung Mạt nhanh chóng đứng dậy mà chạy lại, ôm chặt nàng mà hỏi...

“Cảm thấy thế nào rồi?”

“Rất tốt...cảm thấy rất tốt...”

“Tốt...tốt...tốt rồi.....” Nam Cung Mạt mắt ướt mà ôm thêm chặt phần nào, hai người đứng đó ôm nhau cũng hơn mười phút mới buông ra. Sau đó hắn quay qua mà nhìn Hàn Phong, cúi người xuống mà nói...

“Ta cảm ơn cậu rất nhiều!!”

“Vương gia không cần khách khí!!”

“Được rồi, cũng đã khuya...chúng ta mau nghỉ ngơi thôi!!”

“Được!!”

Hàn Phong được Nam Cung Phuong dẫn tới một căn phòng đã được chuẩn bị sẵn, trước khi nàng rời đi Hàn Phong liền kéo nàng vô, trao cho một nụ hôn cực kì lâu, sau đó hắn cười nói.....

“Coi như là thù lao!!” sau đó đi vào phòng, Nam Cung Phuong mặt đỏ chót đi trở về phòng của mình mà chui mình vào mềm. Quay về phòng mà Hàn Phong ngồi xếp bằng lên giường, hắn cảm thấy được mình có thể đột phá lên thêm một tinh.

Một buổi tối trôi qua nhanh chóng, khi mặt trời lộ ra một tia sáng vào trong phòng, Hàn Phong liền mở mắt ra, cười thoải mái...

“Tuyệt, đột phá lên Thiên Quân Tứ Tinh!”

“Buồn ngủ quá...đi ngủ thôi!!!” Hàn Phong ngáp một cái liền ngã xuống giường, hắn vừa nhắm mắt chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì cửa phòng mở ra. Một thân hình nhảy thẳng lên giường Hàn Phong khiến hắn bật dậy...

“a Phong, mau dậy!!”

“Huynh buồn ngủ lắm...cho ta ngủ một chút đi!!”

“Trời sáng rồi.....mau dậy ta dẫn huynh ra ngoài tham quan...”

“3 tiếng...3 tiếng sau ta đi với muội!!”

“1 tiếng!!”

“2 tiếng...giá chót, không thì ta không đi nữa đâu!!”

“Được...vậy 2 tiếng sau ta vô đánh thức huynh...”

.....

.....

“Thiệt mọi luôn...chưa đủ 2 tiếng mà....”

“Đã gần trưa rồi, huynh không dậy thì sao mà đi dạo phố...” Nam Cung Phương mặt mày tức giận nhìn Hàn Phong đang ngáp lên ngáp xuống. Nam Cung Phương cũng kêu để Hàn Phong ngủ thêm, bởi tối qua hẳn cảm nhận được có người đang đột phá, sáng mới biết người đó là Hàn Phong nên mới cố ý kêu để cho Hàn Phong ngủ thêm một tí.

Nhưng Nam Cung Phương không nghe mà quyết lời Hàn Phong ra nên hẳn bây giờ khá thèm ngủ, nhưng vì chiều lòng người đẹp nên hẳn cố tỉnh táo. Nhưng Hàn Phong phải công nhận, Hải Ngạc để đồ đúng là thủ đồ lớn như Phong Nhất để đồ, người người đi mà không ngớt, hàng quán tấp nập....

“Chúng ta phải ăn cho đủ...mọi nhớ mấy món ở đây lắm...”

Nam Cung Phương kéo Hàn Phong đi từng gian hàng mà mua và ăn tại chỗ, xong lại qua gian hàng khác, cứ như thế hơn chục gian hàng đều bị hai người ném thứ qua. Sau đó là những tiệm quần áo, trang sức, tiệm dược liệu.....cứ thế buổi sáng và tối gần chiều thì hai người mới đi dạo gần hết, sau đó kiếm một quán bên lề đường mà ngồi xuống uống trà ăn bánh....

“Chỗ này bánh rất là ngon, dẻo và mềm...hơn nữa rất thơm...”

“Không ngờ đường đường là quận chúa mà ngồi ở lề đường mà ăn, không ai tin nha...”

“Có sao đâu....ngon là ăn thôi, chả quan tâm!”

“Hai vị công tử, tiểu thư....không biết muốn dùng gì?”

“À cho ta một đĩa bánh bột với một bình trà...mọi muốn gì nữa không?”

“Nhiều đó đủ rồi...à mà bà lão thường bán ở quán nào đâu, sao ta không thấy?”

“À đó là mẫu thân của ta, hôm nay người thấy khó chịu nên ta thay ra đây bán...hai vị chờ chút, bánh sẽ lên ngay!!”

Nam Cung Phương gật đầu cảm ơn rồi quay qua mà trò chuyện với Hàn Phong, một hồi sau thì bánh và trà cũng được bưng lên. Hàn Phong rót trà cho hai người, rồi cùng thưởng thức bánh. Quả nhiên như lời Nam Cung Phương nói, mềm dẻo và thơm, Hàn Phong cũng ăn thêm vài cái....

“Thế nào?”

“Ngon!!”

“hìi huynh thích là được....môt ta sẽ làm cho huynh mỗi ngày!!”

“Được à nha...có lộc ăn mỗi ngày” Hàn Phong nhìn nàng cười nói.

“Àm.....đùng.....” Hàn Phong nghe thấy tiếng đổ vỡ liền ngược đầu lên mà nhìn, thì thấy một đám đại hán vừa ném một tên trung niên óm đỏi, làm vỡ nát cái bàn có vài vị khách. Bọn họ thấy liền chạy mất, cũng không để lại tiền ăn, vị cô nương kia nhìn thấy thế thì mắt nhắm lại, tức giận mà nói....

“Các người đang làm gì thế hả?”

“Đương nhiên là đòi nợ tiểu cô nương, phụ thân của người thiếu nợ bọn ta đã hơn một tháng, chừng nào trả đây?”

“Ta không có phụ thân, nợ của hắn ta làm gì lại quan tâm?”

“Vậy à....tụi bây, đánh chết lão già chết tiệt đó...” tên trung niên lúc này nghe xong thì mặt xanh lại, hẳn nhanh chóng bò lại dưới chân cô gái đó mà ôm chặt lấy, mặt mũi khóc lóc ra vẻ đáng thương...

“Đùng mà à Ly...ta xin con, chỉ lần cuối này thôi....một lần cuối thôi...ta xin thề luôn sẽ không đánh bạc nữa đâu!!”

“Lần cuối...lần cuối, ông hứa bao nhiêu lần rồi, lần cuối mà ông hứa là hai năm trước rồi, tới giờ ông vẫn hứa....ông mau cút đi, chúng tôi không hề liên quan gì tới ông nữa....” lão già vẫn khóc lóc dưới chân cô gái đó, còn cô ta thì đang cực kỳ tức giận.

“Đùng mà...đùng mà...ta xin thề luôn đây là lần cuối cùng, sẽ không bao giờ có lần tiếp theo nữa đâu. Ta sẽ về nhà chăm chỉ làm việc để bù đắp lại cho con và mẫu thân....ta xin con đây, nếu con không trả thì ta sẽ bị đánh chết mất....”

“Lần này là bao nhiêu....”

“Ít thôi...ít thôi, chỉ có hai mươi vạn lượng à....”

“Cái gì....nhiều đó là ít....ông có biết đó là phải làm bao nhiêu năm không hả...ông biến đi, tôi không quan tâm nữa....ông có bao giờ quan tâm tới gia đình, ngoài bài bạc rượu chè....” cô gái tức giận mà nước mắt đã rơi, nhưng vẫn cố gắng không cho nhụt chí.

“Nè..nè...hai cha con cô muốn tâm sự thì đi chỗ khác, bây giờ là hai mươi vạn lượng, người nào chả ta không quan tâm....ta chỉ muốn tiền bây giờ...nếu

không thì các người chết với bang Tam Hùng!!”

“Bang Tam Hùng là gì?”

“Đó là một trong ba bang phái lớn nhất ở Hải Ngạc đế đô, ngoài Tam Hùng còn có Nhất Xà và Nhị Ưng, bọn họ là thế lực đại diện cho tam đại gia tộc của Lạc Nhật đế quốc. Bang Tam Hùng là do Bách Nhật không chế đó....”

“À là hần à.....”

“Còn Nhất Xà là Ngạc gia, Nhị Ưng là Lục gia.....”

“Huynh không giúp họ à.....”

“Không, giúp một đầu thế giúp hết, nói chung không phải việc của mình thì đừng quan tâm nhiều, ta không có thời gian...”

“Nghe huynh!!” Nam Cung Phương cũng rất muốn ra tay giúp đỡ, hai mươi vạn đối với nàng chỉ là con số nhỏ, nhưng Hàn Phong đã lên tiếng thì nàng liền nghe, không nghe lời ai ngoài nam nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hần là nam nhân của ta

Hai người vẫn ngồi ăn bánh uống trà thoải mái, bên kia thì kịch vẫn còn tiếp diễn với người cha đang ngồi đáng thương, một lần nữa trả dứt nợ, nhưng có thay đổi được không thì chả ai biết, ai quan tâm.

“Giờ sao...hai người trả bằng cách gì.....”

“Ta không có tiền...mấy người muốn làm gì lão thì làm...”

“Được....lời hần ra mà đánh cho chết...” tên đầu trọc biết hôm nay mình sẽ không lấy được tiền từ cô nhóc này, dù sao hần cũng biết cái tính cứng rắn của nàng, cho nên hần ra lệnh cho đám thuộc hạ làm thịt ông già này. Thật ra lúc đầu hần cũng tính không cho tên này mượn nhưng hần hứa hẹn và năn nỉ quá mức nên đành cho vay mượn...bây giờ tuyệt, bị cấp trên la cho một trận nên hần bây giờ rất tức.....

“Đừng mà....đừng mà.....a Ly, làm ơn đi con gái....ta xin hứa mà....”

“Đi theo chúng ta mau lão già...con gái người không có tiền trả đâu!!”

Lúc này tên đầu trọc bức tức, hơn nữa bị tiếng nói to thì thầm to nhỏ của đám người đứng xem, hần tức giận mà quay qua hét lên, tính đuổi hết đám người nhiều chuyện đi. Nhưng khi lướt qua bàn mà Hàn Phong và Nam Cung Phương đang ngồi, bỗng nhiên hần nhìn Nam Cung Phương mà giật mình, nhận ra là người nào liền quay qua đám thủ hạ kêu bọn họ dừng tay, hít ra thở vào vài cái, đi tới trước mặt Nam Cung Phương mà cung kính chào....

“Chào Quận Chúa....ngài hôm nay có nhã hứng ra uống trà...sao không thông báo cho ta....”

“Tiểu đầu trọc, người lên chức đội trưởng nên giờ uy phong quá rồi.....”

“Quận chúa, người đừng có đùa....không có người đề cử với Bách lão đại thì ta làm gì có cơ hội này....” lúc này cuộc đối thoại của hai người đều thu hút ánh mắt của rất nhiều người, trăm con mắt nhìn qua bên này....

“Ê ê...người đó.....có phải là....”

“Đúng rồi, là Nam quận chúa....”

“Trời ơi...nữ thần trong lòng của ta.....”

“Là con gái của Nam vương gia kia.....”

Lúc này cô gái a Ly cũng ngạc nhiên nhìn qua hướng Nam Cung Phương, sau đó nhìn về Hàn Phong mà nàng đang tựa vào.....

“Người nam nhân kia là ai thế....”

“Hần dám ngồi với nữ thần của ta....”

“Ngươi bị ngốc à...ngươi biết quận chúa cao ngạo sao lại chịu ngồi chung với nam nhân bao giờ...”

“Đúng ha...người đó chắc chỉ là người thân hay bạn bè thôi....”

Lúc này tên được gọi là tiểu đầu trọc nhìn qua Hàn Phong, hắn bị gọi thế cũng quen rồi, hơn nữa lại rất thích cái tên này. Ngoài ra người đặt là tiểu ma nữ Nam Cung Phụng này, ngay cả lão đại cũng phải sợ cô nàng này lắm phần...

“Quận chúa...đây là....”

“Thế nào...có ý đồ...”

“Không...không, người của quận chúa...cho ta mười cái gan cũng không dám...”

“Ngươi dám...Hắn Là Nam Nhân Của Ta Đó...mười cái đầu không...phụ thân ta cũng đồng ý hắn rồi đó...” Nam Cung Phụng hai mắt tròn lên mà nhìn, tên đầu trọc nghe xong thì giật mình, thầm vuốt trán mồ hôi, hèn là mình chưa có làm gì quá. Nam nhân mà được cả tiểu ma nữ và đại ác quỷ Nam vương gia vừa ý và hài lòng, thì cả đế đô này không ai dám đụng vào người đó cả, bởi Nam Cung Mạt cực kỳ bao che à. Hắn lúc này mới cảm ơn trời đất cho hắn một đường khác, không phải đi vào con đường tử thần...

“Thiếu gia....”

“Hắn là bằng hữu thân thiết của lão đại các ngươi đó...”

“Bạn thân....chẳng lẽ...ngài là Hàn Phong...”

“Ngươi biết ta...” Hàn Phong thắc mắc nhìn về tên đầu trọc nhận biết mình này...

“Bách lão đại luôn luôn nhắc nhở chúng ta không được đắc tội với người này, hơn nữa khi nghe Hàn thiếu đi vào đế đô thì cực kỳ vui mừng, muốn mời ngài vài ly...”

“Tên quỷ tử đó...được rồi, nếu gặp hắn thì nói rằng có thể qua Nam phủ mà gặp ta, ta tạm thời ở đó...”

“Hàn thiếu an tâm, ta sẽ tận tay chuyển lời...với lại nếu có chuyện gì thì ngài cứ để ta lo, kinh thành mấy tên lâu la ta sẽ dọn cho Hàn thiếu...”

“Vậy thì nhờ ngươi!!”

“Nếu không còn gì ta xin lui làm việc...”

“Ừ...cút đi, cho ta không gian với a Phong...” một bên Nam Cung Phụng nhìn hắn mà hừ hừ nói, tên đầu trọc liền chạy mất, biết lúc này tiểu ma nữ đang khó chịu, tốt nhất tránh xa, không thì thảm. Những người khác lúc này nghe thân phận của Hàn Phong còn tưởng là mình chưa tỉnh ngủ, nếu thật sự tỉnh rồi thì cái này là một tin tức động trời....

“CÁI GÌ.....”

“Quận chúa chấp nhận một người nam nhân...”

“Hơn nữa Nam vương gia cũng chấp nhận!!”

“Cái này...tuyệt đối là tin tức lớn.....”

“Lão già, bây giờ có chịu trả tiền không.....không thì mai nằm trong quan tài đi...” lão trung niên ốm yếu nghe thấy thì không biết nói sao. Nhìn lên con gái của mình thì chỉ thấy nó tức giận và không hề quan tâm.....

“Không trả....đánh cho ta....để coi lão có trả không...”

“Bụp...bụp...bụp.....bình.....”

Bốn tên thuộc hạ lập tức đèn lão trung niên đó ra mà đánh liên tục, người đứng nhìn thì chỉ biết đứng yên không ai ra ngăn cản. Cô gái đó một bên thì vẫn chỉ cúi đầu bởi vì nàng đã hết hi vọng từ phụ thân mình rồi...

“Huynh tính không giúp họ thiệt à...tội nghiệp quá.....”

“Muội trả cho hắn lần này 20 vạn, lần sau lại tăng lên...những người như thế sẽ không bao giờ thay đổi đâu...”

“Tất cả dừng tay lại cho ta!!!” lúc này từ bên trong đám đông đi ra một thanh niên cao ráo, hông ngang kiếm, đầu một cái băng vải, mặt mũi tràn đầy sát khí, thân mặc một bộ đồ màu vàng kim có một hoa văn hình tròn, ở giữa là một ngôi sao bằng kim quang...

“Tiểu tử, ngươi tốt nhất đừng có mà phá hỏng chuyện của ngươi khác.....”

“Im miệng cho ta.thế nào, Kim Quang Các cũng muốn xen vào chuyện của Tam Hùng Bang à...” tên đầu trọc nhìn tên đệ tử hết lên, sau đó quay qua mà trừng mắt nhìn tên thanh niên đó.

“Trời...là người của Kim Quang Các kia...”

“Thật ư...đây là lần thứ ba ta thấy được người của Kim Quang Các đó...”

“Nghe nói bọn họ cực kỳ thần bí phải không.....”

Hàn Phong nghe thấy tên Kim Quang Các liền giật mình bởi những người này luôn luôn tự cao, sao hôm nay lại tốt bụng giúp đỡ người khác nhỉ. Còn về Kim Quang Các là một tông phái như các học viện và môn phái khác, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa nghe nói những đệ tử của bọn họ đều sở hữu Tự Nhiên Thiên Hồn. Nhưng bọn họ cũng thu nhận những đệ tử có Vật Chất Thiên Hồn nhưng địa vị so với Tự Nhiên Thiên Hồn sẽ thấp hơn rất nhiều

Ngũ Viện, Tứ Tông, Tam Triều, Nhị Các, Nhất Trang, những thế lực nắm giữ quyền lực và thực lực mạnh mẽ nhất Nhân tộc, với sự phân bố và các vị trí chiến lược khác nhau để bảo vệ Nhân tộc và đại lục Bắc Bình.

“Đây là 20 vạn....chủ nhân của ta đồng ý trả dùm cho người đàn ông này...” tên hộ vệ hừ một cái rồi lấy từ trong ngực ra 20 vạn, ném về tên đầu trọc. Hắn cầm và đếm, thấy đủ liền gật đầu rồi quay qua mà rời đi. Lão trung niên tuy được tha nhưng cũng bị đánh khá nặng, mặt mũi bầm tím, nhưng cũng ráng nén đau nhìn lên thanh niên mà khóc lóc đáng thương....

“Cảm ơn vị công tử này rất nhiều...”

“Không cần cảm ơn...chủ nhân của ta không thích ồn ào thôi...giờ thì biến đi...”

“Vâng...ta biến,...ta biến...” bị đôi mắt đầy sát khí nhìn mình thì lập tức ngoan ngoãn mà biến mất, rồi cả khu phố trở về yên tĩnh bình thường. Hàn Phong trả tiền rồi đứng dậy, kéo Nam Cung Phương rời đi. Hai người đi dạo một chút nữa rồi trở về phủ vương gia, khi về tới nơi thì nghe mẫu thân mình nói phụ thân đang tiếp khách, dặn dò khi nàng về thì kêu Nam Cung Phương ra ngoài chào hỏi một cái, nhớ phải dắt Hàn Phong đi theo.

Nam Cung Phương gật đầu, chỉnh sửa y phục một chút rồi dắt tay Hàn Phong ra ngoài phòng khách. Nam Cung Mạt khi thấy hai người đi vào thì cười mà kêu ngồi xuống, nhìn Hàn Phong thì cực kỳ quý mến. Hàn Phong lúc đi vào nhìn thấy một thanh niên đang ngồi cười nói với Nam Cung Mạt cũng quay đầu qua nhưng khi thấy hắn đang nắm tay Nam Cung Phương thì mặt trầm xuống.

Người này mặt mày sáng sủa, đôi mắt trong xanh giống như không đục một chút tạp chất nào, tướng mạo có thể nói rằng là một nam tử nhưng không mềm yếu, bảo đảm là đối tượng của hàng trăm cô gái. Phía sau hắn là hai lão già, khí tức mạnh mẽ, Hàn Phong thấy tên thanh niên sắc mặt không tốt nhìn về mình thì lắc đầu, sau đó ôm Nam Cung Phương mà đề nàng ngồi một bên. Nam Cung Mạt thì nhìn Hàn Phong động tác thì cười lắc đầu, nhưng nói thẳng hắn vừa ý Hàn Phong gấp trăm lần những người khác, tiền đồ vô hạn....đó là vị vua không ngại can có.

“Phương nhi, con còn nhớ đây là ai không?”

Nam Cung Phương nhìn về tên thanh niên mà không hề có chút ấn tượng, nàng lắc đầu vài cái ý nói rằng mình không nhớ...

“Đây là nhị hoàng tử, anh họ của con đó...hai đứa chơi thân với nhau lúc nhỏ rất nhiều!!” người này chính là con trai thứ hai của hoàng đế Lạc Nhật, Lạc Ngao.

“À...thăm kiến nhị hoàng tử!!” Hàn Phong và Nam Cung Phương chấp tay lại mà chào.

“Phương nhi, ngươi không cần đa lễ đâu....từ này cứ cười nói bình thường với ta là được rồi...”

“Nhị hoàng tử, mời ngài gọi ta là biểu muội, đừng gọi Phương nhi....chúng ta không thân tới đó đâu...” Nam Cung Phương một bên nhìn Hàn Phong không nói gì, chỉ uống trà thì cười rồi nhìn tên nhị hoàng tử mà nói. Lạc Ngao nghe Nam Cung Phương nói thì sắc mặt không tốt lắm, hơi có xấu hổ nhưng liền cười nói bình thường trở lại...

“À...biểu muội đừng trách, ta hơi có chút mừng rỡ khi gặp lại muội!!”

“Haha Phương nhi, con đừng trách nhị hoàng tử...dù sao hai đứa cứ như hình với bóng giống như bây giờ con với a Phong đó...” Nam Cung Mạt một bên một bộ mặt ngây thơ mà lên tiếng, Nam Cung Phương nhìn phụ thân nàng đưa lên ngón cái mà cảm ơn. Lạc Ngao nghe xong thì làm gì không hiểu, hắn nghĩ lạc một chút tưởng rằng Nam Cung Mạt đang giúp đỡ mình, hắn quay qua nhìn Hàn Phong với ánh mắt lạnh lùng, Hàn Phong cười nhún vai một cái rồi tiếp tục uống trà mà không để ý. Lạc Ngao khó chịu khi nhìn thấy người con gái của hắn nói chuyện thân thiết với người đàn ông khác, hắn quyết định ‘Tiên Hạ Thủ Vi Cường’.....

“Nam thúc, lần này ta đến đây là để cầu hôn!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Cầu hôn phong ba

“Nam thúc, lần này ta đến đây là để cầu hôn, hi vọng thúc có thể gả biểu muội cho ta...ta xin thề sẽ chăm sóc biểu muội, không để muội ấy bị bất cứ cái gì ủy khuất, hơn nữa ta sẽ dành cho muội ấy những thứ tốt nhất trên đời này....”

Nam Cung Mạt nghe xong thì không có gì làm lạ, dù sao hắn cũng là một vương gia, nhìn một cái mà biết mục đích đến đây của Lạc Ngao. Nam Cung Phuong thì giật mình, lo lắng quay qua nhìn phụ thân nàng, sợ hắn đồng ý. Nhưng Nam Cung Mạt ánh mắt “Cử An Tâm” mới khiến nàng thờ phào ra, còn Hàn Phong thì vẫn tiếp tục uống trà, giống như việc này không phải của mình, quan tâm chỉ cho một.

“Biểu muội, từ lúc mới gặp ta đã thâm yêu muội lâu rồi, ngày đêm vẫn cố gắng trở thành một nam nhân hoàn hảo nhất để có thể xứng với muội. Lúc nhỏ muội như một muội muội của ta nhưng ta đã thề đời này kiếp này sẽ chăm sóc cho muội.....biểu muội, làm vương phi của ta nhé....”

Lạc Ngao đi tới trước mặt Nam Cung Phuong mà hai mắt tròn ướn mà nói, giọng lên cao xuống thấp rất có nhịp điệu. Nhưng Nam Cung Phuong thì mặt mày khó chịu, cầu hôn mình trước mặt nam nhân của nàng, Nam Cung Phuong lúc này rất khó chịu.

“Xin lỗi nhị hoàng tử...nhưng ta không thể đáp ứng!!”

“Tại sao??”

“Tại vì ta không có tình cảm gì với ngài...”

“Tình cảm có thể bồi dưỡng mà...ta xin thề một đời này muội là người mà ta yêu nhất, nữ nhân duy nhất của ta...ta có thể vì nàng mà bất chấp tất cả!!” Hàn Phong một bên đang uống trà thì bị sặc, đặt ly trà xuống mà ho ho liên tục, Nam Cung Phuong không để ý mà đập đập lưng cho Hàn Phong, rồi nói...

“Nhị hoàng tử, mong ngài hiểu rõ...ta đã có nam nhân của mình rồi..huyênh ấy chính là nam nhân của ta, người ta yêu cả đời này và là người nam nhân duy nhất của ta!!” Nam Cung Phuong ôm chặt cánh tay của Hàn Phong mà nói, sau đó hôn lên má hắn một cái coi như nói rằng...không có chuyện khác đâu.

“Nam thúc...chuyện này thúc quyết định sao??”

Lạc Ngao tức giận, cực kỳ tức giận bởi vì có người dám phông tay trên của mình, hắn nhìn về Nam Cung Mạt hi vọng có thể vớt được cọng rom cứu nào.

“Nhị hoàng tử, chuyện tình yêu thì làm sao mà miễn cưỡng, ta để cho Phuong nhi tự quyết định về người mà nó yêu, mấy cái này ta không nhún tay được rồi...”. Lạc Ngao nghe xong thì tức giận, hắn nhìn về Hàn Phong mà cực kỳ tức giận, đối với hắn Nam Cung Phuong rất quan trọng, không những do vẻ đẹp của nàng, còn là vì nàng là con của Nam Cung Mạt, đế quốc đại tướng quân nắm trong tay 8 phần binh lính của Lạc Nhật, và con rể của hắn sẽ thừa hưởng chức vị và số quân này.

Chỉ cần lấy được nàng thì Nam Cung Mạt là một tấm hộ thuẫn đứng đằng sau, thế lực nào cũng phải cho mặt mũi mấy phần. Và cái quyết định chính là ngôi vị thừa kế đế quốc, chức vị thái tử. Bây giờ thế lực của nhị hoàng tử hắn so với hoàng huynh của mình rất nhỏ yếu cho nên hắn hi vọng có thể bám được lên Nam Cung Mạt, giờ đó mà vọt lên để tranh giành chức vị thái tử.

Bây giờ Nam Cung Phuong đã thích người khác như thế thì Nam Cung Mạt sẽ không bao giờ giúp đỡ hắn, như vậy chức vị thái tử đối với hắn là một chuyện xa vời, cái đó hắn không bao giờ mong muốn.

“Người...người dám dùng bữa chú gì lên người biểu muội ta...nói mau...” Lạc Ngao nhìn về Hàn Phong mắt ngaoan mà la lên, hắn uống trà hai mắt trừng lên, ý nói người cầu hôn thất bại liên quan gì đến ta.

“Nhị hoàng tử, mong ngài chú trọng lời nói....a Phong không có dùng gì lên người ta, ta yêu hắn là ta tình nguyện, bởi hắn đối với ta rất tốt....”

“Biểu muội, ta có thể đối với muội tốt gấp trăm lần, ngàn lần mà...”

“Xin lỗi, cái tốt của hắn không có ai so sánh được hết!!” một câu ‘ Vì Mỹ Nhân Không Cần Giang Sơn ‘, làm gì có người nào có thể tốt hơn. Hơn nữa nàng hiểu cái sự vô tình của đế vương, hoàng tộc....cái đó, nàng không thích chút nào.

“Biểu muội...không phải lúc nhỏ muội lúc nào cũng nói là muốn lấy ta làm phu quân sao...tại sao, tại sao giờ lại thế...”

“Lúc nhỏ là lúc nhỏ, bây giờ là bây giờ...nhị hoàng tử, ngài không phải xem lời nói của đứa bé 3-4 tuổi đâu là thật chứ...” Lạc Ngao nghe xong thì lão đảo, nếu hắn không thể lấy Nam Cung Phuong làm vợ thì tất cả kế hoạch của hắn đều sụp đổ, tức giận quá hóa điên, hắn nhìn qua bên cạnh Hàn Phong...

“Tất cả là tại người...nếu người không xuất hiện thì biểu muội sẽ là của ta...” Lạc Ngao không quan tâm gì nữa, mà trực tiếp xông lên muốn đánh Hàn Phong, còn hắn thì vẫn bình thản mà uống trà, nhìn Lạc Ngao chuẩn bị ra tay. Lúc này hai lão già đằng sau hắn lập tức xuất hiện bên cạnh mà ngăn cản lại, một ông lão nhìn Hàn Phong vẫn bình tĩnh mà uống trà, không sợ hãi gì thì lắc đầu, biết nhị hoàng tử so với hắn thua rất nhiều, tâm tính thua cả chặn đường...ông lão còn lại thì thì thầm...

“Nhị hoàng tử, đây là Nam Cung phủ, chúng ta không thể động thủ!”

“Bỏ ta ra...ta là hoàng tử của Lạc Nhật đế quốc, hần chỉ là một binh dân...ta muốn đánh hần thì người nào dám cản!!” Nam Cung Mạt nghe xong thì mắt giựt giựt liên tục, trán nổi một cục gân hai mắt tức giận nhìn Lạc Ngao mà cười lạnh nói...

“Nhị hoàng tử, để ta nói cho ngài nghe một tin tức....người trước mặt ngài chính là Hàn Phong, quán quân của cuộc tuyển chọn Ngũ Viện vừa rồi, ngoài ra hần còn được viện trưởng của Lam Hoàng học viện thu làm đệ tử chân truyền....ngài có nên xem xét một chút nào không...”

Hai lão già nghe Nam Cung Mạt nói xong thì giật mình nhìn nhau, sau đó giữ chặt lại Lạc Ngao mà kéo đi, Hàn Phong mà ai chả biết, đệ tử chân truyền đầu tiên và cuối cùng của Lam lão. Tứ Tông, Tam Triều, Nhị Các và Nhất Trang, người nào mà không biết Nhân Loại mạnh nhất Lam lão, viện trưởng của Lam Hoàng học viện chứ. Đặc tội với lão thì không ai cứu được hết, mà còn bị nhiều người khác trị tội thay....

“Nhị hoàng tử...không thể, hần là đệ tử của Lam lão.....”

“Không thể nào...Lam tiên bối thực lực mạnh nhất và vô song, ta tư chất song tuyệt thế này tiên bối còn chưa thu, làm sao lại thu một tên vô danh tiểu tốt như hần...” Hàn Phong cười cười vài cái, sau đó ngồi cười nói với Nam Cung Phương, không thèm quan tâm tới tên Lạc Ngao này. Nam Cung Mạt cũng thầm nghĩ ‘thằng con rể này tốt...ta thích...’....

“Ta thách đấu ngươi...người thắng sẽ có được biểu muội và thân phận đệ tử chân truyền của Lam lão.....”

“Hahahaha.....” Hàn Phong nghe xong thì buồn cười, cười thật to lên để Lạc Ngao mặt xanh lại...

“Ngươi cười cái gì...”

“Ta cười vì ngươi điên khùng thế mà có thể làm hoàng tử....nên ta mới buồn cười...”

“Ngươi nói cái gì?”

“Để ta nói cho ngài nghe...tiểu nhị hoàng tử: thứ nhất Phương nhi không phải một món hàng, nàng biết đi biết nghĩ biết yêu, nàng có quyền lựa chọn người nàng thích. Ta thà mang tiếng hèn nhát không nhận lời thách đấu, còn hơn để người ta thương thành một món hàng. Còn về việc đệ tử chân truyền thân phận, ngài muốn có thì lên mà hỏi nhị sư phụ ấy....ta đây không thể nào đồng ý....cho nên, ngoan ngoãn về nhà bú sữa....à nhầm, uống trà đi soi nước đi....”

Nam Cung Phương một bên gạt đầu và vui vẻ, hạnh phúc vì những lời Hàn Phong nói. Nam Cung Mạt thì gật gật đầu đồng ý với lời của Hàn Phong, còn hai lão già kia cũng phải công nhận khí phách của Hàn Phong, nhị hoàng tử không bằng hần.

“hừ....đừng có nguy biện...một kẻ nhát gan như ngươi không xứng làm đệ tử chân truyền của Lam lão và phu quân của biểu muội....ngươi tốt nhất là mau mau biến.....”

“ĐỦ RỒI!!!! ầm.....vù.....” một tiếng hét thật to chứa thêm Hồn Lực và khí phách của một Thiên Hoàng giả cấp bậc, Nam Cung Mạt khiến cho Lạc Ngao và hai lão già phía sau phải lùi lại, mà chùng chân xuống.

“Mong Vương Gia Bất Giận!!” Hai lão già đi theo Lạc Ngao biết Nam Cung Mạt mà tức giận thì không hay, lập tức quỳ xuống mà xin tha thứ.....

“Nhị hoàng tử, đây là Nam Cung phủ, Hàn Phong là con rể của ta...và ta và mẫu thân Phương nhi đều chấp nhận vui vẻ, ta nói thẳng ngài không bằng a Phong đâu, một phần cũng không có. Thứ hai ngài không nên làm cho ta tức giận nếu không thì địa vị của ngài không ổn đâu, và đúng...lão tử đang uy hiếp ngươi, mau mau ngậm mồm. Thứ ba Hàn Phong là đệ tử chân truyền của Lam lão, cái này người người đều biết....nếu ngài không muốn ngài mai tát cả Thiên Hồn Giả của Nhân tộc đến trước hoàng cung mà hỏi tội, ta khuyên ngài ở đây xin lỗi rồi mau mau về ngủ...không thì chuyện vô cùng lớn đây.....”

Lạc Ngao tức giận nắm chặt hai tay, tức giận mà bỏ đi cũng không cần để ý lời của Nam Cung Mạt. Hai lão già kia cúi đầu xin lỗi Nam Cung Mạt và Hàn Phong, rồi cũng bắt đầu đuổi theo. Hai người nhìn nhau mà nhún vai, còn Nam Cung Mạt thì cười lạnh, hần biết đa số người theo đuổi và muốn lấy nữ nhi của hần chỉ vì lực lượng mà hần sở hữu, làm bằng mắt rất nhiều người.

Cứ như thế buổi cầu hôn của nhị hoàng tử thất bại, và người dẫn đầu bây giờ cực kỳ tức giận. Cả căn phòng lúc này hầu như là bị đập nát, người hầu và thái giám một bên im lặng không dám lên tiếng.....

“Tức chết đi được....tự nhưng lời ra một tên cản đường.....ầm...ầm...ầm.....”

“Tên khốn nạn đó, bọn khốn nạn dám xem thường ta.....cút hết ra ngoài cho ta....đám cầu nô tài...”

“Hãy đợi đấy....ta sẽ cho các ngươi hồi hận.....”

“Người đâu.....” Lập tức vài bóng đen hiện ra đằng sau Lạc Ngao, đây là những tên thủ hạ mà hần bồi dưỡng...

“Liên Hệ Cho Ta Ma Tượng Đường Ngươi~~~”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Gặp Bách gia gia chủ

Cứ như thế thời gian trôi qua nhanh chóng, Hàn Phong ở lại Hải Ngạc đế đô cũng đã được bốn ngày, hơn nữa tin tức về hắn cũng được lan truyền hết cả Lạc Nhật đế quốc, rằng Nam vương gia đã vừa ý một người con rể và đồng ý hẳn qua lại với Nam Cung Phụng.

Tin tức này chấn động rất rất nhiều người có ý đồ, bọn họ cũng bắt đầu điều tra những thông tin liên quan về Hàn Phong, và khi bọn họ tìm hiểu được người này là đệ tử của Lam lão thì lập tức bỏ qua suy nghĩ kiểm chuyện, bởi bọn họ còn rất yêu đời. Trong đế đô thì ngoài những tin tức đó ra thì bọn họ còn biết Hàn Phong còn quen biết với tam đại gia tộc và thân thiết, từ đó người muốn kiểm chuyện đều biến mất hết, và chỉ có người chán sống mới đắc tội với Hàn Phong.

Hàn Phong dạo này chỉ ăn, ngủ rồi đi dạo, tối thì bắt đầu tu luyện, trong khoảng thời gian qua, Hàn Phong luôn đi theo Nam Cung Mạt tới nơi binh lính thường trú mà tập luyện thực chiến, người không biết thì tưởng là bọn hắn rảnh quá, người mà hiểu thì biết đó là Nam Cung Mạt đang bồi dưỡng người thừa kế hắn.

Đám binh lính biết hai ngày trước tướng quân của bọn họ nhận một người con rể nên khi Nam Cung Mạt dẫn Hàn Phong tới thì cả đám bu lại mà quan sát. Người người mà nhìn chăm chăm vào Hàn Phong. ...

Sau đó Nam Cung Mạt đưa theo yêu cầu của Hàn Phong mà cho đám binh lính từng nhóm lên quần áo với Hàn Phong, và mỗi nhóm là khoảng 20 người. Lúc đầu cả đám cười không tin, 1 đánh 20 hơn nửa người khiêu chiến là một thằng nhóc chỉ mới 15, nhưng sau hai ngày thì liền nhìn Hàn Phong với con mắt kính nể, bởi vì người thua là bọn họ. Hàn Phong chỉ dùng nắm đấm đơn giản đánh bọn họ cho gục xuống mặt đất.

Cứ như thế Nam Cung Mạt có thể cho Hàn Phong một cơ sở vững chắc trong quân đội sau này, một bên Hàn Phong có thể luyện tập thực chiến cơ bản chỉ dùng tay chân, không dùng Hồn Lực, bí kỹ hay bất cứ thứ gì.

Ngày hôm nay thì vẫn như thế, Hàn Phong lại tới trại quân lính của đế đô mà bắt đầu luyện tập, tập hết cả buổi sáng thì rửa người và thay đồ, sau đó ngồi nghỉ. Lúc này có một tên lính chạy vào và nhìn Hàn Phong. ...

“Quận Mã, bên ngoài có người gọi là Bách Nhật muốn gặp ngài. ...”

“Được rồi, để ta đi ra ngoài. ...”

Hàn Phong đi ra ngoài cửa doanh trại thì thấy Bách Nhật đang đứng với trên tay là hai bình rượu, hắn nhìn mà cười nói. ...

“Bách huynh, người suốt ngày chỉ biết rượu nhi. ...”

“Nè Phong đệ, cái này không phải tửu bình thường đâu. ...là hảo tửu đó. ...”

“Nếu được Bách huynh khen là hảo tửu thì tiểu đệ phải nếm thử rồi. ...”

“Được. ...haha, đi thôi. ...tới tửu lâu của ta nào. ...” Bách Nhật cười nói, sau đó dẫn đường mà đi tới tửu lâu thuộc quyền sở hữu của hắn. Hai người đi một hồi thì cũng tới, thấy được là thiếu chủ của mình tới thì đám người bắt đầu chuẩn bị một căn phòng cho Bách Nhật ngồi thưởng thức.

Hai người đi vào căn phòng, Bách Nhật cảm ra hai cái chén và bắt đầu đổ rượu ra, hương vị thơm thoang thoảng tỏa ra cả căn phòng, kèm theo là vị trái cây đồng nồng. Hàn Phong nhìn hắn mà cười nói. ...

“Lần này xem ra là hảo tửu rồi. ...”

“Đương nhiên, phụ thân của ta đem nó về từ Khả Hãn đế quốc đó...bọn họ ủ rượu là ngon nhất rồi. ...”

“Được rồi, rượu đã uống. lần này Bách huynh tìm ta có chuyện gì đây?”

“À thì hehe...lần này muốn nhờ đệ giúp ta theo đuổi một người con gái. ...”

“Á chà...con gái nhà ai mà được người thừa kế Bách gia đề ý đây. ...”

“Cô ấy chỉ là con của một nhà dân bình thường thôi. ...”

“Chuyện này chẳng phải đơn giản sao...với gia thế của huynh mà còn nhờ tiểu đệ giúp à. ...”

“Thật ra gia tộc của ta chỉ muốn đăng môn hộ đối, phải lấy là con gái của những tiểu gia tộc kia, hoàn toàn không chấp nhận con gái của những gia đình bình thường, không địa vị, không quyền thế.còn đệ, thì ngay cả tiểu ma nữ của Nam Cung phủ, Nam vương gia mà cũng đuổi theo được, hơn nữa

Nam vương gia còn sáng khoái đồng ý, và đã muốn đệ thừa kế ngôi ấy rồi...đệ là bậc thầy của toàn bộ nam nhân ở đế đô đó....”

“Được rồi, đừng có mà nịnh hót...nói chung huynh muốn ta nói giúp huynh về việc đó chứ gì...”

“Đương nhiên, dù sau phụ thân ta rất muốn gặp đệ, hi vọng đệ có thể giúp ta một chút...”

“Bách gia chủ muốn gặp đệ....”

“Đúng thế....”

“Lúc nào...”

“Bây giờ....”

“Vậy à....cũng được...xuất phát thôi, đệ cũng muốn gặp Nhất Đại Thần Xạ của Lạc Nhật đế quốc...” Hàn Phong suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, sau đó đứng dậy cùng với mặt vui vẻ Bách Nhật mà đi lên xe ngựa, sau đó xuất phát về Bách gia. Trên đường đi tới Bách Nhật bắt đầu kể cho Hàn Phong những thứ cần thiết giống như là tính cách, cách làm việc hay là những sở thích như thích uống rượu như hân và suu tầm những vật phẩm độc lạ....

Hàn Phong cười cười mà nửa nghe nửa không, sau đó hai người ngồi nói chuyện cho tới khi xe ngựa dừng lại. Hàn Phong bước xuống mà ngược nhìn lên Bác phủ, một tòa viện phủ tuy to lớn nhưng nhìn rất đơn giản, cánh cửa chính có khá nhiều chỗ mặt đi lóp sòn và mẻ gãy....hai bức tượng kỳ lân nhìn chăm chăm vào người đi vào đi ra. Bách Nhật bắt đầu dẫn đường cho Hàn Phong đi vào, thấy là khách của đại thiếu gia, Hàn Phong thuận lợi vượt qua đám hộ vệ mà bước vào trong Bách phủ.

Bên ngoài giản dị và đơn giản thì bên trong cũng không khác mấy, nhưng được lại cả cái sân là một cái hồ cực rộng, một cái đình viện ở giữa có một trung niên đang ngồi ném đồ ăn vào trong hồ, Hàn Phong lúc này nhìn thấy mặt của hân giống như là một trung niên đơn giản, bình thường mà không hề giống như một người đứng đầu của đại gia tộc. Người này chính là gia chủ của Bách gia hiện giờ, Nhất Đại Thần Xạ Bách Nhất Tâm. Hoàng hậu của Lạc Nhật Hoàng Đế chính là tỷ tỷ của người trung niên trước mặt này, còn lão gia chủ tiền nhiệm thì nghe nói đã mất tích hành tung rất lâu rồi...

Lão trung niên thấy có người thì quay qua, nhìn thấy Bách Nhật và Hàn Phong thì cười nói “À tiểu Nhật à, vào đây ngồi...dẫn bạn con vào luôn đi...”

“Phụ thân!!”

“tiểu bối Hàn Phong tham kiến Bách gia chủ!!”

“Không cần đa lễ....ba cái lễ nghĩa gì gì đó...đẹp hết đi...” Bách Nhất Tâm đưa tay mà nói

“Ngồi đi...ngồi đi, thưởng thức rượu được đem từ Khả Hân đế quốc, rất rất ngon!!”

“Cảm tạ Bách tiên bối!!”

“Ngươi là Hàn Phong mà thằng nhóc nhà ta thường nói à....tốt, tốt...quả nhiên có khí phách nam nhân, hơn hẳn thằng ăn hại nhà ta rất nhiều....” Bách Nhật một bên gãi đầu mà cười khò, phụ thân quả nhiên không cho hân mặt mũi, còn Hàn Phong thì cười nói...

“Bách tiên bối nói quá lời, nói thật Bách đại ca còn giỏi hơn ta rất nhiều, đã một tay quản lý cả Bách gia rồi, ta làm sao mà bằng...”

“Haha khen mà không kiêu, tâm tính hơn hẳn thằng nhóc này....tiểu tử, ngươi tìm được một huynh đệ tốt đấy...” Bách Nhất Tâm nhìn qua Bách Nhật mà hai mắt trũng lên khiến Bách Nhật vừa tự hào vừa cười khò.

“Hơn nữa ngươi từng cứu mạng nó, tính ra là cả Bách gia nợ ngươi....ngươi cứ gọi ta Bách thúc là được rồi, hơn nữa có gì cần thì mà cứ nói với ta....chúng ta nhất định sẽ giúp đỡ ngươi...”

“Vậy thì đa tạ Bách thúc!!”

“Tốt...tốt...hôm nay là chuyện vui, tối nay phải ăn uống no say....hahaha!!”

“tiểu tử, ngươi đi dẫn dò người hầu chuẩn bị đi, ta có chuyện muốn nói với Hàn Phong...”

“Vậy hải nhi cáo lui...” Bách Nhật gật đầu đứng dậy cúi chào, rồi xoay người rời đi. Bách Nhất Tâm ra hiệu cho Hàn Phong đi theo hân. Hàn Phong gật đầu rồi bước theo tuy có nhiều chỗ khó hiểu, một hồi sau cả hai người bước vào một thư phòng đơn giản...

“Đây là thư phòng của ta...không có ai ở xung quanh đâu!!”

“Ngồi đi...” Bách Nhất Tâm nhìn Hàn Phong mà cười nói, Hàn Phong lúc này để ý ánh mắt của hân nhìn bản thân mình mang theo vẻ cực kì triu mến, thương yêu....khiến cho Hàn Phong giật mình.

“Không biết Bách thúc có chuyện gì muốn nói với ta?”

“À không...ta chỉ muốn kể một câu chuyện xưa thôi...không biết cậu có hứng thú không?”

“Mời Bách thúc!!”

“Ở một cái nơi rất xa nhưng cũng rất gần, có ba người bạn thân đã cắt máu ăn thề với nhau, trở thành huynh đệ tốt có sống cùng chết với nhau. Ba người bọn họ tuy là người kế thừa chức vị của ba đại gia tộc ở các nơi khác nhau nhưng bọn họ bỏ qua hết những lời nói của thế tục, nhưng quan điểm khác nhau mà trở thành huynh đệ gắn bó còn hơn người thân. Nhưng vào một ngày nọ, vị đại ca bị chính gia tộc của mình phản bội, cùng với đại tẩu tức là phu nhân của vị đại ca đó cùng nhau chết...” Bách Nhật nói tới đây hai tay liền siết chặt lại, còn Hàn Phong thì vẫn tiếp tục lắng nghe....

“Hai vị huynh đệ kia lập biết chuyện lập tức tức giận, bèn một thân một mình đi tới chỗ thân sinh của đại ca bọn họ mà điều tra, tìm hiểu nhưng cái bọn họ tìm được chỉ là một âm mưu cực kỳ đen tối và thâm sâu. Với sức lực của bọn họ lúc đó không thể làm được gì, mà chỉ tức giận thề rằng một ngày nào đó bọn họ sẽ tìm ra được chân tướng và trả lại một thâm thù này...”

“Cứ như thế thời gian trôi qua nhanh chóng, nhưng hai vị huynh đệ vẫn không quên được mối thù của đại ca cho dù bây giờ đã là người đứng đầu một đại gia tộc, bọn họ bồi dưỡng thế lực riêng của mình, dùng địa vị, danh vọng và tiền bạc để mà điều tra khắp cả cái Nhân tộc đại lục này, chỉ để điều tra chân tướng vụ việc năm xưa...”

“Cuối cùng bọn họ cũng điều tra được, thủ phạm năm xưa chính là những người mà đại ca gọi là bằng hữu, thân nhân...nhưng những người đó chỉ là những con rối, đằng sau bọn họ còn có hai đại thế lực chống lưng...hai đại thế lực này vì một lý do nào đó mà phải ám hại đại ca của bọn họ. Bây giờ bọn họ đã biết được kẻ thù của mình lớn tới cỡ nào nhưng bọn họ không hề nản chí mà còn hạ quyết tâm sẽ bồi dưỡng thế lực của mình hơn nữa, dù tốn bao nhiêu chỉ để báo thù cho đại ca của mình...” Bách Nhật Tâm nói tới đây hai mắt hần đã đỏ chót lên, hần nhìn về Hàn Phong về mặt thương tiếc...

“Vậy hai vị huynh đệ đó là...”

“Hàn Phong, cháu càng ngày càng giống phụ thân mình năm xưa!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chân tướng năm xưa

“Hàn Phong, cháu rất giống phụ thân của mình năm xưa...”

Một câu nói so sánh đơn giản nhưng nó như một ngọn núi đầy áp lực đè thẳng lên người Hàn Phong, hần hai mắt ngạc nhiên mà nhìn về Bách Nhật Tâm. Hàn Phong hai tay nắm chặt thành ghế, trong lòng cực kỳ sôi sục nhưng vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh, hơn chục năm tự lực cánh sinh đã cho hần một tâm tính cực kỳ vững chắc...

“Ta không hiểu Bách thúc đang nói gì...ta đương nhiên là giống phụ thân mình, nhưng họ mất cách 10 năm thôi, hơn nữa phụ mẫu ta chỉ là một gia đình thờ săn nghèo khổ, làm gì có người muốn ám hại bọn họ chứ...”

Bách Nhật Tâm lúc này nhìn Hàn Phong mà thở dài, hần cũng biết cái này rất là đột ngột, sau đó liền đứng dậy rồi nói...

“Đi theo ta...” Bách Nhật Tâm nói xong thì dùng Hồn Lực đóng lại cánh cửa căn phòng, rồi đi tới một kệ sách loay hoay cái gì đó...

“Àm.....vù...vù....” Kệ sách lập tức mở ra một đường hầm nằm phía sau. Hàn Phong đứng dậy mà đi theo Bách Nhật Tâm, khi hần vừa nhìn thấy ánh sáng thì đó là ánh sáng phát ra từ vàng kim khắp cả căn phòng, hơn nữa bảo khí có hơn cả trăm cái.

“Đây là tài sản mà phụ mẫu cháu để lại cho cháu...cũng coi như bây giờ ta trả về chủ nhân của nó...còn nữa, cháu có muốn nghe một câu truyện xưa không nào...”

“Phong nhi nguyện nghe Bách thúc!!”

“Tốt...bắt đầu từ phụ thân cháu đi, đại ca là một thiên tài...à không là một quái tài, quái vật mới có thể biểu diễn được tư chất và trí thông minh của hần. Đại ca lên ba bắt đầu tu luyện Hồn Lực, năm tuổi đột phá lên Thiên Giả, mười tuổi đột phá Thiên Sư, mười lăm đột phá Thiên Quân, hai mươi trở thành Thiên Hoàng cường giả trẻ tuổi nhất cả Nhân tộc, hơn nữa huynh ấy là Song Sinh Thiên Hồn, có một Tự Nhiên là Hỏa, một Vật Chất Là Kiếm....Lam lão là sư phụ của phụ thân con đó...”

“Cái gì Song Sinh Thiên Hồn, nhị sư phụ lại là sư phụ của phụ thân con...”

“Năm đó phụ thân sau khi trở thành đệ tử của Lam lão thì danh tiếng và địa vị tăng vọt lên nhanh chóng, từ một vị hoàng tử bị người người quên lãng, trở thành thái tử, người kế thừa ngôi vị. Lúc bọn ta gặp nhau và kết bái thành huynh đệ thì huynh ấy đã là một người đứng trên vạn người nhưng đại ca không hề chê bai chúng ta mà còn vui vẻ đồng ý, sau đó còn chỉ đạo cho chúng ta tu luyện, kết quả ta thành gia chủ Bách gia còn tam đệ thì đệ ấy giỏi hơn, trở thành thái tử của Khả Hãn đế quốc, bây giờ là một vị hoàng đế rồi...hahaha...”

“Khả Hân hoàng đế là tam thúc của cháu?”

“Đúng thế.đệ ấy cực kì ngưỡng mộ và nghe lời phụ thân cháu nên khi biết chuyện đó, hân kéo hơn cả năm mươi vạn đại quân một đường tiến thẳng qua Đế Kim đế quốc, cuối cùng hai bên tổn thương vô số, 15 thế lực cạnh tranh Nhân tộc phải ra mặt để giảng hòa hai bên nên tam đệ đành phải rút quân nhưng hân vẫn cho người điều tra về vụ việc đó...cho tới giờ vẫn chưa bỏ cuộc...”

“Khi hai người bọn ta nghe vụ việc Bác gia toàn bộ gia tộc bị giết sạch hoàn toàn, hơn nữa còn vụ việc ‘ Xác Trên Cổng Thành ‘, bọn ta biết chắc con của đại ca vẫn còn sống vì chỉ có nó mới biết được người nào là thủ phạm nên bọn ta liền cho người bí mật điều tra, sau đó cũng biết ra được cháu. ...và cháu vẫn là một thiên tài như phụ thân mình. ...”

“Phụ thân và mẫu thân cháu gặp nhau thế nào?”

“Cái đó nói là phải lúc mà phụ thân cháu năm hai mươi tuổi, cho dù đã là một thiên tài tuyệt đỉnh nhưng huynh ấy vẫn chăm chỉ tu luyện, hai người bọn ta lúc đó đã là người thừa kế của một thế lực rồi nhưng vẫn tới chỗ huynh ấy chơi. Lúc đó bọn ta kéo mãi huynh ấy mới chịu ngừng tu luyện mà đi du ngoạn, cũng là vào lúc đó mà phụ thân gặp mẫu thân cháu. ...”

“Ta vẫn còn nhớ rất rõ mẫu thân cháu lúc đó đang bị thương, nhưng mái tóc đen huyền, cặp mắt màu xanh lam với khuôn mặt hiền hậu, đại ca lập tức động lòng. Huynh ấy đưa cô ấy về hoàng cung mà chữa trị, nhưng tính tình của cô ấy lạnh như băng, ngoài phụ thân cháu thì không gặp bất kì người nào...nên mới có câu chuyện thái tử đi hầu hạ một cô gái. ...lúc đó ta và tam thúc cháu ngồi cười cả ngày. ...”

“Một tháng sau mẫu thân cháu cũng chịu gặp thêm chúng ta, lúc đó đại tẩu bắt đầu chỉ đạo cho chúng ta tu luyện. ...” Bách Nhất Tâm mặt khổ mà nhớ lại, sau đó rung mình một cái. ...

“Phụ thân cháu bị mẫu thân cháu một bộp tay lập tức nằm không sức hoàn trả. ...lúc đó bọn ta chỉ biết đứng nhìn nhưng họa cũng lây theo bọn ta, cứ như thế gần một năm bọn ta hoàn toàn không có sức hoàn trả mẫu thân cháu, bị hành mỗi ngày nhưng phụ thân cháu vẫn không từ bỏ. ...lúc đó ta nghĩ rằng mẫu thân cháu ít nhất mạnh hơn cả một Thiên Hoàng, bởi ba vị cung phụng của Đế Kim đế quốc cũng bị mẫu thân cháu đè xuống mà đánh. ...”

“Cuối cùng hai năm sau hai người cũng đám cưới, mẫu thân cháu mới chịu làm một thê tử hiền dịu, bọn ta thì mừng chết đi được.nhưng cũng vì đó mà chúng ta quên mất một điều, đại tẩu là ai và từ đâu, thực lực như thế mà chưa bao giờ nghe đến tên tuổi.”

“Cứ như thế lúc phụ thân cháu 25 tuổi, cũng là thời điểm mà đại ca đột phá Thiên Hoàng đỉnh phong tiến lên Thiên Tôn, ta và tam thúc cháu nhận được thư từ gia tộc nên phải chạy về nhưng sau này biết đó là một thư từ giả, mục đích tách bọn ta ra ngay lúc quan trọng. ...”

“Quả nhiên ngày hôm đó, tên khốn nạn Xuất Nhân Tông dẫn theo ba tên phản đồ cung phụng tập kích phụ thân cháu, nhưng đại ca và đại tẩu dễ dàng đẩy lùi bọn họ. Lúc này một tên thần bí xuất hiện, thực lực hơn hẳn mọi người ở đó cộng lại, cuối cùng hai người phải chạy. ...khi ta và tam thúc chạy tới thì phụ thân cháu đã lạnh ngắt còn mẫu thân cháu thì không thấy ở đâu cả. ...” Bách Nhất Tâm nắm chặt lòng bàn tay mà đau khổ nói. ...

“Cuối cùng bọn ta không thể làm gì hơn mà nhẫn nhịn, điều tra người nào đã làm, trong người phụ thân cháu tìm được bức thư mà đại tẩu để lại, lúc đó bọn ta cũng cho điều tra mẫu thân cháu nhưng cho dù lật tung hết cả Nhân tộc cũng không có một tin tức nào.lúc đó ta nghĩ mãi cũng không thông. Cuối cùng ta mới đoán mẫu thân cháu không phải là người ở nơi này, ta lập tức bắt đầu ngồi đọc sách, đọc cả trăm cả ngàn thư tịch cổ xưa tới nay.mới biết Thiên Hồn đại lục này thật ra chia thành 2 giới, gồm có: Địa Giới, nơi chúng ta đang sống và một nơi khác nằm ở phía trên, Thân Giới, nơi các vị thần sinh sống và cai quản trực tiếp.”

Hân Phong lập tức hiểu rõ sự việc này phức tạp tới thế nào, hân biết bây giờ thực lực mới là trọng yếu, trả thù có thể đứng thứ 2.

“Thần giới.?”

“Đúng thế.là nơi được cai quản bởi những vị thần, là nơi mà chỉ có những người có được hào danh khi đột phá Thiên Thánh mới có thể bước lên. ...Thần Giới!!”

“Nhưng Thần giới và Địa giới phải có thông đạo thì người từ Thần giới mới có thể tới Địa giới và ngược lại. ...”

“Đúng...cháu nói không sai...có người ở Địa giới tiếp tay cho bọn họ đi vào, tránh sự cò sát giữa hai giới.và kẻ đó chính là bên thứ ba muốn hại phụ thân cháu.” Bách Nhất Tâm gật đầu mà nói, sau đó mặt mũi bắt đầu trầm tư. ...

“Có bốn phe thế lực muốn hãm hại phụ thân cháu, phe đầu là Hoàng Tộc, phe hai là tam đại gia tộc của Đế Kim, phe ba chính là một đám thần bí, phục vụ cho phe bốn và phe bốn chính là chủ mưu của tất cả, mục đích có thể là bắt mẫu thân cháu. ...cho nên nếu cháu muốn điều tra phe ba và bốn thì cháu cần thông tin từ hai phe một và hai để tìm ra phe ba rồi tìm ra phe bốn.”

“Nhưng cái quan trọng đó là cháu cần thực lực...thực lực mới là tất yếu!!”

“Cháu đã hiểu, trước khi thực lực đề cao thì cháu sẽ không mạnh động đâu!!”

“Chuyện tiếp theo chính là bí kỹ mà phụ mẫu cháu để lại cho cháu, đó chính là trấn bảo của hoàng tộc Đế Kim, ta nghĩ chắc cháu đã học được phần nào. ...”

“Cái đó hơi khó, cháu chỉ mới lĩnh ngộ được 2 châm trong 4 châm thôi. ...”

“Haha tốt rồi...tốt rồi, phụ thân cháu năm xưa lúc này còn đang ngồi mò làm sao mà lĩnh ngộ kia...” Bách Nhất Tâm vui vẻ mà nói...

“Đúng rồi ta còn có một thứ khác cần đưa cho cháu. ...ở đâu ta.....” Bách Nhất Tâm chợt nhớ ra cái gì liền đi tới một giá sách mà tìm tới tìm lui...

“À thấy rồi.cầm lấy đi...”

“Đây là...” Hàn Phong nhìn về cuốn sách mà Bách Nhất Tâm đưa cho thì thắc mắc

“Đây là một cuốn bí kỹ khác mà phụ thân cháu đã sao chép từ bản chính, đưa cho ta bảo quản để một ngày nào đó đưa cho cháu...đây chính là Phá Thiên Kiếm, một trong hai trấn bảo bí kỹ của Đế Kim đế quốc.....”

Hàn Phong nhìn về cuốn sách trong tay mình thì mắt bắt đầu đỏ, ba chữ ‘ Phá Thiên Kiếm ‘ to đùng một bên làm cho hắn có nhiều cảm xúc khác nhau lẫn lộn.

“Năm xưa phụ thân của cháu nhờ vào luyện được 1 trong 3 thức của Phá Thiên Kiếm mà thiên hạ vô song, đánh đâu thắng đó...người cùng cảnh giới không ai là đối thủ, còn có thể vượt cấp mà chiến thắng...” Bách Nhất Tâm tự hào mà cười nói...

“Ta cũng đã từng xem qua nhưng đọc mãi cũng không hiểu.....cháu nếu có thời gian thì hãy ngồi đọc xem.....”

“Cháu đã hiểu!!”

“Chỉ có bấy nhiêu thôi, bây giờ chúng ta ra ngoài ngồi ăn thôi...ta đã đói lắm rồi...hahaha” Bách Nhất Tâm nói xong liền xoay người rời đi, Hàn Phong cười rồi cũng bắt đầu bước theo, hắn cũng đã muốn nghỉ ngơi một chút sau bao nhiêu khó khăn bởi vì đây Hàn Phong đã biết được thông tin về năm đó....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hồn Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.